

Πιπίνα Δ. Έλλη

Τζούλη Τζένκις

Κελί 333

Μυθιστόρημα

379380

1

Τζ (ούλη) Τζ (ένκιυς)

Κελί 333

Μυθιστόρημα

Σύδνεϋ 2013

ΠΙΠΙΝΑ Δ. ΕΛΛΗ

Τζούλη Τζένκινς

Κελί 333

[J(ulie) J(enkins)

Cell 333]

Μυθιστόρημα

Novel (Fiction)

Σύδνεϋ 2013

Copyright: Pipina D. Elles (Πιπίνα Δέσποινα Ιωσηφίδου – Έλλη).

Book Cover: by the author (photography – art 2009. The photo was taken at the Wollongong out skirtings).

Calendar... The story's first hand written draft was initiated in February 2008, in Sydney and progressed during the period 2008 - 2010. I started typing the first draft as mentioned above, on the 9/1/2011 and I completed it on the 25th January 2011. Corrections took place during 2012 and the final reading completed in middle June 2013, in Sydney.

ISBN 978 0 9873766 1 9

*Ο άνθρωπος είναι μείγμα αγαθού και κακού.
Όταν υπερισχύει το αγαθό μέρος του εαυτού του,
είναι «άνθρωπος».
Το αντίθετο του προηγούμενου, τον μεταμορφώνει
σε «τετράποδο»!*

Π.Ε.

Τζούλη Τζένκις

Κελί 333

«Οόουου!.. Οόουου!.. Οόουου!.. Οόουου!..» Οι φωνές αντηχούσαν δυνατές και αναμειγνύονταν με τους αντίλαλους που δημιουργούσαν, έτσι όπως δέρονταν ανάμεσα στους τεράστιους γυμνούς τοίχους των τιμεντένιων διαδρόμων του συγκεκριμένου ορόφου. Βρίσκανε θαρρείς διέξοδο μέσα από τα κάγκελα των κελιών που παρατάσσονταν με γεωμετρική ακρίβεια στις πλευρές του ορόφου, για να πλημμυρήσουν τελικά και τους υπόλοιπους ορόφους του κρατητηρίου γυναικών. Οι τεράστιες τιμεντένιες σκάλες ξεκινούσαν από το ισόγειο και έφταναν και ως τον τέταρτο όροφο, σχηματίζοντας ένα τεράστιο τετράγωνο κενό, μέσω του οποίου, οι φύλακες μπορούσαν να παρακολουθούν άνετα την κίνηση των συναδέλφων τους στις σκάλες ή στους στενούς διαδρόμους των ορόφων και να ακούν τους περισσότερους θορύβους ή ήχους, σαν μέσα από χοάνη μεγαφώνου. Η επιτυχία ως προς την εξασφάλιση της ακροαματικότητας του κτηρίου, αποτελούσε είδος εφιάλτη για τις ήσυχες κρατούμενες, καθώς όταν κάποιες από αυτές

έκαναν φασαρία, τιμωρούνταν εξίσου και εκείνες που δε συμμετείχαν.

Η Τζούλη Τζένκινς στο κελί 333, αν και νέα τρόφιμος ετούτων των γυναικείων φυλακών, είχε ήδη μία ιστορία, ένα παρελθόν με περιστατικά παράβασης του νόμου, σύλληψης, προσαγωγής ενώπιον του εισαγγελέα, και κράτηση σε αναμορφωτήριο ή σε φυλακή... Έτσι λοιπόν από τις πρώτες κιόλας ώρες, δε δίστασε να πρωτοστατήσει στις αντιδράσεις κατά των φυλάκων της, κυρίως όταν εκείνοι επιθεωρούσαν το κελί της ή τα άλλα κελιά και τις συμπεριφορές της ή τις συμπεριφορές των άλλων κρατούμενων. Έδειχνε τη δυσαρέσκειά της εναντίον του συστήματος του 'δικαίου', τσιρίζοντας και σέρνοντας κυριολεκτικά με μανία, ένα αλουμινένιο κύπελλο πάνω στα κάγκελα της βαριάς εισόδου, στο κελί της. Με τη συμπεριφορά της ξεσήκωνε και άλλες κρατούμενες, που ερεθισμένες από την φασαρία, ακολουθούσαν το παράδειγμά της. Άλλες πάλι, περίμεναν στωικά να τελειώσει εκείνο το εκκωφαντικό «πανηγύρι», που μόνο τη θέση τους χειροτέρευε. Έρχονταν ωστόσο και οι ώρες της μεγάλης κατάθλιψης και της σιωπής και τότε η Τζούλη δεν ενδιαφερόταν να δημιουργήσει επεισόδια, να βγει για να περπατήσει

ή να ασκηθεί με τις άλλες γυναίκες στον αυλόγυρο των φυλακών, ούτε και ενδιαφερόταν να βάλει μπουκιά στο στόμα της. Οι άλλες γυναίκες που γνώριζαν το θλιβερό και πολύπλοκο παρελθόν της Τζούλη, υποστήριζαν ότι δεν έπρεπε να βρίσκεται ανάμεσά τους, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι μπορούσαν να επαναστατούν εναντίον των αρχών του τόπου για την τιμωρία της στη φυλακή και κατ' επέκταση και της δικής τους τιμωρίας ή φυλάκισης.

.....

«Μαμά... μαμά, πού είσαι;» φώναξε από το διάδρομο, η οκτάχρονη Τζούλη Τζένκινς, τραβώντας ταυτόχρονα από τους ώμους της τον σχολικό σάκο και αφήνοντάς τον στη συνέχεια, σε πολυθρόνα του χώρου υποδοχής, του σπιτιού. Όπως συνήθως είχε ανοίξει την είσοδο με το κλειδί της, όμως κάτι έλειπε από τη συνήθη φιλόξενη ατμόσφαιρά του. Σταμάτησε λοιπόν για μία στιγμή, λες και ήθελε να ακροαστεί κάτι. Περίμενε για κάποιες κινήσεις όπως συνήθως, κάποιες θετικές αντιδράσεις από τα οικεία της πρόσωπα. Τέτοια ώρα, την όποια συνηθισμένη ημέρα της εβδομάδας, η Ρουθ, η μητέρα της, είχε ήδη πάει στο σχολείο, είχε παραλάβει τον

μικρότερο της αδερφό, Ντέιβιντ -τον φώναζαν και Ντέιβ- από το νηπιαγωγείο και ήταν εκεί, στο σπίτι τους, παρέα οι δυο τους, για να την υποδεχτούν. «Μαμά!» φώναξε ξανά η μικρή, κάπως άγρια αυτή τη φορά, κατειλημμένη από μία ανεξήγητη ανησυχία. Σώπασε ξανά και αφουγκράστηκε με χτυποκάρδι αυτή τη φορά. Νόμισε ότι άκουσε κάτι. Τρομαγμένη στάθηκε ακίνητη, και τότε έφτασε σ' αυτιά της ένα σιγανό βογγητό. Παρά τον πανικό της, αφουγκράστηκε ξανά λες και για να βεβαιωθεί ακόμα μια φορά, και αμέσως ύστερα, βιάστηκε με κομμένη αναπνοή, στην κρεβατοκάμαρα της μητέρας της, από όπου ερχόταν το ασυνήθιστο βογγητό. Με το που πάτησε το πόδι της στο κατώφλι της, αντίκρισε τη μητέρα της πάνω στο μεγάλο κρεβάτι, σε μία παράξενη στάση σύμπτωσης, με τα ρούχα της ακατάστατα, αλλού τραβηγμένα κι αλλού βγαλμένα και ανήμπορη να αρθρώσει λέξη ή να κινηθεί, πέρα από εκείνο το βογγητό ανθρώπου, σοβαρά πληγωμένου. Σοκαρισμένο από το θέαμα το κοριτσάκι, πλησίασε μηχανικά θαρρείς το κρεβάτι της μητέρας της. Κοίταξε τη μητέρα της με ορθάνοικτα μάτια και με κομμένη αναπνοή κατάλαβε ότι ήταν τραυματισμένη. Το μωλωπισμένο πρόσωπό της Ρουθ το ράντιζαν

ασταμάτητα τα δάκρυά της. Η Τζούλη που είχε πάψει τώρα πια να ακούει και να βλέπει οτιδήποτε άλλο, πέρα από εκείνη την απίστευτα τραγική εικόνα, της πολυαγαπημένης μητέρας της, τεντώθηκε και έσκυψε πάνω της ενώ τα δάκρυά της ράντιζαν το πρόσωπό της. Χλωμή σα νεκρή και με σφιγμένα τα χείλια, την κοίταζε για λίγες στιγμές, σα να προσπαθούσε να συλλάβει το μέγεθος της πραγματικότητας που μαρτυρούσε. Τρέμοντας άπλωσε την μικρή παλάμη της και χάιδεψε το ιδρωμένο μέτωπό της. Εκείνη τη στιγμή η Ρουθ άφησε ένα νέο βογγητό. Η Τζούλη, ακίνητη, λες και είχε παγώσει έτσι με το χεράκι της αφημένο πάνω στο μέτωπο τη μητέρας της, δεν μπορούσε καν να κινηθεί. Τι μπορούσε να είχε συμβεί; Σα στον ύπνο της, άκουσε ένα νέο βογγητό της Ρουθ, και λες και ξυπνούσε από έναν λήθαργο, πετάχτηκε σαν ελατήριο, έτρεξε στην εξώπορτα, την άνοιξε βίαια και στη συνέχεια έτρεξε στο διπλανό σπίτι, του Μπεν Μπεργκ και της συζόγου του, Τζην, οικογενειακών τους φίλων. Επιπλέον η Τζην ήταν η μητέρα της καλύτερης της φίλης, της Λίας. Χτύπησε με μανία την προστατευτική πόρτα της εισόδου. Όταν η Τζην άνοιξε την πόρτα του σπιτιού της αντίκρισε τη μικρή της Ρουθ, που

έκλαιγε με αναφιλητά. Το σουφρωμένο ύφος της μαλάκωσε στο αντίκρισμα της ταραγμένης μικρής και μία βαθιά ανησυχία πήρε τη θέση της. Η εικόνα της οχτάχρονης Τζούλη, έκανε την καρδιά της να βουλιάζει στο στήθος της. Αγκάλιασε τη Τζούλη που έτρεμε από σοκ, τρομαγμένη. «Τι συμβαίνει κορίτσι μου;» τη ρώτησε αναστατωμένη. «Η μαμά, η μαμά, η μαμά!..» μπόρεσε κι άρθρωσε μονάχα ανάμεσα στους λυγμούς της η Τζούλη δείχνοντας με το χέρι της το σπιτί της. Η Τζην φοβισμένη από τα χάλια της μικρής, την αγκάλιασε με λαχτάρα. Το μικρό σώμα της Τζούλη σπαραζόταν μέσα στην αγκαλιά της, ενώ δεν μπορούσε να σταματήσει εκείνο το γοερό ξέσπασμα λυγμών κι αναφιλητών. Η Τζην σηκώθηκε αποφασιστικά ξαφνικά και πιάνοντας το χέρι της Τζούλη φώναξε με ένα είδος οργής: «Λίο! πρόσεχε τα αδέρφια σου για λίγο. Πάω δίπλα... στις Ρουθ, μ' ακούς;» «Ναι μαμά... Ο.Κ.» φώναξε εκείνος. Η Τζην τράβηξε τη Τζούλη και μαζί βιάστηκαν στο σπιτί της. Η Τζην μπήκε τρέχοντας μέσα και φώναξε με αγωνία: «Ρουθ... Ρούθη!» ενώ η Τζούλη κλαίγοντας σιωπηλά τώρα, την τράβηξε με δύναμη προς την κρεβατοκάμαρα της μητέρας της. Η Τζην εκεί μπροστά στο κατώφλι της πόρτας της

κρεβατοκάμαρας της Ρουθ, κοκάλωσε. Έφραξε το στόμα της με τις παλάμες της, ενώ τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους, από την ανείπωτη φρίκη. Ένας βρόγχος ερχόταν από τη μεριά της Ρουθ. Η Τζούλη είχε πέσει γονατιστή δίπλα στο κρεβάτι της μητέρας της και βαστώντας το ματωμένο της χέρι, έκλαιγε σιγανά, λες και δεν ήθελε να την ενοχλήσει. «Θεέ μου, Θεέ μου! Ποιος σου το έκανε αυτό κορίτσι μου;» σπάραξε η Τζην κλαίγοντας και διάταξε τη Τζούλη να φέρει γρήγορα, ένα ποτήρι με νερό. «Ποιος κακούργος σε μακέλεψε, παιδί μου;» ξαναφώναξε, χάνοντας την αυτοκυριαρχία της, η φίλη της Ρουθ. Η Τζούλη έτρεξε με το νερό στο χέρι της και το έδωσε στην Τζην που με πάθος ράντισε το πρόσωπο της Ρουθ, λες και θα την έκανε καλά. Όμως η Ρουθ τώρα πια, είχε σιωπήσει εντελώς. Τότε η Τζην λες έχοντας συνέλθει από το πρώτο της σοκ, όρμησε σαν τρελή στο τηλέφωνο, στο Χωλ του σπιτιού. Σχημάτισε τρία μηδενικά και κάλεσε με την ανείπωτη αδεξιότητα της αγωνίας. «Γρήγορα, γρήγορα, ελάτε αμέσως... σας ικετεύω... μια νέα γυναίκα... την κατασπάραξαν... Χρειαζόμαστε ασθενοφόρο...» Στην κατάσταση που βρισκόταν και η ίδια τώρα πια, έδωσε με χίλια ζόρια στην αστυνομία τη

διεύθυνση και είπε ότι θα τους περίμενε εκεί προσωπικά. Ο άνθρωπος στην άλλη άκρη της γραμμής, της ζήτησε να ηρεμήσει αν πραγματικά ήθελε να τους βοηθήσει, για να τη βοηθήσουν. Η Τζην χαμήλωσε τον τόνο της απελπισίας της, με μεγάλη προσπάθεια. Έδωσε ξανά τη διεύθυνση μπερδεύοντας κάποια στιγμή και τους αριθμούς του οπιτιού της Ρούθ με το δικό της και έχοντας συναίσθηση του πανικού της, ικέτευσε και πάλι, αυτή τη φορά για τη συγγνώμη της υπηρεσίας με την οποία επικοινωνούσε. Αφήνοντας το τηλέφωνο στη βάση του, έτρεξε πίσω στη Ρουθ. Της έβρεξε ξανά και πάλι το πρόσωπο, χωρίς να πειράζει τίποτα απολύτως, όπως είχε κάνει εξ αρχής και όπως την είχαν συμβουλέψει από το τηλέφωνο. Με τη σειρά της συμβούλεψε και τη Τζούλη να κάνει το ίδιο. Ύστερα σα να θυμήθηκε ρώτησε τη Τζούλη: «Ο Ντέιβ, πού είναι ο Ντέιβ;» Αγχωμένη έτρεξε σαν τρελή στο δωμάτιο του μικρού αγοριού της φίλης της. Φώναξε κλαίγοντας: «Ντέιβ... Ντέιβ! Πού είσαι αγόρι μου;» Τρελή από αγωνία μπήκε μέσα κι άρχισε να ψάχνει με μάτια, με χέρια, μ' αυτιά, θαρρείς στα τυφλά, ασυνείδητα. Ξαφνικά σταμάτησε για ν' ακούσει. Ένας ελάχιστος θόρυβος έφτασε, λες και κατευθείαν στην ψυχή της.

Ξανακοίταξε τριγύρω σαν χαμένη. Έσκυψε αναποκοκκινισμένη και κοίταξε κάτω από το κρεβάτι του παιδιού, ανασηκώνοντας με αργές κινήσεις τα καλύμματα. Το είδε να την κοιτάζει με ορθάνοιχτα, τα φοβισμένα μάτια του. «Έλα αγόρι μου, έλα, λοιπόν!» είπε απλώνοντας τα χέρια της και προσπαθώντας να χαμογελάσει στο αγοράκι των τεσσάρων χρόνων. «Όλα θα γίνουν και πάλι όπως και πριν! Η μαμά θα γίνει καλά, μη φοβάσαι, παιδί μου!» Το παιδί την κοίταζε χωρίς να κουνιέται. Είχε παγώσει θαρρείς. «Έλα ψυχή μου, βγες από εκεί. Έλα να δεις τη Τζούλη σου! Σε περιμένει αγόρι μου. Έλα να χαρείς!» Η Τζούλη είχε αφήσει τη μητέρα της και παρακολουθούσε παγωμένη την προσπάθεια της Τζην. Είχε ξεχάσει εντελώς τον Ντέιβιντ. Αισθανόταν διπλά ένοχη τώρα.

Κάποια στιγμή, κατέφθασε και το ασθενοφόρο. Η πόρτα του σπιτιού ήταν ανοιχτή όταν αφίχθησαν ασθενοφόρο και η αστυνομία, αμέσως πίσω του. Μη βλέποντας όμως κανέναν, φώναξαν και ταυτόχρονα χτύπησαν. «Είναι κανείς εδώ;» Η Τζην πετάχτηκε σαν ελατήριο. «Περάστε, από εδώ, φωνάζοντας και τρέχοντας προς την είσοδο όπου

περίμεναν οι άνθρωποι Πρώτων Βοηθειών και η αστυνομία. Τους άνοιξε βιαστικά, και στη συνέχεια τους κατεύθυνε προς την κρεβατοκάμαρα της Ρουθ, δείχνοντας ταυτόχρονα με το χέρι της. Οι άντρες των Πρώτων Βοηθειών και της αστυνομίας μοιράστηκαν. Και ενώ οι πρώτοι έτρεξαν με το οξυγόνο και το βαλιτσάκι με τα απαραίτητα για τις πρώτες βοήθειες στο δωμάτιο της σοβαρά τραυματισμένης Ρουθ, η Τζην προσπαθούσε να κρατηθεί για να μην καταρρεύσει κι εκείνη τελικά από το φριχτό πλήγμα. Προσπαθούσε να συγκεντρωθεί, να κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι της για να βοηθήσει τα κατατρομαγμένα παιδιά της αναίσθητης φίλης της. Είχε ξεχάσει τα δικά της παιδιά που τα είχε αφήσει στο σπίτι στην φροντίδα του γιου της, Λέων. Οι αστυνομικοί προσπάθησαν να πάρουν κάποιες πληροφορίες από τη μικρή Τζούλη και από την Τζην. Βασικά και η Τζούλη και η Τζην δεν είχαν δει ή ακούσει τίποτα, ως τη στιγμή που βρέθηκαν μπροστά στο ημιθανές σώμα της Ρουθ. Ο τετράχρονος Ντέιβιντ ήταν πιθανόν ο μόνος μάρτυρας του κακούργηματος, εναντίον της μητέρας του! Προς το παρόν όμως, ετούτη η εκδοχή, ως εικασία, έπεφτε στο κενό. Όσο για το διάστημα που θα απαιτούσε η διαλεύκανση των

συνταρακτικών γεγονότων της κακοποίησης της Ρουθ, εκ των πραγμάτων, φυσικά, ήταν άγνωστο. Βασικός λόγος για τις επερχόμενες απαντήσεις στα τιθέμενα ερωτηματικά και εκείνα που θα προέκυπταν στη πορεία, υπήρξε και οδυνηρή διαπίστωση, αμέσως σχεδόν μετά από την ανακάλυψη του μικρού Ντέιβιντ, ότι είχε χάσει τη φωνή του, ίσως ακόμη και τη μνήμη του, προφανώς από το σοκ που του προκάλεσαν ο τρόμος και ο φόβος. «Αμυντικός μηχανισμός... για την αυτοπροστασία του» είχαν συμφωνήσει ως προς τη διάγνωσή τους, ο ψυχίατρος και η ψυχολόγος, ύστερα από αλληπάλληλες προσπάθειες να κάνουν το μικρό παιδί να αντιδράσει στις ερωτήσεις τους ή στα πειράματά τους, τις ημέρες που ακολούθησαν το δυστύχημα.

Μέσα σε ελάχιστο χρόνο, οι δύο νοσηλευτές, είχαν προσφέρει επί τόπου, τις απαραίτητες βοήθειες. Είχαν σηκώσει την αναίσθητη Ρουθ, και την είχαν τοποθετήσει προσεκτικά, στο φορείο αφού πρώτα είχαν προσαρτήσει μάσκα οξυγόνου στο πρόσωπό της και ενδοφλέβιο ορό στο αριστερό της χέρι. Στη συνέχεια την ανέβασαν στο ασθενοφόρο. Κάποιοι γείτονες που παρακολουθούσαν έντρομοι το

φορείο της, ρωτούσαν ο ένας τον άλλον, τι είχε άραγε συμβεί. «Τα πράγματα δεν φαίνονται καλά για τη φτωχή Ρουθ!» είπε κάποιος με τρεμουλιαστή φωνή. «Και τα δυο παιδάκια της; Τα κακόμοιρα! Ευτυχώς που η Τζην βρίσκεται πολύ κοντά τους και μπορεί να τα βοηθήσει, έστω και μέχρι να ειδοποιηθούν οι άλλοι συγγενείς και ιδιαίτερα η Κάρολ, η αδερφή της Ρουθ!» είχε πει κάποια γειτόνισσα. Επικρατούσε ταραχή, λύπη και ανησυχία. Δεν θυμόνταν παρόμοια περιστατικά στη γειτονιά τους. «Φοβερό! Πρέπει να μάθουμε, τι και πώς έγινε, ώστε να μπορούμε να φυλαχτούμε! Λες να ήταν κακοποιοί αυτοί που προκάλεσαν ετούτη την τραγωδία; Πιθανόν κάποιος που προσπάθησε να κλέψει; Να ρωτήσουμε την αστυνομία;» «Η αστυνομία έχει δουλειά! Αλλά τελικά κάτι θα μάθουμε από τις ειδήσεις στην τηλεόραση, στο ραδιόφωνο ή στις εφημερίδες». Λέγανε και ξελέγανε, αλλά ήταν ανίκανοι να διαφωτίσουν αλλήλους και κυρίως τους απόμακρους περιέργους και ανήσυχους γείτονες, εκείνες τις στιγμές της σύγχυσης.

Η Τζην, αφού συμβούλεψε ακόμη μια φορά τα παιδιά της που στέκονταν απέναντί της και παρακολουθούσαν με περιέργεια την κίνηση και

την εξέλιξη των γεγονότων σε σχέση με τη 'θεία Ρουθ', άρπαξε τον φοβισμένο Ντέιβιντ στα χέρια της και με τη Τζούλη, που κλαίγοντας αρνιόταν να μείνει μακριά από τη μητέρα της, δίπλα της, οδήγησε το αυτοκίνητό της, ακολουθώντας το ασθενοφόρο που είχε κιάλας αποχωρήσει, ενεργοποιώντας τη σειρήνα του.

.....

Η Ρουθ άνοιξε την εξωτερική πόρτα. Ο Γκάρυ Τζένκινς, ο πρώην σύζυγός της, και πατέρας των δύο παιδιών της, στεκόταν μπροστά της ψηλός, με το πιο παράξενο ύφος. Τους χώριζε η συρμάτινη πόρτα. «Δε θ' ανοίξεις λοιπόν;» τη ρώτησε παρακλητικά. «Τι θέλεις Γκάρυ;» ρώτησε ήσυχα, η Ρουθ. «Τι εννοείς τι θέλω; Ήρθα να πάρω τα παιδιά!» απάντησε εκείνος ερεθισμένος. «Όχι σήμερα Γκάρυ, αύριο, που είναι Τετάρτη!» είπε η Ρουθ όσο μπορούσε πιο ήρεμα. «Καλά, εντάξει! Μπορώ να δω λιγάκι τα παιδιά μια κι είμαι εδώ και ύστερα να φύγω;» επέμενε ανήσυχος εκείνος. «Η Τζούλη δεν ήρθε ακόμα και ο μικρός κοιμάται», αποκρίθηκε η Ρουθ πάντα ήσυχα. «Εντάξει. Ούτε ένα νερό, δεν μπορώ να σου ζητήσω;» ρώτησε αρκετά εκνευρισμένος τώρα πια, ο Γκάρυ. «Μα...

έχω δουλειές, ετοιμάζω δείπνο!» δικαιολογήθηκε η Ρουθ και εξακολούθησε να κρατά κλειστή την συρμάτινη προστατευτική πόρτα του σπιτιού. Ο Γκάρυ δεν απάντησε. Φαινόταν κουρασμένος. Η Ρουθ ένιωσε ένα τσίμπημα στην καρδιά της. Τον είχε αγαπήσει πολύ αυτόν τον άντρα, και τώρα... Δεν απάντησε. Ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα σκέψης και σιωπής άνοιξε αργά την εξωτερική συρμάτινη πόρτα. Ο Γκάρυ μπήκε μέσα, έκλεισε την πόρτα, πίσω του και ακολούθησε τη Ρουθ. Δε φαινόταν καλά. Η Ρουθ βεβαιώθηκε ότι ο Γκάρυ είχε πει. Σταμάτησε μπροστά στο νεροχύτη της κουζίνοτραπεζαρίας, πήρε ένα ποτήρι από τα πλυμένα που ήταν τοποθετημένα στην πλαστική στεγνώστρα, το γέμισε με νερό και το πρόσφερε στον Γκάρυ. Εκείνος πήρε το ποτήρι, το σήκωσε στον αέρα λες και ήθελε να δει καλά το περιεχόμενό του και γέλασε. Ύστερα τα μάτια του θαρρείς και μεγάλωσαν ενώ στο πρόσωπό του απλώθηκε μία άσχημη έκφραση. Χαμήλωσε το χέρι που κρατούσε το ποτήρι με το νερό και εντελώς απροειδοποίητα, εκτόξευσε το περιεχόμενό του στο πρόσωπο της Ρουθ, φωνάζοντας: «Σκύλα, που μου στερείς, τα παιδιά μου!» Η Ρουθ τρέμοντας από το φόβο και αδιαφορώντας για τα νερά που έσταζαν από το

πρόσωπό της, τόλμησε να παρακαλέσει: «Γκάρυ, σε παρακαλώ, μη φωνάζεις! Τα βλέπεις δύο φορές την εβδομάδα, γιατί εργάζεσαι και δεν έχεις πολλόν καιρό στη διάθεσή σου! Όταν το δικαστήριο το είχε αποφασίσει κι εσύ ο ίδιος το είχες βρει λογικό. Είχες συμφωνήσει!» «Ναι; Αλήθεια; Τι μας λες; Εσύ... εσύ τα είχες κανονίσει έτσι! Τι επιλογές είχα; Χα;» Λέγοντας αυτά είχε πλησιάσει τη Ρουθ με καθαρά απειλητικές διαθέσεις. Και αυτή τη φορά, η Ρουθ δεν υποχώρησε, αλλά ύψωσε το ανάστημά της, άφοβα. Φαινόταν αγέρωχη και δυνατή και ο μεθυσμένος Γκάρυ σάστισε για μια στιγμή. Η Ρουθ μίλησε αυστηρά: «Όχι Γκάρυ. Τα λες όλα αυτά γιατί ήπες! Φύγε λοιπόν τώρα πριν να σε δει η θυγατέρα σου έτσι και φοβηθεί!» Ο Γκάρυ όμως είχε αγριέψει για τα καλά, τώρα. «Βούλωσέ το, είπα! Μια ζωή... με φούσκωσες με τις συμβουλές σου! Στο διάβολο λοιπόν!» Ερχόταν πάλι προς το μέρος της, ενώ εκείνη υποχωρούσε με οργή τώρα και με την πλάτη της γυρισμένη στα ντουλάπια της κουζίνας. Δεν τον φοβόταν αλλά έπρεπε να τον καθησυχάσει και να τον κάνει να φύγει πριν να ξυπνήσει ο τετράχρονος Ντέιβιντ, και κυρίως πριν να έρθει η Τζούλη της από το σχολείο. Τον παρακάλεσε και πάλι σιγανά: «Σε παρακαλώ

Γκάρυ, το παιδί μας κοιμάται. Είναι μωρό ακόμα, δεν το λυπάσαι;» «Σκάσε, είπα! Μ' εκνευρίζεις... ξέρε το!» Είχε έρθει πολύ κοντά της τώρα. Η γεμάτη αλκοόλ αναπνοή του, έφτανε στα ρουθούνια της Ρουθ και την έκαναν να προαισθάνεται ότι δε θ' αργούσε να σηκώσει απάνω της και το βαρύ χέρι του. Έκλεισε λοιπόν τα μάτια της για να μην τον βλέπει. Τον άκουσε να γελά σαν τρελός: «Σιγά τώρα..! θέλεις να πιστέψω ότι με φοβάσαι; Αν με φοβόσουν, δε θα έτρεχες στα δικαστήρια για διαζύγιο... και τα ρέστα! Εγώ... θα καθίσω... εδώ... και θα περιμένω... Έτσι... για να δω... τα παιδιά μου... θες δε θες!... Άκου λέει... σε μένα μόνο τα κάνεις αυτά. Σε κάποιον άλλον δεν θα τα έκανες βέβαια. Δε θα τον έδιωχνες αν ερχόταν». Κάποιες στιγμές ο Γκάρυ μιλούσε με διακοπές λες και είχε δυσκολία να συγκεντρωθεί. «Μα τι λες; Τρελάθηκες; Α, όχι, δε θα τα δεχτώ τα κόλπα σου! Αυτό, δεν μπορείς να το κάνεις. Ορίστε: θα φωνάξω την αστυνομία!» είπε αποφασιστικά η Ρουθ και κάνοντας ένα-δύο βήματα. άπλωσε το χέρι της. «Τόλμησε!» είπε ο Γκάρυ και κινήθηκε και πάλι προς το μέρος της απειλητικός. Η Ρουθ γυρνώντας πλάγια πήρε το τηλέφωνο του τοίχου, αλλά ο Γκάρυ το άρπαξε από το χέρι της το άφησε να

κρεμαστεί από το καλώδιό του, και έσφιξε τα χέρια του γύρω από το λαιμό της. Η Ρουθ έκλεισε τα μάτια της, ενώ δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό της. Ο Γκάρυ αφήνοντας το λαιμό της, την άρπαξε από τη μέση και τραβώντας την με το ζόρι, την έσυρε προς την κλειστή κρεβατοκάμαρα που άλλοτε ήταν και δική του. Άνοιξε βίαια την πόρτα και την έσυρε στο διπλό κρεβάτι. Άρχισε να την χτυπά όπου έφτανε το χέρι του, ενώ η Ρουθ πάλευε να προστατευτεί από την επίθεσή του. Κάποια στιγμή έχασε τις αισθήσεις της. Ο Γκάρυ όμως που είχε χάσει εντελώς τον έλεγχο των πράξεων του, δεν είχε ακόμα αντιληφθεί την κατάσταση στην οποία είχε φέρει, τη Ρουθ. Όταν τελικά την άφησε, εκείνη εξακολούθησε να κείτεται πονεμένη, ημιαναισθητη τώρα, πάνω στο μεγάλο κρεβάτι!

.....

Κάποια στιγμή η μακροχρόνια φίλη της Ρουθ, η Τζην, έφτασε στο Νοσοκομείο. Οι δύο γυναίκες συνδέονταν οικογενειακά. Οι άντρες τους Γκάρυ Τζένκινς και Μπεν Μπεργκ, αντίστοιχα, είχαν μια καλή σχέση. Έκαναν παρέα συχνά, πήγαιναν εκδρομές μαζί και κάποια βράδια αντάμωναν και έπιναν και καμιά μπύρα στο σπίτι του ενός ή του

άλλου. Δυστυχώς για τα δύο ζευγάρια, κάποιος παράξενο συμβάν ανάμεσα στη Ρουθ και στον Μπεν, τον άντρα της Τζην, είχε ταραξει τη γαλήνη του Γκάρυ. Αν και ο τελευταίος είχε πειστεί ότι επρόκειτο για μια κακή στιγμή μόνο, καθώς ο Μπεν ήταν φανερά μεθυσμένος, δεν είχε ωστόσο επιδιώξει μία κουβέντα με τον Μπεν, ώστε να δοθεί μία εξήγηση για την συμπεριφορά του τελευταίου έναντι της γυναίκας του. Αντίθετα, ο Γκάρυ, ακολούθησε τη συμβουλή της Ρουθ, να μην κάνει δηλαδή οτιδήποτε, αλλά να αφήσει τον χρόνο να ξεχαστεί εκείνο το άτυχο περιστατικό ανάμεσα σε εκείνη και τον Μπεν. Όμως ετούτη η πίστη δεν ευδοκίμησε και αποδείχτηκε ότι από εκείνο το συμβάν και εξής, κάποια πράγματα είχαν αλλάξει στις σχέσεις της Ρουθ και του Γκάρυ. Τα πράγματα οξύνθηκαν ανάμεσά τους, κυρίως κατά την περίοδο που ακολούθησε και κατά την οποία ο Γκάρυ έχασε τη δουλειά του. Ετούτο ως γεγονός-ορόσημο στη ζωή του Γκάρυ, τον ώθησε στο ποτό και τις σχέσεις του με την αγαπημένη του Ρουθ, στον κατήφορο. Ο γάμος τους βούλιαξε και η δυστυχία τους παίρνοντας τη μορφή ρίζας, εξελίχτηκε σε σάβανο που αγκάλιασε όχι μόνο τη δύστυχη Ρουθ, αλλά και όλα τα μέλη της οικογενείας τους. Τώρα πια μόνο ο

αγαθός θεός ήταν δυνατόν να απαλλάξει την οικογένειά τους από την καταστροφική δίνη που την είχε παρασύρει. Το μίasma που είχε αρχίσει από ένα ασήμαντο περιστατικό, είχε κιόλας αρπάξει τη ζωή της Ρουθ και είχε γκρεμίσει την όποια ευτυχία που υπήρχε, σε εκείνη την μειωμένη από την έλλειψη του συζύγου-πατέρα, οικογένεια!

Μία ημέρα -αργά το απόγευμα-, που ο Γκάρντ είχε πει αρκετά ώστε να χάσει τον έλεγχο του, σήκωσε το χέρι του και χτύπησε τη Ρουθ. Η αστυνομία που είχε καταφθάσει, ύστερα από ένα απελπισμένο τηλεφώνημα της Ρουθ, τον υποχρέωσε να μείνει στο κρατητήριο εκείνη τη νύχτα. Μακριά από το σπίτι του, ένιωσε ότι δικαίως τον είχαν συλλάβει. Μοιραία όμως είχε σημειωθεί η αρχή της κατιούσας στη ζωή του και ταυτόχρονα διαπιστώθηκε η έλλειψη επιβολής στον εαυτό του, ώστε να βάλει φρένο σε αυτό του είδους τις συμπεριφορές. Τελικά και κυρίως εξαιτίας των παιδιών τους, η Ρουθ, αποφάσισε να ζητήσει διαζύγιο. Ανησυχούσε μήπως γίνουν και άλλα χειρότερα. Τον φοβόταν τώρα πια. Ακούγονταν τόσα απαίσια πράγματα σε περιπτώσεις παρόμοιες με τη δική τους. Το δικαστήριο επέτρεψε στον Γκάρντ να έχει τα παιδιά τους δύο μέρες την

εβδομάδα, με τον όρο ότι δε θα βάζει σταγόνα στο λαρύγγι του από την προηγούμενη της επισκέψεως του στο σπίτι της Ρουθ.

Η Ρουθ που εργαζόταν ως κομμώτρια πριν παντρευτεί, ύστερα από το γάμο της με τον Γκάρυ, δεν είχε αφήσει τη δουλειά της. Εργαζόταν κανονικά μέχρι που απέκτησε την Τζούλη. Ύστερα και ως μικρομάνα, επιστρέφοντας στη δουλειά της, εργαζόταν λίγες μόνο ώρες, την ημέρα. Η Τζούλη πήγαινε σε παιδικό σταθμό ενόσω η Ρουθ έλειπε στο κομμωτήριο. Αργότερα, όταν είχε αποκτήσει τον Ντέιβιντ, έκανε το ίδιο. Τις διακοπές της τις έπαιρνε, όταν έκλειναν τα σχολεία, για να βρίσκεται κοντά στα παιδιά της. Κάποτε τα άφηνε στη γειτόνισσά της και φίλη της Τζην, καθώς τα παιδιά της παίζανε καλά με τα δικά της. Από τα τρία παιδιά της Τζην, ο Λίο ήταν ο πρωτότοκος και ακολουθούσαν η Λία που ήταν οχτώ χρονών, όπως η Τζούλη της Ρουθ, και ο Πωλ που ήταν τεσσάρων, όπως ο Ντέιβιντ. Η Ρουθ που πήγαινε και έφερνε τα παιδιά στο σχολείο, αισθανόταν ότι όλα είχαν πάρει κάποια σειρά στη ζωή τους, παρά το γεγονός ότι κάποτε την έπανε ένα είδος πανικού ώσπου να φτάσουνε όλοι μαζί στο σπίτι. Ήταν ολοφάνερη η ακεφιά των παιδιών που δεν έβλεπαν καθημερινά

τον πατέρα τους και κυρίως της Τζούλη, που καταλάβαινε περισσότερα από τον μικρό Ντέιβιντ. Το χειρότερο απ' όλα ήταν ότι η Τζούλη δεν τολμούσε να ρωτήσει τη Ρουθ για οτιδήποτε σε σχέση με τον πατέρα της. Ενεργούσε με κάποια επιφυλακτικότητα που φανερά είχε υπόβαθρο την ντροπή ή τον φόβο. Όσο για την Ρουθ αισθανόταν καλύτερα στη διάρκεια των σχολικών περιόδων παρά στη διάρκεια των διακοπών τους. Ένιωθε να παρακολουθείται διαρκώς από τα οργισμένα μάτια του Γκάρυ και φοβόταν να προβεί σε οποιαδήποτε κίνηση στην προσωπική της ζωή. Ένα χρόνο μετά από το διαζύγιό τους η Ρουθ είχε γνωρίσει τον Σάιμον έναν ώριμο και καλό άνθρωπο, που είχε μια μικρή επιχείρηση, δύο τρία μαγαζιά πιο κάτω από το κομμωτήριο όπου εργαζόταν. Όπως είχαν τα πράγματα, δεν υπήρχε ο χρόνος που απαιτούσε μια τέτοια γνωριμία. Ύστερα όμως από πολλές σκέψεις, συλλογισμούς και υπολογισμούς, αποφάσισε να συναντά τον Σάιμον τις ημέρες που ο Γκάρυ είχε μαζί του τα παιδιά τους. Η Τζούλη και ο Ντέιβιντ είχαν γνωρίσει τον ήσυχο, τον πρᾶο Σάιμον και τον αποκαλούσαν θείο. Ο άντρας είχε στο ιστορικό του έναν αποτυχημένο γάμο και δύο γιους, έφηβους. Η ζωή υπήρξε δύσκολη και για

τους δύο και εκείνο που είχε δημιουργηθεί ανάμεσα τους, ήταν πρωτίστως μια ειλικρινής φιλία. Σε λίγο διάστημα είχαν κατορθώσει να βρουν ο ένας στον άλλον, την αισθηματική υποστήριξη που αποζητούσαν. Δεν μπορούσαν να προβλέψουν το μέλλον, ούτε αγχώονταν με προσδοκίες που δεν βασιζόνταν στην πραγματικότητα. Ήταν ικανοποιημένοι γι' αυτό που είχε αναπτυχθεί ανάμεσά τους: μια αισθηματική σύνδεση που στηριζόταν στην κατανόηση και στην αλληλοεκτίμηση, χωρίς υποσχέσεις ή δεσμεύσεις που καταπιέζουν το ένα μέρος ή και τα δύο, όταν δεν πραγματοποιούνται. Οι περίοδοι των ερώτων ή των ερωτικών εκπλήξεων, είχαν περάσει σε δεύτερη μοίρα. Οι εμπειρίες τους επέβαλαν τη μετριοπάθεια και τη λογική. Το όποιο αίσθημα μπορούσε να περιμένει και να αξιολογηθεί την όποια κατάλληλη στιγμή.

Ο Γκάρυ αγαπούσε τα παιδιά του με πάθος και το γεγονός ότι δεν τα έβλεπε όσο θα ήθελε, τον έκαναν να χάνει τον έλεγχο του και να στρέφεται στο μόνο καταφύγιο που πίστευε ότι είχε, το ποτό. Ήταν βέβαιο ότι ένιωθε ανασφαλής και απαισιόδοξος όμως αντί να κοντρολάρει την αδυναμία του και τα πάθη του, τα είχε αφήσει να τον κυριεύσουν.

Κάποια στιγμή -καθόλα φυσικό- τα παιδιά είχαν αρχίσει να αισθάνονται ότι ο πατέρας τους είχε αλλάξει και ότι δεν ήταν ο παλιός, καλός 'πατερούλης τους'! Ο Γκάρυ χωρίς το ελάχιστο ποσοστό συναίσθησης, είχε υποσκάψει τη σχέση του και με τα παιδιά του. Κατηγορούσε μάλιστα τη Ρουθ γι' αυτή τη σακατεμένη σχέση του «με τα σπλάχνα του». «Επιηρεάζει τα μωρά μας εναντίον μου!» σκεφτόταν και ο θυμός του εναντίον της Ρουθ, θέριευε. Αντίθετα η Ρουθ που ήθελε να είναι αισιόδοξη είχε πειστεί ότι όλα είχαν πάρει την πορεία τους, ως τη στιγμή που ο Γκάρυ άρχισε να κάνει λάθος σε σχέση με τις ημέρες που όφειλε να έρθει στο σπίτι της για τα παιδιά...

Έτσι λοιπόν είχαν τα πράγματα όταν ο Γκάρυ, έχοντας μπερδέψει άλλη μια φορά τις ημέρες και αντί για την Τετάρτη, είχε έρθει στο σπίτι της Ρουθ, εκείνη τη μοιραία Τρίτη!..

.....

Ο μικρός Ντέιβιντ δεν είχε αρθρώσει λέξη από τη στιγμή που είχε αναγκαστεί να εγκαταλείψει την κρυσώνα του. Η Τζην ήταν πολύ στεναχωρημένη, και με τον άντρα της, Μπεν, προσπαθούσαν να

κάνουν τα παιδιά της Ρουθ να αισθάνονται όσο το δυνατό πιο άνετα. Η Τζην είχε επισκεφτεί ξανά το νοσοκομείο με τα δύο παιδιά αλλά δεν είχε μπορέσει να δει τη Ρουθ, καθώς είχε τραυματιστεί η σπλήνα της και είχε εγχειριστεί. Προφανώς ήταν σε άσχημη κατάσταση. Αμέσως μετά από το φοβερό αυτό γεγονός, μάταια είχαν προσπαθήσει να επικοινωνήσουν με τον Γκάρυ. Στάθηκε αδύνατον να τον εντοπίσουν. Την επόμενη διαπίστωσαν ότι δεν είχε φανεί στην μάντρα αυτοκινήτων όπου εργαζόταν για λίγες ώρες, εδώ κι εκεί.

Τη δεύτερη ημέρα της παραμονής της Ρουθ στο Νοσοκομείο, την επισκέφτηκαν ο Σάιμον μαζί με δύο κομμώτριες από το κομμωτήριο όπου εργαζόταν. Ήταν σκληρό να βλέπεις μία νέα γυναίκα χλωμή, με μωλωπισμένο πρόσωπο και μπράτσα. Ήταν ένα οικτρό θέαμα, μία απόδειξη, της εναντίον της μανίας, εκείνου που τα είχε προσξενήσει. Η Ρουθ υπήρξε για τον Σάιμον και τις δύο συναδέλφους της, υπόδειγμα καρτερίας και αισιοδοξίας. Ήξεραν όλοι πόσο αγαπούσε τα παιδιά της, πόσο έτρεμε για την ασφάλειά τους και φυσικά είχαν υπόψη τους τη συμπεριφορά του πρώην συζύγου της, Γκάρυ.

Οι συνάδελφοί της και ο Σάιμον ένιωσαν την κατάθλιψη να τους συντρίβει. «Ποιο είναι άραγε το θεριό που μπόρεσε να κάνει τόσο κακό, στη φτωχή Ρουθ;» ρώτησε ο Σάιμον σκουπίζοντας τα μάτια του. Αν και δεν είχαν αποδείξεις, όλοι λίγο-πολύ σκέφτονταν το ίδιο πρόσωπο με την αστυνομία: «Ο Γκάρυ!..» αυτός θεωρείτο ο κύριος ύποπτος, άσχετα με εκείνα που έλεγαν μεταξύ τους, χωρίς να τολμούν να ενοχοποιήσουν τελικά κανέναν, αφού όχι μόνο δεν είχαν δει κάτι, αλλά δεν υπήρχαν και αποδείξεις. Οι υποψίες εναντίον του Γκάρυ στηρίζονταν στα επεισόδια που είχαν διαδραματιστεί στο παρελθόν, ανάμεσα στη Ρουθ και σε αυτόν και που είχαν γνωστοποιηθεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Υπήρχαν κλίσεις και περιγραφές οικογενειακής βίας στο αρχείο της αστυνομίας, που ήταν και το πρώτο πράγμα που εξέτασαν ξανά, ψάχνοντας για ομοιότητες του εγκλήματος, με τα αλλοτινά καταγεγραμμένα γεγονότα.

Πέρα από την κακοποίηση και το βιασμό της Ρουθ ήταν γεγονός ότι υπήρχαν και άλλα δύο θύματα: ο τετράχρονος Ντέιβιντ και η οχτάχρονη Τζούλη. Και ενώ η Τζούλη, παρά τους φόβους και την θλίψη της που φώναζαν από μακριά για βοήθεια,

φαινόταν ότι μπορούσε να επικοινωνήσει με το περιβάλλον της, το πρόβλημα που είχε δημιουργηθεί με τον μικρό Ντέιβιντ ήταν ένα ατέλειωτο δράμα: ο μικρός είχε χάσει τη μιλιά του, προφανώς από το σοκ που είχε υποστεί. Ήταν βέβαιο ότι είχε δει αρκετά για να τρομάξει και να κρυφτεί, όπου τον ανακάλυψε ψάχνοντας, την ημέρα του δυστυχήματος, η Τζην. Όλοι πίστευαν ότι, όταν κάποια στιγμή, σήμερα αύριο ή και στο μακρύτερο μέλλον, κάποιο γεγονός θα προκαλούσε την έντονη αντίδρασή του και θα πυροδοτούσε το γλωσσικό εργαλείο να λειτουργήσει, να μιλήσει, και να επικοινωνήσει οτιδήποτε γνώριζε για το δράστη και τα γεγονότα, που σχετιζόνταν με την απάνθρωπη κακοποίηση της Ρουθ. Αλλά μήπως υπήρξε και κάτι περισσότερο εκτός από το χάσιμο του μικρού Ντέιβιντ; Και βέβαια... Η ηλικία του - της ταύτισης με τον πατέρα- ήταν από τις ηλικίες κλειδιά για την σωστή αισθηματική ανάπτυξη του αγοριού. Αυτό όχι μόνο δεν έλειπε, αλλά επιπλέον η εμπειρία που είχε αποκομίσει ως μάρτυρας της κακοποίησης της μητέρας του, είχε σπάσει την συνέχιση της ανάπτυξης της συναισθηματικής του πορείας προς την ωρίμανσή της.

Η Ρουθ άφησε την τελευταία πνοή της, ύστερα από τέσσερις ημέρες, αρχίζοντας από την ημέρα που είχε πέσει σε κώμα. Μάταια είχαν προσπαθήσει οι γιατροί να την συνεφέρουν. «Σοβαρό τραύμα της σπλήνας... και εσωτερική αιμορραγία» αποφάνθηκαν τελικά οι ειδικοί. Η ‘γλυκιά’ Ρουθ, στα τριάντα μόλις χρόνια της, είχε χάσει τη ζωή της και είχε αφήσει δύο ανήλικα ορφανά. Η αδερφή της Κάρολ που ήταν περίπου δέκα χρόνια μεγαλύτερη από τη Ρουθ και είχε τρία παιδιά ένα σε εφηβική ηλικία και δίδυμα αγόρια στην ηλικία του Ντέιβιντ, ανέλαβε εντελώς φυσικά και με μεγάλη προθυμία την ανατροφή των δύο ορφανών, καθώς ο Γκάρυ είχε κυριολεκτικά αφανιστεί. Η αστυνομία είχε εξαπολύσει εναντίον του άγριο κυνηγητό, όμως εκείνος είχε γίνει άφαντος. Δεν τον είχε δει κανείς πριν ή μετά από το έγκλημα, που διαπράχθηκε εναντίον της Ρουθ.

Αφού ταχτοποιήθηκε η διαθήκη της Ρουθ με εκτελεστή την Κάρολ όπως το είχε υπαγορεύσει στη Διαθήκη της (όριζε δύο προτάσεις σε περίπτωση θανάτου της: 1. ανάληψη του ρόλου κηδεμόνα των παιδιών της, από την αδερφή της Κάρολ, και 2. την ενοικίαση, ανάληψη και κατάθεση των ενοικίων σε κοινό λογαριασμό στο όνομα των ανηλικών

παιδιών της (πάντα με trustee την Κάρολ) για την κάλυψη των καθημερινών τους εξόδων και για την αγωγή τους, μέχρι την ενηλικίωσή τους), η Κάρολ ανέλαβε τις ευθύνες της όχι απλά σαν καλή αδερφή, αλλά σαν άνθρωπος που πίστευε στο καθήκον της απέναντι στα ορφανά της πολυαγαπημένης της Ρουθ.

Έτσι ακριβώς έγινε, μόνο που εκείνα τα χρήματα των ενοικίων δεν πειράζονταν. Η Κάρολ είχε αποφασίσει να μεγαλώσει τα ορφανά ανίψια της όμοια με τα δικά της παιδιά. «Θα μοιραζόμαστε το ίδιο φαγητό, τις χαρές και τις λύπες...» είχε πει αγκαλιάζοντας τα παιδιά της Ρουθ. Η θεία Κάρολ και ο εξίσου καλός και γενναιόδωρος άντρας της, Μαρκ, είχαν αποφασίσει εξ αρχής να υιοθετήσουν τα δύο ορφανά και μετά από κάποιες μάλλον χρονοβόρες διαδικασίες, κατόρθωσαν και το πέτυχαν. Ο Μαρκ δεν κωλύονταν από το εισόδημά του. Η κτηματομεσιτική τον είχε κάνει ευκατάστατο και η καρδιά του, τον ενθάρρυνε να αναλάβει να προσέχει και να υποστηρίζει τα «πέντε, τώρα πια, παιδιά τους».

Η Κάρολ συχνά έφερνε τα δύο παιδιά της Ρουθ στην Τζην, αλλά μάλλον καλό δεν τους έκανε, παρά

το γεγονός ότι τους άρεσε η Τζην και τα παιδιά της. Ο μικρός Ντέιβιντ εξακολουθούσε να μη μιλά. Οι ψυχολόγοι που τον είχαν εξετάσει είχαν αποφανθεί ότι μόνο ένα παρόμοιο σοκ με εκείνο που είχε συντείνει στο να χάσει κυριολεκτικά τη φωνή του, θα θέραινε πιθανόν αυτή την απόλυτη σιωπή του.

Η μικρή Τζούλη είχε χάσει εντελώς τη διάθεσή της, όταν είχε χάσει ξαφνικά και με τον πιο απαισιο τρόπο και το δεύτερο γονιό της. Επιπλέον ήταν παρόν και το πρόβλημα του αδερφούλη της. «Αχ, Ντέιβ γιατί δεν μπορείς να μου μιλήσεις; Εμένα μόνο!» έλεγε κλαψουρίζοντας και παρακαλώντας το μικρό αγόρι που την κοιτούσε με ανέκφραστα μάτια. Ήταν πολλά τα αίτια που συνετέλεσαν ώστε η μικρή Τζούλη να εξελιχθεί σε ένα μελαγχολικό κοριτσάκι. Παρά τις προσπάθειες όλων εντός της νέας της οικογένειας, να τη βοηθήσουν, ήταν αδύνατον να ξεπεράσει τη κατάσταση στην οποία είχε περιπέσει, έτσι στα γρήγορα. Η πληγή μέσα της θα έπαιρνε χρόνια να επουλωθεί. Και κάθε φορά που ξανάνοιγε, πάντα για κάποιο φοβερό λόγο, και ήταν σα να πέθαινε, μία περίεργη δύναμη την έσπρωχνε να αναστηθεί και να συνεχίσει να σηκώνει το σταυρό της σε ένα Γολγοθά, που η δύναμη της ηλικίας της και η αγαπημένη

ανάμνηση της Ρουθ, τον έσπερναν εδώ κι εκεί με άνηθελπίδας.

Ο Ντέιβιντ ξυπνούσε τα βράδια και έκλαιγε βουβά. Ήταν ένα πολύ δυστυχιμένο αγοράκι. Όλοι ήταν βέβαιοι ότι αυτό που είχε αντικρύσει δεν ήταν απλά τρομακτικό. Είχε πάρει ακόμη μεγαλύτερες διαστάσεις στο μυαλό του, του νήπιου που ήταν. Η Κάρολ και ο Μαρκ προσπαθούσαν να τον βοηθήσουν με ένα πρόγραμμα υποστήριξης παιδιών που είχαν κακοποιηθεί ή είχαν γίνει μάρτυρες κακοποίησης μελών της οικογενείας τους. Δυστυχώς δεν υπήρχε φως στην άλλη άκρη... Είχαν απελπιστεί. Υπήρχε ωστόσο μία ελάχιστη ελπίδα, εκείνη που είχαν φυτέψει μέσα τους οι ειδικοί, ότι κάποια στιγμή μπροστά σε κάτι εξίσου συνταρακτικό, έστω και αν αυτό δεν τον αφορούσε άμεσα ή απόλυτα, και που θα συντελούσε στην επαναφορά έστω και μέρους της μνήμης του, θα έλυνε ταυτόχρονα ίσως και τη γλώσσα του. Και ετούτη η πιθανότητα οδηγούσε σε ένα άλλο σημαντικό ερώτημα. Και τι θα ακολουθούσε τότε; Τι ήταν τόσο τρομακτικό που το παιδάκι είχε χάσει τη μνήμη του... τη φωνή του και κυρίως τη γαλήνη του. Ο Ντέιβιντ αποτελούσε αίνιγμα, ήταν μία ασυνήθιστη περίπτωση, τέτοια που ο ψυχίατρός του

και η ψυχολόγος του τον παρακολουθούσαν με αμέριστο ενδιαφέρον και από πολύ κοντά. Οι επισκέψεις του Ντέιβιντ, και στους δύο ειδικούς, κάθε δεκαπενθήμερο, δεν έδιναν τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Μολονότι εξακολουθούσαν να παραμένουν πενιχρά όλοι περίμεναν για εκείνο το ένα θαύμα!..

Συχνά η Κάρολ ξύπναγε ταραγμένη από τα όνειρά της. Η πανέμορφη Ρουθ εμφανιζόταν στον ύπνο της παραμορφωμένη και παραπονιόταν για το πόσο άδικα και βάνουσα είχε τυραννιστεί, μέχρι θανάτου. Δίπλα της εμφανιζόταν ένα απρόσωπο άτομο... Η Κάρολ δεν το καταλάβαινε αυτό. Δεν έβλεπε τον Γκάρυ... έβλεπε κάποιον άγνωστο, απρόσωπο άντρα. Τι σήμαιναν όλα αυτά; Ξύπναγε ταραγμένη και συχνά έκλαιγε βουβά μέσα στο σκοτάδι. Προσπαθούσε να μην ενοχλεί τον Μαρκ, αλλά ήταν πολύ βαρύ το πλήγμα που είχε δεχτεί και γινόταν ακόμη βαρύτερο βλέποντας τα δύο δυστυχισμένα παιδιά της Ρουθ. Όλη η αγάπη του κόσμου, δεν φαινόταν να ενεργεί καταλυτικά επάνω τους. Δεν ήθελε τίποτα άλλο παρά να τα δει να γελούν και να είναι χαρούμενα, όπως τότε, εκείνες τις μακρινές όμορφες ημέρες στο παρελθόν... τότε που η Ρουθ

και ο Γκάρυ και η μικρή τους θυγατέρα Τζούλη, χαιρόνταν την ευτυχία τους και περίμεναν να γεννηθεί ο μικρός Ντέιβιντ. Ήταν πολύ σκληρό... Όμως ελάχιστα χρόνια αργότερα, ο Γκάρυ, είχε αλλάξει τόσο πολύ που δεν ήταν δυνατή η όποια συνεργασία μαζί του. Ως κτηματομεσίτης ο Μαρκ είχε προτείνει στον Γκάρυ να κάνει ένα μικρό δίπλωμα του πωλητή σπιτιών και μαγαζιών και να εργαστεί στο κτηματομεσιτικό γραφείο του, αλλά εκείνος είχε αρνηθεί λέγοντας: «Δεν είμαι εγώ για τέτοια δουλειά! Άλλο να πουλάς αυτοκίνητα και άλλο σπίτια!» είχε πει. Του το πρότεινε ξανά όταν είχε χάσει τη δουλειά του... αλλά εκείνος προτίμησε να έχει μερική απασχόληση και με πολύ λίγα χρήματα σε μια ασήμαντη, μικρή μάντρα μεταχειρισμένων αυτοκινήτων.

Ο χρόνος κυλούσε αργά και ήταν βέβαιο ότι εκείνη η συμφορά δεν επρόκειτο να ξεθωριάσει ή να ιαθεί γρήγορα. Ο Ντέιβιντ μεγάλωνε στον κόσμο του. Βάδιζε στα δώδεκα και ήταν ένας καλός μαθητής που δεν μιλούσε. Η Τζούλη πλησίαζε τα δεκαέξι της και δεν είχε αλλάξει, παρά ελάχιστα. Εξακολουθούσε να είναι σιωπηλή, λιγόλογη και συντηρητική νεαρή παρουσία, που σπάνια ενδιαφερόταν για τον όποιο συνομιλητή της. Η

Κάρολ που είχε πολύ καλή σχέση με τα δύο ανίψια της, δεν μπορούσε να υιοθετήσει την άποψη ότι τα δύο αυτά «παιδιά της», είχαν κάποιο σοβαρό πρόβλημα. Ήλπιζε πάντα για ένα καλύτερο αύριο. Στεναχωριόταν κάποτε, αλλά προσπαθούσε διαρκώς να βρει λύσεις, ώστε να απλοποιείται η καθημερινότητα της ζωής τους. Κατέθετε πλήθος ιδεών στο τραπέζι συζητήσεων, με τη Τζούλη, με στόχο να την βοηθήσει να βγει από το 'καβούκι' της αλλά δεν φαινόταν να σημειώνεται κάποια πρόοδος στην συμπεριφορά της ανιψιάς της. Όσο για τον γαμπρό της τον Γκάρυ, εκείνος είχε αφανιστεί. Δεν είχαν ακούσει γι' αυτόν από εκείνη την τραγική ημέρα! Το μόνο βέβαιο όμως ήταν ήταν, ότι οι αστυνομικές αρχές δεν θα είχαν σταματήσει την προσπάθειά τους να τον εντοπίσουν, αν ο καταζητούμενος άνθρωπος δεν είχε παρουσιαστεί εθελοντικά στα γραφεία τους, ύστερα από ένα μικρό σχετικά διάστημα, δεν είχε ανακριθεί και δεν είχε διαπιστωθεί το DNA του. Καθώς αυτά είχαν περάσει στα ψηλά γράμματα των εφημερίδων, οι θείοι της Τζούλη μέσα στην πιεστική από πολλές πλευρές καθημερινότητα τους, δεν είχαν αντιληφθεί τι συνέβαινε. Η ειδησιογραφία, κυρίως η πολιτική, ήταν εκείνη που

κάλυπτε κατά κόρον τις πρώτες σελίδες. Τα τραγικά συμβάντα έρχονταν και έφευγαν με τρομερή ταχύτητα, που θα έλεγε κανείς ότι πνίγονταν μέσα στη λήθη της ποσότητας και όχι της υφής.

Μια Τετάρτη, στο προαύλιο του σχολείου ένας άντρας ούτε νέος αλλά ούτε και μεγάλος, με μακριά μαλλιά και μικρό γένι πλησίασε τον Ντέιβιντ και άρχισε να του μιλά χωρίς να γνωρίζει ότι το παιδί δεν μπορούσε να μιλήσει. «Ντέιβιντ είμαι ένας φίλος του πατέρα σου. Μου είπε να σου πω, πως σε αγαπάει πολύ και σου στέλνει τους χαιρετισμούς του». Το παιδί ταραχτήκε με εκείνα που είχε ακούσει και αμέσως είχε γυρίσει την πλάτη του στον άγνωστο και είχε απομακρυνθεί. Στο βλέμμα του μπορούσε να διακρίνει κανείς κάτι σκληρό, ίσως ακόμη και μίσος. Στο σπίτι η Κάρολ κατάλαβε από τη συμπεριφορά του, πως κάτι του είχε συμβεί και είχε ανησυχήσει. Όταν τον ρώτησε γιατί δεν αισθανόταν καλά, εκείνος είχε γυρίσει την πλάτη του και είχε κατευθυνθεί στο δωμάτιο του. Εκείνη την ημέρα, όχι μόνο δεν ήθελε να φάει το δείπνο του, αλλά κλείστηκε στο δωμάτιο του ως το επόμενο πρωινό. Το επόμενο πρωί, η Κάρολ του ζήτησε να ετοιμαστεί για να επισκεφτούνε τον

ψυχολόγο του. Ο Ντέιβιντ δεν αντέδρασε καθόλου. Ετοιμάστηκε και την ακολούθησε πειθήνια. Ο ψυχολόγος, του μίλησε παρούσης και της θείας του, Κάρολ: «Ντέιβιντ γράψε μας τι συνέβη εχτές. Είδες κάποιον που δεν ήθελες, άκουσες κάτι που σε ανησύχησε... Έγινε κάτι με τον δάσκαλό σου; Τι ακριβώς αισθάνεσαι παιδί μου;» Ο Ντέιβιντ απάντησε με το στυλό του: «Μισώ τον κόσμο, μισώ τη ζωή μου!» Η Κάρολ είχε παγώσει. Αγκάλιασε τον Ντέιβιντ και άθελά της έκλαψε σφίγγοντάς τον απάνω της. Δεν ήξερε πώς μπορούσε να βοηθήσει το 'παιδί της'. Αργότερα όταν η Τζούλη είχε επιστρέψει από το σχολείο, της είχε εξηγήσει απόμερα από τον Ντέιβιντ για τη συνηθισμένη πλέον επίσκεψή τους, στον ψυχολόγο και τι είχε γράψει ο Ντέιβιντ. Η Τζούλη είχε προσπαθήσει όσο μπορούσε καλύτερα να παρηγορήσει την Κάρολ, λέγοντάς της πως την αγαπούσαν καλύτερα από μάνα τους. «Θεία μου, θα προσπαθήσω να μάθω τι πείραξε τον Ντέιβιντ και θα δούμε τι θα κάνουμε... Έτσι; Μη στεναχωριέσαι σε παρακαλώ!» Εκείνη είχε νεύσει καταφατικά με το κεφάλι της και είχε πάει στην κουζίνα για να κλάψει. Καημένη Κάρολ! Είχε δώσει τόσα πολλά σε ετούτα τα παιδιά και ήταν

διατεθειμένη να συνεχίσει να δίνει, αλλά η δυστυχία είχε κάνει καλά τη δουλειά της. Ακόμη και τα δύο αγόρια της το διαπίστωναν αυτό, και ως εκ θαύματος χωρίς ζήλεια, κάτι που ίσως και να είχε συμβεί, αν ο Μαρκ και η Κάρολ, ήρωες και ευεργέτες, δεν ήξεραν πώς να είναι γενναιόδωροι με την αγάπη τους σε όλους ανεξαιρέτως.

Η Τζούλη επεχείρησε να μάθει τι είχε πειράξει τον αδερφό της. Τον ρώτησε με τρόπο. «Ντέιβ... μίλησες με κάποιον;» Ο μικρός απάντησε γράφοντας: «Να μη σε νοιάζει!» Η απάντηση του Ντέιβιντ την είχε παρακινήσει να ψάξει για περισσότερες πληροφορίες. Ο Ντέιβιντ δεν χρησιμοποιούσε ποτέ, τέτοια γλώσσα. Κάτι τον είχε ταραξει, τον είχε κάνει άνω-κάτω! Την επόμενη – ήταν Πέμπτη- Η Τζούλη πήγε στο σχολείο, νωρίτερα από το τέλος της σχολικής ημέρας. Περίμενε για τον Ντέιβιντ, με την πρόφαση ότι τον χρειαζόταν για τα ψώνια τους. Καθώς περίμενε πρόσεξε κάποιον τύπο, άγνωστης ηλικίας, με μακριά μαλλιά και με μικρό γένι να πλησιάζει στα κάγκελα του σχολείου και να κοιτάζει προς το κτήριο. Της φάνηκε γνωστός αλλά όταν πρόσεξε καλύτερα, θεώρησε ότι είχε κάνει λάθος.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ένας αριθμός μαθητών άρχισε να βγαίνει από το σχολείο και ανάμεσά τους και ο Ντέιβιντ. Εκείνος μόλις την είδε, κατευθύνθηκε γρήγορα προς το μέρος της. Η Τζούλη χωρίς να το θέλει κοίταξε προς το μέρος του αγνώστου έξω από τα κάγκελα του σχολείου. Δεν είχε μετακινηθεί από εκεί, λες και κάποιον περίμενε. Ακολούθησε το βλέμμα του και ένιωσε ότι παρακολουθούσε τον Ντέιβιντ. Τον είδε να κινείται προς την είσοδο του σχολείου, να μπαίνει και να κατευθύνεται προς το παιδί, όταν ξαφνικά σταμάτησε. Ο Ντέιβιντ κατευθυνόταν προς το μέρος της Τζούλη, κάνοντας τον άντρα να σταματήσει ξαφνικά. Η Τζούλη τράβηξε τα μάτια της από εκείνον και συγκεντρώθηκε στον Ντέιβιντ. «Τζούλη!» ψιθύρισε ο άντρας και υποχώρησε. Τα μάτια του γυάλιζαν.

Ο Γκάρντ γιατί αυτός ήταν ο άγνωστος, άφησε το σχολικό προαύλιο και εξακολούθησε να παρακολουθεί τα δύο παιδιά πάντα, ανάμεσα από τα κάγκελα. Ο Ντέιβιντ που δεν τον είχε προσέξει, τον είδε ξαφνικά. Τον κοίταξε επίμονα για μια στιγμή. Η Τζούλη κοίταξε επίσης στην ίδια κατεύθυνση και κατάλαβε. Δεν είπε όμως τίποτα, παρά έπιασε τον Ντέιβιντ από το χέρι. «Πάμε

γρήγορα, έχουμε δουλειές», είπε ταραγμένη. Τη στιγμή που τα δύο παιδιά περνούσαν την εισοδο-έξοδο του σχολείου, είδαν το λεωφορείο τους να πλησιάζει σιγά-σιγά, ώσπου σταμάτησε λίγα μέτρα πιο πέρα. Τα δύο παιδιά κρατώντας χέρια και κοιτάζοντας μπροστά τους, προσπέρασαν τον παράξενο ξένο και πλησίασαν προς την εισοδο του σταματημένου πλέον, λεωφορείου. Η Τζούλη ήταν αρκετά ταραγμένη, προσπαθούσε όμως να αποκρύψει από τον αδερφό της τα όποια συναισθήματά της. Ο Ντέιβιντ που είχε αναπτύξει μια ιδιαίτερη ευαισθησία και τίποτα δεν του ξέφευγε, στο λεωφορείο έβγαλε το μπλοκάκι του και έγραψε: «τον πρόσεξες αυτόν με το μούσι; Ήταν εδώ κι εχτές και μου είπε ότι έχω χαιρετίσματα από τον μπαμπά!» Η Τζούλη τον κοίταξε επίμονα και ύστερα είπε: «Νομίζεις ότι λέει αλήθεια;» Ο μικρός σήκωσε τους ώμους του, εννοώντας «δεν ξέρω!»

Όταν έφτασαν στο σπίτι, η Τζούλη γνωστοποίησε στη θεία Κάρολ, την παρουσία του ξένου, που είχε μιλήσει στον Ντέιβιντ την προηγούμενη. Της είπε ότι ο Ντέιβιντ είχε απομακρυνθεί από τον ξένο, όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Επιτέλους, χάρη στην Τζούλη, εξηγείτο η συμπεριφορά του Ντέιβιντ στο σπίτι, μετά από την επιστροφή του από το σχολείο.

Τα πράγματα φαίνονταν καλύτερα από μία άποψη τουλάχιστον, καθώς γνώριζαν τι είχε προκαλέσει την αναστάτωση του μικρού. Από την άλλη όμως, ποιος μπορούσε να είναι αυτός ο φίλος του Γκάρυ – αν ήταν έτσι τελικά- και τι τελικά ήθελε ο Γκάρυ μέσω αυτού; Ή μήπως ήταν ο ίδιος ο Γκάρυ τελικά; Κι αν ήταν ο Γκάρυ, δε θα αναγνώριζε ο Ντέιβιντ στο πρόσωπό του και στη φωνή του, εκείνον που έκανε κακό στη μητέρα του; Δε θα τον έσπρωχνε εκείνη η κρυφή σπίθα της τρομερής εκείνης μνήμης, να ανάψει τελικά τη φωτιά που όλοι περίμεναν για να κάψει τον ένοχο και να απολυτρώσει τον εαυτό του; Τι σήμαιναν όλα αυτά; Γιατί ο Ντέιβιντ δεν είχε αντιδράσει με περισσότερη βία απέναντι σε εκείνον που θεωρείτο ένοχος για την κακοποίηση και τον θάνατο της Ρουθ; Μήπως τελικά, δεν ήταν ο Γκάρυ ο μακελάρης της Ρουθ;

Η Κάρολ δεν είχε πάψει να ανησυχεί. «Ντέιβ... ανάφερε το όνομα του μπαμπά; Είπε το όνομα Γκάρυ;» ρώτησε τον Ντέιβιντ. Ο Ντέιβιντ κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Χμ!» είχε πει η Κάρολ ανήσυχη τώρα πια. Τα παιδιά την κοίταζαν με ανησυχία και περίμεναν να ακούσουν τι θα έπρεπε να γίνει. «Αν συμβεί πάλι θα ειδοποιήσουμε την αστυνομία», είπε με αποφασιστικότητα, τελικά. Τα

παιδιά την κοιτάζαν στεναχωρημένα. Δεν εξεπλάγησαν, δεν διαμαρτυρήθηκαν ή συμφώνησαν με τη θεία Κάρολ. Δεν είχαν την παραμικρή διάθεση για φασαρία. Οι πληγές τους ήταν πολύ βαθιές και η ζωή στο πέρασμά της, δεν εννοούσε να τις απαλύνει!

Την επόμενη, Παρασκευή και επομένως τελευταία μέρα της εβδομάδας, όλα έδειχναν πως επρόκειτο για μια συνηθισμένη ημέρα. Η Κάρολ μετέφερε όπως συνήθως ‘τα τριδύματά της’ τα αποκαλούσε, επειδή τα δίδυμά της είχαν την ίδια ηλικία με τον Ντέιβιντ, με μία μικρή διαφορά δυο μηνών», στο σχολείο, με το βαν. Η Τζούλη, έπαιρνε συνήθως το λεωφορείο για το Γυμνάσιο. Τα δωδεκάχρονα δίδυμα της Κάρολ ήταν εξ αρχής προστατευτικά απέναντι στον Ντέιβιντ. Σαν τελειόφοιτοι του Δημοτικού, αργούσαν, κατά κανόνα, να βγούνε από την τάξη. Η Τζούλη όπως είχε συνεννοηθεί με την Κάρολ, εκείνη την ημέρα πήγε στο σχολείο, να πάρει τον αδερφό της, με την πρόφαση και ετούτη τη φορά, ότι οι δυο τους είχαν να κάνουν κάποια ψώνια. Αιτία όμως ετούτης της κίνησής της ήταν, να βεβαιωθεί ότι όλα ήταν εντάξει. Τα δίδυμα από το άλλο μέρος είχαν εντολή από τη μητέρα τους, να έρθουν στο σπίτι κατευθείαν και να αφήσουν τη

Τζούλη με τον Ντέιβιντ να κάνουν τις δουλειές τους και να έρθουν παρέα οι δυο τους, στο σπίτι όταν θα είχαν τελειώσει. Έτσι και είχε γίνει.

Στα δεκαέξι της η Τζούλη ήταν ένα υπεύθυνο και ώριμο κορίτσι. Οι πόνοι του παρελθόντος δεν φάνινονταν, ήταν όμως έτοιμοι με το παραμικρό ερέθισμα, να βγούνε στην επιφάνεια. Αυτό αποκάλυπτε και η σχεδόν υποσυνείδητη προσπάθειά της να αποφεύγει τις όποιες δυσάρεστες τριβές, εντός της οικογένειας των Θείων της Κάρολ και Μαρκ, αλλά και στο σχολείο της, με τους συμμαθητές της. Συχνά πήγαινε στο σχολείο για να παραλάβει τον Ντέιβιντ κατόπιν συνεννόησης με την οικογένειά τους, καθώς ένιωθε, ότι ο αδερφός της, την χρειαζόταν περισσότερο από ότι έδειχνε. Η θεία Κάρολ την ενθάρρυνε να το κάνει, γιατί διαπίστωνε ότι τα δύο παιδιά, πέρα από το γεγονός ότι ήταν αδέρφια, τα έδενε άρρηκτα το φοβερό, οδυνηρό και αξεπέραστο παρελθόν τους.

Η Τζούλη προσευχόταν καθημερινά να βρει ο Ντέιβιντ τη φωνή του. Όπως οι γιατροί του και η υπόλοιπη οικογένεια, η Τζούλη ήταν βέβαια, ότι αυτό θα συνοδευόταν και με την επαναφορά της

χαμένη μνήμης του. Οι ειδικοί που είχαν παρακολουθήσει την περίπτωση του από χρόνια, είχαν προβλέψει ότι μολονότι το ξύπνημα της μνήμης του θα ήταν μία νέα τραυματική εμπειρία, θα ήταν ταυτόχρονα και το άνοιγμα της πορείας προς τη θεραπεία του, τελικά.

Κατά σύμπτωση εκείνη την Παρασκευή η τάξη του Ντέιβιντ τελείωσε δέκα λεπτά ενωρίτερα από ότι συνήθως, ενώ το λεωφορείο της Τζούλη θα έφθανε στις 3.20 μ.μ. Όταν ο Ντέιβιντ έβγαινε στο προαύλιο, ήταν βέβαιος –όπως και το διαπίστωσε τελικά- ότι η Τζούλη δεν είχε έρθει ακόμα. Έτσι αντί να περιμένει γι' αυτήν στο συνηθισμένο σημείο μέσα στο προαύλιο του σχολείου, κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Προχώρησε αργά προς την σιδεριά του σχολείου, όπου βρισκόταν και η μεγάλη είσοδος-έξοδος προς τη μεριά του δρόμου, με σκοπό να την περιμένει εκεί, όταν το μάτι του πήρε τον γνωστό άγνωστο άνθρωπο που είχε ήδη αντιμετωπίσει μία φορά και είχε αποφύγει μία δεύτερη. Έκανε λοιπόν απότομη μεταβολή, κατευθύνθηκε πίσω στο προαύλιο και κάθισε στο συνηθισμένο μέρος του ραντεβού του, με τη Τζούλη. Χωρίς να κοιτάζει προς το μέρος του αγνώστου, ένιωσε ότι εκείνος είχε μπει ήδη στο

προαύλιο του σχολείου και κινείτο προς το μέρος του. Ο Ντέιβιντ σηκώθηκε ήσυχα και κατευθύνθηκε προς την είσοδο-έξοδο τους σχολικού κτηρίου. Κάθισε λοιπόν εκεί και ανοίγοντας τον σχολικό σάκο του άρχισε να ψάχνει για κάτι. Ήταν ταραγμένος και ότι έκανε, το έκανε για να κοντρολάρει την αγωνία του για την άφιξη της Τζούλη.

«Ντέιβ!» Ήταν φωνή της Τζούλη. Ανακουφισμένος, τινάχτηκε πάνω σαν ελατήριο και έτρεξε προς το μέρος της με ανείπωτη ευχαρίστηση. Μόνο που δεν έπεσε πάνω της. Η Τζούλη δεν καταλάβαινε γι' αυτό το ξέσπασμα του αδερφού της, όμως ένιωσε ότι η υπερβολική χαρά του συνδεόταν με την άφιξη της. Τον κοίταξε ερωτηματικά. Ο Ντέιβιντ κοίταξε προς το μέρος που είχε δει τελευταία τον άγνωστο. Η Τζούλη παρακολούθησε τη ματιά του. «Τι; Είδες κάποιον; Είδες τον ίδιο άνθρωπο;» Ο Ντέιβιντ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. «Είναι ακόμα εδώ; Δεν τον βλέπω!» Ο Ντέιβιντ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά και με τα μάτια του της έδειξε την κατεύθυνση. Η Τζούλη χωρίς να πει τίποτα έσκυψε να φτιάξει τα κορδόνια των παπουτσιών της, ουσιαστικά όμως, μόνο για να βολιδοσκοπήσει το σημείο όπου βρισκόταν ο

«άνθρωπός τους». Ύστερα, χωρίς να πει τίποτα έπιασε τον Ντέιβιντ από το χέρι και μαζί προχώρησαν προς την έξοδο. Χωρίς μιλά κατευθύνθηκε με τον αδερφό της προς το σημείο, όπου είχε σταθεί και τους παρακολουθούσε, ο άγνωστος με το μούσι. Όταν τον είχαν πλησιάσει αρκετά η Τζούλη κρατώντας πάντα τον Ντέιβιντ από το χέρι στάθηκε αγέρωχα μπροστά του. Τον κοίταξε κατάματα και ρώτησε δυνατά: «Γιατί μας παρακολουθείς;» προκαλώντας τους γύρω τους, να γυρίσουν και να τους κοιτάζουν. Ο άντρας τα έχασε για μερικά δευτερόλεπτα αλλά ύστερα είπε σιγανά. «Είμαι φίλος του πατέρα σας». «Εκείνου του άνανδρου;» ρώτησε με περιφρόνηση η Τζούλη. «Δεν είναι άνανδρος. Κρύβεται γιατί κατηγορείται άδικα. Δεν έκανε τίποτα ο άνθρωπος!» απάντησε πάντα σε χαμηλό τόνο ο άγνωστος. «Είναι άνανδρος, γιατί είχε δύο παιδιά και τα άφησε στο έλεος του Θεού, για να σώσει το τομάρι του. Δεν είναι πατέρας μας. Άκουσες; Δεν έχουμε πατέρα. Και ναι, είναι ένοχος! Υπάρχουν αποδείξεις γι' αυτό. Ας πάει λοιπόν στην κόλαση, μια και καλή!» είπε οργισμένη η Τζούλη και τραβώντας τον Ντέιβιντ από το χέρι απομακρύνθηκαν από εκείνο το σημείο γρήγορα.

Πήρανε το λεωφορείο στην επόμενη στάση. Η Τζούλη ήταν πολύ ταραγμένη. Όταν είδε τα δύο παιδιά η Κάρολ κατάλαβε ότι κάτι είχε συμβεί. Ρώτησε δήθεν φυσικά: «Λουπόν; Τα νέα σας». Η Τζούλη την κοίταξε με θολά μάτια και ξαφνικά ξέσπασε στο κλάμα. Η Κάρολ έτρεξε και την αγκάλιασε. «Κοριτσάκι μου! Μην κλαις σε παρακαλώ! Έλα... μην κλαις. Όλα θα πάνε καλά... θα δεις!» ικέτευσε, προσπαθώντας να την παρηγορήσει. Όμως και τα δικά της δάκρυα έτρεχαν τώρα παρά την προσπάθειά της να τα σταματήσει. Ο Ντέιβιντ κοιτούσε με ορθάνοιχτα μάτια εκείνη τη λυπηρή σκηνή, χωρίς να κάνει ή να λέει οτιδήποτε, έστω και με κάποια νοήματα.

Κάποια στιγμή που είχαν ηρεμήσει θεία και ανιψιά, η Τζούλη είπε με βραχνή φωνή: «Ήταν πάλι εκείνος, ο ίδιος άντρας. Είπε πως είναι φίλος του πατέρα μας και επέμενε ότι ο Γκάρυ είναι αθώος. Του είπα να πάει στην κόλαση!» Η Κάρολ την άκουσε εμβρόντητη. «Ποιος είναι τελικά; σας είπε;» ρώτησε τη Τζούλη. «Δεν ενδιαφέρομαι θεία! Ίσως είναι κάποιος αλήτης που θέλει να μας εκμεταλλευτεί για κάποιο λόγο! Εμείς δεν έχουμε πατέρα εδώ και χρόνια. Λέει ότι ο πατέρας μας δεν σκότωσε τη μητέρα μας. Λέει ότι κρύβεται για να

μην τον κλείσουν μέσα! Τι άντρας είναι αυτός που προτιμά να μη βλέπει τα παιδιά του, από το φόβο του; Αν δεν τη σκότωσε τη μητέρα μου γιατί φοβάται, ε; Ύστερα από τόσα χρόνια, έρχεται να ταράξει τη γαλήνη που βρήκαμε κοντά σας, με ένα τσουβάλι ψέματα!» φώναξε θυμωμένη η Τζούλη. Ύστερα σωριάστηκε στον καναπέ και κρύβοντας το πρόσωπό της στις παλάμες της άρχισε πάλι να κλαίει. «Έλα γλυκιά μου, μην ακούς... Μπορεί να είναι κάποιος που... τι να πω; Είναι δυνατόν κάποιος να θέλει να παίξει μια τέτοια φάρσα; Μήπως... μήπως δεν είναι άρρωστο μυαλό, τελικά! Σε κάθε περίπτωση ας κρατάμε τα μάτια μας και τα αυτιά μας ανοιχτά και οπωσδήποτε την επόμενη φορά οφείλουμε να καλέσουμε την αστυνομία. Ίσως θα πρέπει να το κάνω, τώρα κιόλας. Δε θα τη γλυτώσει ο κύριος αυτός, όποιος κι αν είναι!» Σηκώθηκε και κατευθύνθηκε στο τηλέφωνο. Αφού μίλησε λίγα δευτερόλεπτα πρόσθεσε σιγανά: «Ναι κύριε αστυνόμε μου. Ανησυχώ πάρα πολύ. Τα παιδιά είναι πολύ ταλαιπωρημένα, δεν χρειάζονται άλλα προβλήματα. Πρέπει να βοηθηθούν να γίνουν ενήλικοι πολίτες χωρίς φόβους και ενδοιασμούς για τη ζωή τους, τελικά. Ναι... ναι! Αλλά όπως είπατε... επειδή σήμερα είναι

Παρασκευή, από Δευτέρα τώρα. Εντάξει λοιπόν. Ότι κι αν συμβεί εμείς θα σας δούμε Δευτέρα απόγευμα, για να το συζητήσουμε. Θα σας εξηγήσει η ανιψιά μου. Τον έχει δει τον άγνωστο δύο φορές και σήμερα μάλιστα διαμαρτυρήθηκε για τη συμπεριφορά του, σ' αυτόν τον ίδιο. Επομένως μπορεί να σας τον περιγράψει. Σας ευχαριστώ πολύ! Ναι, ναι, χωρίς αμφιβολία κύριε αστυνόμη μου! Πρέπει κάτι να γίνει, να παρακολουθηθεί, τέλος πάντων, ο άγνωστος άντρας. Μα, ναι, βέβαια! Εσείς ξέρετε, τι να κάνετε, αυτή είναι η δουλειά σας. Εγώ απλά εκφράζω τις σκέψεις μου. Γιατί αλλιώς ο τύπος θα καταλάβει ότι κάτι τρέχει και θα το σκάσει. Και ποιος ξέρει αν δεν κάνει κάτι... χειρότερο, στο μέλλον. Ναι, ναι, να σταματήσει να ενοχλεί τα παιδιά! Αυτό είναι το επιδιωκόμενο. Θεωρώ ότι αφορά τη δικαιοσύνη. Πρόκειται για παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τελικά... αυτή η... ασκούμενη πίεση... στα παιδιά, εννοώ. Δε νομίζετε; Ναι, ναι, θα σας δούμε λοιπόν. Ευχαριστώ... ευχαριστώ πολύ!»

Η Κάρολ ανησυχούσε τρομερά. Η Τζούλη έτρεφε μέσα της έναν αξεπέραστο θυμό, μια οργή που έβραζε. Δεν ήταν εύκολο να ξεπεράσει το θάνατο της μητέρας της, αν και είχε τα μισά από τα χρόνια

της, όταν είχε συμβεί. Η στάση της έναντι των αντρών ήταν περισσότερο από επιφυλακτική. Οι κινήσεις της, η έκφραση του προσώπου της, όλα, αποκάλυπταν φόβο, θυμό... Συχνά η συμπεριφορά της ήταν απότομη και εχθρική και έκανε τον συνομιλητή της να αναρωτιέται τι άραγε της συνέβαινε. Κάποιες πλευρές της προσωπικότητας της παρουσιάζονταν ώριμες, όμως η ροπή απέχθειας για το άλλο φύλο, ήταν εκεί και ιδιαίτερα για τον πατέρα της, τον οποίο θεωρούσε υπεύθυνο για τον θάνατο της μητέρας της, για την δική της απέραντη μιζέρια και για το πρόβλημα του Ντέιβιντ. Τα αγόρια απομακρύνονταν από κοντά της την επόμενη στιγμή της γνωριμία τους, καθώς στην εποχή που όλα τα σαρώνει μία εξαντλητική ταχύτητα, δεν υπήρχε χρόνος ή διάθεση για την ανάλυση της συμπεριφοράς της. Η φροντίδα των ψυχολόγων και η αγάπη της Κάρολ και της οικογένειάς της, δεν μπορούσαν να μαλακώσουν τις πληγές της Τζούλη. Από τη στιγμή της συμφοράς τους είχε πάρει μία εξαιρετικά προστατευτική στάση σε σχέση με το άτομό της, κυρίως όμως έναντι του Ντέιβιντ. Μέσα στον κυκεώνα των δυσοίωνων συναισθημάτων της η Τζούλη, έτρεφε πάντα θετικά αισθήματα, προς τη

θεία Κάρολ, το θείο της Μαρκ και τα ξαδέρφια της, και μάλιστα παρόμοια και παράλληλα με εκείνα, προς τον αδερφό της Ντέιβιντ.

Όπως ήδη αναφέρθηκε παραπάνω, το απόγευμα εκείνης της συγκεκριμένης Παρασκευής, η Τζούλη, αφού είχε τελειώσει το μάθημα στο σχολείο της, είχε έρθει στο σχολείο των διδύμων της Θείας Κάρολ και του Ντέιβιντ. Τα παιδιά της Θείας Κάρολ δεν την περίμεναν. Είχανε φύγει, καθώς η Τζούλη επρόκειτο να έρθει και εκείνη την ημέρα, ειδικά για τον Ντέιβιντ. Δεν ήταν μία ρουτίνα τελικά αυτή η άσκηση, απλά εκείνη την εβδομάδα όλως εκτάκτως, είχε δημιουργηθεί η ανάγκη, η Τζούλη να παίρνει τον Ντέιβιντ από το σχολείο, ώστε να διαπιστώσουν και να συγκεντρώσουν από κοινού, όσα περισσότερα στοιχεία μπορούσαν για τον άγνωστο, που είχε εμφανιστεί έτσι ξαφνικά και επεδίωκε μία σχέση με τα δύο παιδιά.

Όλα τα μέλη στην οικογένεια της Θείας Κάρολ είχαν συμφωνήσει και είχαν προγραμματίσει από μέρες για εκείνο το Σαββατοκύριακο, μια μικρή εκδρομή σε γειτονική πόλη. Θα επικρατούσε λοιπόν μια καλύτερη από τη συνηθισμένη διάθεση δίπλα στην αυξημένη κινητικότητα, ως το τέλος της

εβδομάδας, αν δεν είχε εμφανιστεί από το πουθενά, εκείνος ο άγνωστος που είχε πλησιάσει τον Ντέιβιντ, σε σχέση -δήθεν- με τον πατέρα του. «Έχε γούστο!» σκέφτηκε για πολλοστή φορά, η Κάρολ. Σκεφτόταν μήπως τελικά ο συγκεκριμένος άγνωστος, δεν ήταν άλλος από τον γαμπρό της τον Γκάρυ. Δεν τολμούσε όμως να πει κάτι τέτοιο στα δύο ανίψια της. Έγώ... κάλεσα και την αστυνομία... τώρα! Μήπως δεν έπρεπε, πριν να μάθουμε ποιος είναι, τελικά; Όμως... δεν κάνω πίσω, σε ότι είναι, είναι για το καλό της Τζούλη και του Ντέιβιντ', σκέφτηκε και έπεισε και τον εαυτό της τελικά, ότι επρόκειτο για το καλό όλων. Ηρέμησε λοιπόν και προσπάθησε να συμβάλλει όσο το δυνατόν περισσότερο προς αυτή την κατεύθυνση, τελικά.

Ο Λίο, ο πρωτότοκος της Κάρολ είχε πει στη μητέρα του κάτι πολύ σοβαρό: «Μαμά... Είδα τον τύπο να περνά από τη γειτονιά μας, μια-δυο φορές, ξέρεις». Η Κάρολ είχε ταραχτεί και είχε ρωτήσει με άγχος: «Τι λες τώρα; Ποιος τύπος πέρασε από τη γειτονιά μας;» «Αυτός που λένε η Τζούλη και ο Ντέιβ μαμά!» «Πώς το ξέρεις;» «Με σταμάτησε λίγα μέτρα από το σπίτι μας και με ρώτησε αν είμαι γιος σου, γιατί όπως είπε, σου μοιάζω». Ο Μαρκ ο πατέρας του, που ήταν παρών όταν αυτά είχαν ειπωθεί, είχε

οργιστεί από τη συμπεριφορά του αγνώστου: «Εμένα γιατί δε με σταμάτησε αυτός ο κύριος; Έ; Αν είναι μάγκας ας έρθει να μιλήσει σε μένα, όχι να πάνει εσάς τα παιδιά, ένα - ένα ο θρασύδειλος, και σας κουβεντιάζει!» «Πώς είναι αυτός ο τύπος τέλος πάντων; Μπορείτε να μας τον περιγράψετε;» είχε ρωτήσει αναψοκοκκινισμένη η Κάρολ. «Είναι ψηλός, με γαλάζια μάτια, καστανά μαλλιά και πιο ανοιχτόχρωμη γενειάδα». «Μάλιστα... μοιάζει τελικά του μπατζανάκη μου, ετούτος!» είπε ο Μαρκ. Η Κάρολ όμως έκανε νόημα στον άντρα της, να πάψει να μιλά. Έτσι εκείνος χαμηλώνοντας το βλέμμα του, σηκώθηκε. Η Τζούλη τον κοίταξε παρακλητικά και είπε: «Θείε... νομίζεις ότι μπορεί να είναι ο δολοφόνος της μητέρας μου;» «Εννοείς ότι μπορεί να είναι ο πατέρας σου;» απάντησε εκείνος. Η Τζούλη του έριξε μια παρατεταμένη ματιά και ο Μαρκ συνέχισε με ασυνήθιστο τόνο στη φωνή του, αυτή τη φορά: «Αν εννοείς... μήπως και είναι ο πατέρας σου... δεν τον είδα για να μπορώ να πω με πεποίθηση πως είναι αυτός. Σταμάτησε αγχωμένος και συνέχισε σε ήπιο τόνο επιμένοντας. «Αν θέλεις να σε βεβαιώσω ότι αυτός ο άντρας είναι ο πατέρας σου και ταυτόχρονα ο δολοφόνος της μητέρας σου... ούτε και γι' αυτό μπορώ να

πάρω όρκο. Αν τον δω -κι αυτό ισχύει και για τη θεία σου την Κάρολ- υπάρχουν πολλά που μπορώ να αναγνωρίσω απάνω του, αν είναι βέβαια ο Γκάρυ... και κυρίως το βήμα του... ξέρεις! Όμως παιδί μου, ο πατέρας σου... ο Γκάρυ... ήταν καλός άνθρωπος και αγαπούσε τη μητέρα σου. Πώς άλλαξαν οι σχέσεις τους έτσι ξαφνικά... και μετά κατέληξαν στο διαζύγιο, για μένα τουλάχιστον παραμένει ένα βαθύ μυστήριο!» Η Τζούλη είχε σκύψει το κεφάλι της, ενώ η Κάρολ την είχε πλησιάσει την είχε αγκαλιάσει και είχε πει: «Έλα παιδί μου, μην τα παίρνεις όλα τόσο σοβαρά. Ίσως και να είναι τυχαία όλα αυτά. Είμαι βέβαια ότι ο πατέρας σου δε θα τολμούσε να παρουσιαστεί σε ετούτη την πολιτεία... πόσο μάλλον εδώ στη γειτονιά μας! Ακόμα είναι καταζητούμενος!» Έκτός και αν δεν είναι τελικά και δεν το μάθαμε... Είναι δυνατόν;» Σκέφτηκε μέσα της η Κάρολ. Τώρα η Τζούλη, είχε σκύψει το κεφάλι της και πάνοντας μια γωνιά στον καναπέ του καθιστικού είχε και πάλι βυθίσει το πρόσωπό της στις παλάμες της και είχε κλάψει σιγανά όπως πάντα! Η άγνωστη σε εκείνους αλήθεια ήταν, ότι ο Γκάρυ ύστερα από το τραγικό συμβάν 'το είχε σκάσει' για να γυρίσει πίσω και να παραδοθεί. Είχε 'εκτίσει' μία βραχεία

παραμονή στις φυλακές του τόπου, και τελικά είχε αφηθεί ελεύθερος ελλείπει αποδείξεων εναντίον του. Τότε ήταν που είχε πάρει τα μάτια του και είχε φύγει σε άλλη πολιτεία, μη τολμώντας να αντιμετωπίσει τα παιδιά του και την οικογένεια της πρώην κουνιάδας του Κάρολ και του μπατζανάκη του, Μαρκ.

Ο Μαρκ είχε μιλήσει κάποια στιγμή με τον Γκάρου Τζένκινς λίγο πριν από το διαζυγίό του, και εκείνος του είχε μιλήσει ανοιχτά για την Ρουθ: την υποψιαζόταν ότι είχε φίλο, τον γείτονά τους Μπεν Μπεργκ, τον άντρα της καλύτερης φίλης της, της Τζην. Ο Μαρκ είχε εκπλαγεί και είχε ρωτήσει από που είχε βγάλει αυτό το συμπέρασμα. Ο Γκάρου είχε αποκαλύψει ότι ένα βράδυ που γυρνούσε από τη δουλειά, είχε βρει το γείτονα και τη Ρουθ στο σαλόνι τους, αγκαλιασμένους. Είχε μάλιστα τονίσει τη βιασύνη της Ρουθ ν' αποσπαστεί από πάνω του, πολύ παραγμένη. Εκείνη του είχε δικαιολογηθεί, ότι ο γείτονας που ήταν μεθυσμένος, είχε έρθει δήθεν να ευχηθεί για τα γενέθλιά της, μόνο που δεν ήταν καν τα γενέθλιά της και είχε έρθει ολομόναχος. Η Ρουθ είχε ανακουφιστεί όταν έφυγε ο γείτονας, λες και φοβόταν τυχόν δηλώσεις του, στον Γκάρου. Έκτοτε ο Γκάρου είχε αρχίσει να πίνει

και να φέρνεται παράξενα, ενώ η Ρουθ επιχειρούσε να τον πείσει ότι η μόνη αλήθεια ήταν, ότι εκείνο το βράδυ, ο γείτονά τους ήταν μεθυσμένος και της είχε επιτεθεί. Δεν ήθελε μάλιστα να συζητηθεί περαιτέρω το θέμα... Είχε όμως αραιώσει τις επισκέψεις της στο γειτονικό σπίτι, κυρίως όταν ήταν εκεί ο άντρας της φίλης της και ότι δεν είχαν ξαναπατήσει σαν οικογένεια στο σπίτι των γειτόνων τους, ενώ η αδαής Τζην παραπονιόταν, διαρκώς γι' αυτό. Η Ρουθ και ο Γκάρντ εύρισκαν διάφορες δικαιολογίες γι' αυτή τη συμπεριφορά τους, ενώ ο Μπεν ο άντρας της ή πραγματικά δε θυμόταν τι είχε συμβεί εκείνο το βράδυ, καθώς ήταν μεθυσμένος, ή δεν ήταν τόσο μεθυσμένος όσο φαινόταν, επομένως θυμόταν και προσποιείτο τον αθώο... Αυτό το τόσο γελοίο γεγονός το ακολούθησαν όλα τα άλλα φοβερά γεγονότα: το διαζύγιο της Ρουθ και του Γκάρντ, οι παράξενες συμπεριφορές του τελευταίου και τέλος το κακούργημα εναντίον της Ρουθ! «Μία σκέτη καταστροφή!» μονολογούσε ο Μαρκ κουνώντας το κεφάλι του, με την ίδια πάντα μεγάλη απορία, όταν σκεπτόταν την αλυσίδα των επεισοδίων που κατέστρεψαν τη ζωή των δύο αυτών ανθρώπων και εξακολουθούσε να ταλανίζει τα δυστυχημένα παιδιά τους. «Μία σκέτη κατάρρα

είχε σημαδέψει την άτυχη οικογένεια της Ρουθ και του Γκάρυ. Όπως παραλόγως σχεδόν ο Μαρκ δεν είχε πιστέψει ποτέ ότι ο Γκάρυ ήταν ένοχος για τη θανάσιμη κακοποίηση και το θάνατο της γυναίκας του. Αλλά δεν υπήρχαν αποδείξεις και εναντίον κανενός άλλου και κυρίως δεν υπήρχαν άλλοι ύποπτοι, πλην του Γκάρυ! Ωστόσο ακόμα και έτσι, όταν είχε συλληφθεί κάποια στιγμή (το είχε 'σκάσει' κυριολεκτικά, μετά το δυστύχημα της Ρουθ, αλλά μετανιώνοντας είχε επιστρέψει λίγες ημέρες αργότερα και είχε παραδοθεί στην αστυνομία), είχε αφεθεί ελεύθερος ύστερα από την σχετικά σύντομη παραμονή του σε τοπική φυλακή, καθώς δεν υπήρχαν ενοχοποιητικές αποδείξεις εναντίον του σε σχέση με την κακοποίηση, που είχε σκοτώσει τη Ρουθ. Η σημαντικότερη από αυτές, το δείγμα του σπέρματος που είχε εντοπιστεί στον κόλπο της Ρουθ, δεν ήταν του Γκάρυ. Οι διαπιστώσεις από την κακοποίησή της καθιστούσαν πιθανότερο το γεγονός ότι είχε κακοποιηθεί και εκβιαστεί από το ίδιο άτομο. Ο Γκάρυ, που είχε ένα 'συγχωρητέο' θα έλεγε κανείς, μητρώο, ήταν βέβαιο ότι δεν ήταν επικίνδυνο άτομο και η συνεχής παρακολούθησή του το επιβεβαίωνε.

Η αστυνομία εξακολούθησε να βρίσκεται σε προσεκτική, σε διαρκή επιφυλακή και αναζήτηση του εκτελεστή της Ρουθ. Στον φάκελο της υπόθεσης Ρουθ, καταγράφηκε ότι ο Γκάρυ εξακολουθούσε να είναι υπό παρακολούθηση και ήταν βέβαιο ότι το παραμικρό παράπτωμα θα τον οδηγούσε στο δικαστήριο και από εκεί ίσως και στη φυλακή. Αφήνοντας υποχρεωτικά πληροφορίες για τη νέα διεύθυνσή του, στην αστυνομία της πολιτείας τους, απομακρύνθηκε από αυτή, με στόχο να καθαρίσει το μυαλό του από τα πολλά και δυσάρεστα, να συγκεντρωθεί και να ξαναβρεί το δρόμο του στη ζωή και να επαναπροσδιορίσει τη θέση του στην κοινωνία, ώστε κάποια στιγμή στο μέλλον, να μπορέσει να συναντηθεί με τα παιδιά του. Έτσι και έγινε. Και ο Γκάρυ γύρισε και προσπάθησε να συναντήσει τα παιδιά του με έναν τρόπο μάλλον ανορθόδοξο. Είχε φόβους έναντι των αντιδράσεων κυρίως της Κάρολ... Ο Γκάρυ όμως με το πέρασμα του χρόνου, είχε αλλάξει πολύ και προς το καλύτερο, μια και ήταν χαρακτήρας από 'καλή πάστα' και το ενδεχόμενο μιας πιθανής σύλληψής του από την εύρεση νέων στοιχείων, ως σενάριο, είχε αποβεί όλο και πιο απόμακρο.

Ο Γκάρντ ανυπομονούσε να βρει την ευκαιρία να μιλήσει στη Τζούλη και στον Ντέιβιντ. Είχε τολμήσει ελάχιστα, αλλά το αίσθημα της ανάγκης να απολογηθεί στα παιδιά του τον έσπρωχνε αμείλικτα προς εκείνη την κατεύθυνση και με κίνδυνο να παρεξηγηθούν οι επιδιώξεις του, να συλληφθεί εκ νέου, και ίσως ακόμη να κλειστεί στη φυλακή! Ήθελε να τα δει πρόσωπο με πρόσωπο και να τους πει, ότι αν και θεωρείτο άνανδρος, λόγω της συμπεριφοράς του στη Ρουθ και απέναντί τους, εκείνη την τραγική ημέρα και αργότερα, ότι δεν την είχε κακοποιήσει ή δολοφονήσει. Ναι, την είχε ρίξει βίαια πάνω στο κρεβάτι της, της είχε δώσει ένα ή δυο μπάτσους –δε θυμόταν αλήθεια γιατί ήταν μεθυσμένος- αλλά ως εκεί... Ύστερα είχε φύγει οργισμένος αφήνοντάς την πάνω στο κρεβάτι. Δεν πίστευε ότι είχε αφήσει τη Ρουθ αναισθητή. Θα τους ζητούσε να τον συγχωρήσουν γι' αυτή την απαίσια συμπεριφορά του, όμως ακόμη και ύστερα από τόσα χρόνια, ήταν βέβαιος ότι κάποιος άλλος εκτέλεσε τη 'Ρούθη' του... που παρέμεινε στην ψυχή του η αγαπημένη του 'Ρούθη'! Πίστευε μάλιστα ότι το άλλοθι του ήταν ο μικρός Ντέιβιντ, που είχε ξυπνήσει είχε έρθει στο υπνοδωμάτιο της Ρουθ και είχε δει ή ακούσει τη διαμάχη τους και την

συμπεριφορά τους. Το άλλο ήταν ότι είχε φύγει, αφήνοντας μάλιστα την πόρτα ολάνοιχτη... πρόσκληση για τον οποιοδήποτε κακοποιό. Πόσο λάθος και απόλυτα τραγικά υπήρξαν όλα αυτά, για τη Ρουθ, τα παιδιά του και για τον ίδιο. Είχε φύγει τροχάδην από φόβο ότι η γυναίκα του θα καλούσε την αστυνομία και δε θα μπορούσε ίσως να ξαναδεί και τα παιδιά του. Αυτή η φυγή του ήταν αναπόφευκτη. Έτσι είχαν τα πράγματα. Δεν ήταν Τετάρτη και δεν είχε δικαίωμα να πιάσει τη Ρουθ σε σχέση με τα παιδιά. Ο Γκάρυ τρελαινόταν σε όλες αυτές τις σκέψεις-Ερινύες που τον κυνηγούσαν ανελέητα!

Όταν είχε αφεθεί ελεύθερος, ελλείπει αποδείξεων εναντίον του, είχε φύγει μακριά από την πόλη τους, όχι όμως και από τη χώρα, στερημένος ούτως ή άλλως ετούτου του δικαιώματος. Οπωσδήποτε δεν είχε γεννηθεί ποτέ στο νου του, μία τέτοια σκέψη. Αρκετά μακριά, αλλά δίπλα με το αεροπλάνο... Μία ημέρα λοιπόν και ύστερα από μερικά χρόνια, επέστρεψε για να διαπιστώσει και από κοντά ότι τα αγαπημένα του παιδιά, ζούσαν καλά με την Κάρολ και τον Μαρκ. Δεν γνώριζε λεπτομέρειες για την κατάσταση του Ντέιβιντ, την αμνησία των γεγονότων της τραγικής ημέρας της δολοφονίας

της μητέρας του ή για το πρόβλημα της μιλιάρ του. Το ήξερε πως τίποτα δεν ήταν εύκολο. Όμως άξιζε. Χρειαζόταν χρόνο κοντά στα παιδιά του για να γιάνει και εκείνος από τις ίδιες τις πληγές του. Άλλοτε πίστευε ότι χρειαζόταν χρόνο για να ξεπεράσει τις ενοχές του για τις κακές συνήθειες που τον είχαν καταστρέψει, και τα είχε καταφέρει. Κάποιες σύντομες σπουδές και η συγκέντρωσή του στη δουλειά του στην πόλη στην οποία είχε καταφύγει, είχαν αποδώσει: κέρδισε την εμποτισμένη του μεγάλου αφεντικού στην εταιρεία αυτοκινήτων και με την πρώτη ευκαιρία ανέβηκε στη θέση του διαχειριστή. Από εκεί κι ύστερα όλα πήραν το δρόμο τους. Ο Γκάρντ αναδύθηκε ως νικητής από τον αγώνα του να επιζήσει, για να γίνει καλύτερος άνθρωπος, αλλά κυρίως καλύτερος πατέρας για τα δύο παιδιά του. Τη νίκη του αυτή θα τη στεφάνωνε τελικά η αγάπη των παιδιών του, που ήταν ο στόχος του επόμενου και ζωτικότερου αγώνα του.

Ο Μπεν ο «σεσημασμένος εχθρός- γείτονας» του Γκάρντ, είχε δει τον τελευταίο να μπαίνει έξω φρενών στο σπίτι της Ρουθ και όταν έσπευσε βιαστικά στην είσοδο του σπιτιού της Ρουθ, είδε τον Γκάρντ να φεύγει αφήνοντας την είσοδο του

οπιτιού ολάνοιχτη. Ο Μπεν που δεν εργαζόταν εκείνη τη μέρα, καθάριζε από κάποια σκουπίδια τον διάδρομο, που χώριζε τα δύο οπίτια, το δικό του από της Ρουθ, όταν είχε ακούσει φασαρία που ερχόταν από το ελάχιστο ανοιχτό παράθυρο της κρεβατοκάμαρας της Ρουθ. Όταν είχαν ησυχάσει τα πράγματα, είχε σκαρφαλώσει πατώντας στην εξέχουσα σειρά τούβλων κάτω από το παράθυρο και κοιτάζοντας μέσα από τη διάφανη κουρτίνα, φάνηκε διπλωμένη πάνω στο κρεβάτι της. Ακουγόταν κάτι σαν κλάμα. Αμέσως μετά είχε βιαστεί στην άκρη του συγκεκριμένου διαδρόμου και τότε ήταν που είχε δει τον Γκάρυ να φεύγει τρέχοντας προς το παρκαρισμένο αυτοκίνητό του. Όταν εκείνος είχε αποχωρήσει με ταχύτητα, ο Μπεν, με ένα-δύο μεγάλα βήματα και προσέχοντας να μην τον δει κανείς, βρέθηκε μπροστά στην ολάνοιχτη πόρτα του οπιτιού της Ρουθ. Μπήκε μέσα και την έκλεισε αθόρυβα πίσω του. Διαπιστώνοντας ότι επικρατούσε ησυχία και μη βλέποντας κανέναν, βημάτισε μέσα στο καθιστικό της Ρουθ, καλώντας το όνομά της: «Ρουθ!... Ρουθ!» Τσιμουδιά! Σταμάτησε και αφουγκράστηκε. Όλα ήταν ήσυχα... Ακροπατώντας τώρα στο διάδρομο του οπιτιού κατευθύνθηκε στην κάμαρά της. Σαν

βρέθηκε στο κατώφλι της, κοίταξε από την άκρη, τεντώνοντας το λαιμό του στην ολάνοιχτη πόρτα λες και για να καλυφθεί, όμοια με αρπακτικό ζώο που παραμόνευε. Η Ρουθ ήταν πάντα εκεί, στην ίδια στάση θαρρείς και κοιμόταν. «Ρουθ! Ρουθ!...» φώναξε σιγανά και χαϊδευτικά, ο Μπεν. Δεν περίμενε όμως ούτε καν μία ανταπόκριση από τη γυναίκα που ήταν διπλωμένη πάνω στο κρεβάτι. Κινήθηκε από ένστικτο, σαν αϊλουρος, λες και χωρίς να συνειδητοποιεί τις πράξεις του. Όρμησε πάνω στην ήσυχη γυναίκα. Εκείνη πρόλαβε και συνήλθε απότομα από τον λήθαργό της, αλλά πριν καλά-καλά καταλάβει τι γινόταν, ο Μπεν της έφραξε το στόμα με τη μεγάλη παλάμη του. Ύστερα διαπιστώνοντας ότι η γυναίκα προσπαθούσε να ελευθερωθεί από το βαρύ σώμα του και την μεγάλη αποπνιχτική παλάμη του, μπιήγοντας τα νύχια της όπου και όπως μπορούσε, την χτύπησε με την γροθιά του στο στομάχι και στα πλευρά. Η Ρουθ εξακολούθησε να αντιδρά και όταν προσπάθησε να φωνάξει άρπαξε το διπλανό μαξιλάρι και το πίεσε πάνω στο πρόσωπό της με θηριώδη μανία. Όταν εκείνη σταμάτησε να τον ανησυχεί, το τράβηξε από το πρόσωπό της και τη βίασε μια... δύο... Ξαφνικά η Ρουθ είχε αρχίσει πάλι να αναπνέει. Για να μην

αρχίσει να φωνάζει, ο Μπεν, με ανήκουστη ψυχραιμία, τη χτύπησε με δύναμη ξανά στο στομάχι και αφήνοντάς την αναίσθητη, έτρεξε στην έξοδο του σπιτιού, κλείνοντας πίσω του την κεντρική είσοδο.

Τον Μπεν δεν τον είχε δει κανείς, μα κανείς, εκτός από τον μικρό Πωλ, τον τετράχρονο γιο του, που κνηγούσε το γατάκι τους, που είχε κρυφτεί ξαφνικά δίπλα στο ρολόι του γκάζι. Ο Πωλ είχε σταματήσει να ανησυχεί για το γατάκι τους και παρακολουθούσε τον πατέρα του τον Μπεν, από τη στιγμή που είχε πηδήξει από τον τοίχο, όπου είχε σκαρφαλώσει, για να κοιτάξει προσεκτικά μέσα από το παράθυρο του διπλανού σπιτιού. Ο Μπεν ήταν τόσο απορροφημένος από τους στόχους του, που ούτε καν είχε προσέξει το γιο του, που βρισκόταν λίγο πιο πέρα και παρακολουθούσε τις κινήσεις του με ανοιχτό το στόμα. Στη συνέχεια, ο μικρός Πωλ είχε δει τον πατέρα του να τρέχει έξω προς το δρόμο και τον έχασε από τα μάτια του, όταν εκείνος, είχε κατευθυνθεί στην μπροστινή πόρτα της Ρουθ. Ο μικρός Πωλ είχε τρέξει πίσω από τον πατέρα του πιστεύοντας ότι έπαιζαν κρυφτό. Έψαξε με τα μάτια του να δει που είχε κρυφτεί ο πατέρας του. Τότε όμως τον είχε χάσει

και ούτε και είχε δώσει σημασία, παρά μόνον, πολύ αργότερα, όταν αναγκάστηκε εκ των πραγμάτων να θυμηθεί και να συσχετίσει κάποιες πράξεις του πατέρα του με κάποια γεγονότα που συγκλόνιζαν την κοινή γνώμη της πολιτείας τους!.. Και τότε ακόμα οι μνήμες ήταν ελάχιστες και πάντα συγχυσμένες, καθώς ήταν τότε νήπιο, ένα παιδί μόλις τεσσάρων χρόνων. Ναι, η φρίκη τον χτύπησε πολύ αργότερα... όπως και τη λοιπή οικογένεια! Τη στιγμή που ο Μπεν έβγαινε από την πίσω πόρτα του σπιτιού τους φωνάζοντας τον Πωλ, είχε καταφθάσει και η Τζην με τα μεγαλύτερα παιδιά τους από το σχολείο. Δεν είχαν προλάβει να χαιρετηθούν, όταν τρέχοντας και σπαράζοντας στο κλάμα, είχε καταφθάσει και η μικρή οχτάχρονη Τζούλη, η κόρη της Ρουθ.

Ο μικρός Ντέιβιντ ακούγοντας τη φωνή του Μπεν να καλεί τη Ρουθ σιγανά, είχε τρέξει και είχε κρυφτεί κάτω από το κρεβάτι του, στο άλλο άκρο της κρεβατοκάμαρας της Ρουθ. Είχε τρομοκρατηθεί την πρώτη φορά ακούγοντας τη φασαρία με τον Γκάρντ, είχε ξυπνήσει και όταν αργότερα είχε φύγει ο πατέρας του είχε έρθει στο κρεβάτι της μαμάς του, και την είχε βρει έτσι διπλωμένη να κλαίει ήσυχα... Τώρα που ερχόταν πάλι πίσω ο μπαμπάς του -έτσι

είχε νομίσει-, ο τρομοκρατημένος τετράχρονος, έσπευσε να κρυφτεί κάτω από το κρεβάτι του. Από εκεί είδε τον γείτονά τους τον άντρα της θείας Τζην τον θείο Μπεν, να καταρρακώνει την ύπαρξη της Ρουθ. Εκεί τον είχε ανακαλύψει αργότερα η Τζην, όταν η αδερφή του Τζούλη, τρομοκρατημένη είχε αναζητήσει τη βοήθεια της.

Για μεγάλο διάστημα ο Μπεν Μπεργκ είχε καταφέρει να κρύψει από όλους τα αισθήματά του για τη Ρουθ, εκτός από εκείνη, την ίδια. Για κάποια αιτία η γειτόνισσά του και φίλη της γυναίκας του Τζην, του άρεσε υπερβολικά. Κανείς δεν το είχε υποπτευθεί, ως εκείνη τη μέρα που είχε πάει απρόσκλητος στο σπίτι της Ρουθ και είχε προσπαθήσει να τη φιλήσει. Η Ρουθ είχε γλυτώσει από την αγκαλιά του -όπως είχε πιστέψει-, από την παρουσία του Γκάρυ που είχε καταφθάσει, τη στιγμή που ο Μπεν προσπαθούσε να επαναλάβει την πράξη του. Αυτή την πράξη του γείτονά της, την είχε πληρώσει ακριβά η Ρουθ, καθώς ο Γκάρυ βλέποντας εκείνη τη σκηνή, είχε πειστεί έκτοτε, ότι η γυναίκα του τον απατούσε με τον Μπεν. Αρχικά ο δύο τους, φέρνονταν μεταξύ τους, λες και δεν είχαν δώσει σημασία σε εκείνο το γεγονός. Σύντομα ωστόσο άρχισαν να αναφέρονται σε αυτό

η μεν Ρουθ λέγοντας ότι ο Μπεν ήταν μεθυσμένος, ο δε Γκάρυ υποστηρίζοντας με κάποια πίκρα, ότι χάνοντας τη δουλειά του, είχε χάσει και τη γυναίκα του. Σε σχέση με τον Γκάρυ η πραγματικότητα ήταν ακριβώς το αντίστροφο, καθώς το πρώτο γεγονός, είχε επηρεάσει τον Γκάρυ σε βαθμό να αρχίσει να πίνει, με συνέπεια να χάσει τη δουλειά του. Ο Γκάρυ είχε αφήσει να παρασυρθεί από τις υποψίες του για τη Ρουθ. Ο Μπεν είχε κουρνιάσει σαν κακός δαίμονας ανάμεσά τους. Λες και είχαν αποφασίσει οι δυο τους σιωπηλά να συμβιβαστούν με την υποψία του ενός, του Γκάρυ, ώστε να μη καταστραφεί η οικογένεια της τρυφερής και γενναιόδωρης Τζην και παρά το γεγονός ότι είχε ήδη σηματοδοτηθεί η διάλυση της δικής τους. Ήταν σα να μη μπορούσαν να σταματήσουν την κοινή τους ειμαρμένη, παρά μόνο με την πτώση τους στο γκρεμό. Και η μία δυστυχία έφερε την άλλη και ύστερα μία ακόμη και τα βαγόνια της, ξεπέρασαν τα δάχτυλα της μίας παλάμης τους!

Στην αρχή, κανείς δεν είχε παρεξηγήσει τα παρατεταμένα φιλήματα του Μπεν στα μάγουλά της Ρουθ ή ακόμα και όταν άθελά του εκείνος την παρακολουθούσε σα νηστικό αρπακτικό. Η Τζην δεν είχε καταλάβει το παραμικρό, απασχολημένη

καθώς ήταν με τα τρία παιδιά τους, το Λίο που είχε συμπληρώσει τα δώδεκά του, τη Λία είχε μόλις συμπληρώσει τα οχτώ και ήταν συμμαθήτρια της Τζούλη, θυγατέρας της Ρουθ και του Γκάρυ και τον Πωλ τον μικρότερο που ήταν τότε μόλις τεσσάρων ετών. Συνήθως ο Λίο ερχόταν σπίτι με το λεωφορείο και η Τζην έφερνε τα δύο κορίτσια, το δικό της και της Ρουθ, από το σχολείο. Η Ρουθ είχε αναλάβει να πηγαينوφέρει στο νηπιαγωγείο που βρίσκονταν σε άλλο μέρος της περιοχής τους, τα δύο μικρά αγόρια, τον δικό της Ντέιβιντ και τον Πωλ της Τζην, που ήταν συνομήλικα. Κανείς λοιπόν από την ομήγυρη δεν είχε υποψιαστεί το παραμικρό σε σχέση με το δράμα της Ρουθ και του Γκάρυ. Αργότερα που οι διαμάχες ανάμεσά τους χειροτέρεψαν, και κάποιες συμπεριφορές είχαν θορυβήσει τη γειτονιά. Όλοι είχαν αποδώσει τις ευθύνες αυτής τη εξέλιξης στον 'μέθυσσο' Γκάρυ!

Τη φοβερή ημέρα του εγκλήματος κατά της Ρουθ, τα δύο μικρά αγόρια ο Ντέιβιντ και ο Πωλ, δεν είχαν πάει στο σχολείο. Η Τζην έλειπε έξω και ο Μπεν που πρόσεχε τον μικρό Πωλ, είχε θεωρήσει ότι του δινόταν η ευκαιρία που περίμενε, όταν είχε αντιληφθεί ότι η Ρουθ είχε αρπαχτεί με τον Γκάρυ. Ο Μπεν ήταν ιδιόρρυθμος τύπος. Ενώ φαινόταν

φιλικός κατά βάθος ήταν ένας άξεστος, που το σεξ τον απασχολούσε ολημερίς, λες και η φροντίδες για την οικογένειά του και η δουλειά του, του μαραγκού, δεν του έδιναν αρκετή έγνοια ή κούραση. Ο Μπεν έπαιρνε δικές του δουλειές και κάποτε δούλευε και μαστόρευε στο σπίτι του. Εκείνη την ημέρα είχε καθίσει με τον μικρό Πωλ για να τον προσέχει, ώσπου να γύριζε πίσω η Τζην, που όπως συνήθως θα αργούσε γιατί θα έπαιρνε από το σχολείο τα κορίτσια, την θυγατέρα τους και την Τζούλη της Ρουθ, προτού επιστρέψει στο σπίτι τους. Ύστερα από την επιστροφή της Τζην, ο Μπεν θα πήγαινε στο ζυθοπωλείο -μια συνήθεια παλιά-, για να συναντήσει τους φίλους του και να παίξει λίγα 'ψηλά' στα poker machines.

Εκείνη λοιπόν την 'καταραμένη ημέρα', ο Μπεν, μαστορεύοντας κάποια πράγματα στην αυλή του σπιτιού του, είχε ακούσει από το ανοιχτό παράθυρο της κάμαρας της Ρουθ, που αντίκριζε τον διάδρομο ανάμεσα στα δύο σπίτια το δικό του και το δικό της, τον καυγά ανάμεσα σε εκείνη και στον Γκάρυ, και τις βρισιές του δεύτερου, και είχε στήσει αυτί. Αργότερα όταν ησύχασαν τα πράγματα, ανέβηκε στο πρεβάζι του τοίχου που σχηματιζόταν από εξέχουσα σειρά τούβλων και είχε κοιτάξει από το

παράθυρο της κρεβατοκάμαρας της Ρουθ. Το θέαμα της διπλωμένης πάνω στο κρεβάτι της, γειτόνισσάς του, Ρουθ, τον είχε διεγείρει. Το ένστικτό του υπερίσχυσε και αγνοώντας τα πάντα, είχε προχωρήσει στη φοβερή πράξη του εναντίον της ανήμπορης Ρουθ, με τη δικαιολογία ότι αντί να τον υποδεχτεί ως σωτήρα της, τον αποπήρε και είχε βαλθεί να καλέσει βοήθεια... Ήταν και το άλλο που δεν μπορούσε να το καταπιεί: είχε μάθει από την Τζην ότι ύστερα από το διαζύγιο της από τον Γκάρντ έβλεπε έναν άλλον άντρα. Αυτό τον είχε εξοργίσει, λες και ήταν ο επόμενος στη σειρά διαδοχής, ύστερα από την αποχώρηση του Γκάρντ από τη ζωή της.

Η αστυνομία είχε στα χέρια της το DNA του σπέρματος που η εξέταση της Ρουθ είχε φέρει στο φως, αμέσως ύστερα την μεταφορά της στο νοσοκομείο. Είχαν προσπαθήσει να εντοπίσουν τον αφανισμένο Γκάρντ, σχεδόν βέβαιοι, ότι αυτός ήταν ο βιαστή, ο κακοποιός της και τελικά ο δολοφόνος της. Ο Γκάρντ από τη δική του πλευρά είχε τρομοκρατηθεί καθώς δεν μπορούσε να θυμηθεί αν είχε κάνει κάτι που να είχε επιφέρει το θάνατο της Ρουθ. Το ποτό που είχε αναλώσει εκείνη την ημέρα τον είχε κάνει να τη χτυπήσει με το χέρι του μερικές

φορές -δε θυμόταν πόσες φορές- αλλά ήταν βέβαιος ότι δεν είχε κάνει κάτι αποκρουστικό όπως τον βιασμό ή τα χτυπήματα στο στομάχι της ή στα πλευρά της, που συνετέλεσαν στην εσωτερική αιμορραγία της, τελικά. Αυτά είχε ακούσει όταν λίγες ημέρες αργότερα είχε παραδοθεί στην αστυνομία και είχε οδηγηθεί στο δικαστήριο από τον δημόσιο κατηγορο και την αστυνομία. Όταν την είχαν προσκομίσει ετοιμοθάνατη, οι γιατροί δεν είχαν προλάβει να κάνουν κάτι καλύτερο, να τη χειρουργήσουν όπως όφειλαν, καθώς η τομή της αποκάλυψε το μάταιο της επέμβασης. Έτσι ύστερα από δύο ή τρεις ημέρες σε κώμα η Ρουθ και εγκεφαλικά πλέον, νεκρή, εγκατέλειψε τη ζωή.

Ο Γκάρντ έχοντας βεβαιωθεί από τις εφημερίδες τα ραδιόφωνα και την τηλεόραση, ότι η γυναίκα του είχε κακοποιηθεί και είχε τελικά βιαστεί από κάποιον ασυνείδητο άντρα, πριν πεθάνει, είχε αποφασίσει να βγει και να υποστεί τις όποιες συνέπειες των πράξεών του. Κατέληξε σε Αστυνομικό Τμήμα της πόλης. Είπε ότι ήταν ο Γκάρντ Τζένκινς, σύζυγος της Ρουθ και ζήτησε συγγνώμη που ο πανικός του τον είχε τρέψει σε φυγή. Ομολόγησε το σφάλμα του να μην παραδοθεί αμέσως στην αστυνομία. Έδωσε έμφαση

στο γεγονός ότι παραδόθηκε οικειοθελώς έστω και μετά από ένα ελάχιστο διάστημα, και έδειξε τη μεταμέλειά του ζητώντας επανειλημμένα τη συγγνώμη των αστυνομικών αρχών, για τη συμπεριφορά του. Στην πορεία των ανακρίσεων δήλωσε ένοχος για ένα-δύο χαστούκια, ή και για ένα πιθανό 'μαύρισμα του ματιού' της Ρουθ. Υποστήριξε με θέρμη ότι ουδέποτε θα χτυπούσε την 'πάντα αγαπημένη του Ρουθ', στο στομάχι ή ότι θα την κακοποιούσε και μάλιστα όταν το τετράχρονο παιδί τους 'Ντέιβ', βρισκόταν κάπου εκεί, έχοντας ξυπνήσει και αφήνοντας το κρεβάτι του. Τόνισε πως είχε πει μερικά ποτήρια μπύρα για να έχει το θάρρος να τα ψάλλει της Ρουθ για τα παιδιά τους και την κηδεμονία τους, αλλά ήταν βέβαιος για όλα όσα είχε υποστηρίξει: δεν είχε κακοποιήσει τη Ρουθ και πολύ περισσότερο δεν την είχε βιάσει.

Οι αστυνομικοί είχαν μαρτυρήσει την εκούσια παράδοσή του και την απολογία του με έκπληξη. Αυτός ο άνθρωπος είχε καταφέρει να το σκάσει και να κρύβεται έστω και έξω από την πολιτεία τους έστω για ένα μικρό διάστημα και κανείς δεν τον είχε πάρει χαμπάρι. Οι φωτογραφίες του είχαν δημοσιευτεί στα μέσα ενημέρωσης και επίσης στην τηλεόραση. Κατεζητείτο! Κάτι λοιπόν δεν πήγαινε

καλά με το σώμα της αστυνομίας, αλλά και τους συμπολίτες τους που αδιάφοροι ως συνήθως, δεν είχαν καν προσέξει αυτόν τον μοναχό άνθρωπο που για ένα διάστημα κυκλοφορούσε ελεύθερος, ενώ καταζητείτο. Μετά την παράδοσή του την απολογία του είχε κλειστεί για ένα μικρό διάστημα στη φυλακή. Με τη μέθοδο του DNA αποδείχτηκε ότι το σπέρμα που είχε βρεθεί στο σώμα της Ρουθ, δεν ήταν το δικό του. Επομένως δεν ήταν ο βιαστής της Ρουθ. Τελικά αν και με περιοριστικούς όρους, του επέτρεψαν να ταξιδέψει σε άλλη πολιτεία μέσα στη χώρα, αφού πρώτα δήλωνε διεύθυνση. Εργαζόταν; Ναι, βέβαια, εργαζόταν. Είχε έρθει πίσω στην πόλη τους, μόνο και μόνο για να παρουσιαστεί στην αστυνομία. «Φαντάσου, τι γίνεται κάτω από τη μύτη μας!» είχε πει οργισμένος ο ντετέκτιβ της αστυνομίας.

Όταν ο Γκάρντ παραδόθηκε στην αστυνομία, μη αντέχοντας τη ζωή του μακριά από τα παιδιά του και το κυριότερο, το φάσμα της ενοχής του για τον θάνατο της αγαπημένης του Ρουθ, επήλθε και η κάθαρση, η απαλλαγή του από την φρικτή κατηγορία του βιασμού. Καθώς διαπιστώθηκε με τις εξετάσεις του DNA του, ότι το σπέρμα που είχε βρεθεί στο σώμα της Ρουθ, δεν ήταν δικό του,

διαπιστώθηκε επιτέλους ότι δεν ήταν ο βιαστής και δολοφόνος της αγαπημένης γυναίκας, της πρώην συζύγου του, Ρουθ! Ο Γκάρυ ήταν επιτέλους ελεύθερος και από τις δικές του αγωνίες και τύψεις σχετικά με τον βιασμό και το θάνατο της Ρούθ του! Η είδηση που πέρασε στα ψιλά γράμματα των εφημερίδων, πέρασε απαρατήρητη και από την θεία Κάρολ και τα παιδιά του Γκάρυ. Από την άλλη μεριά πέρασε πολύς καιρός ώσπου να τολμήσει ο Γκάρυ να πλησιάσει την Κάρολ, τον Μαρκ ή τα παιδιά τους! Στο διάστημα της απομάκρυνσής του από την πολιτεία τους, είχε πετύχει κατά κάποιον τρόπο: είχε εξελιχθεί σε διευθυντή αντιπροσωπείας αυτοκινήτων, λόγω των ικανοτήτων του, της αφοσίωσής του στην εταιρεία και της σοβαρότητάς του! Μια μέρα λοιπόν αποφάσισε να επιστρέψει ξανά στην πολιτεία τους για να επισκεφτεί τον πρώην μπατζανάκη του, Μαρκ.

Εκείνος, αν και είχε πληροφορηθεί και βεβαιωθεί ότι ο Γκάρυ δεν ήταν ο αίτιος της κακοποίησης και του βιασμού της Ρουθ, δεν είχε βιαστεί να μιλήσει με την Κάρολ, καθώς κάθε φορά που αναφερόταν κάτι για τον Γκάρυ, η Κάρολ γινόταν έξω φρενών. Πίστευε λοιπόν ότι όταν κάποια στιγμή, θα την

εύρισκε σε μια κατάλληλη στιγμή αισιοδοξίας και ηρεμίας, θα το έκανε. Άλλωστε τα παιδιά του Γκάρυ ήταν καλά φυλαγμένα από την Κάρολ και από τον ίδιο και δεν είχαν καμία έγνοια ή ενδιαφέρον για τον πατέρα τους. Φαινομενικά τουλάχιστον. Η αλήθεια είχε το δικό της μοναδικό πρόσωπο τελικά. Ήταν δυνατόν να τον είχαν ξεγράψει οριστικά, λες κι αυτός έφταιγε για όλα όσα είχαν καταστρέψει την άλλοτε ευτυχισμένη οικογένειά τους;

Ο Γκάρυ μίλησε στον Μαρκ ανοιχτά. Του μίλησε με κάποιες λεπτομέρειες για το διαζυγίο του με τη Ρουθ και για τους λόγους που του ήταν σχεδόν άγνωστοι... Ο Μαρκ είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. «Κι εμείς; Γιατί δεν ήρθες σε μένα τον μπατζανάκη σου, άνθρωπέ μου; Να μου πεις τα πάντα και να διαλυθεί με την επέμβαση της Κάρολ και τη δική μου, αυτή η φριχτή παρεξήγηση;» είχε ρωτήσει με οργή στη φωνή του. «Νόμιζα πως δεν μ' αγαπούσε πια, και δεν το άντεχα... Είχα κι εγώ την αξιοπρέπειά μου!» είχε πει ο Γκάρυ σκόβοντας το κεφάλι για να κρύψει τα κόκκινα μάτια του. «Άκου τι λέει... είχε τη δική του αξιοπρέπεια... λέει! Τρομάρα να σου 'ρθει! Ποια αξιοπρέπεια Γκάρυ, δε μου λες και μένα να καταλάβω; Μεθύσοτακας είχες καταλήξει! Αυτό μόνο!» Εκείνη τη στιγμή, ο Μαρκ

ήθελε να τον βρίσει ακόμη περισσότερο και να τον γρονθοκοπήσει και από πάνω, συγκρατήθηκε όμως. Κατάλαβε ότι έφταιγε και η Ρουθ γι' αυτή την κατάσταση. Ήταν πολύ περήφανη και δεν ήθελε να φορτώνει την αγαπημένη της Κάρολ ή τους φίλους της, με τα δικά της προβλήματα. Ο Γκάρυ είχε γίνει χίλια κομμάτια τώρα πια και ο Μαρκ είχε τραβήξει τη γραμμή της σιωπής. Δεν ωφελούσε σίγουρα, να του μιλήσει άσχημα ύστερα από όλη αυτή την τραγωδία. Υπήρχαν και τα παιδιά του. Ένα άλλο κεφάλαιο που παρέμεινε κλειστό για τον Γκάρυ. «Μπορείς να επανορθώσεις μέρος από αυτή την φρικτή ιστορία. Προσπάθησε να επανασυνδεθείς με ό,τι πολυτιμότερο έχεις: τα παιδιά σου.... Άλλο οι θείοι και άλλο ο πατέρας!» τον είχε συμβουλέψει ο Μαρκ, πιάνοντάς τον από τον ώμο με κάποια συμπάθεια, τελικά. «Και ίσως -ποιος το ξέρεις;- ίσως να σε συγχωρέσει κι εκείνη από εκεί ψηλά, τελικά, φίλε μου!» Μόνος του αργότερα ο Μαρκ, είχε σκεφτεί πολύ και είχε καταλήξει ότι καταλάβαινε κάπως το άσχημο παιχνίδι της μοίρας εναντίον του Γκάρυ και της Ρουθ! Ιδιαίτερα τώρα, λυπόταν τον Γκάρυ από τα βάθη της καρδιάς του, για την αδυναμία του.

Παρόλο που ο Μαρκ δεν είχε μιλήσει στην Κάρολ για τον Γκάρυ και την επαφή τους ευθέως, πέταγε κάποιες κουβέντες εδώ κι εκεί, για να ανιχνεύσει αν είχαν μαλακώσει τα αισθήματά της απέναντί του. Σε αυτές τις προσπάθειές του, η Κάρολ δε μιλούσε, μόνο τον κοιτούσε ερωτηματικά, με έναν ξεχωριστό θυμό και μία δικαιολογημένη εκ μέρους της, εχθρότητα. Τότε ο Μαρκ σόπαινε και μια λύπη πλανιόταν στο πρόσωπό του, μία λύπη ανεξήγητη, για την Κάρολ! Τελικά ο Μαρκ είχε αποφασίσει ότι έπρεπε κάποια στιγμή να εφεύρει μία ευκαιρία να μιλήσει στην Κάρολ, για όλα εκείνα που είχε ακούσει από τον Γκάρυ. Ήταν βέβαιος ότι η μεγαλόκαρδη Κάρολ, θα καταλάβαινε κι αυτόν ακόμα, τον άλλοτε 'μέθυσσ', Γκάρυ.

Μετά από εκείνη την κουβέντα με τον Μαρκ, ο Γκάρυ είχε αισθανθεί δυνατότερος αισθηματικά και είχε αρχίσει να σκέφτεται τρόπους για να πλησιάσει τα παιδιά του. Είχε ένα ποσοστό πεποίθησης ότι ο μπατζανάκης του ο Μαρκ, θα προσπαθούσε να τον βοηθήσει να πετύχει κάποια καλά αποτελέσματα, προς ετούτη την κατεύθυνση. Ήταν σχεδόν βέβαιο ότι τα παιδιά του δεν ήταν δυνατόν να τον θυμούνται, καθώς ήταν μικρά όταν στην κυριολεξία τον είχαν χάσει και μάλιστα για αρκετά

χρόνια. Υπήρχαν βέβαια κάποιες φωτογραφίες οικογενειακές από τις παλιές καλές ημέρες... Ή μήπως είχαν αφανιστεί τελικά; Με το πέρασμα του χρόνου, ο Γκάρντ είχε αλλάξει ποικιλοτρόπως, θα μπορούσε να πει κανείς. Ήταν εντελώς διαφορετικός, από τον πατέρα που εκείνα είχαν γνωρίσει... Δυστυχώς για όλους τα πράγματα ήταν μάλλον μπερδεμένα!

Μια μέρα, ο γνωστός Μπεν Μπεργκ, είχε συναντήσει τη Τζούλη 'τυχαία', στο κέντρο της πόλης τους και την είχε προσκαλέσει να την κεράσει ένα παγωτό. Εκείνη τον είχε αναγνωρίσει και χωρίς να είναι βέβαια για την αιτία και με κάποια επιφύλαξη, είχε δεχτεί την πρόσκλησή του. Είχε μεσολαβήσει ένα μεγάλο χρονικό διάστημα από την τελευταία φορά, που τον είχε δει. Για τον Μπεν Μπεργκ η αναγνώριση της Τζούλη, δεν ήταν δύσκολη υπόθεση. Δεν θα έκανε ποτέ λάθος. Το κορίτσι του θύμιζε πάρα πολύ τη μητέρα της, Ρουθ. Πώς μπορούσε να κάνει λάθος; Την ώρα που έτρωγαν το παγωτό τους, ο Μπεν που είχε κυριευτεί από το δεύτερο εαυτό του 'το δράκό', αναρωτιόταν ποιος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος να ψαρέψει τη νεαρή Τζούλη και να πληροφορηθεί για τη συναισθηματική της ζωή. Στη φάση αυτή της

ξαφνικής αλλαγής του, δεν μπορούσε να υπολογίσει ότι το νεαρό κορίτσι είχε την ηλικία της θυγατέρας του Λίας. Ένας νεαρός συνομήλικος της Τζούλη πέρασε δίπλα τους και τη χαιρέτησε εγκάρδια, κάνοντάς την νεαρή να κοκκινίσει. Αυτό ήταν αρκετό για να πιστέψει ο Μπεν ότι κάτι έτρεχε μεταξύ τους. Με θράσος λοιπόν, τόλμησε και πρότεινε στη νεαρή Τζούλη, να φάνε παρέα την επόμενη φορά που θα συναντιόνταν. Εκείνο που δεν γνώριζε η Τζούλη, ήταν ότι ο Μπεν την είχε παρακολουθήσει από καιρό και επομένως γνώριζε πού έμενε και σε ποιο σχολείο πήγαινε. Έτσι αυτό που ήταν δήθεν τυχαίο, ήταν προκατασκευασμένο και εκ του πονηρού! «Δεν εργάζεσαι καθημερινά;» είχε ρωτήσει με δικαιολογημένη απορία η Τζούλη. «Πώς, βέβαια, τι ερώτηση είναι αυτή;» είχε απαντήσει εκείνος, χαμογελώντας με μία ψεύτικη αυτοπεποίθηση. «Έχω οικογένεια, όπως ξέρεις» καμάρωσε και η Τζούλη είχε πειστεί, ότι ο Μπεν παρέμενε ένας καλός οικογενειάρχης και φίλος της οικογένειάς της. Ανυποψίαστη για το ποιόν του Μπεν, η Τζούλη, είχε παραμερίσει το παραπάνω συμβάν αμέσως μετά από τη λήξη του. Εντελώς περιέργα δεν το ανέφερε ούτε στην θεία της, Κάρολ. Άλλωστε πίστευε ότι είχε μεγαλώσει αρκετά και

επομένως δεν ήταν απαραίτητο να αναφέρεται σε όλα τα μικρά συμβάντα της καθημερινότητάς της. Όλοι είχαν τα δικά τους, άλλωστε.

Λίγες ημέρες αργότερα -ήταν ενωρίς το απογευματάκι- η Τζούλη που είχε μόλις τελειώσει το σχολείο, 'έπεσε' πάνω στον Μπεν. Εκείνος είχε σταματήσει το αυτοκίνητό του δίπλα στο πεζοδρόμιο, όπου συνήθως περπατούσε η Τζούλη για να πάει στο σπίτι της. Παρά το γεγονός ότι μπορούσε να είναι πατέρας της, ο Μπεν, είχε αρχίσει να κορτάρει τη νεαρή μαθήτριά. Η Τζούλη, άπειρη καθώς ήταν, δεν ήταν σε θέση να το αντιληφθεί. Γί' αυτήν ήταν πάντα ο 'θείος Μπεν', ο άντρας της 'θείας Τζην' και πατέρας της παιδικής της φίλης και θυγατέρας τους, Λίας. «Γεια σου Τζούλη! Έλα, έλα θα σου δώσω λιφτ στο σπίτι σου, μια και πάω προς τα εκεί», πρότεινε ο Μπεν. Η Τζούλη κουρασμένη μετά από τόσες ώρες στο σχολείο και ακόμη περισσότερη από τη ζέστη του Δεκέμβρη που μόλις είχε μπει, δέχτηκε με πολλή ευχαρίστηση. «Τι κάνεις;» ρώτησε ο Μπεν φιλικά. «Πολύ καλά θείο Μπεν... κι εσείς; Η θεία Τζην και τα παιδιά; Μου έλειψε η παρέα της Λίας. Χάσαμε την επαφή μας για μεγάλο διάστημα, καθώς σπουδάζουμε σε διαφορετικά σχολεία», απάντησε

η Τζούλη προσεκτικά. «Όλοι είμαστε πολύ καλά. Αν ήταν η Τζην στο σπίτι, θα σε πήγαινα να τη δεις και τα παιδιά βέβαια... και φυσικά με την άδεια της θείας σου η Κάρολ. Μια μέρα όμως θα το κάνουμε. Έτσι;» «Ναι βέβαια... μην ξεχάσεις να δώσεις σε όλους, την αγάπη μου», απάντησε η Τζούλη ευχαριστημένη. Είχαν φτάσει στις θείας Κάρολ. Εκείνη τη στιγμή η θεία της μάζευε τα γράμματα από το γραμματοκιβώτιο. Σταμάτησε, όταν είδε την Τζούλη να βγαίνει από ένα άγνωστο αυτοκίνητο και πλησίασε με περιέργεια. Δεν είχε ξανασυμβεί κάτι παρόμοιο. Αναγνώρισε τον Μπεν. «Ω, ο Μπεν Μπεργκ! Τι έκπληξη; Πώς και από τη γειτονιά μας;» ρώτησε ευγενικά πλησιάζοντας το παράθυρο του οδηγού. Δεν είχε αλλάξει καθόλου ο 'αθεόφοβος'. Ο Μπεν άνοιξε την πόρτα και βγήκε από το αυτοκίνητο, για να τη χαιρετήσει. «Βρήκα τη Τζούλη τυχαία στο δρόμο και σκέφτηκα να της δώσω ένα λιφτ στο σπίτι, αυτό είναι όλο!» είπε ο Μπεν μετριόφρονα. «Σ' ευχαριστώ γι' αυτό, Μπεν! Και η Τζην, τα παιδιά... είναι όλοι καλά;» ρώτησε η Κάρολ φιλικά. «Ναι, ναι, όλοι καλά. Πρέπει να φεύγω τώρα...» είπε εκείνος ξαφνικά. Τον είχε πιάσει μια ξαφνική ανυπομονησία να απομακρυνθεί από εκεί. «Δε θα πεις μια μύρα;»

τον ρώτησε η Κάρολ. «Όχι, ευχαριστώ, μια άλλη φορά. Πρέπει να πηγαίνω προτού να κλείσουν τα μαγαζιά», είπε ο Μπεν και βιάστηκε πίσω στο αυτοκίνητό του και στη θέση του οδηγού. «Χαιρετίσματα πολλά...» φώναξε η Κάρολ για να την ακούσει καθώς άρχιζε τη μηχανή του αυτοκινήτου του. Εκείνος, αφού πρώτα ένευσε το χέρι του σκύβοντας ελαφρά έξω από το παράθυρο του συνοδηγού, απομακρύνθηκε. «Νά 'ναι καλά ο άνθρωπος!» είπε η Κάρολ.

Στο επόμενο διάστημα η Τζούλη είχε δει τον Μπεν, αρκετές φορές, από κοντά ή από μακριά. Λίγο πριν να κλείσουν τα σχολεία για τις καλοκαιρινές διακοπές, ο Μπεν τα κατάφερε και της έδωσε και πάλι, ένα λιφτ στο σπίτι της. Η Κάρολ ούτε μία στιγμή δεν σκέφτηκε κάτι άσχημο για τον 'καλό οικογενειάρχη, Μπεν'. Το πλατύ και γοητευτικό του χαμόγελο έπειθε για την αποδοχή του και έκανε τον απέναντί του να μην προσέχει τα κυνικά, τα ψυχρά, μάτια του.

Πέρασαν μερικοί μήνες. Είχαν αρχίσει και πάλι τα σχολεία. Η Τζούλη στα δεκαέξι της ήταν μια νεαρή και χαριτωμένη δεσποινίδα. Δυστυχώς όμως συχνά την ταλαιπωρούσε το πονεμένο της

παρελθόν. Ο Ντέιβιντ στα δώδεκά του παρέμενε σιωπηλός, τραγική απόδειξη του μυστηρίου του φόνου της μαμάς τους Ρουθ, που δεν είχε ακόμα διαλευκανθεί, ενώ η γλυκιά θεία Κάρολ, με τον άντρα της Μαρκ και τα παιδιά τους, ήταν αδιαφιλονίκητα η μαμά, ο μπαμπάς και τα αδέρφια της Τζιούλη και του Ντέιβιντ.

Πλησίαζε το τέλος του πρώτου εξαμήνου και η Τζούλη είχε λάβει τα αποτελέσματα των σχολικών εξετάσεων. Ήταν μία πολύ σπουδαία χρονιά ετοιμαζόταν να συνεχίσει και να τελειώσει το Γυμνάσιο και ύστερα ποιος ξέρει; Ίσως και να συνέχιζε στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Είχε όνειρα, πολλά όνειρα, όπως όλοι οι νέοι άνθρωποι της ηλικίας της. Ήταν πολύ ευχαριστημένη με τις αποδόσεις της και σκεφτόταν πόσο θα χαιρότανε η θεία Κάρολ με τους βαθμούς της. Πρώτα όμως είχε υποσχεθεί, να συναντήσει για λίγο στο σπίτι της, μία φίλη γειτόνισσά τους. Περιπατούσε λοιπόν βιαστικά, καθώς ήταν μία υγρή ημέρα, όταν ξάφνου άκουσε τη γνώριμη φωνή του Μπεν. «Τζούλη, γεια σου!» «Α, ο θείος Μπεν!» είπε η Τζούλη χαμογελώντας. «Τι κάνεις εδώ πέρα;» τον ρώτησε. Περνούσα για μια δουλειά όταν σε είδα», είπε εκείνος απλά. «Σε λίγο θα κλείσει το σχολείο

για διακοπές!» είπε η Τζούλη. «Έγινες μεγάλο κορίτσι, τώρα πα!» είπε ο Μπεν με παράξενο ύφος και η Τζούλη ανταπάντησε: «Ναι... όπως και η Λία... Πιστεύω ότι θα σας φέρει και τα αποτελέσματα του σχολείου σήμερα ή αύριο!» είπε η Τζούλη. «Ναι... ναι... έτσι...» είπε ο Μπεν αμήχανα. «Δεν έχω δει την παλιά φίλη μου, Λία, καθόλου», είπε σκεπτική η Τζούλη. Είχε αρχίσει να ψιχαλίζει. «Έλα λοιπόν μέσα στο αυτοκίνητο πριν αρχίσει να ρίχνει νερό!» είπε ο Μπεν και συνέχισε μαλακά: «Πάμε να σε κεράσω κάτι;». «Δεν μπορώ. Ευχαριστώ θείε Μπεν. Έχω ένα σπουδαίο ραντεβού ξέρεις!» απάντησε η Τζούλη. «Εντάξει, μόνο για λίγο για να μη βρεχθείς», επέμενε εκείνος και το κορίτσι για να μη δείξει αγένεια, υπάκουσε: «εντάξει, όμως μόνο για λίγο...» και ανοίγοντας την πόρτα του συνοδηγού μπήκε και κάθισε ήσυχα στη θέση. «Λοιπόν; Θα πάμε να γιορτάσουμε το πρώτο εξάμηνο με ένα ποτάκι; Να κοιτάξε, εδώ είναι, δίπλα μας» είπε ο Μπεν. Η Τζούλη υποχωρώντας πάντα στην εμμονή του, ένευσε ναι με το κεφάλι της και με εμπιστοσύνη ακολούθησε το 'θείο Μπεν', στο μαγαζί εκεί δίπλα τους. Παρήγγειλε μία πορτοκαλάδα και ενώ περίμεναν για τα αναψυκτικά τους, ζήτησε συγγνώμη από τον Μπεν

για να πλύνει τα χέρια της. Έλειψε για ελάχιστα λεπτά μόνο. Στην επιστροφή της την περίμενε το αναψυκτικό της πάνω στο τραπέζι του Μπεν. Κάθισε γρήγορα και σηκώνοντας το ποτήρι της του ευχήθηκε και στην οικογένειά του, υγεία και άρχισε να πίνει το δροσερό χυμό. «Αλήθεια, δεν το ήξερα ότι διψούσα τόσο πολύ!» είπε χαμογελώντας, ενώ ο Μπεν την κοιτούσε με σκληρό βλέμμα, χωρίς να χαμογελάει πια. Όταν είχε πει το ποτό της και εκείνος το διπλό ουίσκι του, τη ρώτησε με ψεύτικο χαμόγελο: «Πού θα σε περιμένει το ραντεβού σου;» τη ρώτησε. «Α... ναι... πρόκειται για τη φίλη μου... Τζόντη... μένει σχεδόν δίπλα μας... αλλά πρέπει να τη δω», είπε μιλώντας αργά και με διακοπές και χαμογελώντας παράξενα. Αισθανόταν περίεργα. Τα βλέφαρά της είχαν βαρύνει. Προσπάθησε να πει κάτι, αλλά δεν τα κατάφερε. «Βρέχει παιδί μου και άγρια. Πού είπες είναι το ραντεβού σου;» Η Τζούλη δεν απάντησε. Ο Μπεν την έπιασε από τους ώμους και εκείνη ανασηκώθηκε με μεγάλη δυσκολία. Περπατούσε με δυσκολία, κάνοντας τους γύρω τους, ιδιοκτήτες και πελάτες του μαγαζιού, να τους προσέξουν. Γεγονός που διέφυγε εντελώς την προσοχή του συνοδού της. Η Τζούλη με δυσκολία τα κατάφερε ως το αυτοκίνητο. Βάδιζε λες και

υπνοβατούσε. Ο Μπιεν άνοιξε την πίσω πόρτα με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο την κρατούσε για να μη πέσει. Την έσπρωξε μέσα μαλακά και έκλεισε την πόρτα. Η Τζούλη κοιμόταν βαθιά και τίποτα, μα τίποτα δεν θα την ξυπνούσε για πολλή ώρα. Αυτό ήταν το μόνο βέβαιο. Ο Μπιεν οδήγησε μέσα στη βροχή και έξω από τη γνωστή περιοχή, ώσπου έφτασε σε ένα έρημο πάρκο. Οδήγησε ώσπου τελικά σταμάτησε μπροστά σε ένα μεγάλο παγκάκι κάτω από ένα μεγάλο αειθαλές δέντρο. Η βροχή που είχε δυναμώσει και έπεφτε ραγδαία πριν από λίγο, είχε κόψει κάπως. Πέρασε από το ευρύχωρο άνοιγμα ανάμεσα στα δύο μπροστινά καθίσματα του αυτοκινήτου στο πίσω ευρύχωρο κάθισμα όπου βρισκόταν μισοξαπλωμένη και βυθισμένη στο βαθύ ύπνο της, η Τζούλη. Άλλη μια φορά είχε ξυπνήσει το θηρίο μέσα του και έπραττε εκείνα που του υπαγόρευε, χωρίς ενδοιασμούς και χωρίς φόβο, οποιουδήποτε είδους. Το ποτό πάντα τον είχε βοηθήσει στα εγκλήματά του!

Τράβηξε από την τσέπη πίσω στο κάθισμα του οδηγού ένα μεγάλο αδιάβροχο και αφού το τύλιξε με μεγάλη προσπάθεια και κόπο γύρω από το σώμα της κοιμισμένης Τζούλη, άνοιξε την ελεύθερη από το σώμα της πόρτα –εκεί όπου τελείωναν τα

πόδια της διπλωμένης Τζούλη- και πηδώντας έξω από το αυτοκίνητο, την τράβηξε σαν ένα άψυχο σώμα, έξω από αυτό. Όταν το χαμηλό μέρος του σώματός της, έφτασε στο άνοιγμα της πόρτας, τράβηξε το απάνω μισό του και το σήκωσε με τρόπο ώστε η μέση του σώματος της Τζούλη, να ακουμπήσει πάνω στον δυνατό ώμο του. Κρατώντάς την έτσι, την έφερε και την τοποθέτησε πάνω στο παγκάκι, δίπλα στο παρκαρισμένο αυτοκίνητο. Παντού, ερημιά. Ούτε ψυχή εκτός από το νεαρό θύμα και τον θύτη του, τον ασυνείδητο κακούργο Μπεν. Η βροχή έπεφτε σιγανή και δεν εννοούσε να σταματήσει.

Ένα αστυνομικό περιπολικό πέρασε μέσα στο πάρκο. Ο αστυνομικός έκανε τη συνηθισμένη βόλτα του παρόμοια, όπως ένας από τους Rangers. Φτάνοντας κάτω από το μεγάλο δέντρο, το γνωστό σε εκείνους που διέσχιζαν τον κεντρικό δρόμο, δίπλα στο πάρκο, πεζοί ή με αυτοκίνητο, σταμάτησε μπροστά σε ένα από τα παγκάκια του. Ο αστυνομικός, ένας νέος άνθρωπος, βγήκε με επιφυλακτικότητα από το περιπολικό για να δει από κοντά εκείνο το πλάσμα που καθόταν με έναν παράξενο τρόπο, ενώ έβρεχε, κυρίως όμως για τον ασυνήθιστο τρόπο με τον οποίο ήταν καλυμμένο.

Διαπίστωσε ότι επρόκειτο για ένα νεαρό κορίτσι, με στολή μαθήτριας, που θαρρείς και κοιμόταν. Τα μαλλιά της και τα ρούχα της, καθώς ήταν εκτεθειμένα στη βροχή, ήταν βρεγμένα. Το αδιάβροχο που είχαν πετάξει κάποιος ή κάποιιοι απάνω της, στην ουσία δεν την κάλυπτε. 'Δεν είναι δυνατόν!' σκέφτηκε. Έσκυψε και σήκωσε το πηγούνι της. Το κορίτσι μισάνοιξε τα μάτια του και τα ξανάκλεισε. Αναμφίβολα βρισκόταν υπό την επήρεια ναρκωτικών ουσιών. Με εκείνη την ελάχιστη κίνηση του φύλακα, η νεαρή έγειρε στο πλάι, λες και ξαφνικά είχε χάσει την ισορροπία του. «Ετούτο το παιδί παίρνει ναρκωτικά», μουρμούρισε με στεναχώρια. «Μις... Μις...» παρακάλεσε. Η Τζούλη άνοιξε πάλι τα μάτια της, με πολύ κόπο, για να τα ξανακλείσει. Ο αστυνομικός κινήθηκε γρήγορα, άρπαξε ένα thermal sheet από το πίσω μέρος του βαν και κλείνοντας την πόρτα πίσω του, έτρεξε στην νεαρή που δεν εννοούσε να ξυπνήσει. Έβγαλε το αδιάβροχο που στην ουσία δεν την προστάτευε και την κάλυψε με το thermal sheet. Ήταν βέβαιος ότι το κορίτσι είχε υποθερμία. Μία δεύτερη ελάχιστη κίνηση, κάτι σαν σπασμός, εκ μέρους της νέας και το σώμα της έγειρε τόσο, που κινδύνεψε να πέσει

από το παγκάκι. Ο αστυνομικός, την ανασήκωσε με κόπο και την στήριξε στην πλάτη του καθίσματος. Ύστερα μίλησε στον ασύρματό του: «Sergeant Collins Here! Μπορείτε να μ' ακούσετε; Πρόκειται για την περίπτωση αναισθητής νεαρής, σε κάθισμα του κεντρικού πάρκου... Υποψιάζομαι χρήση ναρκωτικών! Χρειάζομαι επειγόντως ασθενοφόρο, over!»

Το ασθενοφόρο κατέφθασε σε δέκα με δεκαπέντε λεπτά. Οι άντρες του, τοποθέτησαν την άγνωστη νέα που είχε υποθερμία στο φορείο, την σκέπασαν καλά και αφού τοποθέτησαν στο πρόσωπό της μάσκα οξυγόνου την τοποθέτησαν στο ασθενοφόρο που ενεργοποιώντας τη σειρήνα του, κίνησε γρήγορα για το πλησιέστερο Νοσοκομείο. Στο δρόμο έγιναν κάποιες απαραίτητες εξετάσεις όπως η πίεση και τα επίπεδα ζαχάρου. Στο νοσοκομείο, τα αποτελέσματα από την εξέταση δειγμάτων αίματος και υγρών που βρέθηκαν στα εσώρουχα της νέας και που τελικά οδήγησαν και σε περαιτέρω εξετάσεις υπήρξαν κατηγορηματικά: καταγράφηκε ισχυρή δόση ναρκωτικών χαπιών και διαπίστωση αντρικού σπέρματος, κατόπιν ρήξεως του παρθενικού υμένα. Ήταν σχεδόν βέβαιο ότι το κορίτσι με τη στολή μαθήτριας, είχε βιαστεί. Η

αστυνομία ειδοποιήθηκε και κινήθηκε εγκαίρως. Από τα δείγματα του σπέρματος διαπιστώθηκε το DNA του βιαστή. Καθώς το νεαρό θύμα έφερε μαζί του τις αποδείξεις της ταυτότητάς του, η από φυσικού περιέργεια οδήγησε στη διαδικασία της διαπίστωσης του DNA του σπέρματος που είχε βρεθεί στο σώμα της Τζούλη Τζένκινς και η σύγκρισή του με εκείνο που είχε διαπιστωθεί στο σώμα της μητέρας της, Ρουθ Τζένκινς. Διαπιστώθηκε ότι και στους δύο βιασμούς τα δείγματα σπέρματος είχαν το αυτό DNA. Μία παρανοϊκή αλήθεια είχε αναδυθεί: μητέρα και θυγατέρα είχαν βιαστεί από τον ίδιο άντρα! Ποιος ήταν λοιπόν εκείνος, ο επικίνδυνος 'σάτυρος'; Η αστυνομία στήριζε τώρα τις ελπίδες της στις απαντήσεις της Τζούλη Τζένκινς, όταν αυτή θα συνερχόταν.

Η Τζούλη ξόπνησε κάποια στιγμή. Η διαπίστωσή της ότι βρισκόταν ξαπλωμένη σε κρεβάτι νοσοκομείου, την τάραξε βαθύτατα. Δεν μπορούσε να καταλάβει. Πανικοβλήθηκε ακόμα περισσότερο, όταν είδε τον ορό στο χέρι της και τη μηχανή παρακολούθησης της καρδιάς, πάνω από το κεφάλι της. Μία νοσοκόμα πλησίασε την κλίνη της και χαμογελώντας της εξήγησε ότι βρισκόταν σε καλά

χέρια, ότι όλα θα περνούσαν γρήγορα και ότι σήμερα - αύριο θα έβγαινε από το νοσοκομείο. Η Τζούλη δεν απάντησε. Έκλεισε τα μάτια της και γύρισε το κεφάλι της από το άλλο μέρος. Η νοσοκόμα δεν επέμενε. Μία από τις εντολές που είχε αναλάβει ήταν να μην πιέζει την ασθενή, σε οποιαδήποτε περίπτωση. Η Τζούλη αγνοώντας τη νοσοκόμα, προσπάθησε να θυμηθεί τι της είχε συμβεί. Πονούσε το κεφάλι της, όμως προσπάθησε. Τα μάτια της έλαμψαν κάποια στιγμή. Μα βέβαια, το τελευταίο πρόσωπο που είχε δει ήταν ο θεός - Μπεν. Έκλεισε πάλι τα μάτια της και μουρμούρισε στεναχωρημένη: «Θεία Κάρολ πού είσαι;» «Εδώ είμαι γλυκιά μου!» άκουσε την αγαπημένη φωνή να την χαϊδεύει. Δεν είχε αντιληφθεί την παρουσία της, έτσι όπως ήταν, με την πλάτη της γυρισμένη προς την πόρτα του θαλάμου. Άνοιξε τα μάτια της με ανακούφιση. «Θεία μου... γιατί βρίσκομαι εδώ; Τι μου συνέβη;» Η Κάρολ προσπάθησε να την καθησυχάσει ενώ το πρόσωπό της το μαλάκωσε ένα γενναίο χαμόγελο. «Έλα παιδί μου... Θα μιλήσουμε για όλα αύριο ή μεθαύριο, που θα είσαι μια χαρούλα! Κάνε λίγη υπομονή!» «θεία Κάρολ... ο τελευταίος άνθρωπος που είδα πριν χάσω τις αισθήσεις μου, ήταν ο θεός Μπεν!» απάντησε η

Τζούλη αποκαλύπτοντας την προσπάθειά της να θυμηθεί, τι ήταν εκείνο που την είχε φέρει σε θάλαμο νοσοκομείου. Η Κάρολ δαγκώθηκε, αλλά συγκρατήθηκε. Εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε ο Ντέιβιντ, με την υπόλοιπη οικογένεια της Κάρολ. Κρατούσαν λουλούδια και σοκολάτες, αλλά η Τζούλη βρισκόταν σε μία ενδιάμεση κατάσταση μεταξύ ύπνου και ξύπνιου. Ενώ τα παιδιά περίμεναν υπομονετικά γύρω από το κρεβάτι της, η Κάρολ τραβώντας τον Μαρκ από το χέρι, βγήκανε από το θάλαμο της Τζούλη. Ύστερα από μία σύντομη εξήγηση της Κάρολ στον Μαρκ, σε σχέση με τα λόγια της Τζούλη για τον Μπεν, αποφάσισαν να τηλεφωνήσουν στην αστυνομία. «Η ανιψιά μου μας είπε κάτι πολύ σημαντικό. Ανέφερε το όνομα του Μπεν Μπεργκ, παλιού οικογενειακού φίλου... Τον αποκαλεί θείο Μπεν. Θα πρέπει να ρωτηθεί με τρόπο, ώστε να μην υποπτευθεί τα χειρότερα, στην κατάσταση που βρίσκεται. Θα καλέσουμε και την ψυχολόγο της ώστε να είναι εδώ, ταυτόχρονα με σας», είπε η Κάρολ με έντονη ανησυχία.

«Τζούλη μας επιτρέπεις;» ρώτησε ο ντετέκτιβ Φράνσις. Ήταν ένας ευγενικός νέος. Δίπλα του στεκόταν ο συνάδελφός του Ουίλσον και η γιατρός της. Η Τζούλη πανικοβλήθηκε. Εκείνη τη στιγμή η

ψυχολόγος της είχε διαβεί το κατώφλι του θαλάμου και προχωρούσε με αργά βήματα προς το κρεβάτι της Τζούλη. «Μην ανησυχείς... θα σε ρωτήσουμε μία ή δύο ερωτήσεις και θα σ' αφήσουμε να ξεκουραστείς» είπε ο ντετέκτιβ Φράνσις γυρνώντας στον σύντροφό του ντετέκτιβ Ουίλσον, ο οποίος συμφώνησε χαμογελώντας. Η γιατρός της και η ψυχολόγος της παρακολουθούσαν ήσυχες εκείνη τη διαδικασία. Η Τζούλη κοιτάζοντας το κάθε ένα ξεχωριστά, από τα πρόσωπα που βρίσκονταν γύρω από το κρεβάτι της, κατάλαβε πως όλοι όσοι βρίσκονταν εκεί, ήταν για το καλό της και μόνο. «Τζούλη, ποιο είναι το τελευταίο πρόσωπο που είδες πριν να ξυπνήσεις εδώ μέσα στο νοσοκομείο; Θυμάσαι;» ρώτησε ξαφνικά, αλλά μαλακά ο ντετέκτιβ Ουίλσον. Η Τζούλη τον κοίταξε κατάματα και απάντησε: «Ο θείος Μπεν. Με βρήκε στο δρόμο και μου είπε να πάμε να με κεράσει ένα αναψυκτικό. Δεν ήθελα να πάω, γιατί είχα ραντεβού με... με... τη φίλη μου Τζόντη, ναι, ναι, τώρα θυμάμαι... με τη φίλη μου Τζόντη... και... ύστερα έπρεπε να βιαστώ... να πάω στο σπίτι μου...» είπε και χαμογέλασε ευχαριστημένη καθώς διαπίστωνε την επάνοδο της μνήμης της. Οι δύο αστυνομικοί κοιτάχτηκαν σκόπιμα. «Εντάξει

Τζούλη, σε ευχαριστούμε πολύ για τη συνεργασία», είπε ο ντετέκτιβ Φράνσις. Η Τζούλη δεν καταλάβαινε για τη σύντομη επίσκεψη των δύο αστυνομικών, αλλά χαμογέλασε ευχαριστημένη. Έτσι και αλλιώς δεν είχε διάθεση για περισσότερα. Οι δύο ντετέκτιβ της αστυνομίας την χαιρέτησαν ευγενικά και βγήκαν έξω από το θάλαμό της.

Η γιατρός την κοίταξε ικανοποιημένη. «Ίσως και να ήταν ευεργετικό το γεγονός ότι δεν είχε γνώση των πράξεων του άνανδρου βιαστή της. Όμως κάποια στιγμή θα αποκαλύπτονταν όλα και ήταν βέβαιο ότι θα την πλήγωναν βαθιά και ίσως και ανεπανόρθωτα. Τι σκληρή που μπορεί να είναι η τύχη του ανθρώπου!» σκέφτηκε παρατηρώντας με συμπάθεια το άτυχο κορίτσι.

Η Τζούλη ανέφερε το μαγαζί όπου είχαν πει τα αναψυκτικά τους αυτή και ο περίφημος πλέον 'θείος Μπεν'. Οι ντετέκτιβ Ουίλσον και Φράνσις είχαν πετύχει να πάρουν από την Κάρολ μία φωτογραφία του Μπεν, ήταν κάπως παλιά, οχτώ περίπου ετών και μία πρόσφατη της Τζούλη. Εφοδιασμένοι με τις δύο φωτογραφίες είχαν επισκεφτεί το μαγαζί όπου είχαν πει τα αναψυκτικά τους ο Μπεν και το νεαρό θύμα του.

Ο άνθρωπος στο μπαρ αναγνώρισε τον Μπεν αμέσως. «Είναι πελάτης μας!» είπε. Όταν ύστερα του έδειξαν τη φωτογραφία της Τζούλη είπε σκεπτικά: «Ναι, το θυμάμαι το κοριτσάκι... είχε ζαλιστεί και ο Μπεν Μπεργκ την είχε πιάσει από τους ώμους και την είχε οδηγήσει στο αυτοκίνητό του». Οι δύο ντετέκτιβ τον είχαν ευχαριστήσει και είχαν αναχωρήσει πεπεισμένοι ότι ο Μπεν χρειαζόταν για το τελευταίο σχετικό... αποδεικτικό της αθωότητάς του ή του αντιθέτου, του περίφημο DNA του.

Ο Ντετέκτιβ Ουίλσον χτύπησε την πόρτα της οικογένειας Μπεργκ. Απάντησε η γυναίκα του, Τζην. «Παρακαλώ!» είπε σαστισμένη από την παρουσία των αστυνομικών. «Εδώ μένει ο Μπεν Μπεργκ;» ρώτησε ο ντετέκτιβ Φράνσις. «Ναι, είναι άντρας μου. Συνέβη κάτι;» ρώτησε ανήσυχη η Τζην. «Όχι κυρία μου, απλά... τον χρειαζόμαστε... Μπορεί να ξέρει κάτι σε σχέση με κάποια υπόθεση που διερευνά η αστυνομία και θα θέλαμε να του μιλήσουμε», είπε ο Ντετέκτιβ Ουίλσον. «Ναι... βέβαια, αλλά δεν είναι εδώ. Απουσιάζει από εχθές το πρωί για Business». «Ξέρετε που πήγε;» επέμενε ο Ντετέκτιβ Ουίλσον. «Ναι, δηλαδή... τι να σας πω, αλήθεια, δεν είμαι βέβαια!» απάντησε πάλι η Τζην

καταστεναχωρημένη. Οι αστυνομικοί την κοιτάζαν με περιέργεια. «Δηλαδή, δεν σας είπε που επρόκειτο να πάει;» «Κάπως έτσι!» είπε η Τζην κατακόκκινη από τη στεναχώρια της. Ο άντρας της συχνά μάλλον, μασούσε τα λόγια του και έτσι είχε κάνει ξανά. Δεν της είχε εξηγήσει πολλά πράγματα. Η Τζην πνιγμένη τις υποχρεώσεις της, τα παιδιά και τη δουλειά της στο Δημαρχείο της πόλης τους, δεν προλάβαινε να τον ρωτήσει για περισσότερες λεπτομέρειες. Τον εμπιστευόταν τον Μπεν, αν και πολλές φορές, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, αμφισβητούσε για την ειλικρίνειά του. Οι δύο άντρες κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Η γυναίκα φαινόταν ειλικρινής. «Γιατί επιμένετε; Μήπως αναζητείται για κάτι;» ρώτησε αγχωμένη αυτή τη φορά, η Τζην. Το μυαλό της πήγε στους τίτλους των εφημερίδων της προηγούμενης ημέρας. 'Αλήθεια ποια ήταν η μικρή που είχε βιαστεί;' Είχε κι αυτή θυγατέρα και σκεφτόταν πόσο τραγικό ήταν για το συγκεκριμένο κορίτσι και για την οικογένειά του. Το όνομα της έφηβης και του ύποπτου δεν είχαν δημοσιοποιηθεί! Δεν ήταν καθόλου απλά αυτά τα τραγικά γεγονότα. Στην προκειμένη περίπτωση τα ονόματα θα κρατιόνταν μυστικά μάλλον για λόγους ευνόητους. Επρόκειτο

για ένα κορίτσι 16 χρόνων, ο βιασμός της έγινε κατόπιν γενναίας δόσης ναρκωτικών ουσιών και κυρίως δεν είχε ακόμα διαπιστωθεί ο ένοχος του συγκεκριμένου εγκλήματος! «Και ποιος ξέρει αν δεν είχε υποστεί και πολλές άλλες συνέπειες υγείας ή ψυχολογικές, εξαιτίας ετούτη της απαίσιας πράξης!» Σκέφτηκε η Τζην και το μυαλό της πήγε στη Ρουθ. Τα μάτια της κοκκίνισαν. «Ποιος είναι άραγε ο ασυνείδητος που κατασπάραξε το κορίτσι των 16 χρόνων; Μακριά από μας κι από όλον τον κόσμο!» ευχήθηκε η Τζην αναστατωμένη ακόμη περισσότερο τώρα. Ξαφνικά παράδερνε στο άγχος και τη δυοπιστία. Το μυαλό της έτρεχε στον Μπεν και την περίεργη συμπεριφορά του πριν να φύγει γι' αυτό το τελευταίο ταξίδι του. Πήγε να πει κάτι αλλά σταμάτησε. Ο ντετέκτιβ Ουίλσον την κοίταξε επίμονα. Ήταν βέβαιος ότι η σοκαρισμένη γυναίκα, δεν γνώριζε τίποτα για το γεγονός και πολύ περισσότερο για τις κινήσεις του άντρα της. «Μαμ, μόλις ο σύζυγός σας επικοινωνήσει μαζί σας, σας παρακαλούμε να του πείτε να επικοινωνήσει με την αστυνομία, άσχετα πού βρίσκεται», όρισε ο Ντετέκτιβ Ουίλσον με μαλακότερη φωνή αυτή τη φορά. Η Τζην κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «Αυτό το κτήνος έχει καταφέρει τη γυναίκα του να

πιστεύει ότι είναι ένα καλός οικογενειάρχης. Φαντάζεσαι το δικό της σοκ και των παιδιών τους, όταν όλα βγούνε στον αέρα και δημοσιοποιηθούν; Ο άνθρωπος! Τι λέω; Αν τελικά είναι αυτός το κτήνος που σκότωσε την αγνότητα ενός παιδιού, θα δικαστεί και για το βιασμό, την κακοποίηση και το θάνατο της Ρουθ Τζένκινς! Τι φρίκη! Μακριά από όλους μας!» μουρμούρισε ο ντετέκτιβ Ουίλσον και ο ντετέκτιβ Φράνσις πρόσθεσε με κάποια οργή στη φωνή του: «Τι να πει κανείς; Η δουλειά μας είναι πολύ σκληρή, αυτό έχω να πω!»

Η αστυνομία είχε κινηθεί γρήγορα. Ο βιαστής δε θα δίσταζε να χτυπήσει ξανά... Επρόκειτο για έναν πολύ άρρωστο άνθρωπο τελικά. Ύστερα από την αποκάλυψη της Τζούλη, ήταν σχεδόν βέβαιο ότι επρόκειτο για τον Μπεν Μπεργκ. Και αν το DNA του αποκάλυπτε ότι ήταν πράγματι αυτός, που είχε βιάσει την Τζούλη, τότε επρόκειτο για έναν ασυνείδητο εγκληματία που είχε βιάσει μετά την μητέρα Ρουθ και την θυγατέρα της, Τζούλη. Το μόνο που απέμενε ήταν να διασταυρώσουν το DNA του με εκείνο του σπέρματος που βρέθηκε πριν τόσα χρόνια στη Ρουθ και το άλλο που είχε βρεθεί στη Τζούλη και που ανήκαν στον ίδιο άντρα. Και στο μυαλό της αστυνομίας αυτός ο

άντρας θα πρέπει να ήταν ο Μπεν, καθώς ήταν ο τελευταίος άντρας που είχε δει η Τζούλη πριν από το βαθύ και πολύωρο ύπνο της, ο άντρας με τον οποίο είχε βρεθεί σε εκείνο τα αναψυκτήριο, όπως τους είχαν αναγνωρίσει και οι άνθρωποι του μαγαζιού. Όμως έπρεπε να επιβεβαιωθούν οι υποψίες τους πριν να καταθέσουν τις καταγγελίες τους και ήταν φανερό ότι αν ο Μπεν Μπεργκ ήταν αθώος, όφειλε κάτω από αυτές τις συνθήκες να προσφερθεί γι' αυτή την εξέταση και όχι να κρύβεται και από τη γυναίκα του Τζην, ακόμη.

Όμως ο Μπεν είχε αφανιστεί από την επόμενη κιόλας ημέρα του εγκλήματος και για την αστυνομία το γεγονός ετούτο αποτελούσε απόδειξη της ενοχής του, από μόνο του. Έπρεπε να τον βρούνε χωρίς τυμπανοκρουσίες, καθώς ήταν βέβαιο ότι αν ήταν ένοχος, όπως υποψιάζονταν, θα προσπαθούσε να μετακινείται και να κρύβεται ή ίσως ακόμα και να εξαφανιστεί.

Ο Γκάρυ διάβαζε ανελλιπώς τις εφημερίδες. Ύστερα από την κακοποίηση της Ρουθ είχε κόψει εκείνο το καταραμένο το ποτό, με μία επίμονη προσπάθεια και είχε υποσχεθεί στον εαυτό του, ότι ποτέ, μα ποτέ πια, δε θα έβαζε γουλιά στο στόμα

του. Είχε το θάρρος και τη γενναιότητα να αποδεχτεί ότι με τη ζήλεια του είχε καταστρέψει την οικογένειά του και τον εαυτό του. Είχε επίσης αποδεχτεί ότι δεν είχε το δικαίωμα να αιτεί και ότι τελικά έπρεπε να τιμωρηθεί για τις πράξεις του. Πίστευε ότι υπήρξε ένας δειλός και ότι όφειλε επιτέλους να εξαγνιστεί με την τιμωρία, για τα παραπτώματά του. Όφειλε να το κάνει έστω και για την Τζούλη... Έκλαψε διαβάζοντας για το δυστύχημα της αγαπημένης του θυγατέρας και αναγνώρισε πως δε θα μπορούσε ποτέ να ξεπληρώσει το χρέος του στα παιδιά του, στην Κάρολ, στον Μαρκ και στα παιδιά τους. Όμως το μίσος του για τον Μπεν Μπεργκ, τον αίτιο της ζήλειας του και της καταστροφής του, θέριαψε μέσα του, ακόρεστο τώρα πια. Δεν υποψιαζόταν το μέγεθος της τραγωδίας την οποία ζούσε η Τζούλη, ο Ντέιβιντ, η Κάρολ, ο Μαρκ και τα παιδιά τους. Το εγγύς μέλλον θα έσειε και πάλι τις ζωές τους και το καταστρεπτικό τσουνάμι του μίσους που θα φούντωνε, θα έπρεπε να κατευνάσει με μία κάθαρση μεγέθους, τελικά.

Ο Γκάρντ αισθανόταν εκείνη την περίοδο, περισσότερο υπεύθυνος από ποτέ, για τα παιδιά του. Είχε πληροφορηθεί ότι το κοριτσάκι του η

Τζούλη, πιθανόν να είχε πέσει θύμα του ιδίου άντρα, εκείνου που είχε σκοτώσει τη 'Ρουθή' του. Ποιος άραγε ήταν αυτός ο απαίσιος άντρας επιτέλους; Αναρωτιόταν μεν, μέσα του όμως υποπευόταν τον Μπεν για όλες τις συμφορές που είχαν διαλύσει την οικογένειά του συμπεριλαμβανομένης και της κακοποίησης μέχρι θανάτου, της Ρουθ. Γιατί μία φωνή στο νου του τον είχε πείσει και τον ωθούσε να θεωρεί ότι κανείς άλλος, παρά εκείνος 'ο άθλιος ο Μπεν', είχε παραπλανήσει τη Ρουθ, ότι ήταν υπεύθυνος για τη δική του 'κατρακύλα' με τις επιδόσεις του στο ποτό, και ότι εκείνος έφταιγε που τελικά χώρισε με τη γυναίκα του. Και γιατί όχι και ο βιαστής της και ο δολοφόνος της τελικά! Μύριες φορές και με την ψυχή του στο στομάχι, σκέφτηκε ποιος άλλος άντρας θα μπορούσε να ήταν, αν όχι εκείνο 'το παλιοτόμαρο, ο Μπεν, ο 'καλός' τους γείτονας'. Ο Γκάρντ το ήξερε μέσα στα σωθικά του, το είχε μυριστεί τι 'παλιόμουτρο' ήταν ο φίλος - γείτονας τους. Το αισθανόταν βαθιά μέσα του στην ψυχή του. Έχοντας σκεφτεί επανειλημμένα, πολλές από τις συναντήσεις τους με τον Μπεν και τις συμπεριφορές του στο παρελθόν, όλα είχαν τακτοποιηθεί στα ερμάρια του μυαλού του.

Καταλάβαινε και τη δική του συμπεριφορά την υποκινούμενη από τη ζήλεια του. Έκλαιγε όταν σκεφτόταν πόσο άδικος είχε σταθεί στην αγαπημένη του Ρουθ και πώς η δειλία του και η ατολμία του είχαν καταστρέψει την οικογένειά του και είχαν ορφανέψει τα παιδιά του τον Ντέβιντ και τη Τζούλη. Άπειρες φορές ένιωσε την ανάγκη να ουρλιάξει από τον πόνο του και από το θυμό του για το αδίκημά του απέναντι στη Ρουθ και στα παιδιά του. Υπέφερε, αλλά αυτό δεν έφτανε από μόνο του. Έσφιξε τις γροθιές του με λύσσα: «Αν είναι αυτός, θα τον βρω και θα τον καθαρίσω!» ορκίστηκε μέσα του. Διψούσε για εκδίκηση.

Εκείνη την ημέρα ο Γκάρυ, προσπάθησε να δει τη Τζούλη κρυφά έστω, έχοντας εξακριβώσει ποιος ήταν ο θάλαμος της. Όμως δεν τα κατάφερε. Καθώς έφευγε ρώτησε πώς ήταν η υγεία της. Ο γιατρός τον κοίταξε προσεκτικά και τον ρώτησε: «είστε συγγενής της;» και εκείνος είχε απαντήσει: «οικογενειακός φίλος!» Ο γιατρός είχε αναφέρει στην αστυνομία και επίσης στην Κάρολ και στον Μαρκ, για τον άγνωστο 'οικογενειακό φίλο' και το ενδιαφέρον του για την υγεία της Τζούλη. Οι θείοι της Τζούλη, είχαν πεισθεί από την περιγραφή του

άντρα, ότι αυτός ήταν ο Γκάρυ. Δεν ήταν ο άντρας που καταζητείτο.

Οι ελάχιστοι και κυρίως οι ενασχολούμενοι με την υπόθεση αστυνομικοί, που γνώριζαν τα σχετικά με το ιστορικό της οικογένειας Τζένκινς, απορούσαν όχι μόνο για όλα όσα είχαν συμβεί, αλλά κυρίως για την διασύνδεση αυτών. Πώς ήταν δυνατόν ο άντρας που βίασε τη γυναίκα του Γκάρυ Τζένκινς και το παιδί του, να είναι ο ίδιος άνθρωπος, ο 'καλός γείτονας και οικογενειακός τους φίλος' Μπεν Μπεργκ; Ο άντρας δεν ήταν ένοχος για τα δύο κακουργήματα βιασμού μόνο, αλλά και ύποπτος για το θάνατο της Ρουθ. Και το τελευταίο ετούτο ως τρανταχτή πιθανότητα, προέκυψε από την κατάθεση της Τζούλη. Επιβαλλόταν ωστόσο να βρεθεί, να συλληφθεί και να γίνει βεβαιότητα ότι αυτός και μόνο, ήταν ο ένοχος των δύο βιασμών και της κακοποίησης της Ρουθ Τζένκινς μέχρι θανάτου, τελικά! Αυτό επέβαλε ο νόμος.

Είχαν περάσει κιόλας πέντε ημέρες από εκείνο το φοβερό γεγονός του βιασμού και ο Μπεν Μπεργκ δεν εμφανιζόταν. Για πρώτη φορά η αστυνομία δημοσίευσε στις εφημερίδες τη φωτογραφία του - από την άδεια οδήγησης- μαζί με τα προσωπικά

του στοιχεία και ταυτόχρονα προέτρεψε τους πολίτες μέσω ραδιοφώνου και τηλεόρασης, να επικοινωνήσουν μαζί τους για την πιο ελάχιστη πληροφορία σχετικά με το πρόσωπο του Μπεν Μπεργκ. Ο Γκάρντ Τζένκινς όμως παρακολουθούσε τα σχετικά γύρω από την προσπάθεια εντόπισης του Μπεργκ, με ένταση. Μια μέρα, από εκείνες της αγωνίας και της αναμονής, ο Γκάρντ, έφερε στο νου του, ένα περιστατικό από εκείνες τις παλιές, τις πολύ μακρινές ημέρες, που πίστευε ότι η οικογένεια του Μπεν Μπεργκ, δίπλα τους, ήταν φίλοι τους και ότι αυτός ο Μπεν, ήτανε mate of his. Κάποια στιγμή μάλιστα, είχαν προγραμματίσει να βγούνε για κυνήγι αγριογούρουνων, οι δυο τους. Έτσι και έγινε. Μία μέρα λοιπόν εκείνος και ο Μπεν, είχαν ξεκινήσει για το προγραμματισμένο κυνήγι. Αν και δεν είχαν μεγάλη επιτυχία ως προς τους στόχους τους, είχαν καταφέρει να χτυπήσουν τρία, τέσσερα κουνέλια, που υπήρχαν άφθονα και μερικές περδικούλες. Ύστερα από τον κάματο του κυνηγιού, ο Μπεν είχε κατευθύνει τον Γκάρντ που οδηγούσε το αυτοκίνητό τους και είχαν φτάσει τελικά σε ένα ξύλινο σπίτι, κοντά στο δρόμο για το Orange, όπου και είχαν διανυκτερεύσει. Έρημο μέρος και κατάλληλο για εκείνους που αγαπούν τη

μοναξιά. Ο Μπεν του εμπιστεύθηκε ότι ήταν κληρονομιά από τους παππούδες του. Του είπε επίσης ότι είχε γεννηθεί εκεί και πως όταν ήταν νήπιο ακόμα, οι γονείς του είχαν αφήσει εκείνη την ερημιά και είχαν εγκατασταθεί στο Central Coast, τελικά. Έκτοτε και ενόσω ήταν με τους γονείς του ακόμα, πήγαιναν όλοι μαζί πίσω στο μικρό ξύλινο σπίτι τους, τουλάχιστον μια - δυο φορές το χρόνο, για να ξεκουράζονται οι ίδιοι και παράλληλα για να του κάνουν τις όποιες επισκευές χρειάζονταν, ώστε να διατηρηθεί. Άλλωστε εκείνο το ξύλινο σπίτι, που από προπάππου αποτελούσε το σύμβολο της οικογένειας τους, περιελάμβανε επίσης και μία αρκετά μεγάλη έκταση γύρω του! Έτσι μοναδικό παιδί της οικογένειας ο Μπεν, είχε την πολυτέλεια να είναι ο άρχων ενός τεράστιου κτήματος, που το κρατούσε με ζήλο, σαν είδος κειμήλιου και που εκτός από την άμεση οικογένειά του, ελάχιστοι ήταν εκείνοι από τους γνωστούς του, που το γνώριζαν. Για να αποφύγει μάλιστα κάθε κακοτοπιά, είχε διαδώσει πριν από χρόνια, σε αυτούτους τους ελάχιστους ενημερωμένους σχετικά, ότι το ξύλινο σπίτι όπου είχε γεννηθεί, είχε πωληθεί, γιατί η περιοχή ταλαιπωρούνταν από μόνιμη ξηρασία!

Από εκείνα τα μέρη λοιπόν ερχόταν ο Μπεν. Ακόμη και το πολύ αγαπητό, για τη τοπική μουσική και τα ετήσια φεστιβάλ της, Tamworth, υπέφερε όταν οι περιοχές τριγύρω στέγνωναν από την ανομβρία. Και καθώς ένα κακό συντροφεύεται συνήθως και από άλλα, επόμενη ήταν η ανεργία. Ο Γκάρντ λοιπόν έχοντας υπόψη του τα σχετικά με το σπίτι, είχε κιάλας πειστεί ότι εκεί κάπου θα έπρεπε να κρύβεται 'ο άθλιος ο Μπεν'. Άλλωστε δεν είχε ακούσει τίποτα από τις διαδόσεις του Μπεν για την πώλησή του. 'Θα πάω να τον βρω τον κακούργο. Δε θα τη γλυτώσει. Θα τον φέρω χειροπόδαρα δεμένο στην πόρτα της αστυνομίας, δώρο και ξέπλυμα για τις μυριάδες ενοχές μου! Θα το κάνω έστω και αν πρόκειται να πεθάνω!' σκέφτηκε ξεχνώντας για μία στιγμή ότι η αστυνομία του απαγόρευε να μετακινείται από την πόλη όπου εργαζόταν ή να μετακινείται από μέρος σε μέρος χωρίς την σχετική άδεια της αστυνομίας. 'Έντάξει, θα πω ότι πρέπει να πάω για τη δουλειά μου στο Orange. Θα ζητήσω την άδειά τους και την εμπιστοσύνη τους. Άλλωστε... κρατούν το διαβατήριό μου!' σκέφτηκε και τηλεφώνησε στο αστυνομικό τμήμα όπου είχε πρωτοπαρουσιαστεί έχοντας επιστρέψει για να παραδοθεί, ύστερα από

εκείνη την άτακτη φυγή του τότε που είχε χαθεί η Ρουθ. Ο Ουίλσον πεπεισμένος πλέον για την αθωότητά του, ένιωθε ότι μπορούσε να τον εμπιστευτεί. Τα πράγματα καθαυτά έπαιρναν άλλη τροπή, και απομακρύνονταν από το σενάριο ενοχής του Γκάρυ, σε σχέση με το θάνατο της Ρουθ, ύστερα από την αποκάλυψη της Τζούλη για τα 'πεπραγμένα' του 'θείου Μπεν'. Του επέτρεψε λοιπόν να ταξιδέψει στην περιοχή που είχε υποδείξει, ειδοποιώντας παράλληλα την αστυνομία της περιοχής, να είναι έτοιμη σε κάθε περίπτωση. Το NSW ήταν αναμφίβολα μία τεράστια περιοχή και η οροσειρά Dividing Rangers, ήταν κατάλληλη να εξυπηρετήσει ως κρύπτη, τον όποιο ένοχο.

«Χάρη που είσαι mate; Σε χρειάζομαι Πάρε ένα - δύο δικούς σου έμπιστους. Πάμε για κυνήγι... γουρουνιού... Πρόσεχε φίλε μου, δεν πρέπει να γίνει γνωστό... καταλαβαίνεις... Θα με βοηθήσεις κι εγώ είμαι εδώ, όταν θα με έχετε ανάγκη για κάτι. Το υπόσχομαι ότι θα στρατευτώ με τα όλα μου στην όποια ανάγκη σας!» είπε ο Γκάρυ στον παιδικό και καρδιακό φίλο του και μοναδικό συμπαραστάτη του στα τελευταία χρόνια της αθλιότητάς του. Ο Χάρη ήταν που του είχε πει ότι η Ρουθ είναι καλή γυναίκα και ότι τον αγαπούσε, ο Χάρη τον είχε

προτρέψει να μην αφήσει τα παιδιά του στο έλεος του θεού όταν είχε χαθεί η Ρουθ και ο Χάρη τον πρόσεχε όταν τον είχε γλυτώσει από την αυτοκτονία που είχε αποπειραθεί ύστερα από το θάνατο της Ρουθ. Εκείνος τον είχε φροντίσει σαν αδερφός και ακόμη περισσότερο, τον είχε κρατήσει στο μαγαζί του, χωρίς να στεναχωριέται που φαινόταν 'χάλια' έτσι αδύνατος, χλωμός με γένια και φωνή αδύνατη, λες και δεν είχε ψυχή και αίμα πάνω του. Ο Χάρη τον είχε συστήσει στο αργότερα αφεντικό του, όταν 'σκαστός' είχε αφήσει την πολιτείας τους και εκείνος όχι μονάχα τον είχε βοηθήσει γιατί τον είχε εμπιστευτεί όμοια με τον Χάρη, αλλά τον είχε κάνει και διευθυντή του υποκαταστήματός του και τώρα ο ταλαιπωρημένος Γκάρυ ζητούσε κάτι καινούργιο από τον Χάρη. Σίγουρα ο Γκάρυ είχε άγιο μαζί του: τον φίλο του τον Χάρη!

Την επόμενη της επικοινωνίας τους, ο Χάρη και οι κολλητοί του, αφού είχαν αφήσει τη γυναίκα του πρώτου και το γιο του 'στο πόδι του', στην επιχείρηση, είχαν συναντηθεί με τον Γκάρυ. Εκείνος είχε πάει καλά στις δουλειές του αργότερα, ύστερα από εκείνη την τραυματική περίοδο του 'σκασίματος' και λίγο αργότερα όταν είχε

παραδοθεί στην αστυνομία. Οδηγούσε λοιπόν ένα τζιπ που το είχε φορτώσει από το σπίτι του, με αρκετά από τα απαραίτητα μέσα -όπως είχε διευκρινίσει- για το κυνήγι του 'αγριογούρουνου'. Ύστερα από ένα αριθμό ωρών οι τέσσερις άντρες έφτασαν στο παλιό ξύλινο σπίτι του Μπεν, κάπου στο δρόμο για το Orange. Ο Γιώργος, ο ένας από τους δύο έμπιστους 'συντρόφους' του Χάρη, κρατούσε έτοιμη τη βιντεοκάμερα και ο δεύτερος, ο Τζίμη, κρατούσε το όπλο του έτοιμο, δίπλα στο κάθισμά του. Ήταν ένα εφόδιο για την έσχατη ανάγκη. Ο Γκάρι και ο Χάρη πήδηξαν από το τζιπ και κατευθύνθηκαν προς το παλιό σπίτι. Χτυπήσανε. «Είναι κανείς μέσα;» ρώτησε ο Χάρη. Η πόρτα δεν άνοιγε. «Παρακαλούμε ανοίξτε μας. Χρειαζόμαστε νερό!» είπε πάλι ο Χάρη και ξαναχτύπησε. Η πόρτα άνοιξε τελικά και μία νέα γυναίκα εμφανίστηκε. «Γεια σας! Μπορούμε να έχουμε λίγο νερό; Σας παρακαλούμε!» είπε ο Χάρη χαμογελώντας ευγενικά. «Περιμένετε μια στιγμή!» είπε εκείνη και μπήκε μέσα. Άργησε κάπως να βγει. Την επόμενη στιγμή μία βαριά μοτοσυκλέτα απομακρυνόταν με ταχύτητα από το πίσω μέρος του σπιτιού. Ο Γιώργος στο μεταξύ αποθανάτιζε με

τη βιντεοκάμερα ότι μπορούσε, κάτω από αυτές τις συνθήκες.

Οι δύο άντρες αφήνοντας στην άκρη τους καλούς τρόπους, επιβιβάστηκαν τρέχοντας στο τζιπ και προσπάθησαν να ακολουθήσουν την βαριά, παλιά μοτοσυκλέτα, που αδυνατούσε να τρέξει όσο το καινούργιο τζιπ του Χάρη. Δεν άργησαν λοιπόν να την πλευρίσουν, να την περάσουν και ξαφνικά να της κλείσουν το πέρασμα. Ο οδηγός της μοτοσυκλέτας προσπαθώντας να τους αποφύγει, γυρίζει απότομα το τιμόνι και οδηγεί τη 'γριά' μοτοσυκλέτα πάνω σε ένα δέντρο. Ο άντρας, ο μοτοσυκλετιστής που την επιβαίνει, εκτοξεύεται από το κάθισμά του, για να προσγειωθεί -για καλή του τύχη- στα μαλακά, μία μάζα από μουχλιασμένα φύλλα. Οι τέσσερις άντρες τρέχουν προς το μέρος του, όταν εκείνος δοκιμάζει να σηκωθεί. Δεν τα καταφέρνει. Έχει σπάσει κάτι; Το πόδι του ίσως, αυτό πάνω στο οποίο είχε προσγειωθεί, τελικά. Ο μοτοσυκλετιστής γέρνει πίσω, βγάζοντας φωνή πόνου και ξαπλώνει. Είναι τραυματισμένος και δεν κρατά όπλο. Οι άντρες τον πλησιάζουν καθησυχασμένοι. Ήταν τελικά η τύχη με το μέρος τους; Ο γενειοφόρος δεν μπορεί να είναι άλλος από τον Μπεν. Τραβούν το κράνος του. Η εμφάνισή

του όμοια με πολλών στην περιοχή, δεν ξεγελά τον Γκάρυ. «Για πού το έβαλες φίλε;» ρωτά ο Χάρη. «Δική μου δουλειά! Εσείς... ποιοι είστε και γιατί με ακολουθείτε;» Τώρα ο Γκάρυ απορεί. Έκανε λάθος, δεν είναι ο Μπεν! Η φωνή του είναι άγνωστη. Αγανακτεί για την ατυχία τους. Σκέφτεται για μια στιγμή μόνο κι ύστερα φωνάζει: «Πίσω στο αυτοκίνητο παιδιά! Πίσω στο ξύλινο σπίτι!» Τρέχουν γρήγορα πίσω στο τζιπ. Ο Χάρη πηδά στη θέση του οδηγού. Ο Γκάρυ δεν μπορεί να οδηγήσει, είναι αναστατωμένος. Σε λίγα λεπτά βρίσκονται πίσω στο παλιό ξύλινο σπίτι. Στο μεταξύ... «Λέσλι... έρχονται πίσω!», είναι ο άντρας της μοτοσυκλέτας που μιλά στο κινητό του, που δεν είχε υποστεί βλάβη από το πέσιμό του...

Ο Γκάρυ και η παρέα του βρίσκονται ξαφνικά αντιμέτωποι με ένα Χόλντεν, Μονάρο: το οδηγεί ο Μπεν. Ο Γκάρυ βρίζει δυνατά. «Γύρνα το τιμόνι Χάρη... είναι το 'αγριογούρουνο'!» Ο Μπεν τους περνάει. Το βαν κάνει μία επιδέξια στροφή και το ακολουθεί. Το Μονάρο ανοίγει ταχύτητα όμως ο Χάρη μπορεί και το ακολουθεί με παρόμοια ταχύτητα. Η αμαξοστοιχία ακούγεται από μακριά. Ο αέρας φέρνει τον χαρακτηριστικό συναγερμό της ταχύτατης διάβασης της από την περιοχή. Ο Μπεν

που διατρέχει τον κίνδυνο να συλληφθεί, παίρνει το ρίσκο και περνάει τις γραμμές στο παρά πέντε, ενώ το τζιπ που οδηγεί ο Χάρη, σταματά. Η αμαξοστοιχία περνά για να σταματήσει μέτρα πιο κάτω. Όταν όμως το τζιπ κάνει να ξεκινήσει, το Μονάρο έχει ήδη αφανιστεί. Ο Γκάρου είναι πεισματωμένος, δεν τα χάνει. «Πάρε τηλέφωνο την αστυνομία τώρα!» λέει στον Χάρη, και παίρνει τη θέση του στο τιμόνι. Οι άλλοι δύο σύντροφοί τους, παρακολουθούν με τα μάτια ορθάνοιχτα όλα όσα συμβαίνουν. «Ναι... ο άνθρωπος που θέλετε ο Μπεν Μπεργκ, θεάθηκε να βγαίνει από ένα παλιό ξύλινο σπίτι στην περιοχή... ναι... και οδηγεί ένα Χόλντεν Μονάρο! Μόλις πριν από λίγο, έφτασε με το αυτοκίνητό του ως τις γραμμές του τραίνου, τον είδαμε να περνά τις γραμμές... Ναι, ναι πέρασε και τον χάσαμε από τα μάτια μας! Όμως στη συγκεκριμένη περιοχή στο δρόμο για το Orange, δεν υπάρχουν πολλά παρόμοια αυτοκίνητα... Πρόκειται για ένα λευκό Μονάρο, παλιό μοντέλο, αλλά σε καλή κατάσταση. Ναι, ναι... τον αναγνώρισα από τις εφημερίδες... και από την τηλεόραση... Σταμάτησε δίπλα μου πριν να αποφασίσει να περάσει τις γραμμές, ενώ ερχόταν η ταχεία. Λέγομαι Χάρη Τίνγκελ... Είμαι από το

NSW. Ναι, τηλέφωνο το και το... και... στην περίπτωση που θα συλλάβετε τον ένοχο... θα πάρω την αμοιβή που διαφημίσατε; (ρωτάει χαμογελώντας ελαφρά. Η απάντηση από την άλλη πλευρά, είναι καταφατική) Καλόδεκτη κύριε αστυνόμη μου... καλόδεκτη... Ναι, ναι... εντάξει... σας ευχαριστώ».

Το τηλεφώνημα έφτασε αμέσως στα περιπολικά σε όλες τις αρτηρίες της συγκεκριμένης περιοχής. Ο Γκάρντ είναι απογοητευμένος. Ο Χάρη του μιλά αυστηρά: «Φίλε δε θα πάρεις το νόμο στα χέρια σου, γιατί μετά θα κλείσουν εσύ μέσα. Πρόκειται για έναν εγκληματία και θα καταδικαστεί. Ευτυχώς που εσύ φίλε μου... άλλαξες. Με είχες τρομάξει κι εμένα εκείνη την φοβερή περίοδο. Δε σε αναγνώριζα, ξέρεις!» Ο Γκάρντ έσκυψε το κεφάλι ντροπιασμένος. «Έχεις δίκιο Χάρη και σ' ευχαριστώ ακόμη μια φορά για όλα όσα έχεις κάνει για μένα. Είσαι μεγάλη καρδιά, σπουδαίος φίλος, καλύτερος και από αδερφό!» Ο Χάρη γέλασε... «Καλά πήγε το κυνήγι με το αγριογούρουνο! Σίγουρα θα τον πιάσουν τον άθλιο τελικά!.. Και πού 'σαι... υπάρχει και μία μικρή αμοιβή!» Γελούνε όλοι... Η φιλία τους ξεπερνά αυτές τις καμπές με μία διάθεση γενναιοδωρίας... Στο δρόμο της επιστροφής τους,

και ενώ ο Χάρη είχε αναλάβει και πάλι, το οδήγημα, ο Γκάρυ σκέφτηκε πολλές φορές τη Τζην, τη γυναίκα του 'κακούργου' του Μπεν. Εκείνη τη νέα, όμορφη γυναίκα που αγαπούσε την αγαπημένη του Ρουθ και που τα παιδιά της μεγάλωναν με τα δικά του ως εκείνο το τρομερό δυστύχημα, το έγκλημα του Μπεν Μπεργκ. Θυμήθηκε σκηνές από τις μέρες που οι δύο οικογένειες έκαναν παρέα και δε το χωρούσε το μυαλό του πόσο πονηρός και κακούργος ήταν εκείνος ο Μπεν και πόσο επιτήδεια τα είχε καταφέρει να κρύβει τον πραγματικό χαρακτήρα του, κυρίως από την έντιμη Τζην, που ήταν πάντα ένας όμορφος άνθρωπος. Αναρωτήθηκε αν είχε βιάσει και άλλες γυναίκες, κάτι που προσπαθούσε τώρα πλέον, να εξιχνιάσει και η αστυνομία. «Γιατί Θεέ μου δεν μας κατακεραυνώνεις όταν γινόμαστε τέρατα, γιατί επιτρέπεις να καταστρέφονται αθώες ζωές;» αναρωτήθηκε και τα μάτια του βούρκωσαν. Ήταν πολύ συγκινημένος.

Ξαφνικά εμφανίστηκαν δύο αστυνομικά και ο Γκάρυ αναπήδησε στο κάθισμα του επιβάτη. «Ει!.. Πού πάνε αυτοί;» ρώτησε νευρικά. Οι άντρες κοίταξαν με ενδιαφέρον. «Έλα τώρα... δεν είναι ετούτη εδώ... 'η δική μας', η μοναδική υπόθεση, σε

όλο το NSW» είπε ο Χάρη σιγανά. Ο Γκάρυ ντροπιάστηκε και πάλι. «Σε καταλαβαίνουμε Γκάρυ. Είμαστε μαζί σου, να το ξέρεις αυτό», είπε ο Γιώργος που καθόταν με τον Τζίμη, στο πίσω κάθισμα. Ο Γκάρυ ζήτησε συγγνώμη και ευχαρίστησε την παρέα άλλη μια φορά για την κατανόηση που του έδειχναν. 'Poor bastard!' σκέφτηκε ο Χάρη, ρίχνοντας μία συμπαθητική ματιά στον Γκάρυ.

Οι αστυνομικοί με τα δύο αυτοκίνητα σταμάτησαν μπροστά στο ίδιο ξύλινο σπίτι, όπου είχαν κατευθυνθεί ο Γκάρυ και η συντροφιά του λίγες ώρες, νωρίτερα. Τους άνοιξε η ίδια νέα γυναίκα. Πίσω της στεκόταν ο γνωστός μοτοοικλειστής με νάρθηκα στο ένα πόδι και στηρίζοντας το σώμα του σε μπαστούνι. «Γεια σας, Sergeant Κόλλινς. Αναζητούμε τον Μπεν Μπεργκ. Θέλουμε να τον ρωτήσουμε αν γνωρίζει κάτι, σχετικά με κάποιους βιασμούς και... ένα θάνατο. Είναι για το συμφέρον σας να μην τον συγκαλύψετε. Κάτι τέτοιο θα σας καθιστούσε συνεργός του και οι συνέπειες θα ήταν όχι ευοίωνες». Τα δύο άτομα κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, με κάποια ανησυχία. Ο ντετέκτιβ Κόλλινς συνέχισε λες και δεν είχε αντιληφθεί το παραμικρό. «Πρώτα θα θέλαμε τα ονόματά σας

και ύστερα θα σας κάνουμε κάποιες ερωτήσεις». Η γυναίκα και ο μοτοσικλετιστής κοιτάχτηκαν και πάλι. «Στούαρτ και Εύα Ρόθμαν, ενοικιαστές μόνο και τίποτα άλλο!» είπε ο άντρας χωρίς να το σκεφτεί ούτε στιγμή. «Ο.Κ. Στούαρτ και Εύα, ζητούμε από εσάς να μην ανοίξετε την πόρτα στον Μπεν Μπεργκ...» είπε αρχικά ο ντετέκτιβ Κόλλινς και συνέχισε με μία ή δύο ερωτήσεις ακόμη, σχετικές με την υπόθεση. Ύστερα έχοντας κάνει μερικές υποδείξεις και προειδοποιήσεις 'για το συμφέρον τους', όπως τόνισαν, αποχώρησαν, βέβαιοι ότι το ζεύγος θα έκανε ίσως τα αντίθετα και ότι μάλλον θα προειδοποιούσε τον καταζητούμενο. Έτσι ακριβώς και έγινε. «Μπεν!.. Στούαρτ εδώ, man! Άκου, μην γυρίσεις πίσω. Ήρθε η αστυνομία... σε γυρεύουν, man! Είμαι βέβαιος ότι σε παρακολουθούν, παρακολουθούν το σπίτι, κατάλαβες;» «Πώς το βρήκαν;» ρωτά εκείνος. «Γιατί όχι; Έχουν το ονοματεπώνυμό σου, είναι ένα από τα ονόματα των ιδιοκτητών της περιοχής. Δεν είναι απλό; Αστυνομία είναι, όταν χρειάζεται κάτι, όλες οι υπηρεσίες τη συντρέχουν» είπε ο Στούαρτ και έκλεισε το τηλέφωνό του. Ήταν εκνευρισμένος και πονούσε.

Ο Μπεν έκλεισε βιαστικά το τηλέφωνό του. Κοίταξε γύρω του σαν αγρίμι σε παγίδα. Ιανουάριος και το Tamworth ήταν στις τιμητικές του: όλοι ετοιμάζονταν για το ετήσιο Festival of Country Music. Εννέα ολόκληρες μέρες θα γιόρταζαν 'μουσικά' και θα τιμούσαν με βραβεία, τα αστέρια του τραγουδιού, της μουσικής και των μουσικών οργάνων, της επαρχίας. Θα ανέτειλαν νέα αστέρια του Country Music, και ο ενθουσιασμός θα έφτανε στα ύψη! Οι επισκέπτες είχαν ήδη αρχίσει να καταφθάνουν από τα περίχωρα και ακόμη πιο μακριά, από τις μεγάλες πόλεις της χώρας. Το Tamworth ήταν χαρούμενο και τα μαγαζιά του ήταν φορτωμένα με αναμνηστικά δώρα που συμπεριλάμβαναν πολλών ειδών καλούδια, αρχίζοντας από λουστραρισμένες νεροκολοκίθες ως και δερμάτινα ή μη είδη, όπως καπέλα, μπότες, ζώνες κ.τ.λ. που εκπροσωπούσαν το μουσικό, αγροτικό και κτηνοτροφικό στυλ της περιοχής, ξύλινα προϊόντα, κορνίζες από τοπικό ξύλο, λουλούδια αποξηραμένα, κρεμάστρες τοίχου, πήλινα αγγεία μικρά ή μεγάλα. Και ο κόσμος τριγύρω, περαστικοί ή και ντόπιοι, κοιτάζει, διαλέγει, αγοράζει σουβενίρ για αγαπημένα του

πρόσωπα ή για το σπίτι του. Ένας όμορφος κόσμος για τους όμορφους, απλούς ανθρώπους, τελικά.

Ο Μπεν μπήκε σε ένα από τα Hotels και ζήτησε μία μπύρα. Φορούσε μαύρα γυαλιά, τα μαλλιά του φαινόταν ατημέλητα και τα γένια του αγριεμένα. «Ευχαριστώ mate!» είπε και κάθισε δίπλα σε παράθυρο, με την άνεση ανθρώπου που έχει «χρόνο να σκοτώσει». Ένα αστυνομικό αυτοκίνητο παρκάρισε δίπλα στο Hotel και δύο αστυνομικοί βγήκαν έξω από αυτό. Ο Μπεν δεν κουνήθηκε από τη θέση του και αδιάφορα εξακολούθησε να κοιτάζει έξω. Οι δύο αστυνομικοί προχώρησαν κατευθείαν προς το μπαρ και ο ένας από αυτούς, ο Sergeant, τραβώντας μία φωτογραφία από το τσεπάκι στο πουκάμισό του την έδειξε στον barman. «Τον έχεις δει αυτόν; Αναζητείται. Ξέρουμε ότι κρύβεται, κάπου, εδώ... τριγύρω». Ο barman κοίταξε τη φωτογραφία καλά και κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Την είδα και στα Νέα στην τηλεόραση... τη φάτσα!» είπε σκεπτικός. Ύστερα κοίταξε προς το μέρος εκείνου του άντρα με τα απεριποίητα γένια και το πρόσωπό του άλλαξε έκφραση. Ρώτησε λοιπόν με περιέργεια: «Τι έκανε είπαμε;» ρώτησε κάπως αβέβαιος. «Θέλουμε να διαπιστώσουμε αν έκανε αυτό που υποτίθεται... ότι

έκανε!» είπε πάλι ο Sergeant Κόλλινς. Ο μπάρμαν έσκυψε ξαφνικά προς το μέρος των δύο αστυνομικών και τους ψιθύρισε κάτι, ρίχνοντας ταυτόχρονα τα μάτια του στον άνθρωπο που καθόταν δίπλα στο παράθυρο: «Μήπως αυτός εκεί... είναι ο άνθρωπός σας;» Οι αστυνομικοί γύρισαν αργά και προσεκτικά και κοίταξαν προς την κατεύθυνση που μόλις είχε υποδείξει ο μπάρμαν και αμέσως ύστερα τριγύρω. Ο μπάρμαν πάγωσε. Ο πιθανός καταζητούμενος, είχε κιόλας αφανιστεί. «Το έσκασε... πού μπορεί να πήγε;» ρώτησαν ο ένας τον άλλον, ο δύο άντρες της αστυνομίας, καθώς απομακρύνονταν βιαστικοί από το μπαρ. «Τη στιγμή που εσείς μπήκατε ήταν εδώ... και μέχρι πρότινος, έπινε μπύρα μπροστά στο παράθυρο. Υποψιάστηκε και το έσκασε ενόσω μιλούσαμε. Δεν μπορεί όμως να πήγε μακριά!» είπε πάλι ο μπάρμαν κατακόκκινος από το άγχος του, δείχνοντας πάλι το παράθυρο, όπου δίπλα του, είχε καθίσει ο καταζητούμενος Μπεν. Εκείνοι όμως είχαν ήδη αφήσει το μαγαζί και έτρεχαν έξω, στο δρόμο, προσπαθώντας να ανοίγουν το δρόμο τους ανάμεσα στο πλήθος... Ο μπάρμαν σκέφτηκε ότι δεν τα είχε καταφέρει καλά και ούτε είχε προλάβει να τους πει ότι ο άντρας της φωτογραφίας είχε αφήσει

γένια και ότι φορούσε μαύρα γυαλιά. Αυτή η αλλαγή του σίγουρα δεν θα τους βοηθούσε. Αναρωτήθηκε ξανά αν θα μπορούσαν να τον αναγνωρίσουν τελικά, μόνοι τους. «Και εγώ... τον αναγνώρισα αν και κάπως αργά... τους το είπα όμως και ενόσω ήταν ακόμη εδώ!» σκέφτηκε και προσπάθησε να παρηγορηθεί, για την αποτυχία του επιχειρήματος.

Ο Μπεν χωρίς να βιάζεται, είχε χωθεί σε ένα μαγαζί με δερμάτινα. Ζήτησε να δοκιμάσει ένα από τα καπέλα τους. Έμοιαζε με ντόπιο 'cowboy'. Το άφησε στο κεφάλι του, πλήρωσε και πάντα ατάραχος, προχώρησε προς την έξοδο του καταστήματος. Τώρα ήταν ακόμη πιο δύσκολο να τον αναγνωρίσει κανείς. Τα μαύρα γυαλιά του και η σκιά του μεγάλου περιγυρού του καπέλου του, τον κάλυπταν για τα καλά. Βγήκε από το μαγαζί ήσυχα και με μια εκπληκτική άνεση αναμείχτηκε με το πλήθος ντόπιων και επισκεπτών της μικρής πόλης. Στη συνέχεια άρπαξε κυριολεκτικά, ένα σάντουιτς από ένα deli, το πλήρωσε και μασουλώντας το κατευθύνθηκε προς το μέρος όπου είχε αφήσει το αυτοκίνητό του. Πίσω του ερχόταν μία παρέα νέων αντρών με καπέλα και γυαλιά. Μιλούσαν και γελοούσαν δυνατά. Έκανε αρκετή

ζέστη. Πλησίασε ήσυχος το αυτοκίνητό του και δίπλα του πια, άπλωσε το χέρι του για να ανοίξει την πόρτα του οδηγού. Ξαφνικά ένιωσε πάνω στο χέρι του ένα άλλο, ξένο χέρι, πολύ δυνατό, να αρπάζει σα λαβίδα το δικό του και να τον κολλά με το πρόσωπο, πάνω στο τζάμι της πόρτας του οδηγού, του αυτοκινήτου του. «Not so fast, mate! Sergeant Collins... μην τολμήσεις οτιδήποτε», είπε ο αστυνομικός και πιάνοντας και το άλλο χέρι του, του πέρασε χειροπέδες. Ο Μπεν δεν αντέδρασε. «Ματ... είναι δικός σου!» είπε στον σύντροφό του και προχώρησαν μαζί στο διπλανό αυτοκίνητο, ένα μικρό, μαύρο Holden με ιδιωτικές πινακίδες. Ο Ματ άνοιξε την πίσω πόρτα, του επιβάτη και τον έσπρωξε μέσα, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Ο ίδιος κάθισε δίπλα του. Ο Collins είχε ήδη καθίσει στη θέση του οδηγού.

Ο Γκάρυ είχε αρχίσει να ελπίζει, δεν τολμούσε όμως μεγάλα ανοίγματα προς οποιαδήποτε κατεύθυνση, πλην της εργασίας του, ύστερα από τόσα χρόνια φυγής. Εξάλλου ακόμα δεν είχαν δημοσιοποιηθεί λεπτομέρειες πέρα από την είδηση της σύλληψης του καταζητούμενου Μπεν. Τα σχετικά συμπεράσματα και οι διαπιστώσεις της ενοχής του, δεν είχαν ακόμη δημοσιοποιηθεί. Ο

Γκάρου δεν μπορούσε να καταπραΰνει τη θλίψη που του προκαλούσαν οι σκέψεις του για την οικογένεια του 'παλιάνθρωπου του Μπεν', την άτυχη Τζην και τα παιδιά της, τα συνομήλικα με τα δικά του, πέρα από τους δικούς του ανθρώπους. Τα μάτια του υγραίνονταν από όλα αυτά, από τον πόνο της μνήμης των τραγικών γεγονότων αλλά και από τις δικές του αζεπέραστες ενοχές. Σκεφτόταν και ξανασκεφτόταν τα ίδια. Μερικές φορές φοβόταν ότι θα τρελαινόταν. Το ήξερε πως έπρεπε να κάνει ότι μπορούσε για να μετριάσει το άγχος του και να διατηρεί τα επίπεδα της υπομονής του, της ανεκτικότητάς του. Θυμόταν διαρκώς όλα τα γεγονότα και τους λόγους για τους οποίους είχε αρχίσει το καταραμένο ποτό και πώς είχε αγωνιστεί για να το κόψει, ύστερα από το σοκ που υπέστη από τα φοβερά γεγονότα που σπάρραξαν την οικογένειά του. «Τι τα θες; Η καταστροφή είχε ήδη σαρώσει τα πάντα!» ομολόγησε δυνατά στον εαυτό του και για χιλιοστή φορά. Η Ρουθ, θύμα του Μπεν και δική του, είχε φύγει από τη ζωή άδικα και τραγικά. Και ύστερα η Τζούλη του, επίσης είχε κατασπαραχτεί από τον Μπεν, τον δολοφόνο της Ρουθ! Δεν ήταν καθόλου βέβαιος ποιο ήταν το χειρότερο, αλλά ήταν βέβαιος ότι ήθελε να

καθαρίσει αυτόν τον σιχαμερό ον, που είχε ρημάξει το σπίτι του, πολύ πριν καταστρέψει τις δύο γυναίκες της ζωής του, τη Ρουθ και τη Τζούλη! Έκλεισε τα μάτια του με φρίκη και όπως συνήθιζε στις δύσκολες στιγμές του, έμπηξε τα νύχια του στις σάρκες του, όταν έσφιξε τις παλάμες του σε γροθιές. Τον αντιπαθούσε τον γείτονα Μπεν Μπεργκ, τον υποψιαζόταν, σε σχέση με τη Ρουθ, πολύ πριν από την τραγωδία της υποψίας του και το διαζυγίό τους. Τον παράσερνε η ανήθικη συμπεριφορά του. Ήταν αλήθεια ότι η Ρουθ υπήρξε άψογη απέναντί του. Δεν του είχε δώσει την παραμικρή αιτία, όμως η περίεργη συμπεριφορά του Μπεν, του είχε θολώσει το μυαλό. Με την απίστευτη ζήλεια του και με την αδικαιολόγητη υποψία του, είχε καταστρέψει την οικογένειά του. Τώρα πια το ήξερε με βεβαιότητα. Εκείνο που δεν μπόρεσε όμως να φανταστεί ποτέ, ήταν ότι το ίδιο «τέρας» θα κατέστρεφε κάποτε και τη μικρή του Τζούλη! Ένωθε ότι τρελαινόταν. «Παλιόμουτρο, δε θα μου γλυτώσεις αν το Δικαστήριο δεν κάνει καλά τη δουλειά του!» είπε φτύνοντας κάτω, νιώθοντας ταυτόχρονα να τον κυριεύει μια παράξενη λύσσα και να τον ωθεί να θέλει να κατασπαράξει εκείνον τον ασυνείδητο, άντρα.

Η Τζούλη χειροτέρευε μέρα τη μέρα. Η Κάρολ είχε αρχίσει να απελπίζεται. Έβλεπε τη μικρή να μαραζώνει και ένιωθε πως είχε φτάσει σε ένα αδιέξοδο μαζί της. Είχε κιόλας περάσει ένα διάστημα, από εκείνη την φρικτή ημέρα που η Τζούλη είχε ζήσει την τραγική αλήθεια του ανθρώπινου κυνισμού. Η Κάρολ δεν ήξερε αν και η ίδια, θα άντεχε ως το τέλος, βλέποντας τις συνέπειες του πάθους της νεαρής Τζούλη. Ο Ντέιβιντ ζούσε τη δική του κόλαση στα δώδεκά του χρόνια. Η απουσία της μνήμης του τρόπου θανάτου της μητέρας του, Ρουθ και εκείνη της μιλιάς του, θα έλεγε κανείς ότι είχαν μονιμοποιηθεί. Η επικοινωνία του με την οικογένειά του ήταν πολύ φτωχή και τώρα που η Τζούλη αδυνατούσε να ξεπεράσει αυτό το τόσο προσωπικό, χτύπημα, είχε σιωπήσει εντελώς. Καθώς στα χρόνια που είχαν περάσει, δεν είχε δει ούτε μία φορά τον Μπεν, ήταν δυνατόν να μην τον αναγνώριζε αν κάποια στιγμή παρουσιαζόταν μπροστά του. Η οικογένεια της Κάρολ είχε φροντίσει να μην αναφέρεται, στο χτύπημα του mongrel Μπεν, τον βιασμό της Τζούλη. Την ημέρα της δίκης του Μπεν η Τζούλη ντυμένη στα μαύρα συνοδεύτηκε από την Κάρολ και τον αδερφό της, Ντέιβιντ. Η νεαρή ήταν

χλωμή σαν πανί και καθόταν ανάμεσα στη δικηγόρο της Ms. Parker και στην ψυχολόγο της Ms. Melissa Frank. Η δικηγόρος της είχε επιμείνει στην παρουσία της ψυχολόγου της στο δικαστήριο, για λόγους πρόνοιας.

Κάποια στιγμή που οι φύλακες έφεραν στο εδώλιο του κατηγορούμενου, τον ένοχο Μπεν, ο Ντέιβιντ τον κοίταξε παραξενεμένος. Ήταν βέβαιος ότι από κάπου τον γνώριζε αυτόν τον άντρα. Όταν ο δημόσιος κατηγορός, απευθυνόμενος στον Μπεν, διατύπωσε την κατηγορία του δικαστηρίου εναντίον του για τα κακουργήματα βιασμού και παιδεραστίας, εκείνος δεν αντέδρασε στο ελάχιστο. Η συνήγορος της Τζούλη αφού απηύθυνε διάφορες ερωτήσεις στον ένοχο άντρα, που απαντούσε αδιάφορα και χωρίς να περιορίζεται στις ερωτήσεις, κατέληξε να τον καταγγείλει ως επικίνδυνο άτομο, εντός και εκτός της οικογενείας του. Ο συνήγορος του Μπεν μίλησε για κακές στιγμές, ότι ο πελάτης του είχε πει και ότι είχε χάσει τον έλεγχο των πράξεών του. Η συνήγορος της Τζούλη, ανέφερε ότι ο άντρας είχε ρίξει ναρκωτικές ουσίες στο ποτό της ανήλικης πελάτισσάς της και ότι το έγκλημά του ήταν προσχεδιασμένο. Τον ρώτησε από πότε είχε αρχίσει

«να επιδίδεται σε παρόμοιες πρακτικές!..» και συνέχισε: «Είναι αλήθεια ότι ένας άντρας της ηλικίας του κατηγορούμενου, συνετίζεται εκ φύσεως... Ρωτάμε... Υπάρχουν παρόμοια «μυστικά» στη ζωή του, για τα οποία δεν έχουμε ενημερωθεί; Η πρακτική της προσέγγισης της νεαρής, ως φίλου της οικογένειάς της και η αποκρουστική συνέχεια, αποδεικνύουν ένα σχεδιαστή με προδιάθεση να εγκληματήσει!» «Objection your Honour», βιάστηκε να αντιδράσει ο συνήγορος του κατηγορούμενου. «Objection overruled! Continue Ms. Parker», είπε ο Δικαστής και η συνήγορος της Τζούλη, συνέχισε. «Η μητέρα της Τζούλη και του Ντέιβιντ βιάστηκε και εκτελέστηκε εν ψυχρώ! Ρωτούμε λοιπόν τον κατηγορούμενο, αν ως γείτονας, της Ρουθ Τζένκινς, γνωρίζει κάτι για τον βιασμό και τον βιαστή της!» επέμενε τώρα η συνήγορος της Τζούλη. Ο συνήγορος του Μπεν αναπήδησε: «Μα αυτό είναι υπερβολή! Πώς μπορεί να προδικάζει η κυρία συνάδελφος τον πελάτη μου, με αναφορές σε μια ανεξιχνίαστη υπόθεση χρόνων και μάλιστα χωρίς αποδείξεις; Εδώ είμαστε για μία συγκεκριμένη υπόθεση κύριε Δικαστά και θα παρακαλούσα την κ. συνάδελφο να μη σεργιανίζει σε ξένα χωράφια!»

Ο Ντέιβιντ στη διάρκεια αυτής της διαδικασίας είχε αρχίσει να αναστατώνεται. Ένιωθε το στομάχι του να ανακατεύεται και το μέτωπό του να καίγεται. Κάποια στιγμή είχε γαντζωθεί στο μπράτσο της Κάρολ ανασαίνοντας βαριά και με δυσκολία. Εάφνου χάνοντας τον έλεγχο των πράξεών του και μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων, προχώρησε και στάθηκε μπροστά στον Μπεν. Ήταν φανερό ότι ενεργούσε ασυνείδητα, μηχανικά. Τον κοίταξε καλά και κατ' επανάληψη, με μάτια που έκαιγαν και γυάλιζαν από τον πυρετό της αγωνίας του. Μέσα στη σιωπή που επικρατούσε μέσα στο δικαστήριο, εκείνες τις στιγμές, ο Ντέιβιντ ένιωσε μέσα του να αναδεύεται κάτι τρομακτικό. Ήταν σαν ένα τεράστιο παλιρροϊκό κύμα, που είχε ανασηκωθεί από το πουθενά και ετοιμαζόταν να τον πνίξει. Όμοια με αστραπές πέρασαν από τα μάτια του εικόνες φρίκης, θαμμένες στο υποσυνείδητο. «Αυτός... αυτός... αυτός είναι... τη μαμά!.. μαμά!.. μαμά!» σπάραξε. Άφησε ένα παράξενο ουρλιαχτό πριν πέσει αναισθητός στο δάπεδο του δικαστηρίου, μπροστά στα κατάπληκτα πρόσωπα όλων των παρόντων στην αίθουσα. Η Κάρολ και η Τζούλη ξεχνώντας όλα τα άλλα, έτρεξαν, πέσανε πάνω από το παιδί και

προσπαθούσαν να το συνεφέρουν. Ένας γιατρός έτρεξε και καλέστηκε το ασθενοφόρο. Ο Μπεν είχε χλομιάσει μπροστά σε εκείνο το σούσουρο και με το κεφάλι σκυμμένο προσπαθούσε να κρύψει τα μάτια του, που είχαν την έκφραση πανικόβλητου ζώου. Ο Ντέιβιντ άνοιξε τα μάτια του για να ξεσπάσει σε ένα γοερό κλάμα, ένα σπαρακτικό μοιρολόι, γεμάτο λυγμούς. Ήταν ολοφάνερο ότι είχε ανακτήσει τη χαμένη μνήμη του, που του αποκάλυπτε σκηνές φρίκης και τρόμου, από το παρελθόν. Είχε επιπλέον ξαναβρεί την ικανότητα να μιλά και να εκφράζεται. Η Κάρολ και η Ρουθ προσπαθώντας να συγκρατήσουν τα δάκρυά τους, έκαναν ό,τι μπορούσαν να τον βοηθήσουν να ηρεμήσει και ο γιατρός που κρατούσε το χέρι του, προσπαθούσε να ηρεμήσει παράλληλα και τις δύο τρομοκρατημένες γυναίκες. Ο Ντέιβιντ έκλαιγε σπαραχτικά κρύβοντας με τις παλάμες του, τα μάτια του και με τέτοια μανία, σα να ήθελε να τα βγάλει από τις κόγχες τους. Σα να ήθελε να τα σβήσει για να μη βλέπει όλες εκείνες τις φριχτές εικόνες, που είχαν σχέση με τα 'μάτια' της μνήμης και μόνο. «Μαμά... μαμά!» ούρλιαξε πάλι και η σπαρακτική φωνή του έσκισε τις καρδιές όλων στην αίθουσα. Η Κάρολ έφερε τα χέρια στο στόμα της,

για να συγκρατήσει τους λυγμούς που την έπνιγαν και η Τζούλη έπεσε πάνω στον Ντέιβιντ αγνοώντας τον γιατρό. «Ντέιβ, γλυκέ μου Ντέιβ!» σπάραξε... Ο Ντέιβιντ επανέλαβε τις ίδιες λέξεις. Ο σοκαρισμένος Ντέιβιντ έβλεπε τη μητέρα του Ρουθ να βιάζεται από τον «uncle Ben...» τον άντρα στο εδώλιο. «Μαμά... μαμά!» σπάραξε ξανά πριν να χάσει και πάλι τις αισθήσεις του. Οι γυναίκες μαρτυρούσαν το σοκ του δωδεκάχρονου αγοριού. Ο Ντέιβιντ ζούσε εκ νέου τη φριχτή σκηνή του βιασμού της Ρουθ από τον άντρα, που κατηγορείτο επίσης και για τον βιασμό της Τζούλη. Όλα είχαν συμβεί μέσα σε ελάχιστα λεπτά. Όλοι πια διαπίστωναν το στυγερό έγκλημα του Μπεν! Αν και φοβερό υπήρξε ταυτόχρονα και θεραπευτικό για τον Ντέιβιντ τουλάχιστον. Το σοκ είχε επαναφέρει τη μνήμη του και τη μιλιά του... Ήταν βέβαιο ότι είχε κατατεθεί η τελική απόδειξη ακόμη και αν το κόστος υπήρξε οδυνηρό για το παιδί των δώδεκα χρόνων, τον Ντέιβιντ. Ο συνήγορος του Μπεν, μόνο που τα μαλλιά του δεν τραβούσε.

Ο Γκάρντ στα τελευταία καθίσματα της αίθουσας του δικαστηρίου, είχε σηκωθεί αποφασιστικά, είχε πλησιάσει τα παιδιά του και την Κάρολ και προσπαθούσε να δει πώς μπορούσε να βοηθήσει.

Έκλαιγε, αλλά το δικό του κλάμα δεν μπορούσε να γάνει τον πόνο κανενός, εκείνες τις στιγμές. Ένωθε σαν παρείσακτος, καθώς τα παιδιά του δεν τον αναγνώριζαν ούτε ως πρόσωπο, ως φυσιογνωμία, εκτός από πατέρα, τελικά. Εκεί ενώπιον μιας κοινωνίας δύσκολης να πορευτεί ομαλά, εκτυλισσόταν ένα παράλογο θέαμα, όπου ένοχοι και ενοχές είχαν γίνει ένα κουβάρι, που ο μίτος του μόλις είχε αρχίσει να ξετυλίγεται, μέσα από τα αίματα της Ρουθ, το σπάσιμο της αινιγματικής σιωπής του Ντέιβιντ, την κάθαρση του Γκάρντ από το μίasma της υποψίας, για ένα έγκλημα που δεν είχε διαπράξει, την απόρριψη της αγάπης του από τα παιδιά του, τη θυσία της Ρουθ και της Τζούλη στο βωμό μιας παράλογης θηριωδίας, που εκπροσωπείτο από τον 'κακούργο Μπεν'... Τον Μπεν... που πρόσφατα και ως εκείνη τη στιγμή ακόμη, ήταν υπεράνω υποψίας. Ύστερα, με την αποκάλυψη, ότι αυτός ήταν ο περίφημος βιαστής-δολοφόνος της Ρουθ και ο βιαστής της ανήλικης θυγατέρας της, Τζούλη, τα απάνω ήρθαν κάτω! Το ένα είχε φέρει το άλλο, με μία τεράστια παρεμβολή χρόνου, μόνο που η θεία Δίκη δεν επέτρεψε την απόσβεση μιας τέτοιας θηριώδους ενοχής! «Υπάρχει Θεός... τελικά!» είχε πει ο θείος-

Μαρκ και με δυσκολία είχε συγκρατήσει τα δάκρυά του, μπροστά στις επιπτώσεις που είχε η επιστροφή της μήνης του Ντέιβιντ!

Η Τζούλη με διάπλατα τα μάτια, από την οδύνη της, αντιμετώπιζε την καταλυτική και συντριπτική αλήθεια του στοχευμένου εγκλήματος: τον βιασμό και την θανατηφόρα κακοποίηση της μητέρας της. Δεν ήταν παρούσα και αν αυτό ήταν ένα είδος ανακούφισης, ταυτόχρονα έγειρε μέσα της ενοχές, γιατί τότε, μόλις οχτώ χρονών παιδούλα, δεν ήταν εκεί για να βοηθήσει με την παρουσία της, έστω, τη μητέρα της και τον Ντέιβιντ. Μέσα της ένιωσε ότι όλα όσα είχαν ξετυλιχτεί μέσα από μία διαδικασία βασανιστικής εξέτασης μαρτύρων, μεταξύ αυτών και της δύστυχης Τζην, του δωδεκάχρονου Πωλ, και άλλων, στη δικαστική αίθουσα, ήταν μία αναπαράσταση, ένα είδος επανάληψης τελικά. Ένιωσε πως τα είχε ζήσει και πριν... Πού όμως; Στο όνειρό της ή σε μία στιγμή τηλεπικοινωνίας με το πνεύμα της αγαπημένης μαμάς της; Με τον αδερφό της 'Ντέιβ' να κείται αναισθητός, με την βεβαίωση ότι ο Μπεν ήταν ο ένοχος του θανάτου της μητέρας της και της δικής της συμφοράς... Και όλα αυτά συνέβαιναν σε μία καταπληκτική και συλλεκτική ταχύτητα, έτσι, που ένιωσε το νου της να σαλεύει.

Το αίμα είχε βάψει τα μάτια της. Η καρδιά της μέσα από ένα τρελό σφυροκόπημα στο στήθος της, πονούσε αφόρητα. Το αίμα είχε παγώσει στα χέρια της και στα πανιασμένα χείλια της και μία ακατανίκητη επιθυμία την έσπρωχνε να ουρλιάξει... Νόμιζε ότι το είχε κάνει ή ότι επρόκειτο να το κάνει, πιεσμένη από μία αθέλγη, μία ανυπότακτη ορμή που έμοιαζε να φουσκώνει μέσα της, όμοια με ατίθασο, ορμητικό ποτάμι. Στην κορυφή αυτής της κατάστασης, απροειδοποίητα, μηχανικά και ενώ επικρατούσε γενικός πανικός, με αυτόματες ανεξέλεγκτες κινήσεις, έκανε αυτό που είχε ήδη σκεφτεί και είχε αποφασίσει, πριν από μέρες να κάνει ενσυνείδητα. Η διαφορά ήταν ότι τώρα πλέον κινείτο αυθόρμητα και εντελώς υποσυνείδητα. Αστραπιαία, με μία τρομερή δύναμη και μανία τράβηξε από την τσέπη της τον λεπτό μεταλλικό στυλό της και όρμησε εναντίον του ενόχου, όταν εκείνος αφήνοντας το κάθισμά του -σύμφωνα με τον ορισμό του αστυνομικού- ήταν όρθιος και έτοιμος να τον ακολουθήσει. Η Τζούλη, πραγματική μαινάδα, είχε βρεθεί σαν αϊλουρος μπροστά του και σε δευτερόλεπτα είχε μπήξει την αιχμηρή άκρη του λεπτού στυλό της, στο στήθος του με απίστευτη δύναμη. Τραβώντας

τον στυλό από το στήθος του, κατειλημμένη από την ίδια ακατάσχετη μανία, επιχείρησε να επαναλάβει τη χειρονομία της, όταν μια λαβή - τανάλια ακινητοποίησε το μπράτσο της, ώστε να σταματήσει να χτυπήσει το θύμα της για δεύτερη φορά. Ήταν το χέρι του Γκάρυ, που καθώς είχε αντιληφθεί τις κινήσεις της Τζούλη, ωθούμενος από την ανάγκη να την προλάβει, να μη πλησιάσει τον κατηγορούμενο και αφήνοντας τον κύκλο που είχε σχηματιστεί γύρω από τον Ντέιβιντ, είχε κυριολεκτικά 'πετάξει' με ταχύτητα, πίσω της. Όμως δεν την πρόλαβε, παρά μόνο όταν η Τζούλη είχε προσπαθήσει να τον χτυπήσει για δεύτερη φορά. Η Τζούλη δεν κατάλαβε τίποτα από όλα αυτά, παρά μονάχα ότι είχε καταφέρει να τιμωρήσει τον Μπεν 'τον φονιά της μάνας της'. Δεν αντιλήφθηκε τον Γκάρυ, μήτε την επέμβασή του για να τη σταματήσει από εκείνο το δεύτερο εγχείρημά της, που ίσως και να υπήρξε πραγματικά επικίνδυνο για τη ζωή του δολοφόνου-βιαστή της. Κανείς δεν αναγνώρισε τον Γκάρυ, έτσι όπως ήταν μεταμφιεσμένος, ούτε αυτός ο Μαρκ, ο θείος της Τζούλη. Και ενώ ο Μπεν σωριάστηκε πίσω στο κάθισμά του του μάρτυρα, ο φύλακας του καλούσε πανικόβλητος στο ραδιό του για γρήγορη δράση

και νοσοκομειακή παρέμβαση. Είχε δημιουργηθεί μια χαώδης, ονειρώδης κυριολεκτικά, κατάσταση. Επρόκειτο για μία παρατεταμένη σκηνή πανικού, όπου οι αστυνομικοί είχαν μοιραστεί. Κάποιοι συνέλαβαν την εκτός τόπου και χρόνου 'τρελή' Τζούλη, άλλοι έσκυβαν πάνω από τον πεσμένο Μπεν και άλλοι προσπαθούσαν να καλμάρουν τον Νταίβιντ, την Κάρολ και τους λοιπούς παρόντες. Δεν άργησαν να καταφθάσουν τα ασθενοφόρα, ταυτόχρονα με τα αστυνομικά περιπολικά. Ο Γκάρντ τραβήχτηκε με δάκρυα στα μάτια. Ορκιζόταν ότι ήταν πανέτοιμος να κάνει το παν για τα δυστοχισμένα παιδιά του, ενώ μέσα του αναθεμάτιζε τον εαυτό του και τον Μπεν, τον άντρα που είχε καταστρέψει τη ζωή των μελών δύο οικογενειών.

Έξω από το δικαστήριο επικρατούσε το αδιαχώρητο. Οι απληροφόρητοι, προφανώς, περαστικοί, παραμέριζαν τρομαγμένοι, ενώ οι νοσοκόμοι με φορεία και οι αστυνομικοί με τα όπλα στα χέρια ορμούσαν στην είσοδο του Δικαστικού Μεγάρου. Τελικά κάποια στιγμή οι παριστάμενοι στην περιβόητη πλέον δίκη του Μπεν Μπεργκ, είχαν απομακρυνθεί από την αίθουσα του Δικαστηρίου. Η δίκη είχε διακοπεί απροσδόκητα

βάνουσα, για να συνεχιστεί κάποια στιγμή στο μέλλον. Η αστυνομία φόρτωσε επιπλέον στον ένοχο για διπλό βιασμό Μπεν, την ανθρωποκτονία εναντίον της άτυχης Ρουθ. Ύστερα από τη συμπεριφορά του Ντέιβιντ, η εξέταση του σπέρματος που είχε βρεθεί στην Ρουθ και πρόσφατα στη Τζούλη, θα επισφραγιζόταν τελικά με την εξέταση του DNA του Μπεν. Ήταν βέβαιο ότι οι ποινές που θα του επιβάλλονταν θα ήταν ισόβιες.

Η Τζούλη και ο Ντέιβιντ είχαν οδηγηθεί στο Νοσοκομείο. Τα δύο παιδιά βρισκόταν σε σοκ ενώ η Κάρολ που είχε ακολουθήσει το ασθενοφόρο με τον άντρα της, είχε βυθιστεί εκ νέου σε ένα απελπιστικό συναίσθημα, από τα τελευταία γεγονότα που σημάδευαν μία νέα περίοδο βαθιάς αναταραχής των παιδιών της αγαπημένης της, Ρουθ. «Θεέ μου, θα τελειώσει άραγε ποτέ ετούτος ο εφιάλτης;» αναρωτήθηκε κοιτάζοντας τον αγαπημένο της Μαρκ, τον άντρα με την μεγάλη καρδιά. Εκείνος της έσφιξε σιωπηλά το χέρι. Τα μάτια του ήταν γεμάτα θλίψη. Είχε αναζητήσει τον Γκάρυ, ψάχνοντας γι' αυτόν με το βλέμμα του μέσα στη αίθουσα, προτού εξελιχθεί η δίκη του Μπεργκ σε μπαράζ αντιφατικών γεγονότων. Τελικά τον

αντιλήφθηκε τότε μόνο, όταν τον είδε να πετά κυριολεκτικά πίσω από την εξαγριωμένη Τζούλη, προσπαθώντας να τη σταματήσει. Είχε προλάβει τελικά, να την εμποδίσει να επιχειρήσει το δεύτερο χτύπημά της, κατά του 'κακούργου Μπεν'.

Ο Γκάρυ, που είχε παραμείνει ο πάλαι στοργικός πατέρας των δύο παιδιών είχε προσπαθήσει να βρισκεται κοντά τους, όσο ήταν εφικτό, ακόμη και από κάποια απόσταση. Βρισκόταν εκεί ενωρίτερα από τα τελευταία τραγικά γεγονότα. Δεν είχε όμως την πυγμή να αντιμετωπίσει τη θυγατέρα του και το γιο του, αν και είχε προσπαθήσει μία ή δύο φορές να τα πλησιάσει, χωρίς επιτυχία. Ήταν η περίοδος που δεν είχε αποκαλυφθεί ακόμη και στον μπατζανάκη του Μαρκ, που τον συμπαθούσε. Η Κάρολ από την άλλη μεριά, εξακολουθούσε να παραμένει ουδέτερη και αναποφάσιστη, για την αποδοχή του Γκάρυ, έστω και με συμβιβασμούς, που επιβάλλονταν εξαιτίας των γεγονότων. Αν και δεν τον είχε αναγνωρίσει ανάμεσα στο πλήθος του δικαστηρίου, παρόμοια όπως και τα παιδιά του, είχε ωστόσο ευχαριστηθεί μέσα της, όταν είχε πληροφορηθεί για τη διακήρυξη της αθωότητας του πρώην γαμπρού της. Ήταν βέβαιο ότι η Τζούλη, δεν θα συγχωρούσε εύκολα την συμπεριφορά του

πατέρα της έναντι της μητέρας της, ακόμη και όταν θα είχε ακούσει όλα τα καλά, τα σχετικά με την μετέπειτα συμπεριφορά του. Στο δικαστήριο ο Γκάρντ, είχε ντυθεί προσεκτικά ενώ το μούσι και τα σκούρα γυαλιά του, δεν άφηναν περιθώρια αναγνώρισης μέσα σε εκείνη την ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα. Από όλους ο 'θείος Μαρκ', ήταν ο μόνος που τον είχε αναγνωρίσει, κυρίως από την αυθόρμητη συμπεριφορά του, σε σχέση με την επίθεση της Τζούλη κατά του 'κακούργου Μπεν'.

Εκείνη τη θλιβερή ημέρα, διαπιστώθηκε ότι στην αίθουσα του δικαστηρίου, ακόμη και οι πολύ γνωστοί απέφευγαν τη δύστυχη Τζην, που μαζί με τον δικηγόρο της, είχε απομακρυνθεί διακριτικά, αφού πρώτα είχε ενημερωθεί ότι ο τραυματισμός του Μπεν, ήταν μάλλον ελαφρύς. Η Τζην είχε ήδη αποφασίσει για το μέλλον της. Ένα μέλλον χωρίς την συμμετοχή του Μπεν, που με περισσότερους από έναν τρόπο, είχε αποδειχτεί ανάξιος πατέρας και σύζυγος. Το έγκλημά του εναντίον της καλής φίλης της Ρουθ και της θυγατέρας της Τζούλη, ήταν ένας αδιανόητος εφιάλτης. Οι ειδικές πράξεις του Μπεν είχαν γίνει φριχτή θηλιά ντροπής που είχε δεθεί γύρω από το λαιμό των παιδιών της κυρίως ίσως και εφ' όρου ζωής!

Στο Νοσοκομείο η Κάρολ έτρεχε από το ένα κρεβάτι στο άλλο. Ο μεν Ντέιβιντ νοσηλευόταν κάπου στην αρχή συγκεκριμένης νοσοκομειακής πτέρυγας, ενώ η Τζούλη βρισκόταν μερικούς θαλάμους παραπέρα, με ειδικό φύλακα έξω από το θάλαμό της. Η Κάρολ κατέφθασε στο συγκεκριμένο θάλαμο με μία γιατρό και την ψυχολόγο της Μελίσα Φρανκ. Παρά το γεγονός ότι φορούσαν κάρτες με τα ονόματά τους και την ιδιότητά τους, ο αστυνόμος επέτρεψε την είσοδό τους στο θάλαμο της Τζούλη κατόπιν τηλεφωνικής επικοινωνίας μόνο και καταφατικής εντολής από τη Διεύθυνση του Ιδρύματος.

Η Τζούλη κείτονταν στο κρεβάτι της ακίνητη με το βλέμμα καρφωμένο μπροστά και πουθενά. Ήταν χλωμή, εύθραυστη. Αντικρίζοντάς την η Κάρολ κατέβαλε προσπάθεια να μη βάλει τα κλάματα. «Ω, Τζούλη, κοριτσάκι μου!» είχε κατορθώσει να αρθρώσει. Κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της νεαρής άρρωστης, χωρίς να ξέρει τι να πει. Ήξερε ότι βαθιά μέσα της, η νεαρή υπέφερε και πονούσε. Γενικά η νέα βρισκόταν σε πολύ δύσκολη θέση. Όταν θα ξεπερνούσε εκείνο το μαζικό σοκ, ήταν σχεδόν βέβαιο ότι χωρίς τη σθεναρή επέμβαση της ψυχολόγου της και της νομικού της, θα οδηγείτο σε

κάποιο αναμορφωτήριο. Το γεγονός ότι είχε επιτεθεί στον ένοχο εντός του οίκου της απονομής του δικαίου, ήταν προφανώς μία καταδικαστέα πράξη. Ωστόσο δεν υπήρχε ένδειξη πρόθεσης να κάνει κακό στον κατηγορούμενο. Ήταν βέβαιο ότι η επίθεσή της οφειλόταν σε έκρηξη ψυχικού αναβρασμού. Παρά το γεγονός ότι οι πράξεις του κατηγορούμενου ήταν ειδεχθείς και καταδικαστέες, η δικαιοσύνη είχε προχωρήσει στο έργο της και τον είχε οδηγήσει στην αίθουσα του δικαστηρίου, για να του αποδοθούν όσα όφειλε να εισπράξει τελικά. Η Τζούλη όφειλε με τη σειρά της να διδαχτεί, ότι οι πολίτες δεν έχουν το δικαίωμα να οπλίζουν το χέρι τους για την τιμωρία του ενόχου και ότι το μόνο που επιτρέπεται να κάνουν είναι η προσφυγή τους στη Δικαιοσύνη. Το όριζε το κοινωνικό σύστημα και η κοινωνική συνοχή. «Δεν ζούμε στη ζούγκλα!» ήταν η έκφραση που είχε διατυπωθεί από δικαστικό υπάλληλο, όταν η αστυνομία απομάκρυνε τη Τζούλη από το Δικαστήριο με χειροπέδες, έστω και αν είχε καταρρεύσει ψυχολογικά και σωματικά και τελικά είχε μεταφερθεί με ασθενοφόρο. Ήταν γεγονός, ότι όλοι όσοι ήταν παρόντες σε εκείνη τη δικαστική αίθουσα, έτρεφαν συμπάθεια για το κορίτσι που εκείνος ο ώριμος άντρας, που μολονότι

ο ίδιος είχε οικογένεια και παιδιά, είχε καταφέρει να βιάσει και να τραυματίσει θανάσιμα τη μητέρα της και τελικά να βιάσει και την ίδια. Η όλη υπόθεση ήταν μία παράνοια. Αναμφίβολα ο Μπεν Μπεργκ ήταν ψυχολογικά άρρωστος. Αυτό όμως δεν θα δικαίωνε εκείνον που θα επιχειρούσε να τον τιμωρήσει.

Όλοι όσοι είχαν παρευρεθεί στη συγκεκριμένη δίκη είχαν κυριολεκτικά βουβαθεί ενώπιον των ακουσμάτων και των γεγονότων που είχαν διαδραματιστεί στην αίθουσα της 'Θέμιδος'. Ήταν απίστευτο ότι μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα και ενώπιον ενός μεγάλου πλήθους, μπορούσαν να συμβούν τέτοιου είδους έντονα και ασύλληπτα γεγονότα, στο ναό της Δικαιοσύνης. Ήταν μία φοβερή ημέρα, μία τρομερή εμπειρία! Τα μέσα ενημέρωσης είχαν την τιμητική τους. Οι εφημερίδες, έχυσαν πολύ μελάνι τις ημέρες που ακολούθησαν, με ποικίλα ενημερωτικά ρεπορτάζ για τα περίεργα φαινόμενα εντός και εκτός Δικαστηρίου και εξίσου ενδιαφέρουσες απόψεις παράλληλα με αυτά.

Η Τζούλη βρισκόταν σε περίοδο αναμονής σε σχέση με τις αποφάσεις του δικαστηρίου ανηλίκων,

για το μέλλον της. Η ψυχολόγος της, Μελίσα Φρανκ και η δικηγόρος της, κυρία Πάρκερ, την επισκέφτηκαν αρκετές φορές στο διάστημα, που ακολούθησε η ανάρρωσή της και ενόσω βρισκόταν σε ιδιαίτερο τμήμα του αναμορφωτηρίου της πολιτείας. «Αν δεν τον σκότωσα ετούτη τη φορά, την επόμενη δεν θα είναι και τόσο τυχερός!» είχε τονίσει η νέα στην ψυχολόγο της με δάκρυα στα μάτια. Εκείνη με τη σειρά της προσπαθούσε να βρει τρόπους να βοηθήσει τη Τζούλη να ξεκουραστεί και να κοιμηθεί λιγάκι ώστε να επανακτήσει τη σωματική και ψυχική της δύναμη, που κυριολεκτικά είχαν κουρευτεί. Η Τζούλη επαναλάμβανε διαρκώς: «Καταλαβαίνετε; Αυτό το τέρας βίασε και σκότωσε τη μητέρα μου, διέλυσε την οικογένειά μας... κι ύστερα... εμένα; Εμένα τη φίλη της θυγατέρας του;» Ένωθε την ψυχή της βαριά, μαύρη, χολιασμένη από το μίσος για τον άντρα που άλλοτε, εξαιτίας της άγνοιάς της για το ποιόν του, αποκαλούσε «θείο».

Η κατάσταση της Τζούλη δεν έλεγε να βελτιωθεί. Η ψυχολόγος επέβαλε τη λήψη σειράς χαπιών για την ηρεμία της και για τον ύπνο της. Λες και ο χρόνος είχε πάψει να μετράει για τη Τζούλη και τη θέση της σε μία κοινωνία, που δεν μπορούσε παρά να

πάρει τα κατάλληλα μέτρα και για τις δύο πλευρές τον αδικούμενο εντός του Δικαστηρίου και τον ένοχο του αδικήματος. Η Τζούλη αναρωτιόταν συχνά τι θα έκαναν όλοι εκείνοι οι 'καθώς πρέπει κύριοι του Δικαστηρίου', αν αυτό που είχε συμβεί στην οικογένειά της και σε εκείνη προσωπικά, συνέβαινε στη δική τους οικογένεια, στη δική τους ανήλικη θυγατέρα. Μέσα της όλο και φούντωνε μια δυνατή επιθυμία να πληγώσει τους συνανθρώπους της, να εκδικηθεί την κοινωνία που ανεχόταν ανθρώπους σαν τον Μπεν. Αδυνατούσε να διακρίνει το άδικο από το δίκαιο και θεωρούσε ότι όλοι γύρω της ήταν ένοχοι, έστω και αν δεν ήταν τόσο ένοχοι, όπως ο 'εγκληματίας' Μπεν. Είχε γυρίσει τα 'νώτα' της σε όλους και σε όλα και είχε κλειδωθεί σε μία κατάσταση νοσηρή και έτρεφε μία βαθιά περιφρόνηση εναντίον της κοινωνίας που την περιέβαλε. «Δε μ' ενδιαφέρει τι θ' απογίνω, αρκεί να φύγει από τη μέση αυτό το κτήνος!» δήλωνε απανωτά, σα να μην υπήρχε άλλο τίποτα στο άρρωστο μυαλό της.

Εκείνη την ημέρα η ψυχολόγος της Μελίσα Φρανκ δεν είχε προβεί σε οποιοδήποτε δηλώσεις, τη στιγμή που είχαν ετοιμάσει και επρόκειτο να μεταφέρουν τη Τζούλη, σε ένα από τα

αναμορφωτήρια. Όμως, η Τζούλη, είχε επαναλάβει απευθυνόμενη στη Μελίσα Φ. το στερεότυπο: «Άκουσέ με Μελίσα, άκουσέ με καλά: δε μ' ενδιαφέρει το κόστος, ούτε τι θ' απογίνω, αρκεί να φύγει από τη μέση αυτό το κτήνος! Άκούς;» Η ψυχολόγος της είχε βεβαιωθεί για το σοβαρό ψυχολογικό τραυματισμό της Τζούλη. Γνώριζε πως ήταν μάταιο να της επαναλαμβάνει ότι με το χρόνο θα καταλάβει, ότι η μόνη σωτηρία της ήταν να αφήσει το παρελθόν πίσω της, να απομακρυνθεί από τις στείρες σκέψεις της και να προσπαθήσει να απασχολεί το νου της με ενδιαφέροντα κατάλληλα για το φύλο και την ηλικία της. Ναι, αυτά τα είχε πει επανειλημμένα, στη νεαρή Τζούλη, μόνο που δεν αποτελούσαν ευδόκιμο σπόρο μέσα στο μυαλό και την καρδιά της. Η θολούρα που καταπλάκωνε την ψυχή της, εκείνη την πάρα πολύ δύσκολη περίοδο, ήταν βέβαιο ότι θα διαρκούσε.

Η Μελίσα, μητέρα δύο μικρών παιδιών και σύζυγος δικηγόρου, γνώριζε ότι η νέα είχε μεγάλο ανήφορο στη ζωή της και ότι στη δική της δουλειά, της ψυχολόγου, σπάνια ξεπηδούσαν πολύπλοκες υποθέσεις σαν ετούτη της Τζούλη και της οικογένειάς της. Το λυπόταν το κοριτσάκι που είχε ανοίξει διάπλατα πλέον τα μάτια της στον πονηρό

και κακό κόσμο της κοινωνίας τους και διαπίστωνε ότι δεν υπήρχε πωγύρισμα στη γαλήνη της ευδαιμονίας. Φοβόταν την εκδικητική της τάση και την υπόσχεσή της για την τιμωρία του κατηγορούμενου. Τέτοια γεγονότα μαρκάρουν την ψυχή ανεξίτηλα, σαν τον φλόγινο μαρκαδόρο ενός ιδιοκτήτη, όταν μαρκάρει τα ζώα του. Η επιθυμητή ανατροπή στη ζωή της Τζούλη, ίσως και να ήταν μία χίμαιρα τελικά. Η Μελίσα αμφέβαλε για την ιαματική ικανότητα του χρόνου στην περίπτωση της έφηβης και σκεφτόταν ότι μόνο η αμοιβαία αγάπη, όπως αυτή που μοιραζόταν με τον αδερφό της Ντέιβιντ και η αγάπη, η κατανόηση και η υποστήριξη της θείας της, Κάρολ, μπορούσαν να τη βοηθήσουν. Η Μελίσα πίστευε ότι θα ήταν πολύ δύσκολο για τη Τζούλη να προσαρμοστεί και να συσχετιστεί ομαλά με το άλλο φύλο, ακόμα και στο απώτερο μέλλον. Προς το παρόν έλπιζε ότι το αναμορφωτήριο θα ήταν υποφερτό και ότι η Τζούλη θα συγκρατούσε τον εαυτό της. Όμως αντί για το αναμορφωτήριο, η Τζούλη κατέληξε σε μια φυλακή γυναικών που είχαν διαπράξει διάφορα παραπτώματα, ίσως και εγκλήματα. Ετούτο ήταν μία άστοχη κίνηση της πολιτείας και οι καταστάσεις που επικρατούσαν σε ετούτη τη

φυλακή, θα αποκάλυπταν μία ακόμα δριμύτερη μορφή στον χειμώνα της ζωής της νεαρής Τζούλη.

Το κρατητήριο όπου οδηγήθηκε η Τζούλη Τζένκινς, ήταν μία συνηθισμένη φυλακή με γυναίκες πολύ μεγαλύτερες από εκείνη και με παρελθόν κάθε άλλο παρά αθώο. Επρόκειτο για ένα χώρο όπου οι γυναικείες υπάρξεις αφομοιώνονταν με τη σκληρή γυμνή πραγματικότητα τιμωρημένων ανθρώπων, για σφάλματα τρομερά ή και λιγότερο ένοχα. Η ψυχολόγος της Τζούλη, Μελίσα, και η δικηγόρος της Ms. Parker, είχαν υποστηρίξει με σθένος, πως οι γυναικείες φυλακές ήταν ακατάλληλες, για την ανήλικη πελάτισσά τους. Οι φυλακές, με γυναίκες πολύ μεγαλύτερες της, μόνο κακό θα της έκαναν. Ακόμη και εκείνες που κρατούσαν τις ενόχους ελαφρών παραπτώμων. Ότι χρειαζόταν να μεταφερθεί κατευθείαν στο αναμορφωτήριο, καθώς η Τζούλη δεν ήταν μία τυχαία περίπτωση. Παρά ταύτα οι δύο κυρίες δεν είχαν πετύχει, παρά μία υπόσχεση μεταφοράς στο εγγύς μέλλον.

Η Τζούλη είχε γίνει αποδεκτή με συμπάθεια, από το σύνολο των φυλακισμένων γυναικών. Κάποιες είχαν παιδιά στην ηλικία της και μισούσαν την

κοινωνία, καθώς πίστευαν ότι αυτή ήταν η αιτία της κακής τους συμπεριφοράς και το κλείσιμό τους στη φυλακή. Εκείνο το πρωί η Τζούλη είχε πεταχτεί από το κρεβάτι της πριν ακόμη ξημερώσει και πολύ εκνευρισμένη. Σηκώθηκε στα γρήγορα και άρχισε να βηματίζει πάνω-κάτω μουρμουρίζοντας αρχικά και σιγά-σιγά, λες και επηρέαζε το μυαλό της με τις απαίσιες σκέψεις με τις οποίες το τροφοδοτούσε, άρχισε να βρίζει δυνατά. «Καταραμένος να είσαι Μπεν Μπεργκ! Να μην προλάβεις να δεις καινούργια μέρα... Να σε καταπει η κόλαση!» είπε καταρρέοντας πάνω στο κρεβάτι της εξουθενωμένη από την δοκιμασία στην οποία είχε επιβάλλει στον εαυτό της. Μόνο για μερικές στιγμές... Ύστερα πάλι τα ίδια... Είχε ήδη ξημερώσει και οι κρατούμενες του ορόφου, που είχαν ξυπνήσει και έκαναν την πρωινή τουαλέτα τους πριν κατέβουν στην μεγάλη τραπεζαρία για το πρωινό τους, άκουσαν τις κουβέντες και τις φωνές της Τζούλη. Έτοιμες πλέον οι περισσότερες, άρχισαν να συγκεντρώνονται μπροστά στα κάγκελα των κελιών τους για να ακούνε καλύτερα τα λόγια της Τζούλη. Στον τόνο και στο περιεχόμενο των λόγων της, κάποιες από αυτές άρχισαν να γίνονται ανήσυχες και άλλες άρχισαν να συνοδεύουν τη Τζούλη με μεμονωμένες

κατακραυγές εναντίον των αντρών, των φυλάκων και των αρχών του τόπου... Ξάφνου σταμάτησαν καθώς η Τζούλη τραβήχτηκε πίσω, για να επιστρέψει όμως αμέσως ύστερα, με το μεταλλικό κύπελλο νερού, στα χέρια της. Το έσυρε επιδεικτικά πάνω στα κάγκελα ουρλιάζοντας: «Ούουουου!.. Ούουουου!.. Ούουουου!.. Ούουουου!.. Θάνατος στον εγκληματία Μπεν Μπεργκ! Θάνατος στον βιαστή Μπεν!» Οι γυναίκες ξεσηκώθηκαν κάνοντας το ίδιο. Οι αντιδράσεις του συνόλου των δέκα γυναικών του ορόφου, τράνταξαν ολόκληρο το κτήριο. Η ηχώ ήταν εκκωφαντική. Δεν άργησαν να εμφανιστούν οι φύλακες, τέσσερις-πέντε άντρες και δύο ή τρεις γυναίκες, που έτρεχαν με ρόπαλα στα χέρια. Οι πολλαπλές σφυρίχτρες υπερίσχυσαν στο χώρο. Σε δευτερόλεπτα είχε ετοιμαστεί ο λαστιχένιος σωλήνας νερού αλλά πριν αρχίσει να εκτοξεύεται το νερό, οι φωνές σταμάτησαν ξαφνικά. Όταν οι φύλακες βεβαιώθηκαν και πάλι για την ηρεμία των κρατουμένων, τοποθέτησαν το λάστιχο στη θέση του. Ύστερα πέρασαν από τα δέκα κελιά ρωτώντας αν σκόπευαν να ηρεμήσουν ή αν θέλανε να στερηθούνε το πρωινό τους. Η διευθύντρια των φυλακών κατέφθασε ήσυχη και σοβαρή. «Γυναίκες... όλες μπροστά στα κάγκελα!» διέταξε

μία από τις γυναίκες φύλακες. Η Τζούλη κοίταξε σα χαμένη γύρω της. Ένιωθε τόσο αδύνατη και τόσο μόνη, ξαφνικά! Οι γυναίκες είχαν ήδη αποτραβηχτεί στο βάθος των κελιών τους. Δεν ήθελαν να μουσκευτούν και μαζί και το κρεβάτι τους, ούτε να χάσουν το πρωινό τους. Η Τζούλη ακολούθησε το παράδειγμά τους τελικά, γύρισε προς το κρεβάτι της έπεσε πάνω του και ξέσπασε σε λυγμούς. Η ίδια φωνή ακούστηκε ξανά, επιτακτική: «Είπα, όλες μπροστά στα κάγκελα!». Οι γυναίκες μουδιασμένες εμφανίστηκαν μπροστά στα κάγκελα. «Σήμερα θα πάρετε το πρωινό σας στις δέκα η ώρα, αντί για τη συνηθισμένη ώρα! Αν βέβαια θέλετε να φάτε πρωινό... Σήμερα... η συμπεριφορά σας δεν ήταν και η καλύτερη. Από εσάς λοιπόν θα εξαρτηθεί, η πορεία της ημέρας! Όπως είπα το πρωινό θα σερβιριστεί στις 10.00 π. μ., αντί για τις 7.30 π. μ. Αυτό μόνο!» Στη συνέχεια η διευθύντρια κατευθύνθηκε στο κελί της Τζούλη και ζήτησε από τις δύο γυναίκες φύλακες που τη συνόδευαν με τα χέρια στο όπλο, να ανοίξουν τη σιδεριά του κελιού της. «Τζούλη Τζένκινς... Παρακαλώ να με ακολουθήσεις στο γραφείο μου!» διέταξε χωρίς πολλά λόγια. Η Τζούλη σηκώθηκε. Η μία από τις δύο γυναίκες-φύλακες της πέρασε

χειροπέδες και πιάνοντάς την από το μπράτσο την υποχρέωσε να περπατήσει. Η Τζούλη τρικλίζοντας ακολούθησε τις διαταγές. Μπροστά αυτή με τη φύλακά της και πίσω η διευθύντρια και μία δεύτερη φύλακας. Η Τζούλη ένιωσε εκείνες τις στιγμές ότι εθεωρείτο τόσο τιποτένια, όσο και μία οποιαδήποτε άλλη κακοποιός. Τρεις άνδρες φύλακες, για ένα διάστημα παρέμειναν εκεί πίσω, ώστε να παρακολουθούν τις αντιδράσεις των υπολοίπων κρατουμένων και έτοιμοι φυσικά, να αντιδράσουν καταλλήλως στην παραμικρή κινητικότητα τους. Οι γυναίκες είχαν βουβαθεί κυριολεκτικά. Ούτε ένας στεναγμός, βήχας ή ψίθυρος! Απόλυτη ησυχία!

«Τζούλη! Μπορώ να σου μιλήσω;» ρώτησε τη νεαρή η γυναίκα που καθόταν δίπλα της, στην τραπεζαρία. Ήταν η κρατούμενη από το κελί, απέναντι από το δικό της. Μεταξύ αυτών των κελιών μεσολαβούσε ένας φαρδύς διάδρομος που απαγόρευε την όποια επικοινωνία των κρατουμένων, καθώς η ακουστική των χώρων του κρατητηρίου ήταν εξαιρετικά επιτυχής. Οι κρατούμενες επικοινωνούσαν στην τραπεζαρία, πάντα κάτω από τα μάτια του πολυπληθούς προσωπικού και επίσης στις βόλτες τους στο

επιτρεπόμενο χώρο των φυλακών. Ένας άλλος χώρος ήταν η βιβλιοθήκη των φυλακών, αλλά εκεί κυκλοφορούσαν κάποια, ελάχιστα σημειώματα.

Αμίλητη η Τζούλη, κοίταξε πλάγια, τη γυναίκα. Εκείνη προσποιήθηκε ότι κοίταζε μπροστά της. Άρχισε να μιλά, σιγανά και εντελώς ανέκφραστα. Όμως τα λόγια της είχανε ουσία. «Άκουσέ με παιδί μου. Πρόσεξε τι θα πω, στα γρήγορα, γιατί οι φύλακες γυναίκες εδώ μέσα είναι πραγματικές μέγαιρες, κοντά στα άλλα. Κοίταξε αυτή τη Χάριετ... και μάθε! Άκου λοιπόν. Έχω κι εγώ ένα κοριτσάκι στην ηλικία σου. Είναι καλό κορίτσι, όμως με προτιμά νεκρή. Κατάλαβες; Δεν μπόρεσε ποτέ να με συγχωρήσει, που σκότωσα τον πατέρα της. Με θεωρεί δολοφόνο. Όμως δεν είναι έτσι. Δεν είχα ποτέ προμελετήσει κάτι τέτοιο. Ελπίζω ότι οι δικηγόροι μου που προσπαθούν να συγκεντρώσουν το υλικό που απαιτείται, θα με βοηθήσουν και θα αποδείξουν ότι βρισκόμουν σε άμυνα», είπε. Μιλούσε πάντα σιγανά χωρίς σχεδόν να κινούνται τα χείλια της και χωρίς να κινά το κεφάλι της αριστερά ή δεξιά. Η Τζούλη άκουγε, χωρίς να μιλά. Εκείνη συνέχισε: «Δε λέω να ξεχάσεις τα προβλήματά σου. Όμως πρόσεχε καλά παιδί μου, αν θέλεις να βγεις γρήγορα από ετούτο

το χώρο. Δεν είναι κατάλληλος για σένα. Άκουσα για την ιστορία σου. Νομίζω ότι πρέπει να πάψεις να λες ότι θέλεις να σκοτώσεις τον βιαστή - δολοφόνο της μητέρας σου και δικό σου βιαστή!» Η Τζούλη θύμωσε. Σηκώθηκε απάνω. Βλέποντας όμως ότι όλοι είχαν πάψει να τρώνε, τα μάτια τους είχαν στραφεί απάνω της και η σιωπή είχε επιβληθεί από μόνη της, κάθισε πίσω στο κάθισμά της, με κατεβασμένο το κεφάλι. Προσποιήθηκε ότι συνέχισε να τρώει. Η γυναίκα δίπλα της σιώπησε. Σιγά-σιγά και όλοι οι άλλοι επέστρεψαν στο ψιθυριστό 'κους - κους' και στο πρωινό τους. Που και που ρίχνανε τη ματιά τους στη Τζούλη, λες και περίμεναν κάποια επόμενη κίνησή της. Οι φύλακες την παρακολουθούσαν επίμονα και είχαν σταθμεύσει πιο κοντά της τώρα, στα αριστερά και στα δεξιά της.

Την επόμενη ημέρα και ύστερα από το πρωινό των κρατουμένων, επισκέφτηκαν τη Τζούλη στο κελί της, η ψυχολόγος της και η δικηγόρος της. Ένας φύλακας είχε στηθεί έξω από τη σιδεριά, που είχε κλειδωθεί πίσω τους. «Τι έγινε εχτές Τζούλη;» ρώτησε η Μελίσα ψύχραιμα, καθισμένη στο κρεβάτι της. «Σου τα φτάσανε;» ρώτησε η Τζούλη άχρωμα. Η δικηγόρος της άκουγε. «Νομίζω ότι

είναι καθήκον τους να μας πληροφορούνε, για το καλό σου και μόνο», είπε η ψυχολόγος της με φανερή αμηχανία. Η Τζούλη χαμογέλασε με πίκρα. «Για 'το καλό μου', λέει!» Η δικηγόρος της επενέβη. Μίλησε όσο πιο σιγανά μπορούσε: «Βοήθησέ μας να σε πάρουμε από εδώ μέσα, Τζούλη! Είναι για το καλό σου πιστεψέ με! Είσαι παιδί και όλες εδώ οι κρατούμενες, δεν είναι ούτε παιδιά, αλλά ούτε απλά κρατούμενες! Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να σου συμβεί εδώ μέσα! Δεν είδες τα χειρότερα ακόμα. Πρέπει να βγεις από εδώ, το γρηγορότερο!» «Πώς; Διακηρύσσοντας ότι είμαι καλό κορίτσι; Ή πείθοντας τους δικαστές μου ότι ξέχασα όλα όσα συνέβησαν στη f...n ζωή μου;» Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Η Μελίσα πέρασε το μπράτσο της γύρω από τους ώμους της. «Τζούλη... κάνε το για τον Ντέιβ, για την Κάρολ... αν όχι για τον εαυτό σου!» Η Τζούλη την κοίταξε αγχωμένη: «Μελίσα, είμαι πολύ άρρωστη... Βλέπω συνέχεια το «ζώο» να κατασπαράζει τη μητέρα μου και ύστερα εμένα. Έτσι, κοιμισμένη, από τα ναρκωτικά που με πότισε!» Η Τζούλη ξέσπασε σε λυγμούς. «Θέλω να πεθάνω, θέλω να πεθάνω! Δεν αντέχω άλλο αυτό το μαρτύριο!» μουρμούρισε ανάμεσα στους λυγμούς της. Έχοντας πει αυτά, είχε αρχίσει

να χλομιάζει. Με τα μάτια σφαλιστά έγειρε στο πλάι, λες και δεν όριζε τις κινήσεις της, λες και είχε χάσει την ισορροπία της. Η Μελίσσα θεωρώντας ότι οι αντιδράσεις της ήταν φυσικές, εξακολούθησε να της μιλά. Η δικηγόρος της όμως που παρακολουθούσε τα πάντα, ανήσυχη από τη στάση της Τζούλη, έτρεξε στη σιδεριά του κελιού φωνάζοντας στον φύλακα: «Γρήγορα το γιατρό!» Ο φύλακας που παρακολουθούσε από απόσταση την κίνηση στο συγκεκριμένο κελί τηλεφώνησε με ιδιαίτερη βιασόνη: «Κελί 333, καλούμε γιατρό, άμεσα...» Οι δύο γυναίκες η ψυχολόγος και η δικηγόρος προσπαθούσαν να συνεφέρουν τη Τζούλη. Η Μελίσσα της έτριβε πότε τα χέρια και πότε τους κροτάφους της, με όσο μαλακότερες κινήσεις μπορούσε, ενώ η δικηγόρος είχε ήδη φέρει νερό και ράντιζε το πρόσωπό της. «Έλα κοριτσάκι μου! Ξύπνα!» παρακάλεσε καταστεναχωρημένη η ψυχολόγος της. Στο μεταξύ κατέφθασε η διευθύντρια με το γιατρό των φυλακών, που επίσης ακολουθείτο από μία νοσοκόμα που κρατούσε βαλιτσάκι πρώτων βοηθειών. «Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε η διευθύντρια, ενώ ο γιατρός και η νοσοκόμα με γρήγορες κινήσεις, προσάρμοσαν μία μάσκα οξυγόνου στο πρόσωπο της νεαρής Τζούλη,

που φαινόταν χλωμή σα νεκρή. Η νέα δεν ανάπνεε. Ο γιατρός με γρήγορες κινήσεις πήρε το σφυγμό της και αμέσως ύστερα την πίεσή της. Αν και το χρώμα είχε επιστρέψει στο πρόσωπό της και είχε ανοίξει τα μάτια της, ήταν φανερό ότι δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει τι έτρεχε γύρω της. Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα αναστέναξε βαθιά. Άνοιξε τα μάτια της, για να τα ξανακλείσει κουρασμένη. «Υψηλή πίεση», δήλωσε ο γιατρός και ενώ ετοιμάζε βιαστικά μία ένεση για τη Τζούλη, ταυτόχρονα διάταξε: «Στο νοσοκομείο γρήγορα... Ετοιμάστε το ασθενοφόρο, παρακαλώ!»

Η Τζούλη κοιμάται στο θάλαμο του νοσοκομείου όπου νοσηλεύεται. «... Break down!...» εξηγεί η Μελίσα, η ψυχολόγος της, στην Κάρολ, που δεν φαίνεται να μπορεί να κρατήσει τα μάτια της στεγνά από το θάνατο της αδερφής της και εξής και πολύ περισσότερο εκείνη τη στιγμή. Ο Ντέιβιντ που βρίσκεται επίσης εκεί, αγκαλιάζει τρυφερά τη Τζούλη και την παρακαλά να γίνει καλά. Η Τζούλη όμως δεν τον ακούει. Δεν ακούει κανέναν και τίποτα. Βρίσκεται υπό την επήρεια δυνατού καταπραϋντικού. Η δικηγόρος της Τζούλη, έχει ήδη απευθυνθεί στο δικαστήριο για τη μεταφορά του κοριτσιού σε ψυχιατρική κλινική, ώστε να

νοσηλευτεί και στην πορεία να τεθεί σε ένα πρόγραμμα θεραπείας. Ελπίζει ότι η απόφαση θα είναι θετική και ότι θα επιτραπεί τελικά στο δεκαεξάχρονο κορίτσι, μόλις συνέλθει κάπως, να φιλοξενηθεί στην κατάλληλη κλινική για ψυχανάλυση και τεστ, ώστε να μπορέσει να απομακρυνθεί από τις φυλακές, όπου την είχαν «πετάξει» βιαστικά, εξαιτίας εκείνης της αυθόρμητης επίθεσής της, εναντίον του βιαστή και ανθρωποκτόνου Μπεν Μπεργκ, στην αίθουσα του Δικαστηρίου. Καθώς όλα τα γεγονότα είχαν εξελιχθεί αστραπιαία, είχε φτάσει η ώρα, ώστε η αστυνομία και το Δικαστήριο έχοντας εξετάσει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες είχε επιτεθεί η Τζούλη εναντίον του Μπεν Μπεργκ, να αποδείξουν την επιείκειά τους. Αναμφίβολα η νεαρή Τζούλη, δεν ήταν εγκληματίας. Είχε διαπιστώσει ακόμη μία φορά τον κόσμο να γκρεμίζεται γύρω της και αντέδρασε βίαια. Δεν είχε ούτε τη λογική, μήτε την εμπειρία να αντιμετωπίσει τις φοβερές εξελίξεις, όπως εκείνες διαδραματιζόνταν στην αίθουσα της απονομής του δικαίου. Αναμετρώντας όλα όσα είχαν σαρώσει τη ζωή της έδρασε αυθόρμητα. Αν ήταν δίκαιο ή άδικο, ποιος θα μπορούσε να το πει με βεβαιότητα; Η οργή της είχε θεριέψει και το

μυαλό της είχε σαλέψει εκείνες τις στιγμές, οδηγώντας την να προχωρήσει στο αδιανόητο. Ποιος άνθρωπος άραγε, νέος ή και μεσός, μπορούσε επιτέλους, να αντέξει ένα παρόμοιο φορτίο πόνου;

Τελικά η δικηγόρος της Τζούλη καταθέτοντας όλα τα στοιχεία που είχε συγκεντρώσει ως τότε και με τη συμπληρωματική βοήθεια της κατάθεσης όλων των στοιχείων που είχε συντάξει η ψυχολόγος της, κατόρθωσε να πετύχει τη μεταφορά της από το νοσοκομείο, σε ψυχιατρείο, για τη συνέχιση των τεστ και για την κατάλληλη διάγνωση και θεραπεία της. Παρά τα τρέχοντα γεγονότα και παρά την αρχική της απαισιοδοξία, η Μελίσα, ήταν βέβαια ότι η μικρή θα μπορούσε να βρει το δρόμο της μέσα στην 'άθλια ζωή', αν έχαιρε κατάλληλης προσοχής. Αυτό θα επεδίωκαν όλοι όσοι ενδιαφέρονταν γι' αυτή: η ψυχολόγος της, η δικηγόρος της και κυρίως η οικογένειά της. Ήταν τρανή η ελπίδα ότι η αγάπη και η φροντίδα όλων θα ελευθέρωναν από άγχη και αγωνίες τη Τζούλη και θα την κατεύθυναν σε ένα θετικότερο μέλλον! Ετούτη ήταν η δεύτερη μεγάλη δοκιμασία της Τζούλη, ύστερα από το θάνατο της μητέρας της και τον αφανισμό του πατέρα της!

Τι θαυμάσιο καλοκαιρινό πρωινό! Σκέφτηκε η Τζούλη, ρίχνοντας τα μάτια της στον κήπο απέναντι από το σπίτι της. Τριαντάφυλλα σε διάφορα χρώματα, κατιφέδες και πανσέδες, σκυλάκια και κινέζικα γαρύφαλλα όλα φορτωμένα με τα κρύσταλλα της πρωινής δροσιάς, γέμιζαν με θάμπος τα μάτια, ενώ οι μυρωδιές τους σκόρπιζαν ευχαρίστηση στην κάθε αναπνοή. Όλα, μα όλα, δώρα του καλού Θεού. Η Τζούλη τέντωσε τα μπράτσα της και μισοκλείνοντας με αγαλλίαση τα μάτια της, ανάπνευσε με δύναμη. Στα είκοσι χρόνια της, είχε κλείσει στα συρτάρια της ψυχής της τις οδυνηρές μνήμες και είχε επιτρέψει στον εαυτό της να απολαμβάνει το μερίδιό της στη ζωή. Η Τζούλη είχε εξελιχτεί σε μία όμορφη, ήρεμη - φαινομενικά τουλάχιστον- και αποφασιστική νέα γυναίκα, που εργαζόταν και απέβλεπε σε ένα σταθερό και δημιουργικό τρόπο διαβίωσης, σε ένα ευοίωνο μέλλον. Αυτό τουλάχιστον αποκάλυπταν οι καθημερινές κινήσεις της. Είχαν μεσολαβήσει ελάχιστα μόνο χρόνια από εκείνες τις τελευταίες τραγικές εμπειρίες της, από εκείνα τα τραγικά επεισόδια, που σημαδεύουν βαθιά το μέλλον του ανθρώπου και κυρίως του νέου. Και όμως τίποτα δε θύμιζε απάνω της το τραγικό παρελθόν της ή τις

τρομακτικές αναμνήσεις, που την σταύρωναν για ένα μεγάλο διάστημα.

Παρά το γεγονός ότι η υπόθεση της οικογένειας Τζένκινς είχε προκαλέσει μεγάλο σάλο στην τοπική κοινωνία και είχε εγείρει ποικίλα ερωτηματικά και κυρίως ως προς το πόσο καλά γνώριζαν οι πολίτες τους γείτονές τους και την ευρύτερη κοινωνία τους, εδραιώθηκε τελικά η πεποίθηση ότι υπήρχαν άνθρωποι που μπροστά στα 'απονήρευτα μάτια' τους, ενεργούσαν ύπουλα, εγκληματικά και συχνά, εξίσου επιδέξια, κρύβονταν. Η πολύκροτη δίκη του ψυχρού βιαστή-κακοποιού και εκτελεστή της Ρουθ Τζένκινς, Μπεν Μπεργκ, θα έλεγε κανείς ότι σαν σενάριο, ανήκε στο θέατρο του παραλόγου. Το σοκ που είχε προκαλέσει ήταν αζεπέραστο, καθώς ο ίδιος άντρας, υπήρξε τελικά και ο βιαστής της θυγατέρας της Ρουθ Τζένκινς, Τζούλη. Αν όχι τίποτα άλλο είχε ευαισθητοποιήσει τους πολίτες της πολιτείας τους, τους είχε 'ανοίξει τα μάτια', είχε οξύνει την ακοή τους και τους είχε κάνει επιφυλακτικούς στον απέναντί τους. Εκείνο που παρέμενε άγνωστο, ήταν, κατά πόσον ήταν δυνατή η επούλωση του αβάσταχτου τρόμου και πόνου που είχαν χαράξει όλα εκείνα τα τραγικά γεγονότα στην ψυχή της Τζούλη, έστω και σε βάθος χρόνου.

Ο 'τρομερός' Μπεν Μπεργκ είχε φυλακιστεί μεν εφ' όρου ζωής, όμως αυτό δεν ήταν παρά μία προστατευτική πράξη έναντι της κοινωνίας. Τα γεγονότα και η δυστυχία που είχε προκαλέσει σε τόσους ανθρώπους τριγύρω του δεν θα μπορούσαν να αποζημιωθούν ποτέ, ηθικά τουλάχιστον.

Η Τζούλη έκλεισε το παράθυρο και γρήγορα βρέθηκε στην είσοδο-έξοδο του σπιτιού της. Είχε νυχτώσει. Βγήκε στο δρόμο και αμέσως ύστερα προχώρησε για να σταθεί μπροστά σε ένα μικρό σπορ 'Πεζό', το «μικρό της», όπως το αποκαλούσε χαϊδευτικά. Δεν άργησε να μπει, να αρχίσει τη μηχανή και να ξεκινήσει με χαμηλή μάλλον ταχύτητα. Αισθανόταν πολύ καλά και ο κύριος λόγος γι' αυτό, ήταν ότι είχε το πρώτο της ραντεβού με τον Ρεξ, έναν νέο που γνώρισε στο μαγαζί, που πωλούσε δίσκους μουσικής και κινηματογραφικά C.D's. Ήταν αλήθεια ότι δεν είχε στενό δεσμό με κανέναν μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ντραμίστας ο Ρεξ, ήταν τουλάχιστον πέντε χρόνια μεγαλύτερός της και μάλλον 'βαρύς' και ασυνηθιστος τύπος. Αυτό άρεσε στη Τζούλη, καθώς δεν την συγκινούσαν οι νέοι της ηλικίας της. Θεωρούσε ότι οι περισσότεροι από αυτούς ήταν μάλλον ανώριμοι. Αφήνοντας το αυτοκίνητό της έξω από το κατάστημα όπου

εργαζόταν ο Ρεξ, μπήκε στο κουπέ του -ένα μικρό BMW-, που ήδη την περίμενε και σε δεκαπέντε περίπου λεπτά, βρίσκονταν οι δυο τους στην είσοδο γνωστού μπαρ-Ντισκοτέκ. Λίγο αργότερα είχαν καθίσει οι δυο τους, ο Ρεξ και η Τζούλη, ο ένας δίπλα στον άλλο. Η νέα άφησε τον συνοδό της να την ψαχουλεύει και να την κερνάει 'κούοκ' με βότκα. Όταν κάποια στιγμή τα φώτα έριξαν λίγο φως, σηκώθηκαν και χόρεψαν σφιχταγκαλιασμένοι ένα από τα 'μπλουζ'- τζαζ, του Μπένετ. Η Τζούλη λικνιζόταν μαζί του στο ρυθμό, όμως η καρδιά της δε χτυπούσε ερωτικά για τον καβαλιέρο της.

Κάποια στιγμή άφησαν το μπαρ-Ντισκοτέκ, και ύστερα από δύο ώρες περίπου, με σκοπό να περπατήσουν και να μιλήσουν. Ο Ρεξ άναψε δύο τσιγάρα ένα για τον εαυτό του και πρότεινε το δεύτερο στη Τζούλη λέγοντας: «μαριχουάνα!» Εκείνη δεν έδειξε καμία αντίδραση παρά πήρε το τσιγάρο και το έσβησε ήσυχα. Ο Ρεξ την κοίταξε παραξενεμένος. «Δεν καπνίζω» είπε και του επέστρεψε το σβησμένο τσιγάρο. «Δεν πάμε στο σπίτι μου;» τη ρώτησε. «Πάμε», απάντησε εκείνη τόσο ήσυχα, που ο συνοδός της σταμάτησε για να την κοιτάξει. Εκείνη δεν αντέδρασε όπως και πριν. Ο Ρεξ πάνοντας το χέρι της, την τράβηξε στο

αυτοκίνητό του που ήταν παρκαρισμένο έξω από το κλαμπ. «Είναι το Τρεντ των ημερών μας!» μουρμούρισε η Τζούλη, μάλλον ειρωνικά, και ο Ρεξ ρώτησε αβέβαιος: «Είπες κάτι;» «Ναι... Ωραία νύχτα!» είπε η Τζούλη με παγερή αδιαφορία, τώρα. Όμως επέτρεπε στην υπόθεση της εξόδου της με τον Ρεξ, να εξελισσεται με ταχύτητα. Επέτρεπε στον εαυτό της την περιέργεια να ζήσει την όποια συνέχεια των κινήσεων του Ρεξ. Κατεχόταν από μια ψυχρή μάλλον, περιέργεια. Αναρωτιόταν τι άραγε περίμενε από εκείνη, ο Ρεξ. Το μόνο βέβαιο ήταν ότι ο νέος δεν την γνώριζε σχεδόν καθόλου. Κάποια στιγμή ο Ρεξ την κοίταξε μπερδεμένος. Η φωνή της είχε αντηχήσει άσχετη με τη σημασία εκείνης της στιγμής. «Σπίτι μου την πάω διάβولة!» σκέφτηκε παραξενεμένος από την έλλειψη του ελάχιστου ίχνους συναισθηματισμού, εκ μέρους της. «Πόσο μακριά είναι από εδώ;» ρώτησε η Τζούλη με κάποια απροσδόκητη γλυκύτητα στη φωνή της. Είχε αλλάξει συμπεριφορά από τη μία στιγμή στην άλλη, λες και εν γνώσει της επιχειρούσε να γεφυρώσει το χάσμα που είχε σπείρει κιόλας, ανάμεσά τους. «Είκοσι λεπτά, θα έλεγα», είπε ο Ρεξ ήσυχχα. Πράγματι σε είκοσι περίπου λεπτά, σταμάτησαν μπροστά σε ένα

μεγάλο κτήριο, σε καλή κατάσταση. Ανεβαίνοντας μια φαρδιά σκάλα και στον πρώτο όροφο πια ακούγονταν καθαρά θόρυβοι μουσικής και όχλου. «Πάρτι;» ρώτησε η Τζούλη χαμογελώντας. «Ίσως!» απάντησε εκείνος ανταποδιδοντάς της το χαμόγελο. «Γίνεται συχνά αυτό;» ξαναρώτησε η Τζούλη. «Ναι! Δε σου αρέσουν τα πάρτι;» «Ναι... δηλαδή... εντάξει! Προτιμώ περισσότερο τις ήσυχες γωνιές», απάντησε η Τζούλη. Στην πραγματικότητα όμως είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. Και βέβαια το ήξερε ότι εφόσον είχε έρθει μέχρι εκεί, τι άλλο θα μπορούσε να είναι φυσικότερο από του να συνεχίσει 'να διασκεδάζει' δίπλα στον Ρεξ, κατά το υπόλοιπο μέρος αυτής της εξόδου! Σίγουρα δεν περίμενε να συμβούν θαύματα σε καμία περίπτωση. Ήταν γνωστό ότι εκείνα τα πάρτι, ήταν κατά κανόνα θορυβώδη και πονηρά!..

Σταμάτησαν μπροστά στην άνετη πόρτα του διαμερίσματος από όπου έφταναν φωνές, μουσική και διάφοροι άλλοι απροσδιόριστοι θόρυβοι. «Εδώ μένεις;» ρώτησε η Τζούλη. «Ναι εδώ... με δύο ακόμη φίλους...» απάντησε ο Ρεξ την ίδια στιγμή που άνοιγε την πόρτα. Προχώρησε πρώτος. Η Τζούλη έριξε μια γρήγορη ματιά στο χώρο, πριν υποστούνε το πιο θορυβώδες είδος της υποδοχής, εκ

μέρους των ήδη παρευρισκομένων και τις όποιες αποδοχές ως ανταπόδοση, τέλος πάντων. Η οχλαγωγή την είχε κióλας επηρεάσει αμειλκτα. «Δυο γυναίκες και δύο άντρες και η μουσική στη «δια πασών!..» σκέφτηκε η Τζούλη, θυμωμένη τώρα που είχε επιτρέψει στο άτομό της να ακολουθήσει στα όποια, τυχαία κατατόπια, τον Ρεξ. ‘Λάθος, κορίτσι μου, Λάθος!’ σκέφτηκε αναστατωμένη από τις σκέψεις της. Οι δύο άντρες έτρεξαν να τους υποδεχτούν, με τα ποτήρια στα χέρια. Ήταν μεθυσμένοι. Η Τζούλη έκανε ένα βήμα πίσω, με σιχασιά. Ο Ρεξ που την είχε κióλας ξεχάσει, έτρεξε να χαιρετήσει τις δύο γυναίκες, που έκαναν κυριολεκτικά σαν τρελές μόλις τις πλησίασε. Η Τζούλη κοίταζε την όλη σκηνή μπροστά της, με παγωμένο ύφος. Ο ένας από τους δύο άντρες που συστήθηκε ως ‘Πιερ’, επέμενε ότι έπρεπε να πάρει το ποτήρι που της πρότεινε. Η Τζούλη το πήρε χαμογελώντας υποκριτικά. Δίπλα της υπήρχε μία γλάστρα με πυκνή πρασινάδα. Έχυσε εκεί μέσα το περιεχόμενό του προσέχοντας να μη τη δει κανείς και ύστερα έφερε το ποτήρι επιδεικτικά κοντά στο στόμα της, προσποιούμενη πως το είχε ήδη αδειάσει. Σηκώθηκε και πήρε από το ακατάστατο τραπέζι μία σφραγισμένη κόκα-κόλα. Την άδειασε

σε ένα ποτήρι και άρχισε να την πίνει αργά. Την πλησίασε ο δεύτερος άντρας του διαμερίσματος, που άκουγε στο όνομα 'Τόμπυ', της αυτοσυστήθηκε και τη ρώτησε αν διασκέδαζε και κυρίως αν έπινε. Η Τζούλη τον διαβεβαίωσε ότι 'απολάμβανε... τη μουσική και το περιβάλλον!' Εντελώς απρόοπτα, ο Τόμπυ έπεσε απάνω της, με και βουτώντας την παλάμη του στο ντεκολτέ της είπε χυδαία. «Τα υπονοώματα είναι άδεια... Έλα!» Η Τζούλη δείχνοντας ευδιάθετη φώναξε: «Προχώρα εσύ... και έρχομαι!» Ο άντρας απομακρύνθηκε τρικλιζοντας. Η Τζούλη, με την πλάτη της γυρισμένη προς την είσοδο του διαμερίσματος, κατευθύνθηκε προς αυτή με μικρά βήματα και όσο πιο ήσυχα μπορούσε, παρακολουθώντας ταυτόχρονα τους υπόλοιπους επισκέπτες που διασκέδαζαν σε εκείνο το μεγάλο χώρο, συγκεντρωμένοι στον εαυτό τους. Μέχρι να φτάσει στην είσοδο-έξοδο του διαμερίσματος, εξακολούθησε αφενός να σηκώνει το ποτήρι της, κάθε φορά που ένας από αυτούς έστρεφε τα μάτια του επάνω της και αφετέρου να κοιτάζει και να υπολογίζει την απόσταση που της απέμενε μέχρι να ακουμπήσει σε αυτή. Όταν επιτέλους βρέθηκε πίσωπλατα πάνω στην πόρτα, ανοίγοντάς την αποφασιστικά, γλίστρησε έξω. Ύστερα την έκλεισε

πίσω της, εξίσου ήσυχα. Παίρνοντας μία βαθιά αναπνοή, για μία στιγμούλα μόνο, τοακίστηκε κυριολεκτικά στις ελάχιστες σκάλες, για να βρεθεί στην είσοδο-έξοδο του κτηρίου και αμέσως ύστερα στο πεζοδρόμιο. Ήταν κάπως αργά. Δεν υπήρχαν περαστικοί, παρά μόνο κάποια αυτοκίνητα που περνούσαν βιαστικά εδώ κι εκεί. Το αυτοκίνητο του Ρεξ, ήταν πάντα παρκαρισμένο εκεί στο δρόμο, μπροστά από την πολυκατοικία. Κάλεσε ένα ταξί με το τηλέφωνό της. Περίμενε υπομονετικά δίπλα στο αυτοκίνητο του Ρεξ με κάποια αγωνία εξαιτίας της μοναξιάς της. Φοβόταν ότι κάποια στιγμή θα κατέβαινε ο Ρεξ ή κάποιος άλλος και θα την ρωτούσαν για όλα εκείνα τα περιττά και άσχετα. Όμως όχι. Το ταξί με τον αριθμό που της είχαν δώσει όταν είχε τηλεφωνήσει, κατέφθασε και κάπως καλμαρισμένη μπήκε μέσα. Το ταξί κίνησε αθόρυβα μέσα στην ήσυχη νύχτα με κατεύθυνση τη Ντισκοτέκ, όπου είχε αφήσει το αυτοκίνητό της.

Όταν έφτασαν, το ταξί σταμάτησε μπροστά στο μπαρ-Ντισκοτέκ. Η Τζούλη βγήκε από το ταξί, προχώρησε μερικά βήματα πάνω στο πεζοδρόμιο και σε λίγο ήταν μπροστά στο αυτοκίνητό της. Μπήκε μέσα και κίνησε για το σπίτι της. Όταν έφτασε τελικά, βγαίνοντας από το αυτοκίνητό της,

συνάντησε δύο κορίτσια της γειτονιάς της, την Πάτ και την Άννυ, γνωστά της και από το Γυμνάσιο. Χαιρετήθηκαν με αρκετή οικειότητα. «Πως είσαι Τζούλη;» Ρώτησε η Πατ. «Καλά είμαι, λίγο κουρασμένη ίσως», απάντησε χαμογελώντας η Τζούλη. «Δεν έρχεσαι μαζί μας, αντί να περάσεις τη βραδιά μόνη;» ρώτησε η Άννυ. Η Τζούλη, σκέφτηκε μια στιγμή και ύστερα απάντησε χαμογελώντας: «Όχι και μόνη... αλλά... Ο.Κ! Καλή ιδέα!» «Εντάξει λοιπόν... Ας περπατήσουμε!» είπε η Πατ. Η Τζούλη, τις ακολούθησε αποφασιστικά. Αισθανόταν κουρασμένη, λιγάκι απογοητευμένη και σχετικά αδιάφορη για πολλά από εκείνα που συνέβαιναν γύρω της. Είχε ξεκινήσει με κάποιο κέφι... είχε συναντήσει τον Ρεξ... είχε πάει μαζί του στο μπαρ-Ντισκοτέκ... ύστερα στο απίστευτα ηλίθιο πάρτι στο σπίτι του Ρεξ... και τώρα... «Πού πάμε κορίτσια;» ρώτησε ήσυχα. «Χωρίς αυτοκίνητο... πού αλλού, αν όχι στο κλαμπ της γειτονιάς; Έχει live show και είπαμε να πάμε να δούμε, τι γίνεται, τέλος πάντων. Δουλειά και σπίτι μόνο... ε, κάπως δεν υποφέρονται!» είπε η Άννυ και η Τζούλη χαμογέλασε με το ύφος της και με τον τόνο της φωνής της. «Εντάξει, είπαμε να σπάσουμε τη μονοτονία μας!» συμπλήρωσε. «Ο.Κ. τρεις

γυναίκες μαζί, υποθέτω ότι αποτελούμε μια άλφα δύναμη», είπε η Τζούλη χαμογελώντας σιγανά. Τα κορίτσια γέλασαν. «Ναι, ναι, είμαστε μία δύναμη, τελικά!» πρόσθεσε η Πατ. Με ετούτο το σκεπτικό, προχώρησαν οι τρεις τους με έναν διαφορετικό αέρα εμπιστοσύνης, καθώς είχαν συμφωνήσει ότι αποτελούσαν μία ξεχωριστή παρουσία, όχι απλά σαν παρέα αλλά και ως αριθμός. «Τρεις είναι γούρι! Έτσι;» είπε η πάλι Πατ για να πει κάτι. Σιώπησαν και πάλι για λίγο. Περιπατούσαν χωρίς να βιάζονται, λες και κάνανε μία βόλτα. Γιατί όχι άλλωστε. Η Ντισκοτέκ έκλεινε ύστερα από τις μία το πρωί. Ήταν Παρασκευή βράδυ... «Τζούλη! Μμμ... πώς τα πας με την ερωτική σου ζωή;» ρώτησε η Άννυ εντελώς απρόοπτα. Η Τζούλη ξαφνιάστηκε από τους τρόπους της. Έτσι, στα καλά καθούμενα! σκέφτηκε εκνευρισμένη η Τζούλη. Ωστόσο η έκπληξη ήταν στιγμιαία και γρήγορα απάντησε χωρίς κανένα συναίσθημα στη φωνή της: «Δεν έχω love life!» Οι δύο νέες την κοίταξαν ταυτόχρονα. Δεν μπορούσαν να διακρίνουν τα χαρακτηριστικά της, απλά ο τόνος της φωνής της ήταν περίεργος. «Δεν έχω τέτοιες ανάγκες, αυτή τη στιγμή εννοώ, αυτή την περίοδο του χρόνου. Αυτό εννοώ!» είπε η Τζούλη, με φανερή αμηχανία,

ετούτη τη φορά. Κόμπιαζε όταν αντιμετώπιζε παρόμοιες ερωτήσεις. Η Πατ επενέβη: «Έλα Άννου, το ξέρεις ότι είσαι αδιάκριτη; Αν η Τζούλη είχε φίλο δε θα το ξέραμε; Αυτά τα πράγματα δεν κρύβονται. Είναι σαν το συνάχι –ο μπαμπάς μου το λέει αυτό! Κι εσύ... εσύ τι έχεις; Πες μας λοιπόν τα δικά σου!» είπε η Πατ προσπαθώντας να βγάλει τη Τζούλη από εκείνη τη θέση. «Εγώ... προτιμώ την μοναξιά μου και τις φίλες μου!» απάντησε η Άννου ξεσπώντας σα μικρό παιδί. «Εντάξει μην κάνεις έτσι! Κι εγώ, τα ίδια. Το ξέρετε δα ότι είμαι ομοφυλόφιλη, αλλά δεν ανακατεύω τα προσωπικά μου, με τις φιλικές σχέσεις που έχω μαζί σας. Εσείς είστε φίλες... φίλες μου! Ούτε και θέλω σύντροφο αυτή τη στιγμή. Θέλω να είμαι μόνη μου, ανεξάρτητη, να εργαστώ, να συγκεντρώσω κάποια χρήματα και να το σκάσω στην κατάλληλη στιγμή σε άλλη γη... σε άλλη χώρα... μακρινή... εξωτική, να πούμε!» Περνούσαν κάτω από τα διπλά φανάρια του πεζοδρομίου εκείνη τη στιγμή. Η Τζούλη την κοίταξε προσεκτικά. Το πεισμωμένο προφίλ της διαγραφόταν καθαρά. Δεν μπορούσε να δει τα μάτια της, ένιωθε όμως ότι και εκείνη σήκωνε το δικό της σταυρό. Η Άννου κοίταξε τις δύο φίλες της με ντροπή: «Εγώ... δηλαδή εμένα, μου αρέσουν οι

άντρες, ξέρετε... αλλά ύστερα από τη σχέση μου με το Βίκτορα... Να μωρέ, δεν ξέρω... κάπως δυσκολεύομαι να επιχειρήσω εκ νέου... να δημιουργήσω μία νέα σχέση. εννοώ!» «Εγώ σε καταλαβαίνω, Άννου!» είπε η Τζούλη χωρίς να την κοιτάζει. «Κι εσύ, Τζούλη; Αλήθεια πώς αισθάνεσαι για τους άντρες;» ρώτησε πάλι η Άννου. «Πάψε επιτέλους Άννου! Πάλι τα ίδια;» ρώτησε αυστηρά η Πατ, ενώ η Τζούλη που ξαφνικά σταμάτησε να περπατά, είπε με βαριά φωνή: «Όταν μου προτείνετε να έρθω μαζί σας, σκέφτηκα ότι είστε γνωστές μου από το Γυμνάσιο και καλές γειτόνισσες και είπα ναι εντάξει θα έρθω μαζί σας στο κλαμπ της γειτονιάς... ε, και για να το γνωρίσω. Κατά τα άλλα... Αλήθεια Άννου, θα προτιμούσα να μην ασχολείσαι με το άτομό μου –στο συγκεκριμένο θέμα, εννοώ!» Η Άννου την κοίταξε περιεργά. Δεν την καταλάβαινε ‘αυτή τη Τζούλη!’ Ήξερε ότι είχε περάσει κάποια σοβαρά προβλήματα. Όλη η πολιτεία τους είχε βουίξει με το δικαστήριο για τον άντρα που είχε δολοφονήσει τη μητέρα της και είχε βιάσει την ίδια. Βρώμικες υποθέσεις, που οφείλεται να τιμωρούνται πολύ αυστηρά. Θυμάται και τη συμπεριφορά της για λίγο διάστημα στο σχολείο. Άτακτη ατίθαση, ενοχλητική...

.....

«Τζούλη Τζένκινς, σε ρώτησα μία απλή ερώτηση», είπε εκνευρισμένος ο καθηγητής του δέκατου έτους, Γυμνασίου. «Κύριε... δεν την άκουσα!», απάντησε χλευαστικά η Τζούλη ξεσηκώνοντας ένα κύμα γέλιου σε όλη την τάξη. Κάθε φορά που η Τζούλη, η 'σεσημασμένη αντάρτισσα' της τάξης έλεγε κάτι, φούντωνε η κινητικότητα και η αντίδραση των συμμαθητών της. Ήταν κυριολεκτικά πρώτη στους καυγάδες, στη χυδαία γλώσσα στο να δίνει και να εισπράττει χαστούκια ή μαλλιοτραβήγματα στο πίσω μέρος του σχολικού κτηρίου, εκεί όπου συνήθως δεν πήγαιναν οι συγκρατημένοι μαθητές. Δεν ήταν λίγες οι φορές που είχε αποβληθεί από το σχολείο της. Ήταν μία προβληματική προσωπικότητα τελικά. Οι καθηγητές της, αν και γνώριζαν για το καλά, 'φυλαγμένο παρελθόν' της, από την ίδια πρωτίστως, δεν υποψιάζονταν καν, το μέγεθος του δράματος που ζούσε η Τζούλη. Η 'νεαρή αντάρτισσα' είχε διατελέσει και τρόφιμος γνωστού ψυχιατρείου της πολιτείας τους. Πίσω από την ενοχλητική συμπεριφορά του κοριτσιού με το αγγελικό πρόσωπο και τον επαναστατικό χαρακτήρα, κρυβόταν ένα υπέρογκο για την

τροφερή ηλικία της, δράμα. Όμως ποιος είχε την υπομονή, το χρόνο, ή την κατανόηση για να σκύψει απάνω της, στο χώρο ενός εκπαιδευτικού χώρου όπως το Γυμνάσιο; Ευτυχώς που υπήρχε, πέρα από αυτό, η ψυχολόγος της και η οικογένειά της. Το σχολείο ήταν ουσιαστικά ένα πείραμα, για τη Τζούλη. Κατέγραφε τις αντιδράσεις συμμαθητών και εκπαιδευτικών απέναντι στη συμπεριφορά της. Είχε μάθει να κρύβεται πίσω από αυτές τις κακές συμπεριφορές, για να μη φαίνεται η σκληρή για εκείνη πραγματικότητα: δηλαδή πόσο πληγωμένη και πόσο αδύνατη ήταν στην πραγματικότητα. Θεωρούσε ότι ήταν πολύ καλύτερο να είναι αυτή η ταραξίας και όλοι να φυλάγονται από την συμπεριφορά της, παρά να είναι μία αδύνατη παρουσία και να την χλευάζουν ή να την τυραννούν οι άλλοι.

.....

Με την πάροδο του χρόνου, άλλαξαν πολλά για τη Τζούλη. Είχανε προβλέψει πως με την παραμονή της -για ένα διάστημα- σε ένα κατάλληλο ίδρυμα και υπό την εντατική επίβλεψη της ψυχολόγου της, θα γινόταν καλύτερα και αυτό έγινε. Ήταν επίσης βέβαιο ότι δε χρειαζόταν πλέον να βρίσκεται υπό

διαρκή παρακολούθηση. Η Τζούλη μεγάλωνε και άλλαζε προς το καλύτερο με ταχύ βηματισμό. Η συμπεριφορά της είχε αλλάξει, είχε πάψει να είναι δύσκολη. Η άλλοτε επαναστατική ή ήσυχη με τάσεις αυτοκτονίας, νεαρή είχε μεταμορφωθεί σε ένα σοβαρό άτομο που προσπαθούσε να βρει το δρόμο του μέσα από τα σωστά μονοπάτια της ζωής.

Τα τρία κορίτσια είχαν πλησιάσει τώρα στο μπαρ της συνοικίας τους και άκουγαν τη θορυβώδη μουσική που παιζόταν. «Έτσι παίζουν πάντα;» ρώτησε η Τζούλη δυνατά, λες και απευθυνόταν στον εαυτό της. «Μα, έτσι είναι οι ντισκοτέκ!» αντέδρασε η Πατ που την άκουσε, σα να ζητούσε να δικαιολογήσει το θορυβώδες μαγαζί. Η Τζούλη δεν περνούσε συχνά από ετούτο το μέρος της περιοχής τους και κυρίως όχι τέτοιες ώρες. Η Πατ από την άλλη μεριά, που δεν ήθελε να μείνει μόνη με την ανώριμη, ως και επιπόλαια, Άννυ, θεωρούσε ότι η Τζούλη μετρούσε σαν παρουσία, ήταν είδος αντίβαρου απέναντί της, καθώς είχε εξελιχθεί σε σοβαρή και μάλλον δύσκολη στο να πιάνει φιλίες, νέα γυναίκα.

Οι τρεις νέες γυναίκες μπήκανε στη ντισκοτέκ ήσυχα, καθώς δεν ήθελαν να προσελκύσουν τις

όποιες ενοχλητικές ματιές. Όμως το πρώτο πράγμα που αντίκρουσε η Τζούλη ήταν ο Ρεξ, που τον είχε εγκαταλείψει πριν από αρκετή ώρα, σε εκείνο το φασαριώδες πάρτι στο σπίτι του. Ήταν παρέα με τους άλλους δύο άντρες που είχε συναντήσει στο μάλλον ανόητο πάρτι του Ρεξ. «Τώρα μάλιστα! Φαίνεται πως όλοι μας τελικά, δεν μπορούμε να βρούμε κάτι καλύτερο από ένα μαγαζί, σαν ετούτο!» σκέφτηκε η Τζούλη ενοχλημένη. «Ει, Τζούλη, κι εσύ εδώ;» ρώτησε ο Ρεξ κατευθυνόμενος προς το μέρος της. Ήταν μεθυσμένος για τα καλά! «Γεια σου Ρεξ!» ανταποκρίθηκε ήρεμα η Τζούλη. «Γιατί το έσκασες από το πάρτι;» ρώτησε εκείνος βιαστικά, κοιτάζοντας πότε αυτή και πότε τα άλλα δύο κορίτσια της παρέας της. «Σε τι πείραξε αυτό;» τον ρώτησε ειρωνικά. «Ναι, βέβαια, έχεις δικιο να θυμώνεις». «Λάθος! Δε θύμωσα, βαρέθηκα την παρέα σου και έφυγα!» είπε με περίσσια περιφρόνηση, η Τζούλη. Ξάφνου επενέβη ο ένας, από τους δύο άλλους άντρες της παρέας ο Πιερ. «Φίλε, δε βλέπεις που το κορίτσι δεν ενδιαφέρεται για την αφεντιά σου;» είπε όχι λιγότερο μεθυσμένος ο ίδιος. «Πάψε εσύ και μη πετάς κουβέντες, αν δεν ξέρεις!» απάντησε νευριασμένος ξαφνικά, ο Ρεξ. Η Τζούλη που ήθελε να απομακρυνθεί από αυτούς

τους δύο, ζήτησε συγγνώμη και κατέφυγε στη δική της συντροφιά, την Πατ και την Άννυ που τώρα την κοίταζαν με ζήλεια και θαυμασμό. «Ου!.. Μα την αλήθεια Τζούλη, έχεις γερά νεύρα!» είπε η Άννυ, που συνήθως δεν μπορούσε να κρύβει τα συναισθήματά της. Η Πατ σοβαρότερη από πριν, ακολούθησε τη Τζούλη, μιμούμενη όσο μπορούσε το στυλ της. Ο Πιερ τις κοίταξε να απομακρύνονται δήθεν αδιάφορα, χωρίς ωστόσο να μπορεί να κρύψει κάποιο πείσμα, ενώ μια δόση παράξενης αίσθησης να τιμωρήσει την αγέρωχη Τζούλη, είχε γεννηθεί από το πουθενά. «Φίλε ή είναι ατίθαση ή... κοίτα να δεις... δεν το βλέπεις ότι προτιμά τις φίλες της από εσένα;» είπε περιπαιζοντας τον Ρεξ, που είχε κιόλας γυρίσει την προσοχή του σε μια νέο-αφιχθείσα συντροφιά κοριτσιών. «Βούλωσέ το Πιερ! Μόνο ‘κοτσάνες’ ξέρεις ν’ αμολάς! Δε μ’ ενδιαφέρει και τόσο η Τζούλη. Δεν το πήρες χαμπάρι;» αγρίεψε, ο Ρεξ. «Τι λες; Νόμισα ότι κάνατε παρέα εσύ και αυτή η ατίθαση γυναίκα!» επέμενε ο Πιερ. «Ατίθαση είπες; Ίσως και να είναι... Βγήκαμε μία φορά... αυτό είναι όλο. Από σήμερα και στο εξής... το βλέπω... χλωμό, μάλλον! Παρέα λέει!» δήλωσε εκνευρισμένα ο Ρεξ.

Κάποια στιγμή που ο θόρυβος είχε κοπάσει, ο Πιερ γλίστρησε από τη συντροφιά του Ρεξ, που συζητούσε με κάποια κορίτσια και κατευθύνθηκε προς την παρέα της Τζούλη. Το πεδίο ήταν ελεύθερο πλέον. Ο Ρεξ είχε το είχε πει μόνος του, πως δεν έτρεχε τίποτα ανάμεσα σε αυτόν και στη Τζούλη. Ο Πιερ που στην ουσία δεν ενδιαφερόταν γι' «αυτή την ατίθαση γυναίκα», όπως την είχε χαρακτηρίσει και οπωσδήποτε δεν έτρεφε κάποια συναισθήματα για εκείνη, την ουσιαστικά άγνωστή του Τζούλη, ένιωθε ξαφνικά κάτι απροσδιόριστο να τον σπρώχνει και να θέλει να την πλησιάσει. «Τζούλη, γεια σου και πάλι... Μπορούμε να μιλήσουμε; Εγώ -λόγω τιμής- ξέρω τι είναι το καλύτερο για σένα!» είπε με περίσσιο θράσος, ενώ η Πατ και η Άννυ που κάθονταν αριστερά και δεξιά της Τζούλη, παρακολουθούσαν με κάποια ανησυχία αυτή την παράλογη επικοινωνία. Τα μάτια του νέου έλαμπαν λες και είχε πυρετό και το βλέμμα του έκανε τη Τζούλη, να αισθανθεί φόβο και πανικό. Προσπάθησε να καλμάρει τον εαυτό της και είπε με προσποιητή ευθυμία. «Γιατί δεν κάθεται... για λίγο μόνο με τα κορίτσια... Περίμενέ με, θα... πάω και θα... γυρίσω». Ανασηκώθηκε αργά από το κάθισμά της και επέμενε: «Δε θ'

αργήσω, θα επιστρέψω αμέσως, έτσι;» Ο ζαλισμένος Πιερ υπάκουσε και κάθισε δίπλα στην Άννυ, που τον παρακολουθούσε με τα μάγουλα ξαναμμένα. «Τι έχει το πρόγραμμα απόψε κορίτσια;» ρώτησε ο Πιερ με το ίδιο θράσος όπως και πριν. Η Άννυ γέλασε ανόητα, ενώ η Πατ τον κοίταξε με σοβαρό ύφος και είπε: «Εσύ... τι νομίζεις ότι θα πρέπει να κάνουμε;» «Ε... να είμαστε δύο ή τρία αγόρια και είσατε δύο ή τρία κορίτσια... Τι άλλο θα πρέπει να έχουμε για να περάσουμε καλά;» «Μυαλό, φιλε... μυαλό... γιατί θα ξέρεις, υποθέτω, πως όλα τα κορίτσια δεν έχουν την ίδια όρεξη. Κατάλαβες;» είπε θυμωμένη η Πατ. «Σιγά ντε! Τότε γιατί είσατε εδώ;» επέμενε ο Πιερ. «Για να ακούσουμε μουσική και για να χορέψουμε!» είπε περισσότερο από θυμωμένη τώρα η Πατ και γύρισε το κεφάλι της αλλού. Καθώς η Τζούλη αργούσε να επιστρέψει από των κυριών, η Πατ σηκώθηκε και κάνοντας νόημα στην Άννυ να κάνει το ίδιο, απομακρύνθηκαν η μία πίσω από την άλλη, αφήνοντας σύξυλο τώρα πια, τον Πιερ, στο άδειο τραπέζι. Εκείνος σηκώθηκε βρίζοντας: «Θα μου το πληρώσεις αυτό, bitch!» μούγκρισε και άρχισε να ψάχνει για τους δύο συντρόφους του, τον Ρεξ και τον Τόμπυ. Η φασαρία συνεχιζόταν σε εκείνο το

χώρο και οι νέοι άνθρωποι εξακολούθησαν να χορεύουν, να πίνουν και να καπνίζουν διάφορες ουσίες, με αχανές το βλέμμα. Ο καπνός εμπόδιζε την ορατότητα και ήταν δύσκολο μέσα σε μία τέτοια ατμόσφαιρα, να εντοπίσει κανείς κάποιον. Ήταν σα να κυνηγούσε την ουρά του, αλήθεια. Ο Πιερ ήταν έξω φρενών με τη συμπεριφορά αυτής της «σκύλας», όπως είχε βρίσει τη Τζούλη μέσα από τα δόντια του, όταν είχε διαπιστώσει ότι τον είχε κοροϊδέψει και είχε αφανιστεί από εκεί μέσα.

Η Τζούλη αφήνοντας στο τραπέζι την Πατ, την Άννυ και τον «απρόσκλητο και αναιδή Πιερ», προχώρησε βιαστικά, γλιστρώντας ανάμεσα στα αλλοπρόσαλλα νεαρά άτομα του μπαρ, προς τον ιδιαίτερο χώρο των γυναικών. Μόλις βρέθηκε εκεί μέσα, ανάπνευσε δυνατά και κατευθύνθηκε σε έναν από τους νυιτήρες. Έπλυνε τα χέρια της καλά και ύστερα το πρόσωπό της. Μόλις ξανακοίταξε στον καθρέφτη, άφησε μια φωνή έκπληξης και τρόμου. Μια γεροδεμένη γυναίκα είχε σταθεί πίσω της και την κοίταζε χαμογελώντας περίεργα. Ωσπου να πει κάτι η Τζούλη, γύρισε την πλάτη της και απομακρύνθηκε, για να περάσει τελικά την έξοδο. Στο πρόσωπό της η Τζούλη είχε αναγνωρίσει την Χάριετ, μία από τις γυναίκες-φύλακες των

γυναικείων φυλακών, όπου είχε κρατηθεί για ένα μικρό χρονικό διάστημα, ύστερα από την απόπειρα εναντίον του Μπεν Μπεργκ, στην αίθουσα του Δικαστηρίου. Μετά από εκείνη την προσωρινή φυλάκισή της είχε οδηγηθεί με την παρέμβαση της συνηγόρου της και της ψυχολόγου της, στο ψυχιατρείο για τη θεραπεία της μελαγχολίας και της μάνητας, που την είχαν ταλαιπωρήσει για ένα διάστημα. Είχε αφηθεί ελεύθερη από τον magistrate για να επιστρέψει στην κοινωνία, αλλά οι μηνίες εκείνες και παρά τις προσπάθειές της, παρέμεναν νωπές στο νου της. Η συγκεκριμένη γυναίκα-φύλακας, είχε χάσει τελικά τη δουλειά της με την κατηγορία ότι γλυκοκοίταζε τις κρατούμενες. Είχαν γίνει αρκετά παράπονα από τις κρατούμενες και είχε κληθεί στο γραφείο της διεύθυνσης. Είχε προειδοποιηθεί ότι αν συνεχίσει τα καμώματά της, δε θα αργούσε να αποτελέσει μέρος των κρατουμένων στην ίδια φυλακή!..

Η καρδιά της Τζούλη πήγαινε να σπάσει. Δεν αισθανόταν καλά. Τα νεύρα της είχαν τεντωθεί στο έπακρο, ακόμη μία φορά. Κάθισε στο μοναδικό κάθισμα-πάγκο και έτριψε το μέτωπό της με απελπισία. 'Δεν αντέχω άλλο θεέ μου, δεν αντέχω. Όλα και όλοι θαρρείς πως με κνηγούνε. Δεν έχω

τη δύναμη να αντιμετωπίσω τη ζωή. Πού βαδίζω τελικά; Δεν έπρεπε να έρθω εδώ, απόψε! σκέφτηκε. Δεν ήθελε να βρίσκεται εκεί, όμως και η απομόνωση μακριά από το καθημερινό περιβάλλον τη φόβιζε και όχι σπάνια την απέλπιζε. Εκείνη τη στιγμή είχε χάσει και την παραμικρή διάθεση να ψάξει για την παρέα της, την Πατ και την Άννυ. Ήταν όμως βέβαια ότι ήταν ικανότερες από εκείνη ως προς την αντιμετώπιση της όποιας αντρικής συμπεριφοράς. «Δεν ξέρω, δεν ξέρω!» μουρμούρισε κουρασμένη και σηκώθηκε αργά από το κάθισμα. Άφησε το ιδιαίτερο των γυναικών, μετρώντας τα βήματά της. Σιγά-σιγά, κατάφερε και βγήκε από εκείνη τη θορυβώδη και αποπνικτική ατμόσφαιρα, ακουμπώντας την πλάτη της στον τοίχο της αίθουσας και προστατεύοντας με το τσαντάκι της το πρόσωπό της. Βρέθηκε έτσι έξω από το κτήριο και στο πεζοδρόμιο. Αν και ήταν περασμένη η ώρα, η κίνηση ήταν αρκετή. Ένας άντρας, προφανώς ένας πορτιέρης ή φύλακας του μπαρ, τη ρώτησε φιλικά αν χρειαζόταν ταξί. «Ναι, ευχαριστώ!» είπε σταθερά και με σοβαρό τόνο. Ο άντρας σήκωσε το χέρι του σε μία κίνηση πρόσκλησης. Ένα ταξί εμφανίστηκε στα γρήγορα, και σταμάτησε μπροστά στη Τζούλη. Εκείνη

καληνύχτισε τον πορτιέρη ευχαριστώντας τον και μπήκε στο ταξί. Έδωσε τη διεύθυνσή της, χωρίς καθόλου να προσέξει τον οδηγό που φορούσε καπέλο, τζόκεϊ. Έκλεισε τα μάτια της και πήρε μια βαθιά αναπνοή με ανακούφιση. Όταν τα άνοιξε διαπίστωσε ότι ο δρόμος που ακολουθούσε το ταξί, ήταν άγνωστος. «Οδηγέ, δεν πας καλά. Φεύγουμε μακριά από τη διεύθυνση που σου έδωσα». Επανέλαβε ξανά τη διεύθυνσή της, αλλά ο οδηγός δεν συμμορφωνόταν. Η Τζούλη άρχισε να αντιδρά: «Τι συμβαίνει; Γιατί δεν ακούς τις οδηγίες μου; Σταμάτησε τώρα, είπα. Θέλω να κατεβώ!» πρόσταξε. Ο οδηγός όμως χωρίς να σταματά το οδήγημα, γύρισε και την κοίταξε. Η Τζούλη πάγωσε. Οδηγός του ταξί δεν ήταν άλλος από τη 'σχολασμένη' από τις γυναικείες φυλακές, φύλακα, τη Χάριετ, που πριν από λίγη ώρα στο ιδιαίτερο των γυναικών της ντισκοτέκ, την είχε αντικρύσει μέσα από τον καθρέφτη να στέκεται πίσω της και να την κοιτάζει προκλητικά. «Τι θέλεις από εμένα;» τη ρώτησε σταθερά τώρα η Τζούλη, έχοντας επανακτήσει ποσοστό από την ψυχραιμία της, και ενώ επιχειρούσε με ήσυχες κινήσεις να ανοίξει την πόρτα. «Τι θέλω! Εσένα θέλω, τι άλλο;» απάντησε η Χάριετ με βραχνή φωνή, συνεχίζοντας να οδηγεί.

Η Τζούλη προσπάθησε και πάλι να ανοίξει την πόρτα της, μάταια. Είχε κλειδωθεί από τη 'μέγαιρα' οδηγό. Προσπάθησε να ανοίξει το παράθυρο, αλλά και εκείνο δεν άνοιγε, παρά μόνο το μισό. Είδε τη γυναίκα να την παρακολουθεί ειρωνικά. 'Είμαι παγιδευμένη με μία τρελή!' σκέφτηκε η Τζούλη και ένιωσε να ιδρώνει. «Σε παρακαλώ, άφησέ με να φύγω!», την παρακάλεσε, μάταια βέβαια. «Δεν μπορώ, σε χρειάζομαι!» απάντησε εκείνη, βραχνά. Η Τζούλη δεν πρόσθεσε τίποτα άλλο, καθώς είχε ήδη πάρει τις αποφάσεις της. Κάποια στιγμή λοιπόν που έσκυψε μπροστά, για να κρύψει δήθεν το πρόσωπό της στις παλάμες της, με ελάχιστες κινήσεις του αριστερού χεριού της, έβγαλε την αριστερή γόβα της με το βαρύ τακούνι και την κράτησε σφιχτά στο δεξί της χέρι, έτοιμη για όλα. Κάποια στιγμή η Χάριετ, σταμάτησε το ταξί. Τα αναμμένα φώτα, το μικρό μέσα στο αυτοκίνητο και τα μπροστινά, έσβησαν. Η Τζούλη κοίταξε γρήγορα έξω. Άγνωστη η συνοικία. Σωστή ερημιά. Και βέβαια το φως ήταν λιγοστό καθώς όλοι οι φυσιολογικοί άνθρωποι έπαιρναν τον 'τρίτο τους'! Ο ελάχιστος φωτισμός που έφτανε μίζερος από τις πανόψηλες μεταλλικές κολόνες, δεν βοηθούσε παρά μονάχα τα σημεία στα οποία βρίσκονταν. Η

Τζούλη όμως ήταν νέα και είχε άριστη όραση. Η ογκώδης οδηγός κατέβηκε. Κινούνταν βαριά και αργά. Η Τζούλη περίμενε ακίνητη στο πίσω μέρος του ταξί, πάντα στο κάθισμά της. Η οδηγός άνοιξε την πόρτα και διάταξε με τη βδελυρή φωνή της: «Κατέβα λοιπόν, τι περιμένεις;» Η Τζούλη όμως δεν κουνιόταν παρά προσπαθούσε να εξοικειωθεί με το πρόσωπο της οδηγού στο φτωχά φωτισμένο τοπίο και να ζυγίσει τις κινήσεις της 'μέγαιρας' και τις δικές της τελικά. Η παλιά φύλακας ανυπόμονη και ερεθισμένη από την ακινησία της Τζούλη, έσκυψε προς το εσωτερικό του αυτοκινήτου με διάθεση να τραβήξει τη νέα έξω από αυτό. Εκείνη λοιπόν τη στιγμή, δέχτηκε την απρόβλεπτη επίθεση της 'φυλακισμένης' της. Το βαρύ τακούνι που κρατούσε η Τζούλη στο δεξί της χέρι, υψώθηκε αστραπιαία και έπληξε την κορυφή του κεφαλιού της. Το χτύπημα ήταν βαρύ και αμειλικτο. Την τάραξε σύσσωμη και φέρνοντας το χέρι της στο κεφάλι της, υποχώρησε τρικλίζοντας, για να σωριαστεί τελικά μουγκρίζοντας σα λαβωμένο ζώο, πάνω στο πεζοδρόμιο. Η Τζούλη δεν σταμάτησε ούτε στιγμή. Πήδηξε αμέσως έξω και χωρίς να κοιτάξει ούτε μία φορά τη γυναίκα που είχε χτυπήσει και την είχε αφήσει να μουγκρίζει ξαπλωμένη εκεί πάνω στο

πεζοδρόμιο, τάχτηκε στο δρόμο της ελευθερίας της. Η τολμηρή νέα, κρατώντας πάντα το αριστερό παπούτσι της με το βαρύ τακούνι, στο δεξί της χέρι και στο αριστερό της χέρι το δεξί -κάποια στιγμή, το είχε βγάλει από το πόδι της εντελώς μηχανικά-, έτρεξε όσο μπορούσε πιο γρήγορα, μακριά από εκείνο το σημείο, προστατευμένη από τις σκιές των δέντρων και των σπιτιών, του μεγάλου και άγνωστου δρόμου. Δεν ήξερε πόση ώρα έτρεχε, όταν ξάφνου σε μία καμπή του, στην απέναντι γωνία έλαμψαν τα φώτα ενός γκαράζ. Λαχανιασμένη η νέα πέρασε το δρόμο, χωρίς ιδιαίτερη προσοχή και έτρεξε προς το γκαράζ με λαχτάρα. Μόλις βρέθηκε στο χώρο του, σταμάτησε για να πάρει κάποιες βαθιές εισπνοές, προτού επιχειρήσει να κοιτάξει για τηλέφωνο. Τελικά θυμήθηκε ότι κρατούσε τα παπούτσια της στο χέρι. Διαπίστωσε επίσης ότι πονούσαν τα πόδια της. Τα κοίταξε με κάποια απορία. Παρά τα χάλια τους, ακούμπησε κάτω τα τακούνια της και αφού τα έβαλε κανονικά στη θέση τους, τα φόρεσε. Έκανε μερικά αργά βήματα έξω από την είσοδο του μαγαζιού που ανήκε στο γκαράζ, για να εξισορροπήσει τις κινήσεις του σώματός της και τελικά μπήκε μέσα. Η γυναίκα στο ταμείο που την

είχε δει να κινείται έξω από το μαγαζί, την κοίταξε με περιέργεια, ενώ την ίδια στιγμή πατούσε το κουμπί κάτω από το ταμείο. Ένας άντρας βγήκε από μία πόρτα και προσποιήθηκε ότι τακτοποιούσε μερικά από τα μπουκάλια, που βρίσκονταν μέσα στα ξύλινα κιβώτια, δίπλα στο τεράστιο ψυγείο του τοίχου. Η Τζούλη πλησίασε τη γυναίκα και τη ρώτησε αν μπορούσε να χρησιμοποιήσει το τηλέφωνο. Εκείνη της έδειξε το κόκκινο τηλέφωνο, δίπλα στην πόρτα. Την ξαναρώτησε για τη διεύθυνση του γκαράζ. Η γυναίκα την κοίταξε: «Υπάρχει λόγος;» ρώτησε τη Τζούλη καχύποπτα. «Θα τηλεφωνήσω στο σπίτι μου, για να μην ανησυχούν», είπε και κομπιάζοντας πρόσθεσε: «Πρέπει να μου στείλουν ένα ταξί... Δεν έχω αρκετά χρήματα πάνω μου». Η γυναίκα δε μίλησε. Η Τζούλη κατευθύνθηκε στο κόκκινο τηλέφωνο. Τράβηξε ένα μικρό πορτοφόλι από το τσαντάκι της, που το είχε περασμένο γύρω από το λαιμό και τον αριστερό της ώμο και βγάζοντας ένα τηλεφωνικό κέρμα το τοποθέτησε στο τηλέφωνο. Στο ακουστικό ακούστηκε η φωνή της Κάρολ. «Θεία... η Τζούλη στο τηλέφωνο... Ναι, ναι, καλά είμαι! Άκουσε θεία μου... πολύ σε παρακαλώ φρόντισε να μου στείλεις το συντομότερο ένα ταξί, στη Λεωφόρο ΙΑ΄,

αριθμός 220. Είναι ένα γωνιακό γκαράζ. Οι άνθρωποι του γκαράζ μου έδωσαν τη διεύθυνση... Ναι αλήθεια... δεν έχω ιδέα πού βρίσκομαι. Όχι, θεία, δεν μπορώ να σου εξηγήσω τίποτα αυτή τη στιγμή, θα τα πούμε όταν ανταμώσουμε. Θεία μου, βεβαιώσου ότι θα αναφέρει το όνομά μου όταν έρθει, για να ξέρω ότι τον έστειλες εσύ. Δεν μπορώ να σε ξαναπάρω, έτσι; Σ' ευχαριστώ θεία μου, σ' ευχαριστώ πολύ!» Η Τζούλη έτρεμε τώρα. Κρύωνε και ένιωθε ένα είδος αδιαθεσίας. Αναρωτιόταν και για τη Χάριет. Αν και ένιωθε ανακούφιση που είχε γλυτώσει από τα χέρια της, αναρωτιόταν για τη συνέχεια του γεγονότος. Ήταν βέβαια ότι η Χάριет δε θα τολμούσε να μιλήσει για το επεισόδιο. Είχε βεβαρυμμένο παρελθόν, και είχε προχωρήσει σε πράξη ανόσια. Και πάλι όμως δεν μπορούσε να γνωρίζει τη συνέχεια των αντιδράσεών της. 'Ό,τι είναι να γίνει, θα γίνει!' σκέφτηκε και αποφάσισε να τη βγάλει από το μυαλό της.

Κάθισε εκεί μπροστά από την πόρτα του μαγαζιού. Η γυναίκα και ο άντρας την παρακολουθούσαν. Ξάφνου η γυναίκα άφησε το πόστο της και την πλησίασε. «Να σου φέρω κάτι ζεστό, love;» τη ρώτησε. Η Τζούλη την κοίταξε για πρώτη φορά.

Ήταν μία γυναίκα που φαινόταν ότι είχε περάσει για τα καλά την πρώτη νεότητά της. «Ευχαριστώ, αλλά ίσως και να μην προλάβω. Περιμένω ταξί», απάντησε η Τζούλη, με ευγνωμοσύνη. «Μην ανησυχείς γι' αυτό. Αν έρθει, δεν το πίνεις», επέμενε εκείνη και απευθυνόμενη στον άντρα είπε ζωηρά: «Ντην, φέρε ένα τσάι σε παρακαλώ! Βάλε και λίγη ζάχαρη και λίγο γάλα, έτσι;» Η Τζούλη άκουγε με τεταμένα τα νεύρα. Φοβόταν τα πάντα και τους πάντες. Φοβόταν μήπως εκείνο το 'τέρας η Χάριετ', εμφανιζόταν ξανά, κάποια στιγμή, μπροστά της. Ψάχνοντας ξανά μέσα της, βεβαιώθηκε ότι δεν ένιωθε την ελάχιστη τύψη, για το χτύπημα που είχε καταφέρει στο 'άρρωστο' κεφάλι της πρώην φύλακα. Ο Ντην είχε ήδη απομακρυνθεί, για να επιστρέψει μέσα σε μερικά λεπτά, με ένα μεγάλο φλιτζάνι. Κατευθύνθηκε προς τη Τζούλη που κοίταζε έξω, προφανώς για το ταξί, που περίμενε. «Μις, το τσάι σας», είπε ευγενικά. Η Τζούλη γύρισε ταραγμένη και τον κοίταξε. Ηρέμησε. Τον ευχαρίστησε με ένα ζεστό χαμόγελο και πήρε με προσοχή την κούπα που της πρόσφερε. Άρχισε να πίνει αργά, με τα μάτια πάντα καρφωμένα στο σκοτάδι που απλώνονταν έξω και πέρα από το φιλόξενο γκαράζ.

Η Τζούλη αναθεωρώντας την πράξη της εναντίον της Χάριετ, ήθελε να πιστεύει ότι δεν ήταν απλά μία νέα ανεπανόρθωτα προβληματική και ότι τα πάντα ήταν χαμένα, για εκείνη. 'Δεν μπορεί. Πιστεύω ότι είμαι φυσιολογική, απλά με χτύπησαν πολλές δυστυχίες. Προσπαθώ να τα βγάλω πέρα μόνη μου τώρα πια. Πρέπει να ξεφύγω οριστικά από τα ψυχωτικά φάρμακα που αλλάζουνε τον άνθρωπο. Άλλωστε δεν είναι δυνατόν ένας φυσιολογικός άνθρωπος να είναι καλός ή σκάρτος σ' όλη την έκτασή του. Απόδειξη καλοσύνης η θεία Κάρολ, ο θείος Μαρκ και η οικογένειά τους, ετούτοι οι άνθρωποι του γκαράζ...' Σκέφτηκε και αναστέναξε. Η γυναίκα του γκαράζ την κοίταξε. «Μην κάνεις έτσι, όπου νά 'ναι θα έρθει το ταξί σου». Η Τζούλη την κοίταξε στεναχωρημένη. «Ελπίζω, να είναι έτσι!» απάντησε. 'Αχ, κυρά μου, πού να ήξερες!' σκέφτηκε και συγκεντρώθηκε πάλι στην αναμονή της, του ταξί. Δεν είχε ιδέα πόσο μακριά βρισκόταν ετούτο το γκαράζ από το σπίτι της θείας Κάρολ, ούτε είχε τη διάθεση να πιάσει συζήτηση με εκείνη την καλή γυναίκα του γκαράζ. «Κάθισε λιγάκι! Τελείωσες κιόλας το τσάι σου;» ρώτησε η γυναίκα καλοσυνάτα. Η Τζούλη κοίταξε την κούπα και χαμογέλασε. «Κοντεύω!» είπε και ακολουθώντας

την συμβουλή της, κάθισε. Ένωθε πολύ κουρασμένη, παγωμένη και άρρωστη. Κοίταζε με αμηχανία πότε το ρολόι της και πότε έξω, ενώ κακές σκέψεις πλημμύριζαν το μυαλό της, ακατάπαυστα. Τα λεπτά περνούσαν πολύ αργά. 'Αχ! Μακάρι να είχα πεθάνει εγώ, στη θέση της μαμάς μου! σκέφτηκε κάποια στιγμή απελπισμένη. Σαν σε όνειρο είδε ένα ταξί να πλευρίζει το πεζοδρόμιο, μπροστά από την είσοδο του γκαράζ. Η Τζούλη πετάχτηκε όρθια και περίμενε με άγχος. Ένας άνθρωπος βγήκε από τη μεριά του οδηγού και κατευθύνθηκε στο γκαράζ. Άνοιξε ήσυχα την πόρτα και μπήκε. Ήταν ένας ώριμος άντρας, με ήρεμο πρόσωπο και απευθυνόμενος στη γυναίκα του γκαράζ, είπε: «Ήρθα εκ μέρους της κυρίας Κάρολ... να πάρω κάποια... κυρία... (κοίταξε ένα σημείωμα που το κρατούσε στην παλάμη του), τη Τζούλη Τζένκινς. Αυτό είναι το όνομά της». Η γυναίκα του γκαράζ τον κοίταξε προσεκτικά και ύστερα κοίταξε τη Τζούλη, περιμένοντας. Η Τζούλη προχώρησε ένα βήμα προς το μέρος του και είπε: «Εγώ είμαι η Τζούλη Τζένκινς». «Μάλιστα κυρία μου!» είπε ευγενικά ο ταξιτζής και προχώρησε προς την έξοδο, όπου στάθηκε και περίμενε για τη Τζούλη. Η νέα ένιωσε κάποια ηρεμία και ασφάλεια. Αφού

ευχαρίστησε τους ανθρώπους του γκαράζ με αληθινή ευγνωμοσύνη, τους καληνύχτισε και ακολούθησε τον ταξιτζή.

Μόλις έφτασε στο σπίτι της η Τζούλη, μίλησε στην Κάρολ και ζητώντας της συγγνώμη, της εξήγησε ότι ήταν πολύ καλά και ότι θα μιλούσαν το πρωί. Η Τζούλη δεν έκλεισε μάτι το υπόλοιπο της νύχτας. Δεν αισθανόταν ότι μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι της. Δεν μπορούσε όμως και να μείνει σ' αυτό. Αν και ήταν ενωρίς, όφειλε να ετοιμαστεί και να φύγει για τη δουλειά της. Σηκώθηκε με αργές κινήσεις και ρίχνοντας πάνω της μία ρόμπα κατευθύνθηκε στην κουζίνα όπου η Κάρολ ετοίμαζε τσάι. «Καλημέρα Θεία!» είπε χαμογελώντας της. «Καλημέρα παιδί μου! Πώς κοιμήθηκες; Όλα εντάξει;» «Ναι θεία μου, και θα πρέπει να σε ευχαριστήσω για το ταξί που μου έστειλες χτες βράδυ. Τι θα έκανα χωρίς την κατανόησή σου;» Την πλησίασε και την αγκάλιασε λέγοντας: «Σ' ευχαριστώ, θεία μου!» Η Κάρολ συγκινημένη την κοίταξε στο πρόσωπο με πρόδηλη ανησυχία. «Είδα το αυτοκίνητό σου παρκαρισμένο έξω από το σπίτι και αναρωτήθηκα που είχες πάει», είπε. Η Τζούλη είπε κοκκινίζοντας: «Συγγνώμη, θεία Κάρολ. Μόλις είχα παρκάρει, και βγαίνοντας

από το αυτοκίνητο, συνάντησα την Πατ και την Άννυ, ξέρεις παλιές συμμαθήτριάς μου από το Γυμνάσιο. Οι δυο τους μου πρότειναν να πάμε μια βόλτα και μια και είχα αφήσει την αρχική παρέα μου ενωρίς, είπα Ο.Κ. θα τους κάνω το χατίρι. Όμως... τέλος πάντων... Βρέθηκα αλλού γι' αλλού... ανέλπιστα... δεν πειράζει όμως... είμαι εδώ τώρα!» Η Κάρολ την κοίταξε προσεκτικά. Τα μάτια της είχαν πάντα μία ανησυχία όταν κοίταζε την ανιψιά της και εκείνη το ήξερε γιατί όχι μόνο το ένιωθε αλλά το έβλεπε. Εκείνο το πρωί η Τζούλη φαινόταν σκεπτική. «Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;» τη ρώτησε η Κάρολ. Η νέα αποφάσισε να καθίσει τραβώντας ένα κάθισμα δίπλα στο τραπέζι. Γύρισε, κοίταξε την Κάρολ και είπε: «Τελικά θεία μου...» σταμάτησε λίγο λες και ήθελε να σκεφτεί. Χαμογέλασε λυπημένα και πρόσθεσε, σα να μονολογούσε: «Δε νομίζω ότι η ζωή που κάνω, αξίζει!» Η Κάρολ την κοίταξε και πάλι με προσοχή. «Γιατί τα λες αυτά Τζούλη μου;» ρώτησε ύμε φανερή αγωνία. Κάθισε απέναντί της στο τραπέζι και απλώνοντας το χέρι της έπιασε το χέρι της Τζούλη. «Έγινε κάτι τι περασμένο βράδυ;» ρώτησε προσπαθώντας να κρύψει την ανησυχία της. «Χμ!.. Τι να απαντήσω; Υπάρχουν πάρα πολλοί άρρωστοι

εκεί έξω!» ανταπάντησε η Τζούλη. «Ίσως και να είναι έτσι παιδί μου, αλλά τι έχουν να κάνουν όλα αυτά μ' εμάς;» ρώτησε πάλι επίμονα η Κάρολ. Η Τζούλη γέλασε μελαγχολικά. «Όλα έχουν να κάνουν μ' εμάς θεία μου, όλα!» Η Κάρολ έβαλε την παλάμη της μπροστά από το στόμα της, σχεδόν φοβισμένη. «Είναι δυνατόν να μη βλέπεις θεία μου, πόσο βρωμερή είναι ετούτη η κοινωνία; Μα... τόσο πολύ, που δυσκολεύομαι να αναπνεύσω!» είπε πάλι η Τζούλη κοιτάζοντας αλλού. Τραβώντας το χέρι της από την παλάμη της Κάρολ μαλακά, σηκώθηκε και προχώρησε προς το παράθυρο. «Δεν μπορώ ν' αναπνεύσω!» είπε πάλι, σα να μονολογούσε, ενώ η Κάρολ την κοίταξε φοβισμένη. «Μας ξεγελά η μαγεύτρα η φύση, ξέρεις... ο ουρανός, η θάλασσα..., τα λουλούδια, τα ζωάκια, τα πτηνά... Αυτό είναι, αυτό φταίει! Γιατί αν αφαιρέσεις όλα αυτά τα θεϊκά καλούδια από τον μεγάλο πίνακα της ζωής, αυτό που απομένει, το 'ανθρώπινο σκουλήκι', τον βρωμίζει τελικά!» Σιώπησε για μία στιγμή και ύστερα πρόσθεσε χαμηλόφωνα: «Συγγνώμη θεία μου, αλλά πρέπει να ετοιμαστώ!» Σηκώθηκε, βγήκε βιαστικά από την κουζίνα και κατευθύνθηκε στο δωμάτιό της. Δεν άργησε να ξαναβγεί έτοιμη για τη δουλειά της. «Θεία φεύγω! Θα σε δω αργότερα»,

είπε εντελώς τυπικά και τη φίλησε στο μάγουλο. «Μα... δεν έφαγες τίποτα!» παραπονέθηκε η Κάρολ και η Τζούλη έχοντας δρασκελίσει το κατώφλι της κουζίνας είπε: «Μην ανησυχείς, θα πάρω κάτι από τα μαγαζιά». «Τζούλη υποσχέσου μου ότι το απόγευμα, ύστερα από τη δουλειά, θα μιλήσουμε λίγο για χτες βράδυ». Η Τζούλη είπε ένα «Ο.Κ. θεία Κάρολ!» και προχώρησε βιαστικά για να βρεθεί γρήγορα έξω από την αυλόπορτα, λες και όλα όσα είχαν διαδραματιστεί πριν από λίγη ώρα, στην κουζίνα της θείας της, είχαν διαγραφεί από το νου της, σαν με σφουγγάρι από μαυροπίνακα!

Εκείνο το πρωινό η Τζούλη ήταν κατειλημμένη από παράξενες ιδέες. Ήταν βέβαιο ότι είχε πολλά στο πιάτο της. Το παρελθόν της είχε γίνει η δεύτερη φύση της, κάτι σαν αγαπημένη-μισητή συνήθεια. Σε ετούτο το φοβερό βάρος, κάθε νέο δυσάρεστο γεγονός που ζούσε, πρόσθετε ένα επιπλέον βαρίδι. Ένιωθε ότι ήταν μία διχασμένη προσωπικότητα. Η μία πλευρά της επιθυμούσε την ηρεμία, τη γαλήνη και την ευτυχία δίπλα στα αγαπημένα της πρόσωπα και η άλλη ήταν μνησικάκη, εκδικητική, με μία στάση σκληρή έναντι εκείνων που διέπρατταν βαριά αδικήματα ή εγκλήματα, ανάλογα με εκείνα που είχαν σημαδέψει την

οικογένειά της και την ίδια προσωπικά. Τις περισσότερες φορές δεν είχε όρεξη να φάει, γιατί δεν πεινούσε, γιατί δεν μπορούσε να κατεβάσει τίποτα στο στομάχι της. Ήταν ένα πολύ λεπτό κορίτσι. Άλλοτε πάλι σκεφτόταν φοβερά πράγματα, σε σημείο να τρομοκρατείται εξ ιδίων και να φοβάται. Όταν συνέβαινε αυτό, απέφευγε τους πάντες, ακόμη και εκείνους που γνώριζε καλά ή ήταν φιλικοί απέναντί της και κλεινόταν στον εαυτό της. Δεν ήταν ασυνήθιστο το γεγονός ότι συχνά κατέφευγε στη μοναξιά του δωματίου της. Όσοι την πλησίαζαν με σκοπό τη γνωριμία της, στην πορεία, συχνά κρατούσαν αποστάσεις από εκείνη. Η διάθεσή τους απέναντί της, μικρής υπομονής συνήθως, εξελισσόταν σε κριτική και οι εντυπώσεις τους οδηγούσαν στο συμπέρασμα ότι επρόκειτο για μία νέα με ψυχολογικά αδιέξοδα. Έτσι λοιπόν δεν ήταν εύκολο να δημιουργεί μόνιμες σχέσεις με κανέναν, πέρα από τις επαγγελματικές, που ήταν τυπικές ούτως ή άλλως. Η Τζούλη εισέπραττε ετούτου του είδους τις αντιδράσεις χωρίς να δυσανασχετεί. Γνώριζε καλύτερα από τον καθένα το πρόβλημά της, που ήταν εκεί και που μάλλον δε θα εξέλιπε μια και είχε υφανθεί με τις ίνες της ψυχής της. Πολλές φορές

λοιπόν είχε σκεφτεί ότι έπρεπε να απομακρυνθεί από το περιβάλλον της πόλης που την είχε πληγώσει ανεπανόρθωτα. Λυπόταν όμως να αφήσει τον αδερφό της Ντέιβιντ. Άλλωστε η θεία Κάρολ και η οικογένειά της εξακολουθούσαν να της συμπαραστέκονται, παρόμοια και στον δεκαεξάχρονο αδερφό της Ντέιβιντ, με την ίδια αγάπη και κατανόηση.

Εκείνο το απόγευμα επιστρέφοντας από τη δουλειά της θεώρησε ότι όφειλε να ικανοποιήσει τη θεία της Κάρολ και να συζητήσει μαζί της. Είχε αφήσει λοιπόν την τσάντα της στο διάδρομο και είχε κατευθυνθεί στην κουζίνα όπου η Κάρολ είχε αποτελειώσει με τα άλλα παιδιά, που είχαν φάει κάτι πρόχειρο και είχαν καταφύγει στα δωμάτιά τους για μελέτη. Θα μαζεύονταν ξανά όλοι τους, για το δείπνο, την ώρα που θα κατέφθανε από το γραφείο του ο θείος Μαρκ. Φιλήθηκαν και η Κάρολ που είχε έτοιμο ζεστό νερό, είχε ετοιμάσει στη στιγμή δύο μεγάλα φλιτζάνια τσάι και είχε προσφέρει στη Τζούλη το ένα, μόλις εκείνη είχε καθίσει. Κάθονταν τώρα η μία απέναντι από την άλλη και έπιναν το τσάι τους, σιωπηλές. Κάποια στιγμή κοιτάχτηκαν επίμονα, δυνατά. Η Τζούλη κατέβαζε το τσάι της αργά, μία-μία γουλιά, χωρίς

να παύει να παρακολουθεί τις αντιδράσεις της Κάρολ. Ύστερα αφού άφησε το φλιτζάνι της στο τραπέζι, είπε αργά: «Θεία μου αποφάσισα να φύγω από εδώ!» Η Κάρολ που κοίταζε προσεκτικά τη Τζούλη και μελετούσε τη συμπεριφορά της, κατάλαβε αμέσως, τι εννοούσε η νέα. «Μα κοριτσάκι μου... γιατί τώρα; Πού θα πας;» ρώτησε στεναχωρημένη. «Θεία μου, κοίταξέ με! Κοίταξε πως κατάντησα! Δεν αντέχω άλλο σε ετούτο το περιβάλλον, σε ετούτη την πόλη!» «Κοριτσάκι μου, όλες οι πόλεις είναι ίδιες! Πίστεψέ με! Το πρόβλημά σου... -τα προβλήματά μας ήθελα να πω- τα κουβαλάμε μέσα μας και όπου κι αν κρυφτούμε, πάντα θα είναι μαζί μας, αχώριστοι εχθροί ή φίλοι!» επέμενε η θεία Κάρολ σε χαμηλό τόνο, με υπομονετικό ύφος. «Ακόμα κι αν είναι έτσι, εγώ... μπορώ να αλλάξω κάποια πράγματα. Ακόμη και το μικρό μου όνομα. Θα χρησιμοποιώ ένα άλλο... ένα υποκοριστικό, δεν ξέρω ακόμα ποιο. Ίσως και όχι τελικά. Θα το σκεφτώ. Και... ναι, θ' αρχίσω μία νέα ζωή, άγνωστη μεταξύ αγνώστων, θεία μου! Θα είναι καλύτερα για μένα, το νιώθω! Προσπάθησε να με καταλάβεις, θεία μου. Σε αγαπώ πολύ και δε θέλω να κάνω κάτι που θα σε κάνει να πονέσεις. Όμως είναι για το καλό μου. Εδώ σε ετούτη την

αδυσώπητη πολιτεία, πνίγομαι, χάνομαι! Δες με, θεία μου! Λιώνω και κάποια στιγμή θα σβήσω σαν το κεράκι, δεν το βλέπεις;» Η Κάρολ σηκώθηκε και έσπευσε κοντά της. Την αγκάλιασε και προσπαθώντας να φανεί γενναία, είπε με φωνή, έστω σπασμένη: «Τι μπορώ να πω παιδί μου; Θα μου λείψεις άγγελέ μου, θα μου λείψεις!» Ύστερα την άφησε και κατέφυγε στο νεροχύτη της κουζίνας, όπου άφησε τα δάκρυά της να ενωθούν με το νερό της βρύσης. Καημένη θεία Κάρολ! Όλες οι προσπάθειες του κόσμου δεν έφταναν, για να γυρίσουν πίσω το ρολόι της ζωής για τη Τζούλη 'τους'. Ήξερε ότι ο Ντέβιντ θα πληγωνόταν και όφειλαν να τον βεβαιώσουν ότι η απόφαση της Τζούλη να ταξιδέψει λιγάκι και να αλλάξει τόπο, ήταν πολύ καλή ιδέα. Ότι όλοι, σαν οικογένεια, όφειλαν να τη βοηθήσουν να βρει το δρόμο της προς την ευτυχία.

Η Τζούλη προσπάθησε να εξηγήσει στον αδερφό της ότι η απομάκρυνσή της από την πόλη τους, ήταν για το καλό της, για το καλό των δυο τους και για όλη την οικογένεια. Ότι στόχος της ήταν να ορθοποδήσει, να βελτιωθεί η κλονισμένη υγεία της. Το όφειλε στον εαυτό της. Του μίλησε για το χρέος της σε εκείνον, τον μικρότερο αδερφό της, που τον

υπεραγαπούσε, στη θεία Κάρολ και στην οικογένειά της που ήταν και δική τους. Κατάφερε και έπεισε τον Ντέιβιντ και τα λοιπά μέλη της οικογένειας της θείας Κάρολ, που είχαν αναστατωθεί από την απόφασή της, να δεχτούνε την απόφασή της σαν κάτι καλό, σωστό, ωφέλιμο. «Δε θα χαθούμε, θα το δείτε! Θα έρχομαι, θα έρχεστε... και Ντέιβ... κάποια στιγμή ίσως και να έρθεις να μείνεις μαζί μου! Έτσι;» Ο Ντέιβιντ την είχε κοιτάξει μελαγχολικά. «Θα μου λείψεις πολύ, Τζούλη!» είπε με όλη τη σοβαρότητα των δεκαέξι χρόνων του. «Παιδί μου είσαι νέα γυναίκα και σαν τέτοια οφείλεις τελικά να πετάξεις από την οικογενειακή σου στέγη! Θα είμαστε κοντά σου έστω και έτσι!» είπε ο Θεϊός Μαρκ φανερά λυπημένος.

Η Τζούλη περίμενε για λίγο καιρό. Είχε αποφασίσει να μην βιαστεί να αντικαταστήσει το όνομά της με κάποιο χαϊδευτικό, ώστε να παραπλανά τους γύρω της. Κι αυτό καθώς διαπίστωνε όλο και περισσότερο, ότι ο χρόνος που είχε κυλήσει, τα είχε σκεπάσει με εκείνη τη σκόνη που εμποδίζει τη μνήμη να θυμάται γεγονότα, που αφορούν τους άλλους! Είχε περάσει ένα μεγάλο διάστημα από τη δίκη του «κακούργου Μπεν» και

από την επίθεσή της εναντίον του και τον τραυματισμό του, μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου! Ύστερα ήταν τα διάφορα νοσοκομεία και τα αναμορφωτικά κρατητήρια... Όλα εκείνα τα θλιβερά γεγονότα, όλα ήταν περαστικά. Είχαν καλυφθεί από άλλα μεταγενέστερα γεγονότα, λιγότερο ή περισσότερο παρόμοια ή και σημαντικά. «Τόσα που συμβαίνουν καθημερινά, ο κόσμος δεν έχει απλά την τάση να τα ξεχνά, έχει την ανάγκη να το κάνει, ώστε να μπορεί να αντιμετωπίζει όλα εκείνα τα νέα δυσάρεστα, που καταφθάνουν καθημερινά... και πάει λέγοντας!» είχε σκεφτεί πολλές φορές η Τζούλη, μάλλον ανακουφισμένη, από εκείνο το παιχνίδι της αγωνίας, του άγχους και της παρηγοριάς. Ευτυχώς που στη δική τους περίπτωση οι εφημερίδες δεν είχαν κάνει μεγάλο σαματά. Ήταν ίσως λιγότερες οι εφημερίδες και η ανάγκη τροφοδότησης των πελατών τους, με φρικτά νέα, δεν ήταν η μεγαλύτερη. Όταν είχαν διαδραματιστεί όλα αυτά, η Τζούλη ήταν παιδάκι και την περίοδο του βιασμού της από τον «εγκληματία Μπεν», ήταν μία ασήμαντη έφηβη. Τώρα και ύστερα από ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα και σε μία άλλη νέα πόλη, ποιος θα μπορούσε να αναγνωρίσει την κακότυχη Τζούλη;

Στο διάστημα οργανωμένης σκέψης για μία σωστή απόφαση, σε σχέση με την εκλογή μιας νέας πόλης, πούλησε και το αυτοκινητάκι της καθώς χρειαζόταν τα επιπλέον χρήματα. Επίσης έψαχνε καθημερινά για εύρεση εργασίας, στις αγγελίες των εφημερίδων ή στις σχετικές σελίδες στο Internet, και φυσικά σε μία πόλη που θα της άρεσε. Αυτά τα ακολουθούσε το θέμα εύρεσης κατοικία. Δεν άργησε να βρει τα δύο πρώτα: εργασία στο όμορφο Port Macquarie, σε ένα supermarket, ενώ ταυτόχρονα θεώρησε καλό να εγγραφεί στο κολλέγιο της πολιτείας, για να παρακολουθεί λογιστικά τρία απογεύματα την εβδομάδα μετά από τη δουλειά της. Είχε επίσης επιτυχία και στην αναζήτηση δωματίου «σε σπίτι με οικογενειακό περιβάλλον». Επρόκειτο για ένα ανεξάρτητο δωμάτιο, σε κατοικία ηλικιωμένου ζευγαριού. Οι άνθρωποι παραχώροσαν στον ενοικιαστή τους επιπλέον, το δικαίωμα χρήσης και όλων των άλλων χώρων του σπιτιού τους, από κοινού με τον εαυτό τους.

Αργότερα, όταν η Τζούλη ήρθε στο Port Macquarie, διαπίστωσε ότι η πόρτα του δωματίου που νοίκιαζε άνοιγε σε ένα ευχάριστα επιπλωμένο foyer, που έφερε δύο ακόμη πόρτες πλην της κεντρικής εισόδου στο σπίτι: η μία επικοινωνούσε με το

υπόλοιπο σπίτι, εφόσον ο ενοικιαστής το επιθυμούσε και η άλλη ανήκε στο κοινό μπάνιο. Το μεγάλο σπίτι βρισκόταν σε μία καλή συνοικία κοντά στη θάλασσα. Τι άλλο καλύτερο από αυτό μπορούσε να βρει; Δουλειά, ένα μικρό διαμέρισμα και κολλέγιο, προσφέρθηκαν θαρρείς ως ένα νοικοκυρεμένο πακέτο, από το συμπαθέστατο Port Macquarie. Όταν η Τζούλη πρωτοέφθασε στον τόπο του προορισμού της, νόμισε ότι είχε ταξιδέψει σε άλλη γη, σε άλλη χώρα. Ζεστός ο συμμαζεμένος τόπος, γεμάτος από το γαλάζιο της θάλασσας, ανανέωσε την κατακερματισμένη αισιοδοξία της, ευθύς μόλις πάτησε το πόδι της, σε αυτόν. Ένωθε να ξαναγεννιέται, ότι ανέπνεε καλύτερα. Ήταν σχεδόν βέβαια ότι ο άνεμος της αλμύρας και η θαλπωρή του ήλιου, γλύκαιναν τις ψυχές των κατοίκων της. Έυλογημένη γη! Αυτό είναι! σκέφτηκε και χαμογελώντας έσυρε τα χέρια της στα φλογισμένα από ευτυχία, μάγουλά της. Ήταν αλήθεια ευχαριστημένη εκείνες τις στιγμές. Οι σπιτονοικοκύρηδες, άνθρωποι γελαστοί και ευγενικοί, την υποδέχτηκαν με χαρά και εξ αρχής έδειξαν ενδιαφέρον για εκείνη τη νέα γυναίκα, που άκουγε στο όνομα Τζούλη. Εξομολογήθηκαν ότι ήταν το πρώτο πρόσωπο που νοίκιαζε εκείνο το

δωμάτιο στο σπίτι τους και τη βεβαίωσαν ότι τους άρεσε να έχουν μία νεανική συντροφιά, τώρα που είχε φύγει από κοντά τους και το τελευταίο από τα παιδιά τους. Εξήγησαν στη Τζούλη, ότι η κουζίνα και το μεγάλο καθιστικό ήταν στη διάθεσή της, αν και υπήρχαν ένας ή δύο βατοί όροι, όπως είχε ήδη αναφερθεί και στην αγγελία τους.

Ετούτη η αλλαγή υπήρξε ευεργετική για τη Τζούλη. Για πρώτη φορά ύστερα από πολλόν καιρό, ένιωθε ασφαλής. Προσπαθούσε να σκέφτεται θετικά και άρχισε να κάνει σχέδια για το μέλλον. Στη δουλειά της άρχισε να γίνεται γνωστή για την προθυμία της, την ευγένειά της και το ελκυστικό της χαμόγελο. Μαθεύτηκε ότι πήγαινε στο κολλέγιο για να ολοκληρώσει τις σπουδές της και αυτό την ανέβαζε στα μάτια των ανωτέρων της. Το είχε αντιληφθεί αυτό που γινόταν και προσπαθούσε να το προσπερνά, καθώς δεν ενδιαφερόταν να ξεχωρίζει από τους συναδέλφους της. Μεταξύ αυτών ξεχώριζαν η Μόιρα και ο Φίλιπ. Η Τζούλη άφησε τη Μόιρα που ήταν λίγο μεγαλύτερή της και ελεύθερη, να την πλησιάσει. Δύο-τρεις φορές, πήγανε μαζί στον κινηματογράφο, και κάποια από τα απογεύματα που δεν είχε μαθήματα στο κολλέγιο είχανε πάει για ένα ελαφρύ δείπνο. Όσο

για τον Φίλιπ, η γενική εντύπωση όλων στο Supermarket ήταν ότι επρόκειτο για ένα εργατικό και έντιμο παλικάρι. Μερικές φορές έτυχε να δουλεύουν ο ένας δίπλα στον άλλο. Ήταν ωστόσο φανερό ότι η Τζούλη δεν ενδιαφερόταν για ιδιαίτερες σχέσεις με κανέναν. Αυτή η θέση της δικαιολογείτο από την ίδια με τις σπουδές της στο κολλέγιο, για τις οποίες, όπως ήδη αναφέρθηκε, διέθετε τρία απογεύματα την εβδομάδα.

Είχαν περάσει κιόλας αρκετές εβδομάδες αφότου η Τζούλη είχε πιάσει δουλειά στο σουπερμάρκετ. Μία μέρα που η Τζούλη και ο Φίλιπ τοποθετούσαν κάποια προϊόντα στα ράφια, ο Φίλιπ την προσκάλεσε να πάρουν ένα αναψυκτικό σε ένα καφέ ύστερα από τη δουλειά, εκεί κοντά στην επιχείρηση, όπου εργάζονταν. Η Τζούλη δέχτηκε. Ήταν ελεύθερη εκείνο το απόγευμα, οπότε αν γυρνούσε στο σπίτι της μία ώρα αργότερα, δεν επηρέαζε αλήθεια το πρόγραμμά της. Βγήκανε λοιπόν έξω, ήπιανε από μια πορτοκαλάδα, αντάλλαξαν κάποιες απόψεις για τη δουλειά τους και τους συναδέλφους τους και ο Φίλιπ τη συνόδευσε στο σπίτι της που απείχε από τη δουλειά τους, μισή ώρα περίπου με τα πόδια. Ο νέος της φερνόταν ευγενικά, φιλικά και το κυριότερο, σε

καμία περίπτωση δεν είχε επιχειρήσει να την πλησιάσει περισσότερο. Αυτό το εκτιμούσε πολύ η Τζούλη. Με το πέρασμα του χρόνου και καθώς ο Φίλιπ κέρδιζε όλο και περισσότερο την εμπιστοσύνη της, οι έξοδοί τους πόνκωσαν. Ο Φίλιπ οδηγούσε μία μοτοσυκλέτα Σουζούκι εκείνη την περίοδο και αυτό τους βοηθούσε να επισκέπτονται παραλίες κατάλληλες για κολύμπι. Η Τζούλη είχε πραγματικά ανθίσει. Η ικανοποίηση για τη δουλειά της και τα μαθήματά της αφενός και το ενδιαφέρον του Φίλιπ αφετέρου, τη βοήθησαν να επανακτήσει όλο και περισσότερο την εμπιστοσύνη στον εαυτό της αλλά και στην κοινωνία. Είχε αρχίσει να βλέπει με διαφορετικό μάτι τους συνανθρώπους της. Φαινόταν ότι είχε πετύχει να απαλλαγεί από το ρούχο του 'στιγματος' και της 'πομπής' που φορούσε για πολύν καιρό. Σε ετούτο το σημείο της ζωής της είχε αρχίσει επιπλέον, να κάνει σχέδια για περαιτέρω σπουδές.

Η φίλη της Τζούλη Μόιρα, ήταν πάντα εκεί και την παρακολουθούσε με συμπάθεια. Έβλεπε ετούτο το κορίτσι που δεν ξεπερνούσε τα είκοσι, να μεταμορφώνεται σε μία όμορφη νέα. Η σχέση της με τη Τζούλη, αν και καλή, δεν συνέβαλε ώστε να γίνουν πυκνές οι συναντήσεις τους εκτός εργασίας.

Μία μέρα συνέβη κάτι χαρακτηριστικό. Η Τζούλη πήγαινε στη δουλειά της, όταν άκουσε κάποιον να φωνάζει το όνομά της. Η φωνή του ανθρώπου αντήχησε γνωστή στα αυτιά της. Απόρησε όμως αν και αναστατωμένη προσποιήθηκε το αντίθετο και χωρίς να κοιτάξει προς την κατεύθυνση από όπου ερχόταν η φωνή, συνέχισε να απομακρύνεται από εκείνο το σημείο. Καμία από τις νέες γνωριμίες της δεν θα την καλούσε με τέτοιο τρόπο. Αναμφίβολα, ήταν κάποιος από τους γνωστούς, που είχε αφήσει πίσω της στη μεγαλούπολη του Σύδνεϋ, από όπου προερχόταν. Αυτό τουλάχιστον είχε πιστέψει. Σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε και στεναχωρήθηκε, αλλά κράτησε την έννοια της για τον εαυτό της και μόνο. Αργότερα την ίδια ημέρα και ύστερα από τη δουλειά της, κατέφυγε σε ένα κομμωτήριο της γειτονιάς της, έκοψε τα όμορφα μακριά μαλλιά της και άλλαξε ελαφρά το χρώμα τους. Την επόμενη, οι συνάδελφοί της στο σουπερμάρκετ, θεώρησαν την κίνησή της ένδειξη ωριμότητας και μόνο ο Φίλιπ, που ένιωθε ότι τη γνώριζε, λιγάκι έστω, αναρωτήθηκε: 'Τζούλη... γιατί άραγε το έκανε αυτό;' Εντελώς παράδοξα, με την αλλαγή αυτή, ήρθε και μία άλλη: η απόφασή της να διακόψει τη σχέση της με τον Φίλιπ. Δεν άντεχε στην ιδέα ότι

κάποια στιγμή, αυτός ο νέος άντρας θα μπορούσε να ακούσει κάτι για το παρελθόν της. Οι σκέψεις της που είχαν αρχίσει να την κατακλύζουν τώρα η μία μετά την άλλη την οδήγησαν όπως συνήθως στο άγχος. Αποφάσισε λοιπόν να αποφεύγει τον Φίλιπ, προβάλλοντας σα δικαιολογία τη μελέτη της, που πραγματικά είχε γίνει περισσότερο απαιτητική. Άλλωστε η Τζούλη δεν γνώριζε άλλον, καλύτερο τρόπο, για να ξεπερνά τις ανησυχίες της, από του 'να πέφτει με τα μούτρα' στη μελέτη.

Η Μόιρα οδηγούμενη από τη γυναικεία της διαίσθηση, ένιωσε ότι οι κινήσεις της Τζούλη είχαν βαθύτερα αίτια από εκείνα που εκείνη πρόβαλε. Κάποια λοιπόν στιγμή στη δουλειά και πριν από την ώρα του κολατσιού, την πλησίασε και με διακριτικότητα την ρώτησε αν ήθελε να φάνε παρέα. Η Τζούλη βιάστηκε να την αποφύγει, λέγοντας πως δεν μπορούσε και ότι θα ήταν καλύτερα να το κάνουν μία άλλη φορά. Η στάση της έπεισε τη Μόιρα ότι πραγματικά κάτι δεν πήγαινε καλά με τη Τζούλη. 'Κάτι άλλαξε εδώ και λίγες ημέρες. Από τότε που έκοψε τα μαλλιά της. Ή μήπως τα έκοψε για κάποιον άλλο λόγο και όχι γιατί την είχαν κουράσει; Είναι δυνατόν να μελετάει τόσο πολύ, ώστε να μην της περισσεύει

καιρός για τίποτα άλλο;’ αναρωτήθηκε η Μόιρα, που δεν ήταν ούτε περίεργη μήτε αδιάκριτη. Ενδιαφερόταν για τη νέα συνάδελφό της, κυρίως γιατί ήταν ολομόναχη στην πόλη τους. Βέβαια και η ίδια δεν είχε γονείς, αλλά αυτό δεν υπήρξε ποτέ λόγος ή αιτία, για να λοξοδρομήσει από τον σωστό για τον άνθρωπο δρόμο ή να γίνει παράξενη ή δύσκολη. Απεναντίας είχε δυνατό χαρακτήρα και καλή καρδιά, προσόντα σπάνια για άτομο, σε παρόμοια θέση όπως εκείνη. Διαπίστωνε επιπλέον ότι η Τζούλη φαινόταν ξαφνικά αγχωμένη και φυσικά ή ίδια δεν ήξερε πού να το αποδώσει. Πίστευε ακόμη ότι η αλλαγή της, είχε συντελέσει και στην απομάκρυνσή της από τον Φίλιπ. Δεν ήταν καθόλου μυστικό και όπως ήταν επόμενο και οι λοιποί συνάδελφοί τους στο σουπερμάρκετ, το είχαν προσέξει. Πέρα λοιπόν από την αλλαγή της συμπεριφοράς της Τζούλη και πέρα από τη φαινομενική ρήξη ανάμεσα σε εκείνη και στον Φίλιπ, η Μόιρα είχε πειστεί πως υπήρχαν άλλα πολύ πιο σοβαρά και βαθύτερα αίτια για μια τέτοια απότομη αλλαγή συμπεριφοράς. Ήταν σχεδόν βέβαια, ότι η Τζούλη προσπαθούσε να κρατηθεί ακέραια, μένοντας μακριά από ένα σοβαρό πρόβλημα, ίσως και ένα παρελθόν που πλήγωνε.

‘Καλύτερα ένα κάποιο παρελθόν και η αντιμετώπισή του, παρά το δικό μου ΤΙΠΟΤΑ’, είχε απαντήσει ξαφνικά στο σκεπτικό της, για το μυστήριο που κάλυπτε την συμπεριφορά της Τζούλη. Στην αλυσίδα των σκέψεων και των συμπερασμάτων της η Μόιρα, κατέληξε και πάλι όπως και πριν, ότι δηλαδή η Τζούλη είχε ανάγκη από ηθική υποστήριξη. Με ετούτο το σκεπτικό ήρθε και η απόφασή της να προσπαθήσει εκ νέου να κερδίσει την εμπιστοσύνη της. Άλλωστε είχε καιρό στα χέρια της. Δεν είχε ούτε ‘φίλο μήτε αγαπητικό’, επομένως τι καλύτερο από του να βοηθήσει αυτό το νέο κορίτσι να χαμογελάσει και πάλι αυθόρμητα, όπως τότε, όταν την είχε πρωτογνωρίσει, μόλις δηλαδή είχε πιάσει δουλειά στο σουπερμάρκετ!

«Λοιπόν; Θα καταδεχτείς να φάμε παρέα ετούτο το Σαββατοκύριακο;» ρώτησε τη Τζούλη η Μόιρα με ένα ακατανίκητο χαμόγελο, στο tea-time. Η Τζούλη την κοίταξε κατάματα με ένα διεισδυτικό βλέμμα. Ήταν βέβαιο ότι η Τζούλη σκεφτόταν. Ή Μόιρα είναι «εντάξει» και είναι αλήθεια ότι τη συμπαθώ’, συμπέρανε και τελικά ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα δισταγμού αποφάσισε ώστε η απάντησή της στη Μόιρα να είναι καταφατική. «Εντάξει! Ετούτο το Σάββατο, το απόγευμα, καλώς

εχόντων των πραγμάτων;», ρώτησε προτείνοντας και η Μόιρα χαμογέλασε ευχαριστημένη. «Τι θα έλεγες για τις πέντε το απόγευμα;» τη ρώτησε χαμογελώντας φιλικά και η Τζούλη κούνησε το κεφάλι της καταφατικά λέγοντας: «Ο.Κ.!» «Ωραία λοιπόν, θα ανταμώσουμε στις πέντε, στην παραλιακή, εκεί που είναι τα εστιατόρια, τα καφέ και τα φαγάδικα... και συγκεκριμένα στο fish and chips shop, του George, του Έλληνα! Έτσι τον αποκαλούμε όλοι, είναι πασιγνωστος. Αν δεν το ξέρεις ήδη, θα το ξεχωρίσεις αμέσως με το που θα βρεθείς εκεί, καθώς είναι μοναδικό στο είδος του. Είμαι βέβαια ότι θα σου αρέσει. Είναι από τα ελάχιστα παραδοσιακά μαγαζιά, που έχουν απομείνει», είπε χαρούμενη και συνέχισε: «Να είσαι βέβαια, ότι θα περάσουμε πολύ όμορφα!» Η Τζούλη που δεν καταλάβαινε τον ενθουσιασμό της Μόιρα, παρακολουθούσε τις αντιδράσεις της μάλλον έκπληκτη. Χαμογέλασε ωστόσο και την κοίταξε στα μάτια όπως πριν. Αν και πίστευε στις ποιότητες της Μόιρα, παραξενευόταν σ' εκείνο το ξέσπασμα ενθουσιασμού. Σκέφτηκε πως δεν είχε λόγο να ανησυχεί για τίποτα, απεναντίας. Ήθα έπρεπε να θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό να έχω μια φίλη σαν τη Μόιρα. Είναι διακριτική και

ευαίσθητη. Αλήθεια μου αρέσει! αποφάσισε τελικά μέσα της, η Τζούλη, παραμερίζοντας κάθε επιφυλακτικότητα απέναντί της. «Τι σκέφτεσαι;» τη ρώτησε η Μόιρα. «Εσένα και πόσο υπομονετική και καλή είσαι, με ανθρώπους, σαν εμένα!» είπε με σιγανή φωνή. «Έλα, ούτε να το σκέφτεσαι αυτό. Ταιριάζουμε, γι' αυτό επιμένω στη σχέση μας. Αλλά... καιρός να πάμε πίσω στη δουλειά, τι λες;» Η Τζούλη σηκώθηκε, κουνώντας καταφατικά το κεφάλι της.

Το Σάββατο, η Τζούλη ήταν στην παραλιακή, στον τόπο του ραντεβού της με τη Μόιρα, ενωρίτερα από τις πέντε. Κάθισε σε ένα παγκάκι κοιτάζοντας τη θάλασσα του καλοκαιριού που άστραφτε ακόμα εκείνη την ώρα. Ο κύκλος του ορίζοντα χαραζότανε καθαρά, διακριτικά. Παρακολουθούσε τις μητέρες με τα μωρά τους στα καρτσάκια και σκεφτόταν πόσο εύθραυστη μπορεί είναι η ευτυχία ενός ανθρώπου. Κάποια παιδάκια προφυλαγμένα από τα αντηλιακά μπλουζάκια τους και τα καπέλα τους, έπαιζαν ακόμα στην άμμο. Κοίταζε αχόρταγα εκείνη την ειρηνική εικόνα που ξεγελούσε και τον πιο πολύπαθο στη ζωή. «Α, εδώ είσαι λοιπόν!» άκουσε τη Μόιρα και ξαφνιάστηκε. Σηκώθηκε. Φιλήθηκαν. «Ναι... καλησπέρα... Είναι

αλήθεια πανέμορφο ετούτο το μέρος, γεμάτο φως και χρώμα. Γεμάτο ζωή! Ναι γεμάτο ζωή!» Χαμογέλασε. «Μη με παίρνεις πολύ σοβαρά, αλήθεια σου λέω», είπε με φανερή ευχαρίστηση στον τόνο της φωνής της. Η Μόιρα την κοίταξε λες και τη συναντούσε για πρώτη φορά. Χαμογέλασε με τη σειρά της. «Είσαι πολύ ρομαντική!» είπε σχεδόν χαϊδευτικά. Κοιτάχτηκαν με φανερή περιέργεια τώρα, λες και συναντιόντανε για πρώτη φορά. Ένα νέο, και ουσιαστικά ενδιαφέρον στοιχείο, αναδυόταν στη σχέση τους, εκείνη τη στιγμή. Ήταν άυλο, ανεξήγητο και δύσκολα μπορούσαν να το εκφράσουν οι λέξεις. Παρά την συνδυαστική εκείνη ατμόσφαιρα και την παρόμοια διάθεση, ξαφνικά οι δύο νέες έγιναν ιδιαίτερα προσεκτικές η μία απέναντι στην άλλη. «Πάμε... λοιπόν στο fish and chips shop, του George, του Έλληνα!» είπε η Μόιρα και πάντα χαμογελώντας προχώρησε πρώτη, με τη Τζούλη να συμβαδίζει και να συγχρονίζει το βήμα της, με το δικό της. Κατευθύνθηκαν προς το συγκεκριμένο μαγαζί. Δεν ήταν ούτε μακριά, μήτε που βιάζονταν να φτάσουν εκεί. Δεν πεινούσαν στ' αλήθεια. Αρχικά το φαγητό, ήταν μία δικαιολογία για να βρεθούν οι δυο τους, κάπου πιο ζεστά και περισσότερο

ανθρωπινά, από ότι στο σουπερμάρκετ όπου συναντιόνταν καθημερινά. Ο στόχος της Μόιρα για εκείνη τη συνάντησή τους ήταν η συντροφιά, η παρέα, η απόπειρα για τη δημιουργία μιας στενότερης, φιλικής σχέσης ανάμεσά τους.

Υπήρχαν αρκετοί άνθρωποι που περίμεναν να σερβιριστούνε στο συγκεκριμένο μαγαζί. Η Μόιρα εξήγησε ότι τα Σαββατοκύριακα και τις αργίες το μεσημέρι, που υπήρχε πληθώρα ανθρώπων, ο πελάτης αναγκαζόταν να περιμένει αρκετή ώρα στην ουρά, για να αγοράσει το φαγητό του. Εκείνη την ώρα, και τη στιγμή, επικρατούσε μία χαλάρωση. Το μαγαζί ήταν καλό, αγαπητό και ο κόσμος αγόραζε τα προϊόντα του ως αργά. Έκλεινε λοιπόν γύρω στις εφτά η ώρα, ή εφτά και μισή, το απόγευμα, τότε που οι περισσότεροι από τους επισκέπτες της παραλιακής, αποχωρούσαν. Η Τζούλη τα γνώριζε αυτά, αλλά δεν έλεγε τίποτα γιατί της άρεσε να αφήνει τη Μόιρα, να της μιλά. Είχε επισκεφτεί και είχε απολαύσει εκείνη την παραλία από τις πρώτες κιόλας ημέρες της αφίξεώς της, στην όμορφη παραθαλάσσια πόλη.

Όταν έφτασε η σειρά των δύο κοριτσιών, έδωσαν τις παραγγελίες τους και έχοντας πληρώσει, πήραν

την απόδειξη και το μηχανάκι με τον αριθμό κλήσεώς τους και κάθισαν σε ένα από τα άδεια τραπεζάκια, τα τοποθετημένα για τους πελάτες του μαγαζιού, μπροστά και στα πλάγια του κτηρίου. Περίμεναν ήσυχες μέχρι να ετοιμαστεί το φαγητό τους. Δεν μιλούσαν. Η θάλασσα λες και είχε μονοπωλήσει την προσοχή τους, τόσο, που όταν ακούστηκε το ειδοποιητήριο μηχανάκι πάνω στο τραπέζι τους, πετάχτηκαν κυριολεκτικά από το κάθισμά τους. Γελώντας από ετούτη τη σαστιμάρα τους, προχώρησαν προς το σημείο παραλαβής και δίνοντας πίσω το μηχανάκι κλήσεως, μέσα σε ελάχιστα λεπτά είχαν παραλάβει τα πακετάκια τους του φαγητού, είχαν επιστρέψει και είχαν καθίσει στο ίδιο τραπεζάκι. Το ψάρι και οι τηγανιτές πατάτες μοσχοβολούσαν τόσο, που και μόνο βλέποντάς τα, σου άνοιγαν την όρεξη, ενώ το πλαστικό με τη σαλάτα υποσχόταν τη δροσερή συντροφιά στο ζεστό ψάρι και στις καυτές, τηγανιτές πατάτες. «Θεέ μου τι όμορφα που είναι!» είπε ξαφνικά η Τζούλη και ένιωσε τη θαμμένη αισιοδοξία της να αναδύεται στέρα. Η Μόιρα την κοίταξε με συμπάθεια. «Άντε να φάμε, γιατί πεινάω... Και να μην πεινούσα, με τέτοιες λιχουδιές... Τι να τα κάνεις τα καλύτερα φαγητά

του κόσμου! Μπροστά σε ετούτο εδώ, όλα τα άλλα χλομάζουν!» Το ύφος της υμνωδίας των fish and chips από τη Μόιρα, ενήργησε ευεργετικά. Ξέσπασαν και οι δυο τους στα γέλια και έτσι για άλλη μια φορά, ο ελάχιστος διαταγμός που είχε περισσέψει ανάμεσά τους, διαλύθηκε. Έφαγαν, απόλαυσαν τη λεμονάδα τους και στο τέλος, με την παρέα του αφράτου ζεστού καπουτσίνο, είπαν κάποια ανέκδοτα και γέλασαν με την καρδιά τους. Οι δύο νέες είχαν βρει εκείνο που αληθινά τους έλειπε: την ξεγνοιασιά, όπως αυτή γεννιέται μέσα από την ειλικρίνεια της αμερόληπτης σχέσης.

Είχε κιάλας περάσει ένα διάστημα αφότου η Τζούλη και η Μόιρα είχαν συνδεθεί με μία σχέση φιλική, ισορροπημένη. Εποχιακά είχε φύγει το καλοκαίρι και στη θέση του, είχε μπει το φθινόπωρο. Όμως οι ζεστές μέρες που επέμεναν να διαδέχονται η μία την άλλη, έδιναν την εντύπωση ότι το καλοκαίρι εξακολουθούσε ατάραχα την πορεία του. Ήταν φανερό ότι το κέφι της Τζούλη και η εμπιστοσύνη προς τον εαυτό της, είχαν βελτιωθεί. Ένα κυριακάτικο μεσημέρι, οι δύο φίλες είχαν αποφασίσει να πάρουνε τον περίπατό τους στην παραλιακή λεωφόρο, που διατηρούσε την κίνησή της, χειμώνα-καλοκαίρι. Περιπατούσανε

λοιπόν οι δυο τους, κοιτάζοντας πότε την βαθυγάλανη θάλασσα και πότε τα καταπράσινα έλατα, που η σκιά τους παρέα με το θαλασσινό αεράκι, δημιουργούσαν τη δροσιά που βασιλευε στην παραλιακή ή ακόμα και την ψυχρή υγρασία στη διάρκεια του χειμώνα. «Κοίταξε εκείνα τα παιδάκια, τι χαριτωμένα που είναι!» είπε ξαφνικά η Μόιρα, σπάζοντας τη σιωπή ανάμεσά τους. Ήταν δύο μικρά κοριτσάκια ντυμένα με μπλε προστατευτικά -από τις ζημιογόνες ακτίνες του ήλιου- κουστούμια μπάνιου, που παίζανε στην άμμο, πολύ κοντά στο δρόμο. Χτίζανε με πλαστικά φτυαράκια και κουβάδες, ένα μικρό όγκο, με χαριτωμένες κινήσεις και σχετική συγκέντρωση. Η Τζούλη χαμογελώντας κουνώντας το κεφάλι της καταφατικά. «Να και οι γονείς τους!» είπε πάλι η Μόιρα. Ένα ζευγάρι νέων ανθρώπων είχε ήδη πλησιάσει τα κοριτσάκια, φανερά για ενισχύσει την παιδική προσπάθεια. «Τι όμορφη σκηνή, μα τω Θεώ!» είπε η Μόιρα αναστενάζοντας και συνέχισε με βαθιά περιουλογή: «Εγώ ούτε που τους γνώρισα τους γονείς μου. Αναρωτιέμαι κάποτε πώς θα ήταν η ζωή μου, αν δεν μου τους είχε στερήσει ο θάνατος!» Η Τζούλη την κοίταξε λοξά. Δεν μπορούσε να πει κάτι, καλό, κακό ή αδιάφορο. Η

Μοίρα το πρόσεξε αυτό. «Δε μιλήσαμε ποτέ για τις οικογένειές μας, πράγμα πολύ περίεργο από μόνο του. Δε νομίζεις;» ρώτησε η Μοίρα με κάποιο παράπονο. «Όχι και τόσο περίεργο!» την έκοψε, σχεδόν άγρια, η Τζούλη. Και χωρίς να δώσει καιρό στη Μοίρα να μιλήσει, πρόσθεσε σε μαλακότερο τόνο: «Και οι δικοί μου γονείς έχουν πεθάνει! Μόνο που δε μου αρέσει να το θυμάμαι!» Ο τρόπος της έκανε τη Μοίρα να σιωπήσει. Ύστερα από αυτή την αντίδρασή της η Μοίρα δεν τολμούσε να ρωτήσει οτιδήποτε, σχετικά με το συγκεκριμένο θέμα. Ξαφνικά η Τζούλη χαμογέλασε. Πέρασε από το νου της ο αδερφός της Ντέιβιντ. Σκέφτηκε άθελά της τη διαδικασία για τα σάντουιτς που έφτιαχναν για το σχολείο, στις θείας Κάρολ, παρέα οι δυο τους. 'Άραγε τι να κάνει τώρα που είμαι μακριά του;' αναρωτήθηκε σιωπηλά και η καρδιά της σφίχτηκε. Η σκέψη της επηρέασε αρνητικά τη διάθεσή της, γεγονός καθόλου παράξενο. Βουτηγμένη στη μελαγχολία, σκέφτηκε πως ίσως τώρα τα έφτιαχνε μόνος του. Ξεχάστηκε για μια στιγμή. Η Μοίρα την παρακολουθούσε με ενδιαφέρον. Ευθύς εξ αρχής είχε πιστοποιήσει παρόμοιες αλλαγές στη διάθεση της Τζούλη και περίμενε για την επόμενη αντίδρασή της. Η Τζούλη ξεχνώντας εντελώς την

παρουσία της Μόιρα, χαμογέλασε ξαφνικά. Σκεφτόταν τον 'Ντέιβ' τόσο πολύ, που κάποια στιγμή αντέδρασε λες και τον είχε μπροστά της. Η Μόιρα την κοίταξε με συμπάθεια. Αναμφίβολα η Τζούλη έκρυβε ένα ταραγμένο παρελθόν, αλλά δεν ήθελε καν να το ψάξει. Φοβόταν! Η Τζούλη της άρεσε. Πολλές φορές φαινόταν σα φοβισμένο πουλάκι και άλλοτε ήταν μία νέα γυναίκα που φαινόταν πως ήξερε τι ήθελε από τη ζωή. Η Τζούλη αφήνοντας ξαφνικά το απόμακρο ύφος της, κοίταξε τη Μόιρα. Τα μάτια της γυάλιζαν. «Ξέρεις... έχω έναν αδερφό. Είναι τέσσερα χρόνια μικρότερός μου. Όπως είπες, μερικές φορές βαριέμαι να φτιάξω σάντουιτς. Ιδιαίτερα για τον εαυτό μου. Έφτιαχνα όμως για τον αδερφό μου, αν και ήταν ανέκαθεν ικανότατος και πολύ καλύτερος από μένα σ' αυτό, όπως και σε πολλά άλλα πράγματα. Ήταν τόσο καλός και γρήγορος στα σάντουιτς τόσο, που σκεφτόμουν ότι θα έκανε 'φουρτούνες', αν ποτέ ήθελε να γίνει επιχειρηματίας και αποκτήσει ένα σνακ μπαρ». Χαμογέλασε ξανά. «Όπως είπα, έχω έναν αδερφό, τελικά! Είναι επίσης και φοβερός μαθητής. 'Τσάμπιον' στα μαθηματικά και στη φυσική». Στο πρόσωπό της είχε απλωθεί μία τρυφερή έκφραση. Η Μόιρα απλώνοντας το χέρι

της και αγγίζοντας το δικό της, είπε χαμηλόφωνα: «Τον αγαπιάς πολύ! Έτσι δεν είναι;» Η Τζούλη έσκυψε το κεφάλι. Αισθανόταν έναν αβάσταχτο πόνο, δίπλα σε μία εξίσου αβάσταχτη οργή, τώρα. Ήταν κι ετούτο ένα συνηθισμένο φαινόμενο στην καθημερινότητά της. Αδυνατούσε ωστόσο να κάνει κάτι αποτελεσματικό, για να το αποβάλλει από το σύστημά της. Στο παρελθόν όλες οι προσπάθειες των ειδικών δεν είχαν κατορθώσει να τη βοηθήσουν να αποβάλει αυτά τα συντριπτικά συναισθήματα, που συχνά την κατέκλυζαν, σαν παλιρροϊκό κύμα. Τέτοιες στιγμές προσπαθούσε να σκεφτεί κάτι που της έκανε καλό. Σκεπτόταν τις όμορφες ημέρες της οικογενειακής της ζωής με τον πατέρα της, τη μητέρα της και τον 'Ντέιβ' ή Ντέιβι. Όταν όμως η σκέψη της γλιστρούσε στη μνήμη της αδικοχαμένης μητέρας της και τον εξαφανισμένο πατέρα της, τρελαινόταν. Τέτοιες στιγμές τρόμαζε από τον ίδιο τον εαυτό της, καθώς ένιωθε να γλιστρά στα σκοτάδια της παράνοιας και τότε παρακαλούσε να είχε κάποιο καταπραϊντικό, χωρίς όμως να τολμά να καταφεύγει τελικά σε κάτι τέτοιο. Τα φοβόταν όμως όλα εκείνα τα «δηλητήρια», όπως κατονόμαζε τα διάφορα καταπραϊντικά που την έστελναν σε μία σφαίρα

υπνηλίας και κατέστρεφαν τον οργανισμό της. Τα είχε δοκιμάσει κι αυτά και παρά το γεγονός ότι οι ειδικοί επέμεναν ότι ήταν απαραίτητα για την ισορροπία της, είχε καταλήξει ότι δεν ήταν πανάκεια και είχε αποφασίσει ότι η επίμονη ενασχόληση του μυαλού της, όπως γινόταν με τη μελέτη, ήταν πολύ περισσότερο αποτελεσματική από την λήψη φαρμάκων, και κυρίως ευεργετική. Δεν ήταν σχιζοφρενής, δεν είχε γεννηθεί ψυχολογικά άρρωστη. Όμως οι συγκυρίες της ζωής της υπήρξαν τέτοιες, που θα μπορούσαν να την αρρωστήσουν μόνιμα. Είχε υποφέρει πολύ. Ο Γολγοθάς της είχε ξεκινήσει σε μία ηλικία που άλλοι παίζουν με τα παιγνίδια τους ακόμα. Τη βασάνιζαν λογής - λογής εφιάλτες. Από αυτούς όφειλε ή να απομακρυνθεί οριστικά -πράγμα αδύνατον- ή να συμβιβαστεί μαζί τους και να προσπαθήσει να ζήσει όσο μπορούσε πιο ήρεμα. Με αυτό το σκεπτικό, για ένα μεγάλο διάστημα είχε καταφύγει σε άσκηση γιόγκα. Με το πέρασμα του χρόνου, το πρόγραμμα της τάξης και ιδιαίτερα κάποιες ασκήσεις της, την είχαν βοηθήσει να καλμάρει τα αγχώδη συναισθήματά της και να κοντρολάρει τη φύση της. Αλλά δεν είχε κατορθώσει να πετύχει την πλήρη χειραγώγηση

τους. Σε καμία περίπτωση δεν έπρεπε να σταματήσει τις ασκήσεις της. Ενδυνάμωναν την πεποίθησή της και την συνήθεια να μπορεί να εξουδετερώνει τις άγριες επιθέσεις του πανικού της. Όμως, δεν ήταν μόνη εκείνη τη στιγμή και το ήξερε. Προσπάθησε να επανέλθει... Η Μόιρα την κοίταζε με κατανόηση και περίμενε με υπομονή 'την επιστροφή της φίλης της στο κοινό παρόν τους!' Ήταν βέβαιο ότι η Τζούλη σκεφτόταν. Σα να αφυπνιζόταν από νοερό ταξίδι, σήκωσε το κεφάλι της για να αφήσει τη ματιά της να πλανηθεί στο απέραντο γαλάζιο της αισιοδοξίας. Απάντησε επιτέλους στην ερώτηση της Μόιρα. «Ναι... τον αγαπώ πολύ... τον Ντέβι! Μένει με τη θεία μου, την Κάρολ, αδερφή της μητέρας μου στο Σύδνεϋ. Είμαστε πολύ δεμένοι με τη θεία μου Κάρολ και τον άντρα της, το θείο Μαρκ. Μας συμπαραστάθηκαν καλύτερα από γονείς και εξακολουθούν να μας υποστηρίζουν αισθηματικά και οικονομικά!», είπε χαμογελώντας θλιμμένα. Ύστερα εντελώς απρόοπτα, τίναξε το κεφάλι της και είπε αποφασιστικά: «Κάποια μέρα, που θα είμαι οικονομικά ανεξάρτητη, θα καλέσω τον αδερφό μου να ζήσει μαζί μου. Όπου κι αν βρίσκομαι τελικά». Η Μόιρα κοιτάζοντας τα χέρια της είπε σε

αργό τόνο: «Εγώ, δεν έχω αδέρφια. Ήμουν μοναχοκόρη. Θα μου άρεσε ωστόσο να είχα έναν αδερφό ή μία αδερφή». «Είναι αλήθεια ότι ο άνθρωπος, πάντα έχει μία, κάποια έλλειψη. Εγώ έχω και άλλα όνειρα. Θα ήθελα να βρω κάποιον καλό άνθρωπο και να τον έχω δίπλα μου!», είπε η Τζούλη κλείνοντας τα μάτια της, λες και ήθελε να φανταστεί μία τέτοια, ιδανική περίπτωση. Η Μόιρα την κοίταξε στεναχωρημένη. «Είσαι αλήθεια καλά;» «Όχι, μα την αλήθεια, δεν είμαι! Όλο σκέφτομαι! Έτσι, δεν μπορώ να ξεκουραστώ! Σκέφτομαι την οικογένειά μου. Μου λείπει η μάνα μου, ο αδερφός μου...» είπε η Τζούλη και στη φωνή της παλλόταν διάχυτη η μελαγχολία. Η Μόιρα τραβώντας το κάθισμά της δίπλα στο δικό της, την πλησίασε. Άπλωσε το μπράτσο της και το πέρασε γύρω από τους ώμους της. Κάποια στιγμή της χάιδεψε τα μαλλιά λέγοντας: «Έλα Τζούλη, μη στεναχωριέσαι, θα έρθει και η στιγμή που θα ανταμώσεις με τον αδερφό σου!..» «Ναι με τον αδερφό μου, με τη θεία μου... όχι όμως με τη μητέρα μου! Είναι νεκρή προ πολλού!» είπε η Τζούλη και τα μάτια της άστραψαν παράξενα. Η σύντομη συζήτηση για τους γονείς τους που κατά βάθος δεν υπήρξε ουσιαστική ή κατατοπιστική, ώθησε τις δύο νέες σε μία σιωπή

σκληρότερη από τις προηγούμενες. Ο περίπατός τους θα είχε καταδικαστεί σε μία άδοξη συνέχεια και σε ένα ακόμη δυσκολότερο τέλος, αν η Μόιρα δε ρωτούσε ξαφνικά τη Τζούλη και εκείνη δεν αντιδρούσε καταφατικά: «Θέλεις να δεις το σπίτι μου;» Το πρόσωπο της Τζούλη φωτίστηκε: «Δεν είναι άσχημη η ιδέα σου!» είπε και σηκώθηκε. Η Μόιρα την μιμήθηκε, φανερά ικανοποιημένη.

Επιβαίνοντας το μικρό Hyundai της Μόιρα, δεν άργησαν να φτάσουν στο σπίτι της. Ήταν ένα μονώροφο, συμμαζεμένο σπίτι, με μία χαριτωμένη κλασική καλυμμένη βεράντα, Αυστραλιανής τεχνοτροπίας. Μπροστά είχε μία μικρή αυλή, με κουρεμένο γκαζόν και χαριτωμένους θάμνους αζαλέας, με τα τελευταία για την εποχή άσπρα και κόκκινα άνθη, στη σειρά, έτσι ώστε να δημιουργούν ένα είδος μόνιμου πράσινου φράχτη, που τη χώριζε από το πεζοδρόμιο. Άνοιξαν την μικρή πόρτα κατασκευασμένη με κάγκελο, προχώρησαν στο μικρό πλακόστρωτο διάδρομο της αυλής, ανέβηκαν τα ελάχιστα μπροστινά σκαλοπάτια που εξείχαν και βρέθηκαν απάνω στη βεράντα. Αμέσως ύστερα, η Μόιρα και δίπλα της και λίγο πιο πίσω η Τζούλη, στάθηκαν μπροστά στην ωραία ξύλινη πόρτα που έφερε ένα καλοσχεδιασμένο βιτρό, με ζωηρά

χρώματα, τόσο παλιό και πρωτότυπο, όσο και το μονόροφο σπιτάκι. Η Μόιρα άνοιξε με το κλειδί της και κάνοντας ένα βήμα πίσω, υπέδειξε στην Τζούλη με το χέρι της, να περάσει πρώτη. Η Τζούλη, με το που πάτησε το πόδι της εκεί μέσα, ενθουσιάστηκε. «Τι όμορφο και τι καθαρό που είναι!» είπε γυρνώντας στη φίλη της. «Κάνω ό,τι μπορώ!» απάντησε η Μόιρα μετριόφρονα και συνέχισε: «Κάθισε όσο πιο αναπαυτικά μπορείς. Να σου φτιάξω ένα ζεστό; Αν θέλεις, μπορείς να χρησιμοποιήσεις το μπάνιο. Εδώ είσαι ελεύθερη να κάνεις ό,τι σου αρέσει», είπε με ασυνήθιστα οικείο τρόπο και τόνο και πρόσθεσε καθώς η Τζούλη σηκώθηκε: «Εδώ είναι, στο διάδρομο, πρώτη πόρτα δεξιά». Την οδήγησε στο άνοιγμα με την κομψή ξύλινη καμάρα που έφερε σε ένα ευρύχωρο διάδρομο με τέσσερις πόρτες. Η μία από αυτές ήταν ακριβώς απέναντι από την καμάρα. Η Τζούλη την πρόσεξε. Έφερε επίσης βιτρό εξίσου καλλιτεχνικό με εκείνο της κυρίας εισόδου του σπιτιού. Η Μόιρα που πρόσεχε τη Τζούλη, ακολουθώντας το βλέμμα της, είπε ξανά: «Είναι η έξοδος στην πίσω αυλή!» Δίπλα σε ετούτη την πόρτα, σε ίση απόσταση αριστερά και δεξιά, υπήρχαν δύο συμπαγείς ξύλινες πόρτες. «Αυτές

ανήκουν στα δύο υπνοδωμάτια του σπιτιού», εξήγησε η Μόιρα. Η Τζούλη κούνησε το κεφάλι της σε ένδειξη κατανόησης. Στα αριστερά του διαδρόμου και δίπλα σχεδόν στην καμάρα ήταν «η πόρτα του μπάνιου». «Μπορείς να φρεσκαριστείς λιγάκι αν θέλεις!» είπε ευγενικά η Μόιρα. «Ναι θα το ήθελα...» είπε η Τζούλη, την ευχαρίστησε και ανοίγοντας την πόρτα, την περίμενε άλλη μία ευχάριστη έκπληξη. Επρόκειτο για ένα ωραιότατο χώρο μπάνιου-τουαλέτας, που συνδύαζε το παλιό με το μοντέρνο, καθώς έφερε εκτός από την κλασική ντουζιέρα και ένα μικρό σπα στη μία γωνία του. Οι πετσέτες που κρέμονταν πάνω σε δύο μεταλλικές ράγες προσαρτημένες στον ελεύθερο τοίχο, έλαμπαν κατακάθαρες και όλος ο χώρος μοσχομύριζε από ένα ελαφρύ άρωμα λεβάντας. Στο παράθυρό του καθισμένες άνετα, δύο χαριτωμένες λευκές πηλίνες γλάστρες, φιλοξενούσαν βιολέτες, σε τριανταφυλλί χρώμα. Ανάπνευσε με ευχαρίστηση και αφού έπλυνε το πρόσωπό της και έφτιαξε λίγο τα μαλλιά της, επέστρεψε στο χώρο της υποδοχής. Αυτή τη φορά μπόρεσε να διαπιστώσει πόσο περιποιημένο ήταν και το καθιστικό του σπιτιού. Η γωνία που σχηματιζόταν από τον κοινό τοίχο του καθιστικού

και του εσωτερικού διαδρόμου (όπου βρίσκονταν τα υπνοδωμάτια, το μπάνιο-τουαλέτα και η εξώπορτα προς την πίσω αυλή) και ο ένας από τους τοίχους προς το διάδρομο (αυτός που συνέδεε στο ένα από τα πλάγια του σπιτιού, την πίσω αυλή με την μπροστινή), βρισκόταν ένα μακρύ πάσο, κατασκευασμένο από λουστραρισμένο ξύλο, που ψηλό καθώς ήταν, έκρυβε διακριτικά μία μοντέρνα ανοιχτόχρωμη κουζίνα. Στον τοίχο μάλιστα που διαχώριζε το σπίτι από τον εξωτερικό διάδρομο (που όπως ήδη ειπώθηκε ένωνε την μπροστά αυλή με την πίσω), υπήρχε ένα παράθυρο που στην κορνίζα του φιλοξενούσε το βιτρό πλουμιστού παγωνιού και επέτρεπε να γλιστρά μέσα στο καθιστικό, το άπλετο φως του ήλιου, διαθλασμένο, στα ζωηρά χρώματα του. Η Τζούλη ανοίγοντας τα μάτια της με θαυμασμό και ευχαρίστηση, τελικά είπε σε χαμηλό τόνο, καθώς κατευθυνόταν προς την κουζινούλα, όπου η Μόιρα ετοίμαζε πράσινο τσάι για τις δυο τους: «Α, τι καλά που είσαι εδώ, Μόιρα! Τι τυχερή ήσουν που βρήκες ένα τόσο όμορφο και ζεστό σπίτι!» «Ναι είμαι πολύ τυχερή!» συμφώνησε μαζί της η Μόιρα, χωρίς να εξηγήσει τίποτα περισσότερο. Σε ένα εξάγωνο πιάτο, στολισμένο με κρόκους η 'οικοδέσποινα' είχε ήδη τοποθετήσει

προσεκτικά τις φέτες από κέικ πορτοκαλιού. «Εσύ το έφτιαξες το κέικ;» ρώτησε πάλι η Τζούλη γεμάτη θαυμασμό. Η Μόιρα γέλασε. «Ναι... Πού και πού με πάνει το γυναικείο φιλότιμο, ξέρεις!» Η Τζούλη ζητώντας την άδεια της Μόιρα να τη βοηθήσει, πήρε την πιατέλα με το κέικ, ενώ εκείνη έφερε το δίσκο με την τσαγιέρα, τα δύο φλιτζάνια και δύο πιατάκια για το γλυκό. Οι δυο τους κατευθύνθηκαν προς τον μεγάλο καναπέ. Ακούμπησαν το κέικ και τα σερβίτσια του τσαγιού στο τραπέζι μπροστά από τον καναπέ και κάθισαν. Κοιτάχτηκαν χαμογελώντας ικανοποιημένες, η κάθε μια για τους δικούς της λόγους. Η Μόιρα σαν καλή οικοδέσποινα γέμισε τα φλιτζάνια με το καυτό πράσινο τσάι και πρόσφερε το ένα από αυτά στην επισκέπτριά της. Στη συνέχεια έβαλε στα πιατάκια με μία όμορφη ασημένια ψαλίδα-πιάστρα, από ένα κομμάτι κέικ.

Τελικά είχε φτάσει εκείνη η πολυπόθητη στιγμή της χαλάρωσης. Δοκίμασαν το τσάι τους αργά και προσεκτικά σα να επρόκειτο για μυσταγωγία, πριν επιδοθούν εκ νέου στη συζήτηση. Η Μόιρα κοιτάζοντας το φλιτζάνι της σαν να επρόκειτο για πηγή έμπνευσης, άρχισε να μιλά για το άτομό της απολογητικά μάλλον: «Είχα έναν άνθρωπο δίπλα

μου. Δεν ήταν κακός, αλλά να... πώς να στο πω; Δε με γέμιζε. Μου άρεσε περισσότερο ως φίλος, παρά ως σύντροφος-σύντροφος, καταλαβαίνεις; Άλλωστε ήθελε πολλά από μένα. Δεν ήμουν διατεθειμένη να δώσω τα πάντα σε αυτή τη σχέση. Ήθελε γάμο, οικογένεια, παιδιά, δουλειά... Η οικογένεια θέλει χρήματα και τα παιδιά απαιτούν χρόνο. Δε τα φέρνεις στον κόσμο για να τα τρέχεις από τη βρεφική τους ηλικία, στα ειδικά ιδρύματα για να σου τα μεγαλώνουν άλλοι, άσχετοι, ώστε να μπορείς εσύ να εργάζεσαι! Να σου τα διαμορφώνουν άλλοι... κι εσύ να λες ότι έχεις ένα παιδί που δεν το γνωρίζεις καλά-καλά, τελικά! Δηλαδή να αποβείς εσύ απλά βιολογικός γονέας, που έχεις αναθέσει με πληρωμή σε ξένους την ανατροφή του γόνου σου! Φριχτό και απάνθρωπο για το παιδί, που με λαχτάρα μεγάλωνες στα σπλάχνα σου, που με αγωνία περίμενες να γεννηθεί γερό, που λες πως το αγαπάς, πως τρέμεις γι' αυτό, πως ενδιαφέρεσαι για το καλό του! Α! Δεν τα μπορώ αυτά! Εγώ πιστεύω ακράδαντα πως αν αποκτήσεις παιδιά, οφείλεις να τα αναστήσεις με μεγάλη φροντίδα και με όλη τη δύναμη της αγάπης σου, διαθέτοντας το μεγαλύτερο μέρος του ημερήσιου χρόνου σου για τη σωστή και

ολοκληρωμένη διαμόρφωση του χαρακτήρα τους. Τουλάχιστον μέχρις ότου να πάνε στο κανονικό σχολείο. Να μεγαλώσουν κάπως, τέλος πάντων. Να έχουν μέσα τους τη δύναμη της αγάπης του γονιού. Καταλαβαίνεις; Και ο πατέρας; Δεν οφείλει να υποστηρίζει τη μητέρα και το παιδί;» Η Μόιρα σταμάτησε λες και για να πάρει μία αναπνοή. «Χωρίσαμε λοιπόν, καθώς ούτε αρκετά χρήματα υπήρχαν, ούτε και χρόνος στην τελική! Χωρίσαμε λοιπόν και πίστεψέ με, ηρέμησα. Για να είμαι ειλικρινής, δεν είμαι βέβαια, τώρα πια, αν θέλω να παντρευτώ ή αν θέλω παιδιά», συμπλήρωσε. Η Τζούλη την άκουγε προσεκτικά. Στα μάτια της η Μόιρα ήταν μία αποκάλυψη, μία σπουδαία γυναίκα. Την άκουγε με θαυμασμό. Ήταν ώριμη και γεμάτη σύνεση. «Αλλά... ξέρεις; Έχω ένα μωρό, τελικά!» πρόσθεσε χαμογελώντας η Μόιρα και απομακρύνθηκε για να επιστρέψει σε ελάχιστες στιγμές, κρατώντας ένα κατάλευκο σκυλάκι στην αγκαλιά της. Ήταν ένα μικρό 'τέρια', που δεν έβγαλε παρά μία ελάχιστη φωνή, όταν αντίκρισε τη Τζούλη. «Είναι κοριτσάκι!» αναφώνησε κοιτάζοντας με φανερή αγάπη τη σκυλίτσα της, η Μόιρα. Η Τζούλη την κοίταξε με θαυμασμό. Η Μόιρα ήταν γυναίκα 'με βάθος και με ύψος τελικά'

σκέφτηκε πάλι η Τζούλη. 'Και δεν της φαίνεται. Και έχει και το σκυλάκι της!' θαύμασε και πάλι μέσα της η Τζούλη. «Πώς την φωνάζεις;» ρώτησε με ενδιαφέρον τη Μόιρα. «Πριγκίπισσα!» απάντησε εκείνη, χαμογελώντας. Πρότεινε το σκυλάκι της στη Τζούλη. Εκείνη το πήρε στην αγκαλιά της με προσοχή, σαν να επρόκειτο για κάτι εύθραυστο. Γέλασε: «Μην ανησυχείς. Και δε δαγκώνει... έτσι; Έχει καλούς τρόπους!» δήλωσε η Μόιρα και η Τζούλη γέλασε συγκρατημένα για να μη φοβηθεί η 'Πριγκίπισσα'. «Λουπόν...» ρώτησε η Τζούλη αφήνοντας το μικρό σκυλάκι στο πάτωμα, τελικά. Εκείνο προχώρησε νωχελικά και κάθισε στα πόδια της Μόιρα, που έσκυψε και το χάιδεψε. Η Τζούλη σα να ξανασκέφτηκε, πρόσθεσε: «Τι να πω; Μια χαρά είσαι εδώ. Κι εγώ δεν έχω παράπονα από το δικό μου σπίτι, αυτή είναι η αλήθεια!», είπε για να πει κάτι, τελικά. Η Μόιρα την κοίταξε με τρόπο, που θα έλεγε κανείς ότι ψηλάφιζε στο πρόσωπό της, για την υφή του νου της. Διάβασε το θαυμασμό στα μάτια της Τζούλη, αλλά δεν είπε τίποτα. Έσκυψε ξανά στο φλιτζάνι της σα να ήθελε να συνεχίσει την ιεροτελεστία του τσαγιού. Η Τζούλη θεώρησε ότι και εκείνη όφειλε να πει κάτι σχετικό με το θέμα της εκμυστήρευσης της Μόιρα, για τις

σχέσεις με το άλλο φύλο. «Εγώ!..» Κόμπιαζε όμως και σταμάτησε. Η Μόιρα την κοίταξε σα για να την ενθαρρύνει. Η Τζούλη προσπάθησε πάλι κοκκινίζοντας: «Εγώ... Τιποτα... Δηλαδή κι εγώ... θα ήθελα όπως πριν... όμως... ναι είναι δύσκολο και φοβάμαι τόσο που... δε σκοπεύω σε κάτι τέτοιο αυτή τη στιγμή. Δεν είμαι έτοιμη... Ίσως και να μην είμαι ποτέ έτοιμη για κάτι τέτοιο. Δηλαδή ούτε και για φίλο τελικά... Άσε πια τη μονιμότητα ενός γάμου. Όχι... ύστερα από...» Κόμπιασε και κοκκινίζοντας σταμάτησε κάνοντας μια γκριμάτσα φόβου, λες και είχε ήδη αποκαλύψει κάτι φριχτό. Η Μόιρα την κοίταξε ξανά με εκείνη την διεισδυτική ματιά της. 'Νυστέρι είναι το μάτι της! Λες και μπορεί να διαβάσει τα απόκρυφα του νου μέσα από τα μάτια του απέναντί της', σκέφτηκε η Τζούλη και γρήγορα χαμήλωσε το βλέμμα της, ταραγμένη. Ύστερα πρόσθεσε αργά και σιγανά: «Αλλά... Ξέρω τι αλήθεια, θέλω. Την ησυχία μου θέλω. Ναι... αυτό! Νομίζεις ότι έχω πρόβλημα;» Η Μόιρα αν και δεν ήταν βέβαια -όπως και πριν- θα μπορούσε τώρα να πάρει όρκο ότι η Τζούλη έκρυβε κάτι πολύ-πολύ φοβερό. Ίσως ένα 'συνταρακτικό μυστικό'! σκέφτηκε ανατριχιάζοντας. Είχε ήδη διαπιστώσει την ευαισθησία της, την

αισθηματικότητά της, το πόσο μυστική και σιωπηλή ήταν. Δεν χρειαζόταν να έχει κανείς πτυχίο ψυχολογίας για να νιώσει ότι ετούτο το κορίτσι είχε υποφέρει και ίσως και να συνέχιζε να υποφέρει. «Όχι δε νομίζω ότι έχεις πρόβλημα. Πολλές γυναίκες δεν επιδιώκουν το γάμο. Προτιμούν την ανεξαρτησία τους και με ό,τι ετούτο συνεπάγεται. Τελικά ο καθένας μας, κάνει εκείνο που του ταιριάζει!», είπε όσο μπορούσε πιο φυσικά η Μόιρα. Δεν ήθελε να απομακρύνει τη νέα από κοντά της. Η Τζούλη την κοίταξε εντατικά στα μάτια και είπε σα να μονολογούσε: «Ναι... ναι... κάπως έτσι... Αυτό είναι όλο!» Έπεσε και πάλι έντονη η αυλαία της σιωπής, ανάμεσά τους. Έπιναν το χλιαρό πια τσάι τους, με μία σκόπιμη θαρρείς, βραδύτητα. Τι κέικ είχε μείνει απείραχτο. Η Μόιρα το κοίταξε αλλά δεν είπε τίποτα. Όλα όσα είχαν ειπωθεί ήταν αλήθεια πολύ σημαντικά. Πώς θα μπορούσε το κέικ της να βρει μια θέση σε στομάχια ταραγμένα από το συναισθημα; «Να δούμε λίγη τηλεόραση;» ρώτησε η Μόιρα λες και για να σπάσει τη σιωπή. Η Τζούλη σηκώθηκε. «Προτιμώ να φύγω. Έχω κάποιες δουλειές στο σπίτι: σιδέρωμα... λίγη μελέτη... αν προλάβω τελικά», είπε απλά. «Εντάξει! Θα σε πάω εγώ στο

οπίτι σου», είπε η Μόιρα με ύφος που δε σήκωνε αντηρρήσεις. «Σ' ευχαριστώ πολύ γι' αυτό. Περισσότερο όμως χαίρομαι για τις ώρες που περάσαμε σήμερα μαζί και... ναι, αλήθεια, σ' ευχαριστώ πολύ για όλα!» «Να είσαι καλά. Θα το ξανακάνουμε βέβαια!» είπε η Μόιρα με εκείνη τη γνωστή της πεποίθηση. Ετοιμάστηκαν λοιπόν...

Οι σχέσεις των δύο κοριτσιών εξελίχτηκαν σε στενότερες. Μαζί έκαναν τα προσωπικά τους ψώνια, μαζί επισκέπτονταν τα βιβλιοπωλεία, όταν η Τζούλη χρειαζόταν κάποιο βιβλίο. Η Μόιρα αγαπούσε τα βιβλία με τις αστυνομικές ιστορίες και τα σχετικά με την κηπουρική ή την διακόσμηση του οπιτιού. Στη δουλειά, οι συνάδελφοί τους διαπίστωναν ότι η σχέση των δύο κοριτσιών εξελισσόταν όλο και πιο στενότερη, τόσο που κάποια στιγμή στην πορεία, είχαν αρχίσει να τις αποκαλούν χαϊδευτικά 'οι κολλητές'. Η Μόιρα χαμογελούσε και έλεγε: «Σιγά πια!..» Τα αγόρια που τις πλησίαζαν διαπίστωναν, με απορία μάλλον, ότι δεν έβγαινε τίποτα από τις προσπάθειές τους. Η Μόιρα ισχυριζόταν ότι οι σχέσεις με το άλλο φύλο είχαν γίνει δύσκολες και η Τζούλη έλεγε ότι ήταν πολύ απασχολημένη με τη δουλειά της και με τις σπουδές της. Η αλήθεια ήταν

ότι εκτός του ότι τους άρεσε η ελευθερία τους, διασκέδαζαν επίσης με τις προσπάθειες των νεαρών συναδέλφων τους κυρίως, να τις κατακτήσουν. Η 'τραυματισμένη' Τζούλη πίστευε ότι όχι σπάνια ο άντρας μεταμορφωνόταν σε είδος ζώου που ενεργούσε ενστικτωδώς και αδιαφορούσε για τη θέληση του θήλεος! Αναγνώριζε ότι η πλειοψηφία των αντρών ήταν σωστοί άνθρωποι, όπως 'ο θείος Μαρκ' και τα ξαδέρφια της, όμως δεν ήταν εύκολο να ξεχωρίσει κανείς και να πει, ποιοι τελικά ήταν οι σωστοί άντρες και ποιοι δεν ήταν, παρά μονάχα όταν τους παραγνώριζες! Δεν ήταν καθόλου εύκολα όλα ετούτα! Άλλωστε το παράδειγμα της συμπεριφοράς του πατέρα της, ήταν στα μάτια της αποκαρδιωτικό, έστω και αν δεν είχε καν ψάξει ώστε να διαπιστώσει την πραγματικότητα της ιστορίας, σε σχέση με την μακροχρόνια εξαφάνισή του. Δεν ήθελε να ξέρεις. Τον είχε καταδικάσει, 'τελεία και παύλα'!

«Ναι θεία μου... Ναι ναι... όλα καλά... Εσείς τι κάνετε;» ρώτησε η Τζούλη με αγωνία. «Καλά, πολύ καλά, κοριτσάκι μου. Ναι, είμαστε όλοι καλά. Δεν πρέπει να ανησυχείς για εμάς. Εμείς είμαστε όλοι μαζί και είμαστε ο ένας για τον άλλο, καταλαβαίνεις; Εσένα σκεφτόμαστε, που ζεις

ολομόναχη!» Είπε η Κάρολ, ευχαριστημένη όμως που άκουγε τη φωνή της. «Δε θα έπρεπε να ανησυχείτε θεία μου. Άλλωστε μιλάμε μέρα-παρα μέρα. Και ο Ντέιβ; Τι κάνει;» ρώτησε με ανυπομονησία η Τζούλη. «Δεν είναι εδώ αυτή τη στιγμή, Τζούλη μου. Πήγε με τα ξαδέρφια σου, για ένα παιχνίδι 'μπάσκετ μπόλ'. Οικογενειακή υπόθεση... Δεν τα είπαμε;» απάντησε η Κάρολ με εύθυμη μάλλον φωνή. «Εντάξει λοιπόν... Φιλάκια σε όλους και μη ξεχάσεις το θείο Μαρκ! Θα μιλήσουμε πάλι αύριο, μεθαύριο!» είπε η Τζούλη. «Θα σε πάρω εγώ παιδί μου, μην ξοδεύεσαι. Έτσι;» πρόσθεσε η Κάρολ. «Ναι, ναι, θεία μου, εντάξει. Φιλάκια σε όλους και καλό απόγευμα!» Η Τζούλη πάντα ηρεμούσε ύστερα από το τακτικό τηλεφώνημα στη θεία Κάρολ. Η Μόιρα την πλησίασε. «Γεια σου Τζούλη! Λάμπεις. Όλα καλά;» «Ναι αμέ! Όλα καλά. Μίλησα με τη θεία μου. Ξέρεις πως είναι... εννοώ η από μακριά, σχέση. Οι μεγάλοι άνθρωποι πάντα ανησυχούν». «Καταλαβαίνω. Είσαι πολύ τυχερή που έχεις μια θεία να νοιάζεται για σένα», πρόσθεσε η Μόιρα. «Ναι, αλήθεια είμαι!» δήλωσε η Τζούλη κοκκινίζοντας. Η Μόιρα γύρισε πίσω στη δουλειά της, ενώ η Τζούλη κοιτάζοντάς την να

απομακρύνεται μουρμούρισε ανεπαίθητα: «Πού να ήξερες κορίτσι μου, πού να ήξερες!» Την επόμενη στιγμή την κατέκλυσε μία απέραντη μελαγχολία. «Τζούλη, θα ήθελα να σε δω μια στιγμή στο γραφείο μου!» ακούστηκε η φωνή του μάνατζερ της επιχείρησης, δίπλα της. Η Τζούλη ένιωσε μία έντονη ανησυχία. Τον ακολούθησε με την ψυχή στο στόμα. Η πόρτα του γραφείου έκλεισε και ο άντρας καθισμένος πίσω από το γραφείο της μίλησε σοβαρά, κοιτάζοντάς την στα μάτια: «Γνωρίζω ότι παρακολουθείς Λογιστικά. Παρακολουθώ τη δουλειά σου και τις σχέσεις σου με τους συναδέλφους σου και μπορώ να πω ότι αρέσεις, σε όλους θα έλεγα, γιατί είσαι εργατική, επιμελής και... ευγενική απέναντί τους. Ακούω ότι η συμπεριφορά σου είναι εξίσου καλή και προς τους πελάτες μας. Τελευταία ένας από τους τρεις υπαλλήλους μας -είχε την ευθύνη ελέγχου του εισαγόμενου και εξαγόμενου υλικού του καταστήματός μας- ετοιμάζεται να αποχωρήσει. Πιστεύω ότι έχεις τις απαιτούμενες ικανότητες, στον υπολογιστή κυρίως και θα μπορούσες να μοιραστείς με τους άλλους έμπειρους συναδέλφους σου τις ευθύνες μιας τέτοιας θέσης. Φυσικά θα προηγηθεί η σχετική διαδικασία, θα ακολουθήσει

δηλαδή μία περίοδος μαθητείας για την σχετική κατάρτισή σου, και πάντα με την ανάλογη συμπαράσταση των συναδέλφων σου, όπου και όταν παρουσιάζονται δυσκολίες. Έτσι θα μπορέσεις κάποια στιγμή, ενωρίτερα μάλλον, παρά αργότερα, να αποβείς μέλος του συγκεκριμένου προσωπικού. Τι λες;» Η Τζούλη τον κοίταζε με διάπλατα μάτια. «Εγώ... αλήθεια δεν ξέρω τι να πω... Δηλαδή... σας είμαι ευγνώμων για την εμπιστοσύνη που μου δείχνετε. Αν και δεν είμαι εντελώς άσχετη με αυτή τη διαδικασία, θεωρώ ότι πραγματικά χρειάζομαι όλα όσα προτείνετε. Δέχομαι λοιπόν και να είστε βέβαιος, ότι θα καταβάλω κάθε προσπάθεια να είμαι αντάξια της εμπιστοσύνης σας!» είπε συγκινημένη. Ο άντρας χαμογέλασε και σηκώθηκε από το κάθισμά του. Πλησίασε τη Τζούλη και της πρότεινε το χέρι του. «Σύμφωνοι λοιπόν Τζούλη Τζένκινς. Αρχίζουμε αύριο το πρωί, Τετάρτη, τάδε... ημέρα του Απριλίου, έτος...» Γέλασε. Η Τζούλη τον ευχαρίστησε ξανά και πετώντας από τη χαρά της βγήκε από την πόρτα που την άνοιξε ο ίδιος ο Μάνατζερ. Η Μόιρα που αγωνιούσε για τη Τζούλη, ανάπνευσε βαθιά ανακουφισμένη όταν την είδε να προβάλλει με χαρούμενο πρόσωπο. «Όλα καλά! Έτσι τουλάχιστον δείχνει. Ευτυχώς!» σκέφτηκε και

συγκεντρώθηκε στη δουλειά της. Εκείνο το βράδυ είχαν αποφασίσει να πάνε σινεμά. Στο δρόμο για τον κινηματογράφο η Μόιρα πρότεινε στη Τζούλη να μείνει στο σπίτι της εκείνο το βράδυ, για να μην αναγκαστεί να πάρει ταξί για να πάει στο δικό της. Η Τζούλη απάντησε με ένα θετικό «sure!» Γελώντας ξαφνικά η Μόιρα είπε κάτι που θα μπορούσε να ήταν αστείο, που όμως δεν ήταν, τελικά: «Περνάμε τόσο καλά οι δυο μας, λες και πρόκειται να καλογερέψουμε!» «Χμ! Άρχισα να το πιστεύω κι εγώ αυτό, αλλά ξέρεις κάτι; μου αρέσει τελικά! Τρελά πράγματα οι άντρες!» είπε η Τζούλη και τα μάτια της στένεψαν ξαφνικά. Η Μόιρα πρόσεξε την έκφρασή της. Ήταν η πολύ γνωστή πλέον έκφραση της Τζούλη και πάντα σχετιζόταν με τις όποιες αναφορές στους άντρες. Η Μόιρα κοιτάζοντάς τη πλάγια είπε σιγανά: «Σε πλήγωσαν πολύ! Έτσι δεν είναι;» «Ποιοι; Οι άντρες; Προτιμώ να μη μιλώ για μένα ή το παρελθόν μου!» είπε πάλι η Τζούλη εκνευρισμένη αυτή τη φορά. «Καλά! Και... το αγόρι;» επέμενε τώρα η Μόιρα. «Ποιο αγόρι;» ρώτησε η Τζούλη παραξενεμένη. Η Μόιρα απάντησε συγκρατημένα: «Ο... Φίλιπ! Θυμάμαι ότι βλεπόσασταν για ένα διάστημα, πριν αρχίσουμε να κάνουμε παρέα. Τι συνέβη τελικά;» «Α, είναι καλό

παιδί ο Φίλιπ! Κι από ότι βλέπεις εξακολουθώ να διατηρώ μια καλή σχέση μαζί του, που όμως δεν ξεπερνά τα όρια του εργασιακού χώρου. Απλά... είναι ένας καλός φίλος! Ο μόνος που έχω και δεν ντρέπομαι να το πω. Άλλωστε το διαπιστώνεις κι εσύ, αφού κάνω παρέα με εσένα μόνο. Παράξενο που ρωτάς κάτι τέτοιο, ενώ το ξέρεις από πρώτο χέρι!» απόρησε η Τζούλη παρακολουθώντας την έκφραση του προσώπου της φίλη της, με περιέργεια. Η Μόιρα έσκυψε το κεφάλι ντροπιασμένη. Η Τζούλη την έπιασε από τους ώμους: «Έλα τώρα, δεν πειράζει! Κι εσύ; Συμβαίνει κάτι που ίσως θα ήθελες να το γνωρίζω και δεν το λες;» Η Μόιρα κινήθηκε άθελά της πίσω και έτσι έκανε την Τζούλη να τραβήξει το μπράτσο της από τους ώμους της. Την κοίταξε: «Εγώ σου εξήγησα, ότι δε θέλω σχέσεις με κανέναν και για... πολύν καιρό!» Κι εκεί που κοιτάζονταν πολύ σοβαρές, ξάφνου ξέσπασαν στα γέλια. «Λες να είμαστε 'άρρωστες' τελικά;» ρώτησε η Μόιρα. Η Τζούλη σοβαρεύτηκε κι απάντησε ήσυχια με μια παράξενη βραχνάδα στη φωνή της: «Ίσως και να είμαστε τελικά! Άκουσε για μια ακόμη φορά, φιλενάδα: ναι, έχω σοβαρό πρόβλημα με τους άντρες. Όλο και περισσότερο δε θέλω να μ' αγγίξει άντρας. Τους

φοβάμαι. Έχουν κάτι το ζωώδικο πάνω τους. Αισθάνομαι έναν άμετρο αποτροπιασμό για δαύτους. Τα πώς και τα γιατί... δεν μπορώ να τα μοιραστώ μαζί σου!» Η Μόιρα κατάλαβε. «Εντάξει. Το σέβομαι! Δε θα ξαναμιλήσουμε σχετικά!» είπε αποφασιστικά.

Ύστερα από τον κινηματογράφο οι δύο φίλες η Τζούλη και η Μόιρα, κινήσανε για το σπίτι της δεύτερης. Η διαδρομή φάνηκε αιώνια σε εκείνη τη διπλή σιωπή τους. Όταν επιτέλους φτάσανε στον προορισμό τους, η Μόιρα παρκάρισε όπως πάντα το αυτοκίνητο στο δρόμο, μπροστά από το σπίτι. Βγήκε και προχώρησε ακολουθούμενη από τη Τζούλη. Άνοιξε τη μικρή μεταλλική πόρτα και κλείνοντάς την πίσω τους, μπήκανε στην αυλή και προχώρησαν με αργά βήματα προς τη σκάλα της βεράντας του σπιτιού. Στη βεράντα η Μόιρα προχώρησε και άνοιξε την είσοδο του σπιτιού της. Μπροστά η οικοδέσποινα και πίσω η Τζούλη, οι δυο τους, μπήκανε μέσα. Η εξώπορτα έκλεισε και μπροστά η Τζούλη αυτή τη φορά ακολουθούμενη από τη Μόιρα, προχώρησαν στο καθιστικό. Καθίσανε στον καναπέ και η Μόιρα με αργά βήματα κατευθύνθηκε στο μικρό μπουφέ. Κατάφερε να πιάσει ένα μπουκάλι 'πορτ' και δύο

κατάλληλα ποτήρια του λικέρ, να τα βάλει σε ένα δίσκο και να τ' ακουμπήσει με αργές, προσεκτικές κινήσεις πάνω στο τραπέζι, μπροστά στον καναπέ. Τα χέρια της έτρεμαν. Η Τζούλη την παρακολουθούσε μηχανικά λες και ήταν υπνωτισμένη. Δεν κοίταζε μόνο τα χέρια της αλλά όλο το σώμα της, καθώς κινείτο στον οικείο για εκείνη, χώρο. Η Μόιρα χωρίς να την κοιτάξει, γύρισε ακόμη μία φορά στο μπουφέ και ετοίμασε ένα ξύλινο πιάτο με ξηρούς καρπούς. 'Τρέμω! Τι έπαθα;' αναρωτήθηκε μέσα της. Από την άλλη πλευρά η Τζούλη με ασυνήθιστη για το χαρακτήρα της ζήλεια, σκεφτόταν: 'Τέλεια οικοδέσποινα ακόμα και τώρα, ύστερα από μία έξοδο! Πώς τα καταφέρνει τόσο καλά;' Η Μόιρα κάθισε τελικά στον καναπέ με ένα μορφασμό που έδειχνε ότι ήταν επιτέλους έτοιμη να γεμίσει τα ποτήρια με 'πορτ'. Η Τζούλη έβαλε το χέρι της πάνω στο ποτήρι. «Δε θα πεις;» ρώτησε η Μόιρα παραξενεμένη. «Θέλω να πάω σπιτι μου!» απάντησε λακωνικά εκείνη. «Έκανα κάτι που σε πρόσβαλε;» ρώτησε στεναχωρημένη η Μόιρα. «Όχι, εγώ δεν είμαι καλά! Δεν το βλέπεις;» Σηκώθηκε και κοίταξε τη Μόιρα. Εκείνη σηκώθηκε αργά και στάθηκε απέναντί της. Η Τζούλη τη χάιδεψε με

τρυφερότητα στο μάγουλο: «Είσαι καλός άνθρωπος Μόιρα και σε χρειάζομαι. Είμαι ίσως περισσότερο αδύνατη απ' ότι νομίζω ή φαίνομαι! Αν ήξερες πόσο φοβάμαι!» είπε. «Μείνε εδώ, απόψε. Σε παρακαλώ. Στεναχωριέμαι που θα είσαι μόνη σου! Μείνε λοιπόν!» την παρακάλεσε συγκινημένη η Μόιρα. Η Τζούλη κάνοντας ένα βήμα προς το μέρος της, ψιθύρισε με τρεμάμενη φωνή: «Μόιρα, άκουσέ με. Δεν είμαι καλή ούτε και για σένα! Ξαφνικά αισθάνομαι παράξενα απέναντί σου. Είναι παράξενα όλα αυτά, άκου με που σου λέω!» Απομακρύνθηκε βιαστικά προς την έξοδο του σπιτιού. Άρπαξε κυριολεκτικά τη ζακέτα της και την τσάντα της από την κρεμάστρα, δίπλα στην έξοδο, έτοιμη να βγει έξω. «Στάσου!» φώναξε με έκδηλη την απελπισία της η Μόιρα. Η Τζούλη πάγωσε στη θέση της. Ανέπνεε βαριά και είχε τα μάτια της κλειστά. Περίμενε έτσι με την πλάτη πάντα γυρισμένη προς το καθιστικό και ανοίγοντας τα μάτια της απότομα που τα κρατούσε καρφωμένα στη έξοδο, ανατρίχιασε. Ξαφνικά είχε αισθανθεί τα μπράτσα της Μόιρα, γύρω της. «Τζούλη, μη φεύγεις σε παρακαλώ! Μείνε κοντά μου!» ικέτευσε εκείνη σιγανά. Η Τζούλη γύρισε απότομα και στο πρόσωπό της απλώθηκε η βαριά

ανάσα της Μόιρα. Τα χείλια τους ενώθηκαν με απελπισία!

Η Τζούλη άφησε το δωμάτιό της με μία απλή δικαιολογία και μετακόμισε στο σπίτι της Μόιρα. Η σχέση τους παρέμεινε μυστική. Δεν είχαν την παραμικρή διάθεση να διακηρύξουν μια σχέση, που και οι δυο τους πίστευαν ότι δεν ήταν θεμιτή, τελικά. Γνώριζαν τους λόγους που τις είχε φέρει στο ίδιο κρεβάτι, το διπλό κρεβάτι της Μόιρα, στη σχέση που και οι δυο θεωρούσαν ανόσια. Ήταν εκείνη η απαίσια μοναξιά τους, η έλλειψη εμπιστοσύνης στο άλλο φύλο. Θα μπορούσε άραγε να εξηγηθεί διαφορετικά; Για όλους τα δύο ετούτα θηλυκά, η Μόιρα και η Τζούλη ήταν δύο αγαπημένες φίλες που μοιράζονταν μία κατοικία. Άλλωστε και οι ίδιες αισθάνονταν ότι κάποια στιγμή θα μπορούσε και να αλλάξουν γνώμη γι' αυτή τη σχέση τους, που ήταν περισσότερο αισθηματική παρά αισθησιακή. Έπως τα φέρνει η τύχη! Να αγαπάς τον άντρα και την ίδια στιγμή να τον μισείς. Η Μόιρα κι εγώ δανειζόμαστε χρόνο για τις μέλλουσες αποφάσεις μας. Είμαι βέβαια γι' αυτό. Η σχέση μας είναι ταυτόσημη με εκείνο που κατηγορούμε. Δύο μόνες υπάρξεις σε έναν ανόσιο δεσμό. Δεν είμαστε φτιαγμένες γι' αυτό, και

σίγουρα θα σταματήσει να υπάρχει και μάλιστα σύντομα... το νιώθω. Δεν είμαστε φτιαγμένες για μια τέτοια σχέση! σκεφτόταν η Τζούλη με βεβαιότητα. Το πίστευε ότι κάποια στιγμή στο εγγύς μέλλον, θα έφευγε από εκείνο τον 'κλοιό ασφάλειας', που μόνο ασφάλεια δεν ήταν τελικά.

Ένα πρωινό, λίγο πριν από το μεσημέρι ο Φίλιπ έχοντας συνεννοηθεί με τον Άλαν, που εργάζονταν δίπλα στη Τζούλη, την πλησίασε διστακτικά και την προσκάλεσε να φάνε το μεσημέρι παρέα όλοι μαζί συμπεριλαμβανομένων της Μόιρα και του Άλαν, πλην των εαυτών τους. «Θα μπορούσες να καλέσεις τη Μόιρα, ώστε μαζί με τον Άλαν που συμφωνεί σχετικά, να γίνουμε τέσσερις!» πρότεινε στη Τζούλη. Ήθελε να απλοποιήσει τα πράγματα για εκείνη, ώστε να αποφασίσει θετικά, καθώς γνώριζε, όπως και οι υπόλοιποι εκεί μέσα, για τη στενή σχέση της με τη Μόιρα. Η Τζούλη που κατά βάθος συμπαθούσε τον Φίλιπ απάντησε πως θα μετέφερε την πρότασή του, στη Μόιρα. Την πήρε λοιπόν στο κινητό της. «Ο.Κ. θα σε δούμε εκεί», είπε η Τζούλη και γυρνώντας στον Φίλιπ είπε ήσυχα: «Η Μόιρα θα μας συναντήσει στου Τζίνο - ξέρεις πού... στο επόμενο τετράγωνο-, στις 12.30 μ. Τι λες;» «Ο.Κ. λοιπόν... Είναι εντάξει και για τον

Άλαν», είπε ο Φίλιπ και συμφώνησαν. Ο Φίλιπ ικανοποιήθηκε. Ήταν βέβαιο ότι είχε σκεφτεί πολύ πριν αποφασίσει για ετούτη την κίνησή του. Έτσι, γύρω στις 12.25 μ.μ. οι τρεις από τους τέσσερις νέους, βρέθηκαν στο snack bar του Τζίνο. «Δεν πιστεύω να αργήσει η Μόιρα», είπε η Τζούλη χαιρετώντας και κοιτάζοντας τον Άλαν. «Εντάξει, μπορεί να καθυστέρησε λιγάκι περισσότερο στο ταμείο!» είπε ο Φίλιπ και πρότεινε να περιμένουν μερικά λεπτά ακόμα, προτού να παραγγείλουν. Όσοι να ολοκληρώσουν την επόμενη σκέψη τους, κατέφθασε και η Μόιρα, κομψή στο κίτρινο ταγεράκι της και περιποιημένη στο έπακρο. Ο Άλαν την κοίταξε με θαυμασμό και αναφώνησε: «Παιδιά, η Μόιρα! Γεια σου Μόιρα!» τη χαιρέτησε φανερά ευχαριστημένος από το παρουσιαστικό της. Η Μόιρα χαμογέλασε υψώνοντας τα φρύδια και η Τζούλη την κοίταξε παραξενεμένη: 'Διάβολε, γνωρίζονται καλά ετούτοι οι δύο!' σκέφτηκε, ενώ ο Φίλιπ εξέφρασε ρητά την απορία του: «Εσείς οι δύο γνωρίζετε καλά... από ότι βλέπω». Οι δύο νέοι χαμογέλασαν. «Ε, κάπως! Ξεχνάτε ότι δουλεύουμε στο ίδιο μαγαζί... έστω και αν χρησιμοποιούμε διαφορετική είσοδο ή έξοδο!» είπε ο Άλαν και γελώντας πέρασε το μπράτσο του πάνω στους

ώμους της Μόιρα. Ο Φίλιπ και η Μόιρα μοιράστηκαν την ευθυμία του Άλαν, γελώντας μαζί του. Η Τζούλη προσπάθησε να κάνει το ίδιο, παρά τη φανερή αμηχανία της. Η αλήθεια ήταν ότι ένιωσε ένα τσίμπημα στο στομάχι της. Δεν της έφτανε λοιπόν ο Φίλιπ; Μήπως ήταν φανερό ότι ήθελε και τη Μόιρα δική της; Ξάφνου κατάλαβε. Ζήλευε που η Μόιρα είχε καλή σχέση με τον Άλαν και δεν το ήξερε. Θύμωσε με τον εαυτό της που είχε προτείνει στη Μόιρα να έρθει και να κάνει παρέα με τον Άλαν. Ένωρίζονταν και εγώ είχα μεσάνυχτα! σκέφτηκε θυμωμένη. Αλλά ύστερα από λίγο, είχε κιόλας μετανιώσει. Άλλα σκεφτόμουν προχτές και άλλα αποδεικνύεται ότι μου συμβαίνουν. Γιατί άραγε ζηλεύω; Τι φοβάμαι; Σεξουαλική - σεξουαλική σχέση... δεν μπορεί να υπάρχει τελικά ανάμεσά μας και η φιλία μας αυτού του είδους, αναμφίβολα δε σηκώνει τέτοιου είδους ζηλεις! Τζούλη κορίτσι μου, σύνελθε επιτέλους! σκέφτηκε τινάζοντας με πείσμα το κεφάλι της. Αναρωτήθηκε για το πώς αλήθεια αισθανόταν η Μόιρα απέναντι στον Άλαν. Ίσως και να μην την ενδιέφερε βαθιά μέσα της, ετούτος ο νέος, παρόμοια, όπως δεν ενδιέφερε σοβαρά την ίδια, ο Φίλιπ. Ίσως η Μόιρα και ο Άλαν να παρέμειναν

γνωστοί, απλά νέτοι - σκέτοι φίλοι, όπως αυτή με τον Φίλιπ. Κατάπιε τις σκέψεις της και προσπάθησε να δει τα πράγματα από τη θετική τους πλευρά. Παρά τη φιλάρεσκη στάση της έναντι του Άλαν, η Μόιρα, επίσης παρακολουθούσε τη Τζούλη, ανήσυχη. Κάποια στιγμή τη ρώτησε αν αισθανόταν καλά. «Χλώμιασες!» είπε. «Κρυώνω!» απάντησε εκείνη ήσυχα. 'Διάβολε, μέρα μεσημέρι και κρυώνεις;' σκέφτηκε η Μόιρα παραξενεμένη. Ο Φίλιπ ακούγοντας το παράπονο της Τζούλη, έβγαλε το δερμάτινο σακάκι του και το έριξε στην πλάτη της. Εκείνη του χαμογέλασε αχνά και τον ευχαρίστησε. Είχε χάσει την όρεξή της. Η Μόιρα δεν είχε αντιληφθεί τη ζήλεια της Τζούλη, αλλά ούτε η Τζούλη, την έμμονη παρακολούθησή της από εκείνη. Η αλήθεια ήταν ότι μιλούσαν για τους άντρες με κάποια περιφρόνηση, και είχαν επικοινωνήσει η μία στην άλλη, ότι δε χωρούσε άντρας ανάμεσά τους, εκείνη τουλάχιστον την περίοδο. Η μεταξύ τους αντίληψη, ότι ήταν αδέσμευτες και ελεύθερες, εκείνες τις στιγμές, φαινόταν κιάλας ξεπερασμένη! Όμως τι σήμαιναν οι αντιδράσεις της Τζούλη και της Μόιρα, τελικά! Είχαν αλήθεια ερωτευτεί η μία την άλλη; Κι αν

ήταν έτοι, τι φύλαγε το μέλλον για μία τέτοια σχέση;

Εκείνη την ημέρα οι τέσσερις νέοι, η Τζούλη, η Μόιρα, ο Φίλιπ και ο Άλαν για κάποιον περιέργο λόγο, αποφάσισαν να βγούνε ξανά το βράδυ, για να διασκεδάσουν όπως είπανε μεταξύ τους, διαφορετικά αλλά και πιο ουσιαστικά, καθώς το μεσημέρι τους, υπήρξε σύντομο. Έτσι ξαναβρέθηκαν οι τέσσερις τους σε κέντρο, στην ίδια περιοχή με το μαγαζί, όπου εργαζόνταν. Αναμφίβολα τα γνώριζαν τα κατατόπια εκεί τριγύρω. Ο Άλαν οδήγησε τη Μόιρα στο τραπέζι που είχαν κλείσει ενωρίτερα και πίσω τους ακολούθησαν ο Φίλιπ με τη Τζούλη. Ο Άλαν έβγαλε ένα τσιγάρο. Ήταν 'στριμμένο'. Η Μόιρα τον κοίταξε με περιέργεια: «Καπνίζεις ταμπάκο;» ρώτησε. Εκείνος χαμογέλασε κάπως υπεροπτικά: «Ναι... δηλαδή όχι... Καπνίζω μαριχουάνα!» γέλασε και η Μόιρα ανταποκρίθηκε ανάλογα. «Καλά τώρα!» είπε καθώς ήταν βέβαια ότι επρόκειτο για αστείο. «Γιατί; Δύσκολο είναι; Να ξέρεις πάντως ότι είναι περισσότερο υγιές από τα τσιγάρα που επιτρέπεται να αγοράζουμε». "Sure... Alan!" είπε η Μόιρα ειρωνικά, και αμέσως ύστερα τον ρώτησε με περιέργεια: «Αλήθεια... από πού τα

προμηθεύεσαι;» «Εντάξει, δε θα το πιστέψεις, αλλά... έχω ένα φίλο που μου τα φέρνει κι αυτός έχει κάποιον άλλον... και πάει λέγοντας! Αλυσίδα είναι το πράγμα. Άκου και το άλλο: υπάρχουν και άνθρωποι της αστυνομίας στο κύκλωμα!» «Κατάλαβα!» είπε η Μόιρα. Ξαφνικά είχε χάσει το κέφι της. Δεν ενδιαφερόταν να μπλέξει με κάποιον που κάπνιζε μαριχουάνα, που την προμήθευαν ίσως ακόμη και άνθρωποι της αστυνομίας. Αυτό σήμαινε μπλέξιμο. Σκέφτηκε τη Τζούλη, την απλή ζωή που έκαναν οι δυο τους και τη γαλήνη που ένιωθαν, όταν ήταν μόνες. Κοίταξε τον Άλαν και εκείνος ανταπόδωσε τη ματιά της, παραξενεμένος. «Νομίζω ότι πρέπει να πηγαίνω!» είπε αποφασιστικά η Μόιρα. «Μα... γιατί; Θύμωσες μαζί μου;» ρώτησε ο Άλαν. «Όχι, αλλά να, αισθάνομαι κουρασμένη. Δεν ήταν και τόσο επιτυχής η ιδέα να βγούμε έξω, τελικά», επέμενε η Μόιρα. «Στάσου Μόιρα... όχι μ' αυτόν τον τρόπο! Αν είναι η μαριχουάνα, άκουσέ με -αλήθεια σου λέω-, δεν καπνίζω ολοένα. Κάπου - κάπου, να... έτσι, όπως τώρα. Το χρησιμοποίησα σε αυτή η περίπτωση καθώς η έξοδος μας είναι special και αισθανόμουν λιγάκι ταραγμένος!» συνέχισε με παράπονο ο Άλαν. «Καπνίζει και ο Φίλιπ;» τον ρώτησε ξαφνικά

η Μόιρα. «Όχι, απ' ότι ξέρω. Ο Φίλιπ είναι clean!» απάντησε ο Άλαν. «Καλά... καληνύχτα, λοιπόν!» επέμενε η Μόιρα. «Περίμενε κορίτσι μου! Δεν μπορείς να πας μόνη σου τέτοια ώρα! Αφού θέλεις να φύγεις, τότε θα σε πάω εγώ!» επέμενε ο Άλαν. «Ο.Κ. περίμενέ με τότε μια στιγμούλα. Θα πάω στο Women's» είπε η Μόιρα και απομακρύνθηκε. Δεν άργησε να βγει και μαζί με τον Άλαν, χωρίς να επικοινωνήσουν την αναχώρησή τους στη Τζούλη και στον Φίλιπ -πράγμα περίεργο από μόνο του-, αφήσανε το club και βρέθηκαν να περπατάνε έξω προς το αυτοκίνητο του Άλαν, ένα μικρό, μαύρο VW. Δεν είχαν προλάβει να απομακρυνθούν καλά-καλά από το κλαμπ, όταν ο Άλαν πρόσεξε ένα ανοιχτόχρωμο παλιό Holden πίσω του και σε μικρή σχετικά απόσταση. Κοίταξε μια-δυο φορές στο καθρεφτάκι του αυτοκινήτου και είπε σα να μονολογούσε: «Θα έπαιρνα όρκο πως κάποιος μας παρακολουθεί, αν δεν ήμουν βέβαιος πως δεν έχω κάνει ποτέ κακό σε κανέναν!» «Έκανες! Καπνίζεις μαριχουάνα!» είπε η Μόιρα με κατηγορηματικό τρόπο. Ο Άλαν σκέφτηκε λίγο και ύστερα ρώτησε: «Μόιρα, συγγνώμη, αλλά μήπως υπάρχει κάποιος άλλος στη ζωή σου και δεν το γνωρίζω;» «Και θα έβγαινα μαζί σου, απόψε; Θα μου επιτρέψεις να σε

αποκαλέσω και αδιάκριτο και... Άσε, τώρα! Αυτό θα είναι το λιγότερο, ξέρεις!» είπε εκνευρισμένη η Μόιρα. «Μα είναι αλήθεια! Μας παρακολουθεί κάποιος! Γι' αυτό σε ρώτησα. Έλα μη με παρεξηγείς!» Κοίταξε ξανά: «Δεν μπορώ να τον διακρίνω και καλά!» Η Μόιρα ήθελε να κοιτάξει πίσω, αλλά φοβόταν. Ο Άλαν συνέχισε μέχρι το γκαράζ του οποίου τα φώτα του έλαμπαν από μακριά. Στο γκαράζ σταμάτησε. Ήθελε να βεβαιωθεί ότι δεν τον παρακολουθούσε κανείς! Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα για να βγει από το αμάξι του, πρόσεξε ότι το ανοιχτόχρωμο Ηόλντεν που του είχε φανεί ύποπτο, συνέχιζε τη διαδρομή του χωρίς διακοπή. 'Λάθος έκανα, λοιπόν!' σκέφτηκε με ανακούφιση, αλλά δεν είπε τίποτα στη Μόιρα που αμίλητη παρακολουθούσε τις κινήσεις του. Έβαλε λίγη βενζίνη για να δικαιολογήσει τη στάση του και εφόσον πλήρωσε, αμέσως ύστερα έβαλε μπροστά τη μηχανή και ξεκίνησαν με κατεύθυνση το σπίτι της Μόιρα, που δεν απείχε και πολύ από εκεί. Όταν έφτασαν τελικά στο δρόμο όπου έμενε η Μόιρα, ο Άλαν έκανε στροφή και παρκάρισε στο απέναντι πεζοδρόμιο από το σπίτι της, κάτω από τη βαθιά σκιά ενός μεγάλου Ρίνος tree. Ο Άλαν έσβησε τα δυνατά μπροστινά φώτα

του αυτοκινήτου, και αφήνοντας μόνο τα μικρά φώτα του parking, βγήκε, άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και πρότεινε το χέρι του στη Μόιρα. «Έλα!» είπε με ένα ζεστό χαμόγελο που η Μόιρα το ένιωσε μάλλον, καθώς το συναίσθημα επηρέαζε τον τόνο της φωνής του. Εκείνη τη στιγμή, εντελώς παράδοξα, το άγχος της αφανίστηκε. Κοίταξε μια μόνο στιγμή, τον Άλαν. Αν και το βαρύ φύλλωμα του μεγάλου Pinot tree, εμπόδιζε να φτάνει ως εκείνους το αδύνατο ηλεκτρικό φως του δήμου, η Μόιρα ένιωθε την ανάγκη του για τη συντροφιά της. Αμέσως ύστερα, πιάνοντας τη δυνατή παλάμη του, που περίμενε με υπομονή, δρασκέλισε έξω. Δεν πρόλαβε καν να ισιώσει το σώμα της και βρέθηκε να είναι αγκαλιασμένη με τον Άλαν και να φιλιούνται με πάθος. Όταν σταμάτησαν τις περιπτώξεις, για μια στιγμή μόνο, ώστε ο Άλαν να κλείσει την πόρτα του αυτοκινήτου, τα μάτια της Μόιρα είχαν κιόλας συνηθίσει στο λιγοστό φως που επικρατούσε τριγύρω τους. Χωρίς μιλά ο Άλαν την αγκάλιασε ξανά και έτσι, φιλώντας την κάθε λίγο και λιγάκι, τη συνόδεψε στην απέναντι μεριά του δρόμου, στην είσοδο της αυλής του σπιτιού της. Στη συνέχεια ανέβηκαν τα σκαλοπάτια που έφερναν στην ξύλινη βεράντα του. Το σπίτι ήταν

εξίσου σκοτεινό, μέσα και έξω. Ήταν φανερό ότι δεν ήταν κανείς εκεί. Άλλωστε το μόνο βέβαιο ήταν ότι η Τζούλη δεν είχε έρθει ακόμα. Κάθισαν για λίγο στον καναπέ της βεράντας, χωρίς να ξεκολλούν ο ένας από τον άλλον και χωρίς να σταματούν να ανταλλάσουν φιλιά. Κάποια στιγμή βρέθηκαν ξαπλωμένοι στο ξύλινο πάτωμα της βεράντας και ανυπόμονοι να ικανοποιήσουν τις αισθήσεις τους. Τέτοιες στιγμές, όλα σβήνουν, ξεθωριάζει η όποια σημασία τους μπροστά στο δυνατό ένστικτο που κυβερνά το σώμα και παραλύει το νου των εραστών... Είχε ωριμάσει η στιγμή της εκπλήρωσης της αποστολής τους, όπως ορίζει η φύση. Θαρρείς και αιώνας, η απειροελάχιστη στιγμή της συνουσίας. Σε λίγο όλα είχαν κοπάσει. Ο ύπνος τους συνεπήρε μαζί του, βαρύνοντας όσο ο θάνατος!

Η Τζούλη έριξε στη Μόιρα μια φευγαλέα ματιά. Η φίλη της μιλούσε με τον Άλαν. Ο Φίλιπ το πρόσεξε. «Συμβαίνει κάτι;» τη ρώτησε με άγχος. Η Τζούλη απέφυγε να του απαντήσει και ο Φίλιπ επέμενε: «Μήπως δεν είσαι ευχαριστημένη που είμαστε παρέα, όλοι μαζί;» Η Τζούλη δεν απαντούσε. «Μήπως έκανα κάτι χωρίς να το καταλάβω;» επέμενε ξανά. «Έλα τώρα, μην είσαι

ανόητος!» είπε τελικά η Τζούλη και άφησε τη θέση της. «Πού πας;» ρώτησε εκνευρισμένος από την ανεξήγητη συμπεριφορά της, ο Φίλιπ. «Έλα μαζί μου, ας βγούμε έξω... να πάρουμε λίγο αέρα!» είπε η νέα. «Μα κάνει κρύο έξω και ακόμα δεν μου επέστρεψες το σακάκι μου!» είπε πειραχτικά ο Φίλιπ. Η Τζούλη όμως είχε πάψει να τον ακούει, καθώς είχε κιόλας απομακρυνθεί από κοντά του. Ο Φίλιπ κουνώντας το κεφάλι του κουρασμένος από τη στάση της, την ακολούθησε. Η Τζούλη τον αντιλήφθηκε πίσω της και χαμογέλασε ασυνήθιστα. Ο Φίλιπ δεν γνώριζε ούτε για το χαμόγελο εκείνο, μήτε για τη σημασία του. Μόλις την πλησίασε και πέρασε το μπράτσο του στους ώμους της, εκείνη γύρισε απότομα και σφίχτηκε πάνω του. Ο Φίλιπ γύρεψε τα χείλια της. Τη φίλησε με πάθος. Ήταν εκείνο, το πρώτο τους φιλή. Ο Φίλιπ ήταν ερωτευμένος με τη Τζούλη από την πρώτη στιγμή που την είχε γνωρίσει. Θα του άρεσε να είναι το κορίτσι του, γι' αυτό και θεώρησε ότι εκείνο το θερμό, πρώτο φιλή τους, ήταν σημάδι ελπίδας. Η Τζούλη τον κοίταξε με τρυφερότητα και του χάιδεψε το μάγουλο. «Είσαι όμορφος άνθρωπος, Φίλιπ! Πάντα μου άρεσες!» είπε, και ο νέος τόλμησε να ψιθυρίσει με βραχνή φωνή: «Τζούλη... γίνε το

κορίτσι μου!» Η Τζούλη τον φίλησε τρυφερά: «Θα ήθελα να είμαι το κορίτσι σου, γιατί είσαι ο μόνος άντρας που με κοίταξε με σεβασμό. Αλλά είμαι απαιτητική, ξέρεις!» είπε με νάζι. Ο Φίλιπ χαμογέλασε: «Πόσο απαιτητική; Πες μου!» «Ω, Φίλιπ, έλα τώρα... είμαι λιγάκι κουρασμένη, αλήθεια σου λέω. Θέλω να πάω στο σπίτι μου. Αύριο εργάζομαι!» απάντησε χαμηλόφωνα η Τζούλη. «Κι εγώ εργάζομαι αύριο. Έλα μη μου χαλάς χατίρι. Ας πάρουμε ένα ποτό!» επέμενε ο Φίλιπ. «Μα δεν πίνω!» απάντησε η Τζούλη που είχε αρχίσει να εκνευρίζεται τώρα με την επιμονή του νέου. Ο Φίλιπ δεν καταλάβαινε την αντίδρασή της. «Είπα κάτι που σε έθιξε;» τη ρώτησε απογοητευμένος από την γεμάτη αντιθέσεις, συμπεριφορά της. «Όχι, αλλά θέλω να πάω στο σπίτι μου, αυτό είναι όλο. Είναι παράξενο;» ρώτησε σχεδόν θυμωμένη, αυτή τη φορά. «Να πούμε στους φίλους μας...» πρόλαβε να πει ο Φίλιπ, πριν να τον διακόψει η Τζούλη: «Μα, δεν χρειάζεται. Δεν είναι προεξοχή μας!...» «Ο.Κ.!» ψέλλισε απογοητευμένος ο Φίλιπ. Τη συνόδευσε ως την έξοδο του κέντρου. «Περίμενέ με ένα λεπτό. Θα φέρω το αυτοκίνητό μου, για να σου δώσω ένα 'λιφτ'», είπε ο Φίλιπ και η Τζούλη απάντησε ήρεμα:

«Ο.Κ.!» Ο Φίλιπ εξαφανίστηκε, για να εμφανιστεί μερικά λεπτά αργότερα με το αυτοκίνητό του. Βγήκε, άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και η Τζούλη κάθισε. Ο νέος που είχε πάρει τη θέση του στο τιμόνι, είχε σιωπήσει ξαφνικά και η Τζούλη είχε συγκεντρωθεί στο να κοιτάζει έξω. Ξαφνικά η φωνή του ακούστηκε παράξενη, παρακλητική σχεδόν: «Έλα τώρα κοριτσάκι μου. Να ήξερες πόσο μου αρέσεις!» Η Τζούλη τον κοίταξε με φευγαλέα θλίψη. «Φίλιπ, η ζωή δεν είναι τόσο απλή, όσο πιθανόν να τη φαντάζεσαι!» είπε αινιγματικά. «Μα είναι απλή Τζούλη! Εμείς οι άνθρωποι με τις ιδιοτροπίες μας και τις ιδιορρυθμίες μας, την κάνουμε δύσκολη. Είμαστε νέοι, γιατί άραγε δεν μπορούμε να χαρούμε; Έλα κοντά μου!» Η Τζούλη δεν κουνιόταν από το κάθισμά της. Ο Φίλιπ έτεινε το χέρι του πήρε το δικό της και το φίλησε. «Σε πρόσεξα από την πρώτη στιγμή που σε αντίκρισα. Είχα σκεφτεί: «Αυτό το κορίτσι πρέπει να γίνει δικό μου!» Η Τζούλη δεν ανταποκρινόταν. Ένωθε μέσα της μια φουρτούνα να φουσκώνει και τόλμησε να πει: «Φίλιπ, μη χάνεις τον καιρό σου μαζί μου. Δεν είμαι αντάξιά σου. Πίστεψέ με! Είμαι δύσκολος άνθρωπος. Έχω τα προβλήματά μου! Θα ήθελα να είμαι φίλη σου, αλλά δε θα μπορούσα ποτέ να είμαι

το κορίτσι σου!» Ο Φίλιπ την κοίταξε λυπημένος. «Ξέρεις Τζούλη, μπορώ να σε περιμένω!» επέμενε. Η Τζούλη τον κοίταξε σοβαρά: «Φίλοι μόνο, Φίλιπ και ίσως κάποτε στην καρδιά μου λιώσουν οι πάγοι που την νεκρώσανε για χρόνια!» Ο Φίλιπ την κοίταξε: «Μα είσαι παιδί! Πότε κιόλας πρόλαβαν να σε πληγώσουν;» Η Τζούλη τον κοίταξε λυπημένη. «Μακάρι να μπορούσα να σου ανοίξω την καρδιά μου. Όμως δεν είμαι έτοιμη να το κάνω!» Ο Φίλιπ ωστόσο επέμενε: «Μη με ρωτάς γιατί, αλλά άφησέ με να σου πω αυτό μονάχα: θα σε περιμένω, άσχετα με το χρόνο ή τις ανάγκες του...» Η Τζούλη δε μίλησε. Οι συζητήσεις αυτού του είδους την κούραζαν. Ο Φίλιπ την κοίταξε άλλη μια φορά με σοβαρό ύφος και ύστερα έβαλε μπροστά τη μηχανή του αυτοκινήτου του, για το σπίτι της Τζούλη. Δεν άργησαν να φτάσουν. Το σπίτι ήταν ολοσκότεινο. Μόλις πιο πάνω, στην απέναντι πλευρά του δρόμου, ήταν παρκαρισμένο μέσα στη βαθιά σκιά μεγάλου Pinot tree, ένα αυτοκίνητο. Ήταν το αυτοκίνητο του Άλαν, του καβαλιέρου της Μόιρα εκείνη τη βραδιά, αλλά η Τζούλη και ο Φίλιπ ούτε καν το πρόσεξαν, κατειλημμένοι καθώς ήταν από τις προσωπικές τους σκέψεις. Ο Φίλιπ επεχείρησε να σηκωθεί από

τη θέση του, αλλά η Τζούλη τον σταμάτησε με μια χειρονομία: «Ευχαριστώ πολύ για όλα Φίλιπ, θα βγω μόνη μου. Δεν είναι μακριά η πόρτα μου». «Ο.Κ.» απάντησε λακωνικά εκείνος, παρακολουθώντας ωστόσο και πάντα διακριτικά τις κινήσεις της. Η Τζούλη στάθηκε μια στιγμή πριν να κλείσει πίσω της την πόρτα του αυτοκινήτου και μίλησε αργά: «Θα σε δω αύριο Φίλιπ. Καλό βράδυ και πάλι ευχαριστώ». Ο νέος απάντησε με κάποια απογοήτευση στη φωνή του: «Εντάξει, δεν κάναμε και τίποτα σπουδαίο απόψε. Ίσως... (κόμπιασε), την επόμενη φορά! Καληνύχτα λοιπόν!» Ούτε μία χειραψία ανάμεσά τους, ούτε ένα τυπικό φιλί στο μάγουλο... Μια σκέτη αμηχανία ήταν διάχυτη στο ουδέτερο εκείνο πεδίο, όπου κινούνταν οι δυο τους, εκείνες τις στιγμές. «Καληνύχτα, Φίλιπ!» απάντησε η Τζούλη με επιφύλαξη. Ήξερε ότι η συμπεριφορά της δεν ήταν κατανοητή από τους περισσότερους συνανθρώπους της. 'Τι να κάνει ο άλλος όταν φέρνομαι έτσι; Να μου πει και μπράβο, για την απαίσια συμπεριφορά μου;' σκέφτηκε η Τζούλη στεναχωρημένη αυτή τη φορά. Απομακρύνθηκε όμως όσο πιο γρήγορα μπορούσε από το νέο. Φοβόταν μήπως μετανιώσει και γυρίσει πίσω για να του ζητήσει συγνώμη. 'Και

τότε; Ποιος μπορεί να διαγνώσει τη συνέχεια; σκέφτηκε με πανικό η Τζούλη. Δε γύρισε λοιπόν ούτε μία φορά για να τον κοιτάξει. Ο Φίλιπ από τη μεριά του ήθελε να περιμένει εκεί, ώσπου η Τζούλη να μπει στο σπίτι της. Παρόλο που τα φώτα του Δήμου ήταν αδύνατα, καθώς τα μάτια του είχαν συνηθίσει σε εκείνη την αφέγγαρη νύχτα, την είδε να δρασκελίζει την ανοιχτή αυλόπορτα και να βαδίζει στο τσιμεντένιο διάδρομο που οδηγούσε στα σκαλοπάτια της μπροστινής βεράντας του σπιτιού. Ύστερα νόμισε ότι την είδε να στέκεται για μια στιγμή στη βάση της σκάλας και τέλος να γυρίζει αριστερά και να κατευθύνεται στον διάδρομο που χώριζε το σπίτι της από το διπλανό. Περιμένε μερικά λεπτά και υποθέτοντας ότι η Τζούλη είχε ήδη μπει μέσα στο σπίτι της, από μία άλλη, και πιθανόν πίσω πόρτα, άρχισε τη μηχανή του αυτοκινήτου του και αναχώρησε ήσυχα. Ήταν αλήθεια λυπημένος. Ποικίλες ήταν οι ερωτήσεις που κατέκλυζαν το νου του. Κάτι συμβαίνει με τη Τζούλη. Η διάθεσή της αλλάζει από τη μία στιγμή, στην άλλη. Νιώθω, πως μόλις έκανα να την πλησιάσω πέρα από το τυπικό, απομακρύνθηκε από κοντά μου. Τώρα νιώθω πως με αποφεύγει. Ίσως... και να αποφεύγει τους άντρες, γενικά.

Όμως, έστω και έτσι, εγώ τη θέλω. Θέλω να την κερδίσω μα την αλήθεια!' σκέφτηκε και κρατώντας αποφασιστικά το τιμόνι του, αποφάσισε να συγκεντρωθεί στην οδήγηση, τελικά.

Ο Φίλιπ ήταν ένα καλοβαλμένο παλικάρι. Ψηλός, λυγερός, με συμπαθητικό πρόσωπο και σταθερό χαρακτήρα, ήταν φανερό ότι προερχόταν από ένα ισορροπημένο οικογενειακό περιβάλλον. Οι γονείς του ήταν σοβαροί και ήσυχoi άνθρωποι και είχε μία μικρότερη αδερφή, την Ηλένη. Ο πατέρας του ήταν φοροτεχνικός και η μητέρα του δασκάλα. Ο Φίλιπ εργαζόταν στο σουπερμάρκετ, τρεις ώρες τα περισσότερα από τα απογεύματα της εβδομάδας, ώστε να γνωρίσει από πρώτο χέρι και ουσιαστικότερα, την πραγματική καθημερινότητα των συνανθρώπων του και ταυτόχρονα να εξασφαλίζει το χαρτζιλίκι του. Σπούδαζε οικονομικά δια αλληλογραφίας, στο Πανεπιστήμιο και στόχος του ήταν να εργαστεί στο γραφείο του πατέρα του. Το μεγαλύτερο σχέδιο ήταν να τον βοηθήσει αρχικά και στη συνέχεια έχοντας αποκτήσει την απαραίτητη εμπειρία, να είναι σε θέση να εξυπηρετεί μέρος της πελατείας τους, που με την πάροδο του χρόνου είχε αυξηθεί και απαιτούσε τις υπηρεσίες και ενός δεύτερου λογιστή.

Κάποια στιγμή στο μέλλον και καλώς εχόντων των πραγμάτων, ο Φίλιπ θα αναλάβαινε τα ηνία της επιχείρησης του πατέρα του, εξ ολοκλήρου, όταν εκείνος θα αποσυρόταν, τελικά.

Μόλις η Τζούλη μπήκε στο σπίτι, από την πίσω πόρτα του σπιτιού, ήθελε να κοιτάξει από το παράθυρο που βρισκόταν δίπλα στην εξώπορτα, του σπιτιού, για να βεβαιωθεί αν ο Φίλιπ είχε φύγει. Και παρά το γεγονός ότι επικρατούσε σκοτάδι στο μπροστινό μέρος του σπιτιού, δεν το είχε τολμήσει, τελικά. Αντίθετα είχε βιαστεί να καταφύγει στην κρεβατοκάμαρά της, είχε καθίσει πάνω στον κρεβάτι της και με το κεφάλι χωμένο στις δυο παλάμες της, είχε αφήσει τα δάκρυα των αδιεξόδων της να κυλούν στα άχρωμα μάγουλά της: «Αχ, τώρα που χρειάζομαι έναν δικό μου άνθρωπο, δεν τον έχω... Αχ πατέρα μου, πού άραγε είσαι; Πώς δεν με αποζητάς; Πώς κοιμάσαι ήσυχος; Εγώ... εμείς... τα παιδιά σου... Να 'ξερες πόσο αλήθεια υποφέρουμε!» μουρμούρισε μέσα στα αναφιλητά της. Δαγκώθηκε και πεισματώσε όταν αντιλήφθηκε τον αυθορμητισμό με τον οποίο αποζητούσε τον πατέρα της. Ήταν άραγε είδος προαίσθησης σε σχέση με την επιθυμία της να τον συναντήσει επιτέλους, να τον κοιτάξει στα μάτια

και να τον ακούσει, να διαπιστώσει τα συναισθήματά του για εκείνη και για τον αδερφό της και για όλα τα υπόλοιπα, ευοίωνα ή δυσοίωνα;

Ύστερα από λίγα λεπτά και έχοντας συνέλθει κάπως από εκείνο το ξέσπασμα, σηκώθηκε και αποφασιστικά ήρθε στην κεντρική είσοδο του σπιτιού. Την άνοιξε όσο πιο ήσυχα μπορούσε και μέσα από την ελάχιστη ανοιχτή πόρτα, κοίταξε με περίσσια περιέργεια τους δύο νέους, τη Μόιρα και τον Άλαν που κείτονταν στα αριστερά της. Ενωρίτερα, όταν είχε αφήσει τον Φίλιπ, περνώντας στην μπροστινή αυλή του σπιτιού, είχε πλησιάσει τη σκάλα της βεράντας, είχε σταματήσει για μία στιγμή και είχε ετοιμαστεί να ανέβει το πρώτο σκαλοπάτι της. Ήταν βέβαια πως ο Φίλιπ δεν είχε ακόμα απομακρυνθεί από το μέρος όπου είχε παρκάρει, παρόλο ότι είχε αρχίσει τη μηχανή του αυτοκινήτου του, όταν η ίδια είχε ήδη αρχίσει να βαδίζει προς το σπίτι της. Ήταν αλήθεια ότι δεν τον είχε ακούσει να μετακινείται από εκείνο το σημείο ή να περνά. Πραγματικά ο Φίλιπ ήταν ακόμα εκεί, στο δρόμο δίπλα στο πεζοδρόμιο και προσπαθούσε να παρακολουθεί τις κινήσεις της. Δεν υπήρχαν εμπόδια μπροστά του. Ήθελε λοιπόν να βεβαιωθεί ότι η Τζούλη είχε μπει στο σπίτι της. Όμως την είχε

χάσει σχετικά γρήγορα, όταν εκείνη έχοντας δρασκέλισει την μικρή αυλόπορτα του σπιτιού της και στη συνέχεια είχε προχωρήσει μέσα στην μπροστινή αυλή, είχε σταθεί κάπου εκεί κοντά στη βάση του σπιτιού...

Η Τζούλη, δεν είχε προλάβει να πατήσει το πόδι της στο σκαλοπάτι της σκάλας, όταν άκουσε ένα αυτοκίνητο να περνά. Σκέφτηκε ότι δεν μπορούσε να είναι εκείνο, του Φίλιπ. Η μηχανή του ακουγόταν διαφορετικά, όταν κινείτο. Ήταν λοιπόν βέβαια ότι ο νέος δεν είχε αφήσει το μέρος όπου είχε παρκάρι και ότι περίμενε εκεί, με τη μηχανή να δουλεύει, παρακολουθώντας τα βήματά της. Νόμιζε μάλιστα ότι την άκουγε να δουλεύει αν και μόλις. Τελικά και παρά το σκεπτικό της, η Τζούλη δεν τολμούσε να κοιτάξει πίσω της, προς το δρόμο. Άλλωστε δεν ήταν βέβαια ότι θα μπορούσε να δει το αυτοκίνητο του Φίλιπ. Ο φωτισμός του δρόμου, ήταν μάλλον φτωχός. Ωστόσο δεν υπήρχαν θάμνοι μπροστά στην αυλή τους ή και του διπλανού σπιτιού και θα μπορούσε να κοιτάξει προς τα εκεί. Τελικά, προσπάθησε να συγκεντρωθεί στις δικές της κινήσεις.

Τα παπούτσια της χαμηλά και με λαστιχένια σόλα, δεν μαρτυρούσαν καν την παρουσία της. Προχώρησε αργά, προσεκτικά. 'Τι νύχτα! η βεράντα είναι σκοτεινή. Βάζω στοίχημα δε γύρισε ακόμα η Μόιρα', σκέφτηκε η Τζούλη και σταμάτησε κάπως απότομα εκεί, μπροστά από το πρώτο σκαλοπάτι. Όμως αυτό το σταμάτημα ήρθε αυτόματα. Ήταν γιατί ξαφνικά, είχε φτάσει στα αυτιά της η φωνή της Μόιρα, ζοηρή και παρά το γεγονός ότι η φίλη της προσπαθούσε να την κοντρολάρει. «Σταμάτησε τώρα αμέσως!» όριζε με ασυνήθιστα βραχνή φωνή. Είχε ακουστεί ένα μικρό γέλιο. Ήταν αντρικό: «Έλα μωρό μου, αφού το ξέρεις πως πέφτω και στη φωτιά, για σένα!» είχε επαναλάβει η ίδια αντρική φωνή φωνή, παρακλητικά. 'Ο Άλαν!' θαύμασε η Τζούλη. Σε ελάχιστα δευτερόλεπτα είχε μαντέψει τι γινόταν. Ανέβηκε δύο ακόμα σκαλοπάτια προσπαθώντας να μην κάνει τον παραμικρό θόρυβο. Ήταν σχεδόν εκεί, επάνω στη βεράντα. Καρφώνοντας επίμονα τα μάτια της στο σχεδόν σκοτεινό χώρο της και γυρίζοντας το κεφάλι της ελάχιστα προς τα δεξιά, από όπου έρχονταν οι σιγανές φωνές, αντίκρισε εκεί, πάνω στον ξύλινο πάγκο της βεράντας, σχεδόν μπροστά της, τη φίλη της και τον Άλαν, να

φιλιούνται και να αγκαλιάζονται με ζωηρές κινήσεις, αφήνοντας αναστεναγμούς και κοντούς, παράξενους θορύβους, ανάμεσα στα ηχηρά φιλιά τους. Έμοιαζε με θέατρο Σκιών που το συνόδευαν λογιών-λογιών απόηχοι. Τσιμουδιά λοιπόν εκ μέρους της... Ύστερα από αυτό το συνταρακτικό θέαμα, η Τζούλη είχε υποχωρήσει προσεκτικά, είχε κατεβεί τα τρία σκαλοπάτια σιγανά και γυρνώντας αριστερά, είχε προχωρήσει στο διάδρομο, δίπλα από το σπίτι και είχε βρεθεί στην πίσω αυλή, πάντα ήσυχα. Στη συνέχεια είχε ανεβεί τα λιγοστά σκαλοπάτια που έφερναν στην πίσω πόρτα του σπιτιού. Την άνοιξε προσεκτικά και μπήκε.

Η Τζούλη αρκετά ταραγμένη προσπάθησε να βάλει μία σειρά στις σκέψεις της. Τώρα -είχαν περάσει μερικά λεπτά-, στήνοντας το αυτί της πάνω στη είσοδο του σπιτιού, διαπίστωνε ότι οι δυο τους εξακολουθούσαν να παλεύουν ερωτικά, μόνο που αυτή τη φορά νόμισε ότι βρίσκονταν πάνω στο σανίδι της βεράντας. Απομακρύνθηκε όμως γρήγορα από εκεί, μη ξέροντας τι να κάνει. Τελικά κατέφυγε για λίγο στο δωμάτιό της. Καθώς όμως ήταν ανήσυχη, λίγο αργότερα αποφάσισε και προχωρώντας στην μπροστινή κλειστή πόρτα, στάθηκε εκεί για μερικά δευτερόλεπτα. Άκουσε.

‘Μουσική, ακούγεται μουσική!’ σκέφτηκε. Περίεργη άνοιξε όσο πιο προσεκτικά μπορούσε την πόρτα και μόνο τόσο, όσο για να περάσει το κεφάλι της στο άνοιγμά της. Μέσα στο σκοτάδι προσπάθησε να ξεχωρίσει παρουσίες, με κρατημένη την αναπνοή. Τα μάτια της έστω και επίμονα, διαπίστωναν με δυσκολία πως η Μόιρα και ο Άλαν πάλευαν ακόμα ερωτικά. Αναστεναγμοί και χαδιάρικες φωνές χάνονταν μέσα στην χαμηλής έντασης, κλασική μουσική, που λες και είχε ξεπηδήσει από το πουθενά εντελώς αυτόματα για να καλύψει το ‘κρίμα!’ Η Τζούλη χαμογέλασε στη σκέψη της. Προφανώς η μουσική που είχε ακούσει και μέσα από την κλειστή κύρια πόρτα του σπιτιού, δεν είχε ξεφυτρώσει από το πουθενά. Προερχόταν από το μικρό παλιό ραδιόφωνο που ήταν μόνιμα εγκατεστημένο πάνω στο μικρό τραπέζι της βεράντας. Προφανώς το είχε ανοίξει η Μόιρα για να καλύπτει τις ερωτικές τους κραυγές.

Η Τζούλη υποχώρησε στα γρήγορα μέσα και έκλεισε την εξώπορτα όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Ξαφνικά δεν ένιωθε απολύτως τίποτα. ‘Η Μόιρα συγκεντρώνεται στη φυσική ανθρώπινη σχέση’, σκέφτηκε ψύχραιμα. Αναρωτήθηκε γιατί δε χρησιμοποίησε το κρεβάτι της! Σήκωσε τους ώμους

της. 'Θα πρέπει να ήταν ξαφνική και ορμητική η ανάγκη τους!' σκέφτηκε πάλι, με μία αλλόκοτη ηρεμία. Κάτι μέσα της είχε σταματήσει ξαφνικά τον πόλεμο με όλους, για όλα. Η Μόιρα ήταν παραπάνω από αγαπημένη φίλη και αυτό έφτανε. Ένωσε παράξενα. «Είμαι παράξενη, δύσκολη! Κάτι πρέπει ν' αλλάξει απάνω μου, αν θέλω να επιζήσω σ' αυτή την αδυσώπητη κοινωνία, τελικά!» μουρμούρισε. Σκέφτηκε τον Φίλιπ. Είχε ξεχάσει να κοιτάξει αν τελικά είχε φύγει. Και πάλι παρόλο που ήθελε να κοιτάξει από το παράθυρο που βρισκόταν δίπλα στην εξώπορτα, για να βεβαιωθεί ότι είχε φύγει, πάλι δεν είχε τολμήσει. Και αν το είχε κάνει, πάλι δε μπορούσε στην πραγματικότητα να διαπιστώσει οτιδήποτε σχετικό. Τουλάχιστον όχι από το σπίτι της. «Από την βάση της σκάλας... ίσως από την αυλόπορτα, και αυτό είναι αδύνατο!» μουρμούρισε σιγανά, έτσι για να ακούσει τη φωνή της. Η Τζούλη χανόταν μέσα σε διάφορες και συχνά άσχετες, με την πραγματικότητα σκέψεις. Τώρα είχε κάνει μία αόριστη κίνηση καθώς αόριστα ήταν και εκείνα τα συναισθήματά της. Καημένη κορίτσι!

Ο πατέρας της Τζούλη δεν μπορούσε παρά να επιχειρήσει και πάλι ενεργά, μία νέα προσπάθεια

επικοινωνίας με τα παιδιά του. Είχε συγκεντρωθεί και ως τότε είχε πετύχει πολλούς από τους στόχους του, όχι όμως τον δυσκολότερο: να συμφιλιωθεί με τα παιδιά του. Γνώριζε περισσότερο από καλά ότι δεν ήθελαν ούτε να τον δούνε, ιδιαίτερα η Τζούλη. Η θυγατέρα του τον είχε φορτώσει με τόσες ενοχές που ήταν φανερό, ότι θα ήταν σχεδόν αδύνατο να τον συγχωρήσει. Και είναι επίσης βέβαιο ότι αν ήξερε την αλήθεια, για το πόσο ανάγκη τον είχε η θυγατέρα του, θα πέταγε όπου κι αν βρισκόταν, για να βρεθεί δίπλα της. Ετούτο το συγκεκριμένο βράδυ, είχε πάρει έναν υπνάκο ύστερα από τον κάματο της ημέρας και ενώ άκουγε τα νέα, σα σε όνειρο αντήχησαν μέσα του στεναγμοί θλίψης και οραματίστηκε τα δάκρυα της θυγατέρας του. Λες και φτάσανε ως την πόρτα της ψυχής του και τη χτύπησαν βροντερά ζητώντας τη βοήθειά του. Αισθάνθηκε να αφυπνίζεται η πατρική συνείδηση δίπλα στη δυνατή τάση για αυτοθυσία. «Τζούλη... Τζούλη!» έκραξε και ξύπνησε ιδρωμένος. «Το νιώθω... Το κοριτσάκι μου με έχει ανάγκη!» μονολόγησε και ένιωσε την αναπνοή του να κόβεται από ένα είδος 'αιχμηρού' άγχους, θα μπορούσε να πει κανείς. Κινήθηκε γρήγορα προς το τηλέφωνο το άρπαξε βιαστικά και χτύπησε τα

πλήκτρα του γρήγορα: «Κάρολ, χρειάζομαι ένα μόνο τηλέφωνο: αυτό της Τζούλη!», είπε αναστατωμένος, κλαίγοντας σχεδόν και η Κάρολ χρειάστηκε μια-δυο στιγμές για να αντιληφθεί ποιος της μιλούσε και τι ήθελε. «Κάρολ... σε παρακαλώ... αυτή τη χάρη μόνο! Είμαι ο Γκάρυ... Κάρολ... σε παρακαλώ. Ξέρω πως το παιδί μου με χρειάζεται, το ένιωσα μέσα μου, η δική της ανάγκη έμπηξε τα δόντια της στην ψυχή μου!» επανέλαβε ο δύστυχος πατέρας και η Κάρολ, κατασυγκινημένη από τις επικλήσεις του άντρα, έσπευσε και χωρίς δισταγμούς, του έδωσε το κινητό τηλέφωνό της.

Η Κάρολ, είχε αναγνωρίσει και είχε παρακολουθήσει τις κινήσεις του Γκάρυ στο δικαστήριο και είχε πειστεί ότι ο Μαρκ είχε δίκιο και ας μην το τόνιζε εξαιτίας της. Πραγματικά ο άντρας, ο πρώην γαμπρός της, είχε αλλάξει. Ο Γκάρυ είχε πικραθεί, είχε ταπεινωθεί, είχε σιχαθεί τον εαυτό του για την μιζέρια του και είχε πονέσει αφάνταστα για τη διάλυση του σπιτικού του. Και ενώ άλλοτε είχε αφηθεί στην 'κατάντια' του, τελικά, με τη βοήθεια του Μαρκ, που επικοινωνούσε μαζί του, είχε αρχίσει να βλέπει τα πράγματα από μία άλλη σκοπιά. Η Κάρολ -αν και πολύ αργότερα από τον άντρα της Μαρκ- είχε αντιληφθεί με τη σειρά

της, ότι τα απανωτά σοκ της ζωής, δεν είχαν κατορθώσει να καταποντίσουν τον Γκάρυ. Αντίθετα τον είχαν συνεφέρει, λες και ήταν η επιβεβλημένη αφ' εαυτού, τιμωρία, που τελικά την είχε εκτίσει. Όμως η κάθαρση δεν είχε ολοκληρωθεί και αυτό παρέμενε το γκολ του Γκάρυ τελικά. Τα δύο παιδιά του τον χρειάζονταν περισσότερο από ποτέ και ας είχαν αυτή την ίδια, την αδερφή της μητέρας τους, τη θεία τους Κάρολ, τον άντρα της, τον θείο τους Μαρκ και τα παιδιά τους. Ως πατέρας και ως ο μοναδικός γονέας ο Γκάρυ, όφειλε να καταβάλει κάθε προσπάθεια, να κάνει ότι ήταν ανθρωπίνως δυνατό για να τα ξανακερδίσει. Καθοδηγούμενη από αυτές και άλλες παρόμοιες σκέψεις, η Κάρολ, ένιωθε ότι είχε επιτακτικό καθήκον, να βοηθήσει στην σωτήρια για όλους, επανασύνδεση πατέρα και παιδιών. Έτσι ο Γκάρυ έχοντας αποκτήσει επιτέλους, τον ποθητό αριθμό της Τζούλη, σήκωσε το τηλέφωνο και σχημάτισε τον αριθμό του κινητού της. Καμία απάντηση και το σήμα επιλογής επέμενε. Άφησε να περάσουν μερικά λεπτά και ξαναδοκίμασε. Και πάλι τίποτα. Επανέλαβε ξανά και ξανά, λες και είχε αιχμαλωτιστεί σε εκείνη την επαναληπτική κίνηση, με μία ακατάβλητη ελπίδα. Κάποια στιγμή άφησε

το τηλέφωνο κάτω, με αργές κινήσεις, και ύστερα φανερά εξαντλημένος έβαλε το κεφάλι του ανάμεσα στις δύο παλάμες του. Κάθισε έτσι για αρκετό χρόνο. Την ίδια στιγμή που ο Γκάρυ είχε κάνει ό,τι ήταν δυνατόν για την επικοινωνία του με τη Τζούλη, εκείνη εξακολούθησε να ταλαιπωρείται από την τρικυμία των σκέψεών της. Δεν είχε καν ακούσει το κινητό τηλέφωνό της να χτυπά, γιατί απλά η μπαταρία του είχε αδειάσει!

Η Τζούλη, κατειλημμένη από δυσοίωνα συναισθήματα και παρά την περιέργειά της, δεν είχε τολμήσει να κοιτάξει για τον Φίλιπ, ούτε μια φορά. Αντί αυτού είχε βιαστεί να κλειστεί στην κρεβατοκάμαρά της, να καθίσει πάνω στον κρεβάτι της και με το κεφάλι χωμένο στις δυο παλάμες της είχε αφήσει τα δάκρυα των αδιεξόδων της να κυλούν στα χλωμά μάγουλά της. Αργότερα είχε βγει και είχε έρθει στο μπάνιο για να πλύνει τα δάκρυά της. Ήλπιζε ότι το νερό θα την αφύπνιζε και ότι όλες εκείνες οι τρελές σκέψεις της, θα την άφηναν επιτέλους ήσυχη. Ήταν αδύνατη η ως εκ θαύματος επικοινωνία της με τον πατέρα της, που με τη σειρά του παράδερνε στην αγωνία του για εκείνη!

Στο μπάνιο στήνοντας θεληματικά την ακοή της η Τζούλη, αντιλήφθηκε πόσο ασυνήθιστα ήσυχα ήταν όλα εκεί έξω, στη βεράντα. Ακόμη και το ραδιόφωνο είχε σταματήσει. 'Θα έμεινε από μπαταρίες!' σκέφτηκε η Τζούλη. Άνοιξε το παράθυρο του μπάνιου. Θα ήθελε και πάλι, λες και από μία παράξενη μανία, να κοιτάξει για τον Φίλιπ, αλλά και πάλι δεν το έκανε. Ήταν βέβαια ότι είχε φύγει πριν από πολλή ώρα. 'Προς τι λοιπόν η αγωνία μου;' Σκέφτηκε. Από το ανοιχτό παράθυρο του μπάνιου, που έβλεπε το επάνω μέρος της μπροστινής βεράντας, δεν άκουγε τον παραμικρό θόρυβο, τώρα πια. Αφουγκράστηκε ξανά. Ούτε μία ελάχιστη ή μία παραμικρή αναπνοή. 'Τίποτα δεν ακούγεται, πια, μα την αλήθεια! Οι δύο πολεμιστές ξεκουράζονται ύστερα από τον αγώνα της αγάπης!' σκέφτηκε πάλι και η σκέψη της την έκανε να χαμογελάσει με μία γενναιόδωρη εκ μέρους της, κατανόηση. Κοίταξε πέρα στο δρόμο. Όχι... δεν έβλεπε τίποτα εκεί. Απομακρύνθηκε από το παράθυρο, έπλυνε ξανά το πρόσωπό της, λες και είχε ξεχάσει ότι το είχε πλύνει και πριν και νυχοπατώντας πάντα ήσυχα, βγήκε από το μπάνιο. Κατευθύνθηκε και πάλι στο δωμάτιό της, μπήκε μέσα και κλείδωσε πίσω της, την πόρτα. Έκλεισε

καλά και το παράθυρο του δωματίου της και ξάπλωσε. Το μεγάλο, διπλό κρεβάτι της φάνηκε τεράστιο και άδειο. Όμως, και όπως συνήθως, αισθάνθηκε ασφαλής μέσα σε ετούτο το χώρο, που τον θεωρούσε προσωπικό της. Ούτε και που ασχολήθηκε με την αυτόματη κίνησή της, πίσω από το 'κλειδαμπάρωμά' της.

Δεν είχε προλάβει τη γλύκα του δεύτερου ύπνου, η Τζούλη, όταν άκουσε κάποιον να ανοίγει αρχικά μία από τις πόρτες στο Χωλ και ύστερα από λίγο να την κλείνει. Άκουσε κάτι ελάχιστο στο διάδρομο και μετά κάποιον προφανώς το ίδιο πρόσωπο να προσπαθεί να ανοίξει την κλειδωμένη πόρτα της. Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι της, ταραγμένη. Σκέφτηκε αστραπιαία, ότι δεν ήταν δυνατόν να είναι η Μόιρα και ο Άλαν. Ένιωσε να παγώνει από έναν απροσδιόριστο φόβο. Δεν είχαν περάσει ούτε 15 λεπτά αφότου είχε κλειστεί στο δωμάτιό της και την είχε πάρει ο ύπνος. Ο νους της είχε αρχίσει να φουντώνει τώρα. Αν ήταν η Μόιρα, αναμφίβολα θα έλεγε κάτι. Θα τη ρωτούσε αν κοιμόταν, θα χτυπούσε στην πόρτα της και δε θα προσπαθούσε να μπει στο δωμάτιό της, έτσι αυθάρτητα. Με ολάνοιχτα τα μάτια και με 'την ψυχή στο στόμα', περίμενε. Το περιστροφο-φύλακας κρυβόταν πάντα

κάτω από το τεράστιο μαξιλάρι της. Το χούφτιασε με το δεξί της χέρι και περίμενε. Ανάσαινε γρήγορα, βαθιά, ενώ η καρδιά της χόρευε. Το πρόσωπο που είχε χτυπήσει την πόρτα της, ίσως και να είχε απομακρυνθεί. Γιατί άκουσε στη συνέχεια να γίνεται κάποια προσπάθεια να ανοιχτεί η πίσω πόρτα του σπιτιού. Ύστερα... τίποτα! Η πίσω πόρτα δεν άνοιγε ούτε από μέσα χωρίς κλειδί. Ύστερα από λίγο άκουσε ή νόμισε πως άκουσε βήματα πίσω στην αυλή. Δεν τόλμησε ούτε τότε να σηκωθεί και να κοιτάξει από το παράθυρο του δωματίου της, που έβλεπε προς αυτή. Της ήταν αδύνατον. Προς τι άλλωστε; Εκείνο το πρόσωπο, όποιο κι αν ήταν, θα είχε κιόλας καλυφθεί κάπου, με τη βοήθεια των σκοτεινών πέπλων της αφέγγαρης νύχτας. Άφησε και πέρασαν δέκα λεπτά. Δεν ακουγόταν ο παραμικρός θόρυβος. Όμως η Τζούλη δεν άντεχε πλέον ετούτη τη στείρα αναμονή. Είχε κατακυριευτεί από μια έντονη ανησυχία. Σηκώθηκε λοιπόν και προσέχοντας να μη κάνει τον παραμικρό θόρυβο, φόρεσε τη ρόμπα της που ήταν πάνω στο κρεβάτι της. Έχωσε στην τσέπη της το πιστόλι της και άνοιξε την πόρτα του υπνοδωματίου της αργά. Με το δεξί της χέρι χωμένο στην τσέπη της ρόμπας της, κρατούσε

πάντα το περιστροφό της. Ήταν σκοτεινά. Προχώρησε προσεκτικά προς το μέρος της πίσω πόρτας του σπιτιού -ήταν σχεδόν δίπλα στην πόρτα του δωματίου της. Την εξέτασε. Ήταν κλειστή, και ασφαλής καθώς δεν άνοιγε ούτε από μέσα -όπως ήδη αναφέρθηκε- παρά μονάχα με κλειδί. Το ίδιο και για να ανοίξει από έξω: χρειαζόταν το κλειδί της. 'Ευτυχώς!' σκέφτηκε η Τζούλη. Ανάπνευσε με ισχνή ανακούφιση. Περίμενε λίγο. Είχε συνηθίσει κάπως στο σκοτάδι. Έτσι στη συνέχεια κατευθύνθηκε στην είσοδο-έξοδο του σπιτιού. Διαπίστωσε ότι η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Ταράχτηκε και πάλι. Το σκοτάδι έσπαγε κάπως στο άνοιγμα της βεράντας προς το δρόμο. Τα σπίτια της γειτονιάς έμοιαζαν με καθηλωμένα φαντάσματα και τα κλειστά, σκοτεινά παράθυρά τους, πραγματικά σφραγισμένα ανοίγματα, με τυφλά μάτια στραμμένα στον ασήμαντο δρόμο. Οι λάμπες του Δήμου φώτιζαν ή δεν φώτιζαν, με εκείνο το καχεκτικό φως το νεκρό δρόμο; Μάλλον δεν ήταν κατάλληλες, παρά μονάχα για να δημιουργούν φρικώδεις σκιές, εδώ κι εκεί.

Η Τζούλη κοίταξε τριγύρω. Δεν καταλάβαινε τι συνέβαινε. Αναρωτήθηκε αν είχε φανταστεί τα βήματα και το χτύπημα στην πόρτα του δωματίου

της. Ανατρίχιασε. Ξανακοίταξε έχοντας συνηθίσει στο σκοτάδι της βεράντας. Οι δύο νέοι ήταν ξαπλωμένοι στο έδαφος, παράξενα ήσυχoi, ακίνητοι. Μα πάλι εκείνη δεν ήθελε, μα δεν μπορούσε, να τους ενοχλήσει! Έριξε μια ματιά τριγύρω και στο δρόμο τελικά, και τότε πρόσεξε στην απέναντι μεριά του δρόμου και λίγο πιο κάτω από το απέναντι σπίτι, έναν άνθρωπο, μία σκιά, να ανοίγει την πόρτα αυτοκινήτου, να βάζει μπροστά και να απομακρύνεται στο μισο-σκοτεινό και έρημο δρόμο, με τα φώτα σβηστά, κάνοντας έναν θόρυβο, που της φάνηκε γνωστός. Δεν ήξερε ή δε θυμόταν, γιατί! Υποχώρησε βιαστικά μέσα στο σπίτι και έκλεισε την πόρτα πίσω της. Ύστερα βιάστηκε στο δωμάτιό της και αφού κλείδωσε χώθηκε στο κρεβάτι της. Ξαφνικά θυμήθηκε: 'Η Πριγκίπισσα!.. Πού είναι η Πριγκίπισσα;' αναρωτήθηκε σιωπηλά, καθώς ήταν βέβαιο ότι το μικρό σκυλάκι της Μόιρα, η Πριγκίπισσα, δε θα μπορούσε παρά να αντιδρά στην παρουσία τους, αυτής και κυρίως της αγαπημένης της Μόιρας, έστω και με τα τρεχάματά του πέρα-δώθε ή με τις αδύνατες φωνούλες του. Ανατρίχιασε. Ανακάθισε στο κρεβάτι φοβισμένη. Έτρεμε. 'Αυτό είναι το πιο περίεργο από όλα!' σκέφτηκε πανικόβλητη, αλλά

δεν τολμούσε να κινηθεί. Δεν τολμούσε να ξανασηκωθεί για να κοιτάξει ή και για να ψάξει, ύστερα από όλα εκείνα τα ασυνήθιστα που είχαν συμβεί ή νόμιζε ότι είχαν συμβεί μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ήθελε να φωνάξει, όμως δεν ήθελε να τρομάξει τη Μόιρα και τον Άλαν που κοιμόνταν σα νεκροί στη βεράντα του σπιτιού! Ξαφνικά θυμήθηκε κάτι και χωρίς να ξέρει γιατί, είχε συνδέσει την προσπάθεια του αγνώστου να ανοίξει την πόρτα του υπνοδωματίου της, με τον άγνωστο που είχε δει να απομακρύνεται με το αυτοκίνητό του, ακόμη και αν δεν τον είχε δει εντός ή κοντά στο σπίτι τους, της Μόιρα και δικό της. ‘Μα όχι, δεν θα μπορούσε να είναι ο Φίλιπ. Εκείνος είχε αποχωρήσει πολύ πριν να πάω στο κρεβάτι...’ σκέφτηκε. ‘Μήπως ήταν το άλλο αυτοκίνητο... εκείνο με τον ιδιάζοντα θόρυβο της μηχανής του... που πέρασε... τότε που περίμενε ο Φίλιπ...’ σκέφτηκε με πολλή προσπάθεια. Ήταν συγχυσμένη. Υπολόγιζε το χρόνο από τη στιγμή που ο νέος την είχε αφήσει στο πεζοδρόμιο, απέναντι από το σπίτι της. Με όλα όσα συνέβαιναν γύρω της, η Τζούλη αδυνατούσε να κλείσει μάτι. Αναρωτιόταν πώς η Μόιρα και ο Άλαν κοιμόνταν σε εκείνο το γυμνό και μάλλον σκληρό σανίδι της βεράντας. «Έτσι που

είναι ακίνητοι... Θα πονάνε όλα τα μέλη του σώματός τους, όταν ξυπνήσουν. Και θα κρυσώσουν!» μουρμούρισε με παράπονο, πάντα ανήσυχη. Με τις διάφορες και γεμάτες ανησυχία σκέψεις της, με τον τρεμουλιαστό της συχνά μονόλογο, κάποια στιγμή άρχισαν τα μάτια της, να βαραινούν. Πρόλαβε και κοίταξε το ξυπνητήρι της: ήταν 2.30 το πρωί. Σε λίγο θα ξημέρωνε, 'κι αύριο πάμε για δουλειά!' σκέφτηκε αυτή τη φορά μισοκοιμισμένη. Τελικά την πήρε ο ύπνος. Θα πρέπει να κοιμήθηκε αρκετά, έτσι τουλάχιστον υπολόγισε, όταν αναγκάστηκε να ξυπνήσει, από το ξαφνικό, βροντερό χτύπημα στην κεντρική είσοδο του σπιτιού.

Η Τζούλη πήδηξε από το κρεβάτι της τρομαγμένη. Το φως της μέρας έμπαινε λιγοστό μέσα από τα blinds στο παράθυρό της. Δεν πρόσεξε καν την ώρα. Με σπασμωδικές κινήσεις τυλίχτηκε στη ρόμπα της και καθώς ξεκλείδωνε την πόρτα του δωματίου της, ούρλιαξε τρομοκρατημένη: «Ποιος είναι;» Όποιοι κι αν ήταν βιάζονταν, ένιωθε τη βία εκείνων των χτύπων στην πόρτα του σπιτιού τους. «Μα πού είναι επιτέλους η Μόιρα;» μουρμούρισε να μη θυμόταν τίποτα. Άνοιξε την πόρτα του δωματίου της και φτάνοντας μπροστά στην

κλειστή εξώπορτα, φώναξε ξανά πανικόβλητη: «Ποιος είναι;» «Ανοιξε, αστυνομία!» διέταξε κάποιος. Η Τζούλη έκανε ένα βήμα πίσω ξαφνιασμένη, ύστερα τόλμησε και κόλλησε το μάτι της, στο μάτι της πόρτας. Είδε δύο άντρες, στα πολιτικά. Οπισθοχώρησε αβέβαια. Ύστερα γύρισε την πλάτη της στην κλειστή είσοδο και βιάστηκε στην πίσω πόρτα του σπιτιού. Την άνοιξε σιγανά με το κλειδί της, που η Μόιρα και εκείνη το κρατούσαν κρυμμένο πάνω από την κορνίζα της πόρτας του μπάνιου, κατέβηκε τα σκαλοπάτια της μικρής βεράντας βιαστικά και ύστερα διασχίζοντας το διάδρομο δίπλα από το σπίτι, βρέθηκε να στέκεται στη βάση της σκάλας της μπροστινής βεράντας. Αντίκρισε τότε, κάποιους άντρες σε στολή αστυνομίου να τοποθετούν απαγορευτικές λευκές κορδέλες, με κόκκινες ρίγες πάνω τους. Και οι άντρες που είχαν χτυπήσει την είσοδο του σπιτιού και που ακόμη περίμεναν εκεί μπροστά για να τους ανοίξει, ήταν προφανώς αστυνομιοί, όπως άλλωστε είχαν δηλώσει. Αστυνομικά ήταν επίσης και τα δύο αυτοκίνητα που ήταν σταματημένα μπροστά στο σπίτι της Μόιρα και το δικό της. Για μια στιγμή κατόρθωσε και συγκεντρώθηκε κάπως. Αν και επρόκειτο για ένα φωτεινό πρωινό, η

Τζούλη είχε καταληφθεί από ένα τρομακτικά σκοτεινό συναίσθημα. Νιώθοντας εκτός τόπου και χρόνου, ανέβηκε τα σκαλοπάτια αργά και πριν ακόμα πατήσει πάνω στη βεράντα, βρέθηκε αντιμέτωπη με τους δύο άντρες του αστυνομικού σώματος. Χωρίς να ξέρει γιατί, μίλησε πρώτη: «Δεν άνοιξα γιατί φοβήθηκα!.. Σκέφτηκα μήπως ήταν ο άντρας που προσπάθησε να παραβιάσει την πόρτα του δωματίου μου, σήμερα τα χαράματα!» είπε πάλι απλά, σα να απολογείτο. Οι άντρες βλέποντάς την, έκαναν να κατεβούνε τα λιγοστά σκαλοπάτια της βεράντας. Βλέποντας όμως την Τζούλη να ανεβαίνει τη σκάλα σταμάτησαν εκεί στο πρώτο σκαλί και τώρα στέκονταν απέναντί της και την άκουγαν. Την κοίταζαν με απορία λες και αναρωτιόνταν: «ποια είναι πάλι εσύτη εδώ;» Ξαφνικά η Τζούλη έπαψε να δίνει σημασία στις αντιδράσεις τους, καθώς έχοντας ανεβεί και έχοντας σταθεί στο προτελευταίο από τα σκαλοπάτια, διαπίστωσε με απορία ότι η Μόιρα ήταν μπρούμυτα και ο Άλαν, που ήταν ανάσκελα, κρατούσε τα ανοιχτά μάτια του, ακίνητα, λες και ήταν γυάλινα! Μια φριχτή πύρινη αστραπή διέσχισε το νου της παραλύοντας στο διάβα της, οτιδήποτε λογικό. Δίπλωσε το σώμα της, έπεσε στα

γόνατα με το στόμα ορθάνοιχτο, με το ούρλιασμα γαντζωμένο στο λαιμό της, άηχο, βουβό, με μάτια που έχασκαν, έτσι που θαρρείς πως κρέμονταν, έτοιμα να χυθούν από τις κόγχες τους. Αυτή ήταν η εικόνα της προς τα έξω, όταν την επόμενη στιγμή έχασε τις αισθήσεις της. Στο μεσοδιάστημα της αναισθησίας της είχαν επίσης καταφθάσει δύο νοσοκομειακά και δύο ακόμα αστυνομικά. Άγνωστο για πόση ώρα βρισκόταν σε ετούτη την κατάσταση η Τζούλη. Δεν έβλεπε, δεν ένιωθε, δεν αντιδρούσε. Εκείνες τις στιγμές ήταν σαν μία ζωντανή νεκρή. Τα μάτια της έχασκαν πότε γεμάτα απορία και πότε γεμάτα τρόμο και οι μορφασμοί του προσώπου της συμβάδιζαν με την έκφραση των ματιών της. Η νοσοκόμα που βρέθηκε δίπλα της, μάταια προσπάθησε να επικοινωνήσει μαζί της. Η Τζούλη δεν αντιδρούσε στα καλέσματά της. Λίγο αργότερα η ίδια νοσοκόμα τη ρώτησε αν μπορούσε να σηκωθεί. Εκείνη, συνειδητοποιώντας για πρώτη φορά την παρουσία της, το ενδιαφέρον και τη ερώτησή της, αντέδρασε μηχανικά. Ανακάθισε με δυσκολία, στο ξύλινο πάτωμα της βεράντας με τα πόδια της να ακουμπούνε πάνω στο πρώτο σκαλοπάτι της μικρής σκάλας από την αυλή προς τη βεράντα και τανάπαλιν. Δεν έβλεπε παρά

με τα μάτια της ψυχής της... Μία μαυρίλα κυριαρχούσε μέσα της και μπροστά της όπου κι αν κοίταζε, έβλεπε τα ίδια εδώ και εκεί, και άλλοτε ένα ποτάμι αίμα που την αναστάτωνε και την πονούσε αφάνταστα. Ο ειρμός της σκέψης της ήταν κατατεμαχισμένος και ήταν εκείνος ο πύρινος, ο κόκκινος και αιματηρός εφιάλτης που τον διέκοπτε εδώ κι εκεί. Κοίταζε με φρίκη μέσα της και ένιωθε τον εαυτό της να βυθίζεται σαν πάνινη κούκλα σε εκείνη τη μαυρίλα και σείονταν, λες και από σπασμούς, σα να εκτίθετο ολόγυμνη σε ένα παγωμένο περιβάλλον. Ένας άρρην νοσοκόμος ήρθε για να βοηθήσει τη νοσηλεύτρια που ήδη βρισκόταν εκεί και προσπαθούσε να επικοινωνήσει με τη Τζούλη. Οι δυο τους την έπιασαν από τα μπράτσα και με αργές κινήσεις τη βοήθησαν να σταθεί στα πόδια της, να κινηθεί αργά έστω, πάντα με τη βοήθειά τους και να κατέβει τα ελάχιστα σκαλοπάτια της βεράντας. Στη συνέχεια τη βοήθησαν να ξαπλώσει στο φορείο που έτοιμο την περίμενε και τέλος τοποθέτησαν το φορείο της στο ασθενοφόρο. «Οξύ σοκ!» είπε στον συνάδελφό της η νοσοκόμα και είχε βαλθεί να ταχτοποιήσει τη νέα, ώστε να αισθάνεται άνετα. Μέτρησαν την πίεσή της και εξέτασαν τα επίπεδα ζαχάρου, στο δείγμα

ελάχιστου αίματος που πήραν από δάχτυλό της. Της έκαναν μία ηρεμιστική ένεση. Η Τζούλη όμως δεν αντιδρούσε στις όποιες κινήσεις ή επεμβάσεις τους. Ακίνητη σε ύπια θέση, σα να ήταν κατατονική, εξακολουθούσε να οραματίζεται εκείνο το σκληρό σκοτάδι μέσα της που το έβλεπε καθώς το διέσχιζε το κόκκινο αίματος. Η νοσοκόμα κούνησε το κεφάλι της. «Ξέρει άραγε κανείς κάτι για τους φόνους των δύο νέων, σε εκείνη την ξύλινη βεράντα, τελικά; Και ετούτο το κορίτσι; Τι άραγε ζει αυτή τη στιγμή; Κακόμοιρο πλάσμα!»

Τα δύο νεκρά παιδιά η Μόιρα και ο Άλαν είχαν καλυφθεί και είχαν μεταφερθεί στο ένα από τα δύο νοσοκομειακά, που στη συνέχεια αποχώρησαν με τη σειρά τους το ένα πίσω από το άλλο, αφήνοντας πίσω τους στο σπίτι του διπλού κρίματος, δύο ντετέκτιβ και ένα μικρό αριθμό αστυνομικών, να αλωνίζουν το άλλοτε όμορφο και περιποιημένο σπιτάκι των δύο κοριτσιών. Εκτός από τις απαγορευτικές κορδέλες στις δύο σκάλες του σπιτιού, μπροστά και πίσω, οι δύο ντετέκτιβ Σιέην και Κόλλινς, είχαν σχεδιάσει με κιμωλία πάνω στο σανίδι της βεράντας, τη στάση την οποία είχαν οι δύο νέοι, όταν τους είχαν πρωτοδει. Είχαν επίσης βάλει μία κορδέλα γύρω από το αυτοκίνητο που

βρέθηκε κάτω από το μεγάλο Pivot tree, το γνωστό και αγαπημένο δέντρο της γειτονιάς, και που κανείς δεν γνώριζε αρχικά σε ποιον ανήκε. Γρήγορα ωστόσο και με ελάχιστη έρευνα, είχε διαπιστωθεί από τις διάφορες κάρτες και τις αποδείξεις που βρέθηκαν σε πορτοφόλι, στο glove box του αυτοκινήτου, ότι το όχημα ανήκε στο νεκρό Άλαν. Εκείνη που 'πρώτη ανακάλυψε' τους δύο νεκρούς νέους ήταν η διπλανή γειτόνισσα των κοριτσιών, από τη δεξιά πλευρά του σπιτιού τους, η Άλισον, που είχε έρθει πρωί-πρωί και είχε ανεβεί τη σκάλα της βεράντας, μόνο μέχρι το προτελευταίο σκαλοπάτι της, όπου και είχε σταματήσει ξαφνικά 'αμολώντας' κυριολεκτικά από τα χέρια της την πλαστική σακούλα που περιείχε φρεσκοκομμένες σαλάτες από τον κήπο της. Είχε αντικρύσει τα δύο νεκρά παιδιά και αφήνοντας μία φωνή τρόμου, είχε τρέξει τρομαγμένη πίσω στο σπίτι της, για να τηλεφωνήσει στην αστυνομία. Στο μεταξύ πολλά κεφάλια είχαν ξεφυτρώσει εδώ και εκεί στη γειτονιά και αναρωτιόνταν τι άραγε συνέβαινε. Με την άφιξη της αστυνομίας στα γρήγορα, είχαν τολμήσει να πλησιάσουν στο σπίτι των κοριτσιών, για να μαρτυρήσουν όλα όσα έχουν ήδη περιγραφεί!

Όσο κι αν είχαν ψάξει στα δύο υπνοδωμάτια και στο λοιπό σπιτι των δύο κοριτσιών, οι δύο ντετέκτιβ, Σιέην και Κόλλινς, δεν κατόρθωσαν να βρουν οποιοδήποτε ύποπτο σημάδι βίας, πάλης ή κλοπής. Διαπίστωσαν ωστόσο αποτυπώματα παπουτσιών άρρενος, από την είσοδο του σπιτιού ως και μπροστά σε μία από τις πόρτες των δύο υπνοδωματίων και τα φωτογράφισαν. Με το σκουπάκι του ο Σιέην, ο πρώτος από τους δύο ντετέκτιβ, φορώντας πάντα τα γάντια του μάζεψε τη σκόνη ή το ελάχιστο χώμα από αυτά τα ίχνη πατημάτων και τα άδειασε σε μία πλαστική σακουλίτσα. Δείχνοντας στο συνάδελφό του τις πατημασιές, είπε: «Να μου το θυμάσαι, αυτός εδώ είναι ο δολοφόνος των δύο νέων!» Επιπλέον εξέτασαν και φωτογράφησαν τα οποιαδήποτε δακτυλικά αποτυπώματα πάνω στα χερούλια από τις πόρτες, ρίχνοντας χρωματιστή σκόνη πάνω τους. Μόνο στο ένα από τα δύο υπνοδωμάτια διαπιστώθηκε ότι κοιμήθηκε κάποιος, προφανώς το κορίτσι που οδηγήθηκε στο Νοσοκομείο. Επρόκειτο για το κρεβάτι της Τζούλη... Ο ντετέκτιβ Σιέην, αφού πήρε δείγμα από τα μαλλιά της Τζούλη ύστερα το σήκωσε για να δει. «Hello, hello! Ένα περιστροφο!» αναφώνησε, σε χαμηλό τόνο. Ήταν

το μικρό περίστροφο της Τζούλη, αυτό που κρατούσε προσεκτικά κάτω από το μαξιλάρι της, για την προσωπική της ασφάλεια.

Η Τζούλη είχε βρει και είχε αγοράσει ετούτο το περίστροφο, από ένα παλαιοπωλείο, στα περίχωρα της πόλης. Της άρεσε να τα επισκέπτεται συχνά και να χαζεύει, με τα ποικίλα παλιά αντικείμενα που διέθεταν. Ο γέροντας του ρημαγμένου μαγαζιού δεν είχε καν ζητήσει τα στοιχεία της. «Είναι παλιό και δε δουλεύει!» της είχε πει. «Δεν το θέλω για να το χρησιμοποιήσω! Θα το δωρίσω στον πατέρα μου, για τη συλλογή του. Μαζεύει παλιά όπλα και ας είναι ότι να 'ναι! Μήπως έχεις και τις σφαίρες του;» είχε ρωτήσει εντελώς φυσικά και ο γέροντας είχε προχωρήσει μπροστά σε ένα παλιό γραφείο και στη συνέχεια είχε τραβήξει από το μεγάλο συρτάρι του ένα μικρό σχετικά κουτί και ανοίγοντάς το, της έδειξε το περιεχόμενό του. «Μπορώ να τις αγοράσω κι αυτές;» είχε ρωτήσει η Τζούλη εντελώς φυσικά και πάντα χαμογελώντας. Ο γέροντας δεν είχε πει τίποτα, παρά είχε προσθέσει ένα επιπλέον ποσό. Το κορίτσι του είχε φανεί πραγματικός άγγελος! Στην επαρχία που ζούσε όλη του τη ζωή, ο κόσμος ήταν πολύ πιο χαλαρός στις συνήθειές του. Η Τζούλη είχε πληρώσει το μικρό ποσό που της είχε ζητήσει

και ευχαριστώντας τον, είχε αφήσει το μαγαζί του. Με την αγορά ετούτη η Τζούλη, είχε πείσει τον εαυτό της ότι είχε στη διάθεσή της, το μέσον που χρειαζόταν για την προσωπική της ασφάλεια. Είχε βρει και είχε διαβάσει τα απαραίτητα σχετικά για το συγκεκριμένο περίστροφο στο internet. Έμαθε με την άσκηση πώς να το καθαρίζει, πώς να τοποθετεί τις σφαίρες και πώς να το χρησιμοποιεί. Το είχε κάνει αγνώριστο. Δεν το είχε δοκιμάσει όμως, ούτε μια φορά. Είχε μάθει πώς να το χειρίζεται, αλλά άδειο και μόνο μέσα στο δωμάτιό της. «Αχρείαστο να είναι θεέ μου!» είχε ευχηθεί και το είχε κρύψει κάτω από το προσκέφαλό της έχοντας τοποθετήσει στον κύλινδρο του και τρεις σφαίρες. ‘Σημαδιακό νούμερο!’ Είχε πει στον εαυτό της για τον αριθμό τρία.

«Ένα παλιό περίστροφο! Για λόγους αυτοάμυνας υποθέτω. Η μικρή φοβόταν. Ποιον όμως;» είχε πει ο Σιέην. «Είχε άραγε άσχημες προσωπικές εμπειρίες ή ακολουθούσε συμβουλές;» αναρωτήθηκε ο ντετέκτιβ Κόλλινς. «Θα... μάθουμε, εν καιρώ...» πρόσθεσε σα να μιλούσε στον εαυτό του. «Μάλλον μικρό για αντρικό περίστροφο... φτιαγμένο ίσως για γυναικείο χέρι, που δεν βοήθησε τελικά!» είπε ξανά ο ντετέκτιβ Κόλλινς, κοιτάζοντας το όπλο

που βαστούσε στο γαντοφορεμένο χέρι του εκείνη τη στιγμή, ο ντετέκτιβ Σιέην. «Θα βρούμε αν είναι αυτή η ιδιοκτήτρια του όπλου. Θα δούμε σε ποιον ακριβώς ανήκει!», είπε σιγανά και συνέχισε εξετάζοντάς το εκ του μακρόθεν: «Δε νομίζω ότι χρησιμοποιήθηκε ποτέ. Αν πάλι χρησιμοποιήθηκε, θα το διαπιστώσουμε κι αυτό! Το χειρότερο απ' όλα είναι ότι στην πολιτεία μας, κυκλοφορεί ελεύθερος ο στυγερός μαχαιροβγάλτης των δύο νέων. Θα πρέπει να τον βρούμε όσο πιο γρήγορα γίνεται... Ίσως να ανήκει σε εκείνους τους ψυχωτικούς τύπους που δε σταματούν, αν δεν τους σταματήσει κάποιος τελικά!» Οι δύο ντετέκτιβ συζητώντας πάντα σιγανά, άφησαν τα δωμάτια του σπιτιού και ανοίγοντας προσεκτικά την πίσω πόρτα του σπιτιού, βρεθήκανε στην πίσω αυλή. Έψαχναν και θα έψαχναν, ποιος ξέρει για πόσον καιρό, ώσπου να βρούνε το όργανο της δολοφονίας των δύο νέων.

Στο σπίτι των δύο κοριτσιών δεν υπήρχαν φωτογραφίες, εκτός από μία εκείνη της Μόιρας με την Τζούλη στην παραλιακή ζώνη της πολιτείας. Οι γείτονες είχαν δηλώσει πολλά θετικά στην αστυνομία, για τον χαρακτήρα των δύο κοριτσιών. «Τώρα, πάει η μία!..» είπε η γειτόνισσα του

διπλανού σπιτιού, από το δεξί μέρος του σπιτιού της Μόιρας και σταμάτησε για να κρύψει ένα λυγμό της, καθώς την έπνιγε το δάκρυ της συμπόνιας και του φόβου. «Όταν συνέλθει η συγκάτοικος της δολοφονημένης, ίσως να μάθουμε κάποια πράγματα!» είχε πει ένας από τους αστυνομικούς. Το σπίτι εν τω μεταξύ, το είχαν κάνει άνω - κάτω, μέσα - έξω. Δεν είχε μείνει γωνιά, συρτάρι, ντουλάπι, ντουλαπάκι, ντουλάπα ρούχων, σκουπιδοτενεκές ή οτιδήποτε άλλο, μέσα στο σπίτι και έξω από αυτό, στις δύο μικρές αυλές, χωρίς να ερευνηθούν με λεπτομέρεια, κυρίως για την εύρεση του οργάνου που χρησιμοποίησε ο δράστης για το διπλό έγκλημά του. Κάποια αντικείμενα είχαν αναποδογυριστεί και είχαν εξεταστεί με σχολαστικότητα. Τις επόμενες μία ή δύο ημέρες οι δύο ντετέκτιβ με τη βοήθεια δύο ακόμα αστυνομικών, έψαχναν ακόμη μέσα στο σπίτι και έξω στον κήπο πάντα για να βρουν κάτι το ενοχοποιητικό, κάτι που θα μπορούσε τέλος πάντων, να τους οδηγήσει στον δολοφόνο. Το εργαλείο που είχε χρησιμοποιήσει ο δράστης, έπρεπε να βρεθεί οπωσδήποτε. Εξετάζοντας προσεκτικά το έδαφος της αυλής έψαχναν για κάποια φρεσκοκαμμένη γωνιά της και ζητούσαν

πληροφορίες από τους γείτονες αν είχαν δει κάτι το ασυνήθιστο, ή διαφορετικό, αν είχαν παρατηρήσει κάποιες ασυνήθιστες επισκέψεις ή κάποια ασυνήθιστα γεγονότα τις προηγούμενες τελευταίες ημέρες, πριν από το ειδεχθές έγκλημα. Το σπίτι που φρουρούνταν, έφερε από την πρώτη ημέρα, απαγορευτικές ταινίες. Στο γνωστό, ο δολοφόνος επιστρέφει μοιραία στον τόπο του εγκλήματός του, υπήρχε μία αλήθεια, και αυτή την αλήθεια την υποστήριζαν και οι γείτονες της Μόιρα και της Τζούλη, που έκτοτε παρακολουθούσαν κάθε τι, όχι μόνο σε σχέση με το τραγικό εκείνο γεγονός αλλά και σε σχέση με τη δική τους ασφάλεια. Ποιος άραγε ήταν ο στυγερός δολοφόνος και τι είχε πετύχει τελικά, εκτελώντας δύο νέους ανθρώπους;

Μια από τις γειτόνισσες που είχαν συγκεντρωθεί απέναντι και παρακολουθούσαν την κίνηση, δήλωσε την έκπληξή της: «Πρώτη φορά βλέπω τη μια από τις κοπελιές να φέρνει άντρα στο σπίτι τους. Έστω και στη βεράντα θέλω να πω. Ήταν ήσυχια κορίτσια. Συνάδελφοι σε σουπερμάρκετ και συγκάτοικοι. Η Μόιρα και η Τζούλη!» «Τι κρίμα Θεέ μου! Δύο νέοι άνθρωποι! Τι τέρας θα μπορούσε να κάνει ένα τέτοιο έγκλημα;» είπε μία άλλη δίπλα της. «Κυρά μου, καλύτερα να μη μιλάμε και πολύ

για το συγκεκριμένο έγκλημα. Άλλωστε ποιος μπορεί να ξέρει αν δεν είναι ανακατεμένος κάποιος από τη γειτονιά σας ή και αυτή η συγκατάκοικος της νεκρής κοπέλας;» είπε ξαφνικά και εντελώς ανόητα, ένας νεαρός αστυνομικός. Προφανώς άπειρο 'όργανο του νόμου' και αδικαιολόγητα υπεροπτικός εκτελούσε το καθήκον του, που ήταν να κρατήσει τους γείτονες μακριά από το σπίτι του διπλού εγκλήματος. Η γυναίκα όμως που επαινούσε τα δύο κορίτσια, αγρίεψε εναντίον του: «Αν αρχίσουμε και υποπτευόμαστε τους πάντες... τότε θα πρέπει να πούμε και το άλλο: κανείς δεν είναι ένοχος μέχρι να αποδειχτεί τέτοιος, φίλε!» Ήταν εκνευρισμένη από τη συμπεριφορά του νεαρού αστυνόμου. Μία άλλη βάζοντας την παλάμη στο στόμα της είπε εμπιστευτικά: «Ποιος το ξέρει αν δεν καθάρισαν τα δύο παιδιά κάπου αλλού και τα έφεραν και τα άφησαν εδώ, στη βεράντα του σπιτιού!» «Λες να ήταν κάποιος γνωστός των κοριτσιών;» ρώτησε μία τρίτη γυναίκα, η Μισέλ. Ο αστυνομικός την κοίταξε κοροϊδευτικά... 'Ιδού και οι θηλυκοί ντετέκτιβ της γειτονιάς!' σκέφτηκε, αλλά δεν τόλμησε να ξεστομίσει τη σκέψη του δυνατά. «Ακόμα τα βλέπω τα κακόμοιρα το ένα δίπλα στο άλλο και σπαράζει

η ψυχή μου!» είπε η Άλισον, η γυναίκα του διπλανού σπιτιού από το δεξιό μέρος, που προφανώς επικοινωνούσε τακτικά με τη Μόιρα και είχε καλή σχέση μαζί της. Σαν η πρώτη που αντίκρισε και διαπίστωσε το διπλό έγκλημα, δεν είχε συγκρατηθεί όταν σκύβοντας από το τελευταίο σκαλοπάτι προς τη βεράντα, για να δει καλύτερα, είχε αντικρίσει το αίμα παγωμένο στο σανίδι της και οι κραυγές του πανικού της είχαν ακουστεί σε όλη τη γειτονιά. Η Τζούλη, που είχε ναρκωθεί πέφτοντας τόσο αργά στο κρεβάτι, δεν είχε ακούσει σχεδόν τίποτα... ή μήπως και ήταν ο εφιάλτης που την είχε παιδέψει τα χαράματα; Αυτό το τελευταίο συγκεκριμένα, είχε θεωρηθεί παράξενο από όλους και κυρίως από την φιλική γειτόνισά τους.

Και ενώ η Τζούλη σήκωνε άλλη μία φορά το δικό της σταυρό, ολομόναχη και απομονωμένη σε εκείνον τον ψυχρό θάλαμο-φυλακή του νοσοκομείου, χωρίς την συμπαράσταση ενός αγαπημένου προσώπου κοντά της, οι γυναίκες της γειτονιάς μιλούσαν με το στόμα καλυμμένο καθώς παρακολουθούσαν τους αστυνομικούς και τις κινήσεις τους. «Ξέρεις κάτι Μισέλ; Δεν έχω δει πουθενά την Πριγκίπισσα, το σκυλάκι της Μόιρα!» είχε πει κάποια στιγμή η Άλισον, στη γειτόνισά

τους, από την αριστερή πλευρά του σπιτιού της Μόιρα και της Τζούλη, αυτή τη φορά, λες και μία λάμψη είχε φωτίσει περαστικά το μυαλό της. «Αχ, ναι καλέ, έχεις δίκιο! Ούτε καν ακούστηκε το κακόμοιρο! Συνήθως γαντζώνεται στο φράχτη και κάνει σιγανές φωνούλες, έτσι;» απάντησε η Μισέλ. «Ναι, ναι... δεν το είδα πουθενά. Λες να του συνέβη κάτι;» ρώτησε φοβισμένη τώρα η Άλισον. Οι δύο γυναίκες είχαν αρχίσει να υποψιάζονται ότι το σκυλάκι της Μόιρα ίσως να μην είχε καλύτερη τύχη από την ίδια! «Και η Τζούλη; έχει άραγε ακούσει ή δει κάτι τελικά;» ρώτησε πάλι η Άλισον. Όλων των ειδών οι ερωτήσεις ξεπηδούσαν και βασάνιζαν τον κόσμο της γειτονιάς, καθώς ο φόβος είχε συρθεί σε μηδενικό χρόνο στις καρδιές τους και είχε φωλιάσει εκεί. Πάντα παινεύονταν για την καθώς πρέπει γειτονιά τους και για τους καλούς ανθρώπους της! Τώρα με ετούτο το διπλό φονικό, λες και είχε πέσει ένα είδος γκαντεμιάς επάνω τους! Αφού είχαν ολοκληρωθεί οι έρευνες της αστυνομίας στο μικρό σπίτι των κοριτσιών, σφραγίστηκε. Μέσα σε μία νύχτα, μέσα σε ένα πρωινό, σε μία θλιβερή ημέρα... η στέγη των δύο νέων γυναικών, είχε μεταμορφωθεί, από χαρούμενη σε θλιβερή, κακορίζικη, στοιχειωμένη.

Οι Ντετέκτιβ, Σιέην και Κόλλινς, άκουσαν τις δύο γειτόνισσες, την Άλισον και την Μισέλ, προσεκτικά. Δεν γνώριζαν για το μικρό σκυλί της Μόιρα, την Πριγκίπισσα. Επισκέφτηκαν και πάλι το φρουρούμενο σπίτι, ειδικά για το σκυλάκι της Μόιρα. Βρέθηκαν και πάλι να ψάχνουν μέσα στο σπίτι για μυστικές κρύπτες και ντουλάπια και ύστερα βγήκαν και πάλι στην πίσω αυλή για να την ερευνήσουν και πάλι. Κοίταξαν ξανά στα σκουπίδια, μέσα στον τενεκέ. Τα σκουπίδια ανέδυσαν τώρα πια, μία αβάσταχτη μυρωδιά. Οι άνθρωποι τους, οι δύο αστυνομικοί που τους βοηθούσαν στην έρευνα, τα είχαν αδειάσει και είχαν εξετάσει με προσοχή και το πιο ελάχιστο άχρηστο πράγμα, φορώντας γάντια και μάσκες, την προηγούμενη ημέρα. Τα έβγαλαν ωστόσο άλλη μια φορά... και ύστερα τα τοποθέτησαν πάλι πίσω στα σκουπιδοτενεκέδες, έτοιμα μέχρι εκείνη τη στιγμή που θα περνούσαν τα αυτοκίνητα του Δημαρχείου, για να τα παραλάβουν. Δεν είχαν αντιληφθεί κάτι ύποπτο ή σχετικό με το έγκλημα ανάμεσα σε όλα εκείνα «τα σκουπίδια» με τις φοβερές αναθυμιάσεις που απέπεμπαν.

Τελικά, όλα όσα συνέθεταν το περιβάλλον εκείνης της μικρής αυλής, ήταν ήρεμα, και συνέβαλαν ώστε

να πλημμυρίζει η ατμόσφαιρα από τα τιτιβίσματα των μικρών μονίμων πουλιών ή και κάποιων περαστικών κόκκινων-πράσινων παπαγάλων. Ο Ντετέκτιβ, Σιέην, αισθανόταν ήρεμος εκείνες τις στιγμές και μέσα σε εκείνο το ειρηνικό περιβάλλον. Διακρινόταν η αυξημένη παρατηρητικότητά του και ο συνάδελφός του δεν μπορούσε παρά να προσέξει την διάθεσή του. «Δεν κοιτάξαμε εδώ!» είπε ξαφνικά σκεπτικός. Για πρώτη φορά, είχε προσέξει ένα μικρό, κοίλο κενό, κάτω από την πίσω σκάλα του σπιτιού. Πλησίασε ήσυχια και έσκυψε με περιέργεια. Αρχικά δεν έβλεπε τίποτα. Το συγκεκριμένο σημείο ήταν σχετικά σκοτεινό. Έβγαλε ήσυχια τον φακό του και φώτισε τον μικρό χώρο. Διαπίστωνε ότι εξείχε κάτι, που δεν ήταν παρά ένας μικρός μαλλιαρός όγκος. «Λες να είναι το χαμένο σκυλάκι;» αναρωτήθηκε δυνατά και ταυτόχρονα απευθυνόταν στον συνάδελφό του Ντετέκτιβ Κόλλινς. Άπλωσε το χέρι του. Δεν έφτανε ως εκεί. Όφειλε να είναι προσεκτικός. Μήπως εκείνο το ζώο ή έστω το πιθανόν σκυλάκι, παρά την ακινησία του, κοιμόταν μόνο, και δεν ήταν τραυματισμένο ή νεκρό; Αν και δεν ήταν βέβαιος για το σκεπτικό του, ανέβηκε πίσω στη σκάλα. Ενωρίτερα είχε δει μία σκούπα με μακρό

ξύλινο κοντάρι εκεί πάνω. Αποφάσισε να τη χρησιμοποιήσει. Με τη σειρά του είχε σκύψει και ο Ντετέκτιβ Κόλλινς. «Ποιος κοιμάται παιδί μου; Αν είναι το σκυλάκι της νεκρής, τα σκυλιά έχουν οξεία ακοή, εκτός αν είναι κουφά... Ετούτο, δεν κουνιέται καν!» είπε κοκκινίζοντας από το σκύψιμο. Ο Σιέην, έφτασε με τη σκούπα το σώμα του ακίνητου ζώου και σπρώχνοντάς το από πίσω, με αυτή, με κόπο κατάφερε και το έβγαλε έξω από εκείνη τη σκοτεινή κοιλότητα και το έσυρε προσεκτικά προς το μέρος του. Ήταν τελικά ένα σκυλάκι, προφανώς νεκρό, που συρόμενο, άφησε πίσω του, πάνω στο συμπαγές χόμα, μία σκουρόχρωμη γραμμή. Σκύβοντας από πάνω του, διαπίστωσαν ότι ήταν ένα «silky terrier», σφαγμένο. Το χόμα στην κοιλότητα κάτω από τη σκάλα είχε προφανώς απορροφήσει το αίμα από την πληγή του. «Λες να μην έβγαλε φωνή;» ρώτησε ο πρώτος Ντετέκτιβ. «Μάλλον όχι. Γιατί αν συνέβαινε αυτό, κάποιος από τους διπλανούς γείτονες θα το άκουγε να γαυγίζει και θα το ανέφερε. Έτσι; Αν βέβαια η εκτέλεση του ζώου έγινε λίγο πριν ή λίγο μετά από την εκτέλεση των παιδιών... τότε που όλοι κοιμόνταν... καταλαβαίνεις!» Ο Ντετέκτιβ, Κόλλινς, είπε συλλογισμένος: «Σε αυτή την

περίπτωση, όπως και στις άλλες, υπάρχει ένας αριθμός εκδοχών, έτσι; Ίσως το μικρό ζώο να επιτέθηκε στον δολοφόνο και εκείνος το ταχτοποίησε στα γρήγορα! Θα το βρούμε κι αυτό! Πάντως δεν βρωμάει και τόσο... Ή μας μπέρδεψε η μυρωδιά από τα σκουπίδια ή άργησε να πεθάνει... Μπορεί να πέθανε πολύ πιο αργότερα από τα δύο θύματα!» είπε κουρασμένος από τη φρίκη που είχε εισπράξει τα δύο τελευταία εικοσιτετράωρα. «Θα το διαπιστώσουμε κι αυτό, με τη σειρά του!» πρόσθεσε πάλι σε χαμηλό τόνο. Αργότερα η ανάλυση του αίματος στα δόντια του ζώου και εκείνου από δύο ή τρεις μεριές πάνω στο τρίχωμά του, έδειξε ότι εκτός από το αίμα του ζώου, υπήρχε και αίμα ανθρώπου, που με γρήγορες εξετάσεις εξακριβώθηκε το DNA του. Αυτό που απόμεινε τώρα πια, ήταν το ταίριασμα αυτού του DNA με το αντίστοιχο του αγνώστου ανθρώπου και κατά πάσα πιθανότητα του δολοφόνου. Άρα το σκυλάκι βύθισε τα δόντια του στη σάρκα αγνώστου και πιθανόν αυτό να συνέβη όταν το ζώο επιτέθηκε και εκείνος ο άγνωστος, το χτύπησε. Το περίεργο βέβαια είναι, ότι δεν είχε γίνει αισθητός ο παραμικρός θόρυβος τη στιγμή που ο δολοφόνος εκτελούσε τρεις υπάρξεις. Ήταν βέβαιο ότι τις

βραδινές ώρες κατά τις οποίες διαπράχθηκαν τα εγκλήματα, πολλοί άνθρωποι παρακολουθούν την τηλεόρασή τους ή ίσως και να κοιμούνται, έχοντάς τες ανοικτές. Είναι επίσης αλήθεια ότι δύσκολα δίνει κάποιος σημασία σε ένα γαύγισμα, κυρίως όταν υπάρχει τόσοσ θόρυβος τριγύρω του ή όταν κοιμάται βαθιά. Τέλος η αστυνομία διαπίστωσε από τις δύο πλαϊνές γειτόνισσες της Μόιρα, την Άλισον και τη Μισέλ, ότι το σκυλάκι της δολοφονημένης νέας, η Πριγκίπισσα, δεν γαύγιζε, παρά άφηνε σιγανές φωνούλες μόνο, ακόμα και όταν υπήρχε κάποιος ιδιαίτερος λόγος. Ο δολοφόνος ίσως να του έκλεισε το στόμα, όταν έβγαλε κάποιες φωνούλες και εκείνο προσπαθώντας να ελευθερωθεί από την παλάμη του, τον δάγκωσε!

Η Τζούλη είχε ‘παγώσει’ κυριολεκτικά. Η διάγνωση παρέμενε ίδια: οξύτατο σοκ. Στο Νοσοκομείο όπου τη μετέφεραν, την οδήγησαν αμέσως σε θάλαμο, όπου δεν υπήρχε άλλος ασθενής. Έξω από την είσοδο με το παραθυράκι, τοποθετήθηκε αστυνομικός-ειδικός φύλακας με την αυστηρή εντολή να μην επιτρέψει την είσοδο σε κανέναν, πλην εκείνων που την κουράριζαν: της γιατρού, της ψυχολόγου, της νοσοκόμας.

Πρόσβαση είχαν επίσης οι γνωστοί, για την ανάληψη της υπόθεσης, Ντετέκτιβ, ενώ απαγορευόταν η πρόσβαση σε οποιονδήποτε δημοσιογράφο. Άμεσα συγγενικά πρόσωπα μπορούσαν να εισέλθουν στο θάλαμο, μόνο, εφόσον είχαν ελεγχθεί και καταγραφεί τα προσωπικά τους στοιχεία και με την προϋπόθεση ότι η Τζούλη θα ήταν σε θέση να δεχτεί επισκέπτες. Το παραθυράκι της πόρτας του θαλάμου της Τζούλη ήταν εκεί, για την από καιρού εις καιρόν ματιά από τον φύλακα-αστυνομικό, στην υπό ανάρρωση και κράτηση ασθενή, που θεωρείτο και πιθανή ύποπτη του διπλού φονικού. Σε κάθε περίπτωση ήταν αδύνατον για τη Τζούλη να δραπετεύσει ή να φύγει από αλλού, εκτός από την είσοδο-έξοδο του θαλάμου της, καθώς τα παράθυρα του νοσοκομείου –με αλεξισφαιρο τζάμι-, δεν άνοιγαν. Η νέα, ως μάρτυρας του παραλόγου δράματος, δοκιμαζόταν σε ένα απροσδιόριστο χώρο, όπου το γίνεσθαι των πραγμάτων μόνο ως φριχτός εφιάλτης μπορούσε να εκληφθεί. Ένιωθε το άδειασμα του μυαλού και της ψυχής, έτσι καρφωμένη όπως ήταν σε ένα τεράστιο κενό που στην άκρη του ξεχώριζε σαν μέσα από τούνελ, μια φωτεινή κουκίδα που ονομαζόταν *Μόιρα!* Εκεί είχε

καρφωθεί, ακίνητη στο αόριστο η ματιά της, ενώ το στόμα της, σφιχτά κλεισμένο, θα νόμιζε κανείς ότι κάποια στιγμή θα άνοιγε μόνο και μόνο, για να μεταδώσει ένα αλλόκοτα βαθύ και ατέλειωτο, ούρλιασμα πόνου και απόγνωσης.

Το μοιραίο βράδυ του διπλού φονικού, ένας πιτσιρικός έντεκα χρόνων, ο Μάλκομ, γιος της Ντόρας από το απέναντι σπίτι, καθόταν μπροστά στο γραφειάκι του και 'έπαιζε' με το computer του, δίπλα στο παράθυρο του δωματίου του. Δεν τολμούσε να ανάψει το φως, γιατί είχαν περάσει μεσάνυχτα. Αν τον έπαιρναν είδηση οι γονείς του, σίγουρα θα εύρισκε το μπελά του. Κάποια στιγμή άκουσε ένα αυτοκίνητο να ανεβαίνει το δρόμο αργά, λες και προσεκτικά και τότε σηκώθηκε και κοίταξε με περιέργεια. Του άρεσε να βλέπει τη μάρκα και το μοντέλο των περαστικών αυτοκινήτων. Το συνήθιζε. Όμως ήταν αφέγγαρη νύχτα και τα φώτα του δρόμου αδύνατα. Το παρακολούθησε λοιπόν, έστω και έτσι, μέχρις ότου το είδε να σταματά λίγο πιο πάνω από το σπίτι του, κάτω από το μεγάλο δέντρο της γειτονιάς. Το μεγάλο 'Pivot tree' γιατί αυτό ήταν το είδος του μεγάλου δένδρου, βρισκόταν εκεί, στο πεζοδρόμιο στην πλευρά του δρόμου που ήταν το σπίτι των

γονιών του, πριν ακόμα εκείνος γεννηθεί. Επέμενε να συνηθίσει στο σκοτάδι, παρακολουθώντας την κίνηση κάτω από τη σκιά του μεγάλου δέντρου. Είδε λοιπόν έναν άντρα από τη μεριά του οδηγού, να βγαίνει, να πηγαίνει στην πόρτα του επιβάτη, να την ανοίγει διάπλατα να σκύβει και ύστερα να βγαίνει ένα άλλο πρόσωπο, μάλλον μία γυναίκα. Όσοι να πει ένα, είδε τους δύο ανθρώπους, να γίνονται ένα. «Ουπς!.. Αγκαλιάζονται!» είπε ο Μάλκομ με πνιγμένη φωνή, κάνοντας μία πονηρή γκριμάτσα. Σε λίγα δευτερόλεπτα είδε το ζευγάρι, γιατί τελικά επρόκειτο για μία γυναίκα και έναν άντρα, να προχωρούνε κολλητά, να σταματούνε να φιλιούνται, να διασχίζουν το δρόμο, να περνούνε στο απέναντι πεζοδρόμιο, ώσπου επιτέλους βρέθηκαν μπροστά στο σπίτι της Μόιρα και της Τζούλη, που ήταν σχεδόν απέναντι από το σπίτι του. Στη συνέχεια τους είδε να μπαίνουν μέσα, να προχωρούνε και να ανεβαίνουν -αγκαλιασμένοι πάντα-, τα λιγοστά σκαλοπάτια που οδηγούσαν στη σκοτεινή βεράντα του σπιτιού. Εκεί τους κατάπιε το σκοτάδι της. 'Η Μόιρα με το φίλο της!' Σκέφτηκε ο Μάλκομ με θαυμασμό. Γέλασε πονηρά. Είχε αναγνωρίσει τη νέα από το περπάτημά της, έστω και αν δεν ήταν πάντα σταθερό. Γύρισε στο

κομπούτερ του κουνώντας το κεφάλι του. ‘Τα έφτιαξε και η Μόιρα τελικά με κάποιον! Νόμισα ότι ήταν gay!’ μουρμούρισε. Η ώρα περνούσε. Κάποια στιγμή αργότερα, νόμισε ότι άκουσε κουβέντες στο δρόμο και κοίταξε πάλι έξω από το παράθυρό του. Σηκώθηκε για να δει καλύτερα. Ένα μικρό αυτοκίνητο μόλις είχε περάσει και το είδε να σταματά στο απέναντι πεζοδρόμιο, λίγο πιο πάνω από το σπίτι του και να σβήνει η μηχανή του. Πάλι δεν μπορούσε να δει καλά. ‘Είναι σκοτεινά σήμερα!’ μουρμούρισε και έσκυψε ελαφρά έξω από το πρεβάζι για να ξανακοιτάξει. Από τη φωτεινή οθόνη του κομπούτερ, στο σκοτάδι του δρόμου, ήταν μάλλον δύσκολο να συνηθίσουν τα μάτια του και να τον βοηθήσουν να διακρίνει οτιδήποτε, τουλάχιστον τα πρώτα δευτερόλεπτα. Όλα εξακολουθούσαν να είναι σκοτεινά εκείνες τις ώρες πριν και μετά τα μεσάνυχτα και το φως της κολώνας του δρόμου, παρέμενε λιγοστό. Έλειπε το φεγγάρι! Κοιτάζοντας όμως επίμονα, μπόρεσε και διαπιστώσε κάποια κίνηση, καθώς οι πόρτες του αυτοκινήτου μάλλον είχαν ανοίξει. Ο οδηγός δεν βγήκε καθόλου από το αυτοκίνητο. ‘Χμ! Αυτός είναι πραγματικός ‘νταής’! Δε βγαίνει ούτε για να ανοίξει την πόρτα στον επιβάτη του! Για

περίμενε... έχει επιβάτη; σκέφτηκε ο Μάλκομ πονηρά. «Ω... μα βέβαια! Να λοιπόν και μία γυναίκα τελικά... Μπα, βγαίνει μόνη της! Ιππότης μια φορά! Χμ, θα μάλωσαν!» μουρμούρισε αυτή τη φορά γαργαλιστικά, ο εντεκάχρονος παρατηρητής. Τελικά η γυναίκα έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου και προχώρησε μόνη της στο πεζοδρόμιο. Την αναγνώρισε «Α... Μα είναι η Τζούλη!» μουρμούρισε λες και μιλούσε με τον εαυτό του, μια συνήθεια του αγαπημένη, τέτοιες ώρες που συχνά τις μοίραζε στον υπολογιστή του και στο παράθυρο-παρατηρητήριο. Τη Τζούλη την αναγνώρισε εύκολα και από τις κινήσεις της αλλά και ύστερα, καθώς είχε περπατήσει ολομόναχη στον έρημο δρόμο έστω και σε μικρή απόσταση. ‘Δε φοβάται; Θηρία που είναι οι γυναίκες!’ είχε αναρωτηθεί ο εντεκάχρονος Μάλκομ και είχε πειστεί ότι οι γυναίκες ήταν άφοβες. Τελικά παρακολουθώντας τη Τζούλη, όταν είχε βεβαιωθεί ότι εκείνη είχε μπει στην μπροστινή αυλή του σπιτιού της, κάθισε πάλι μπροστά στο κομπιούτερ του. Αν και δεν είχε δώσει πολλή σημασία, γιατί η προσοχή του ήταν πάντα μοιρασμένη ανάμεσα στην κίνηση του δρόμου και στο computer, δεν μπόρεσε να μην προσέξει και ένα τρίτο αυτοκίνητο

στη σειρά, που το άκουσε όταν κατέβαινε από την επάνω μεριά του δρόμου, αυτή τη φορά. 'Χμ! Έχει πολύ κίνηση απόψε!' σκέφτηκε με κάποια απορία. Γεμάτος περιέργεια λοιπόν, είχε αφήσει ξανά το κομπούτερ του και είχε σκύψει ελαφρά και πάντα προσεκτικά, έξω από το πρεβάζι του παραθύρου και το παρακολούθησε. Το είδε να περνά μπροστά από το σπίτι τους με ελάχιστη ταχύτητα και να σταματά ένα ή δύο σπίτια πιο κάτω από αυτό. Ήταν βέβαιος ότι ήταν ένα ανοιχτόχρωμο και μάλλον παλιό, Χόλντεν. Το αναγνώρισε από τον όγκο του, από το σουλούπι του και από τη μηχανή του. Ήταν 'ένα ξύπνιο αγόρι' που ενδιαφερόταν, για τα αυτοκίνητα, έψαχνε και μάθαινε σχετικά μέσω του ιντερνέτ και έτσι γνώριζε αρκετά για τα μοντέλα των αυτοκινήτων που κυκλοφορούσαν στην πόλη τους.

Ένας ψηλός άντρας είχε βγει από εκείνο το αυτοκίνητο. Τον είδε να βάζει στην τσέπη του σακακιού του, αυτό το κάτι που είχε στο δεξί του χέρι και αφού είχε κοιτάξει γύρω του, δεξιά - αριστερά και κυρίως απέναντι, είχε κλείσει την πόρτα του οδηγού, χωρίς να κάνει τον παραμικρό θόρυβο. Ύστερα είχε διασταυρώσει το δρόμο και είχε προχωρήσει προς την απέναντι πλευρά.

Κατέληξε μπροστά στο σπίτι των δύο κοριτσιών: της Μόιρα και της Τζούλη. Εκεί σταμάτησε και ξανακοίταξε, προφανώς με προσοχή, τριγύρω του. Ήταν αλήθεια πολύ αργά. Εξαιτίας των κινήσεων του αγνώστου, ο Μάλκομ τον παρακολούθησε με ενδιαφέρον. Τα 'καρτούνς' ζωντάνεψαν ξαφνικά στη φαντασία του. «Τι μπορεί να θέλει ένας άντρας ολομόναχος μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα, με το δεξί του χέρι μέσα στη μεγάλη τσέπη του σακακιού του, να κρύβει κάτι καλά, αν όχι για να κάνει κακό; Μόνο ένας κακός ψάχνεται έτσι... Είναι για φασαρία! Λες να είναι κλέφτης;» αναρωτήθηκε μουρμουρίζοντας με κάποια αγωνία τώρα, το εντεκάχρονο αγόρι, επηρεασμένο από τα u-tube που κοιτάζε. Ανήσυχος είχε κρύψει ξαφνικά το κεφάλι του κάτω από την εσωτερική κορνίζα του παραθυριού, για να μη φαίνεται. Η περιέργειά του όμως τον έκαναν να σηκώσει ξανά το κεφάλι του από τα μάτια και επάνω και να καρφώσει τα μάτια του στον άγνωστο-ύποπτο. Τον είδε να προχωρά στην αυλή να ανεβαίνει τη σκάλα της βεράντας χωρίς να πιάνεται από πουθενά και με το δεξί του χέρι, πάντα μέσα στην τσέπη του. «Τι άραγε κρατά τόσο καλά;» αναρωτήθηκε, πολύ περίεργος, ο Μάλκομ. Ο άγνωστος που είχε ήδη ανεβεί τα

λιγοστά σκαλοπάτια, μόλις πάτησε πάνω στη βεράντα, χάθηκε πίσω από το τοίχιο που την προστάτευε από το δρόμο. Το παιδί, με ένα απροσδιόριστο άγχος, περίμενε κολλημένο εκεί, έως ότου να τον ξαναδεί, και τελικά τον είδε να σηκώνεται και να στέκεται δίπλα στο τοίχιο της βεράντας, αφού είχαν περάσει κάποια λεπτά, που του φάνηκαν αιώνας. Νόμισε ότι τον είδε να προχωρά, ενώ ταχτοποιούσε τα μαλλιά του. Δεν ήταν όμως βέβαιος. Ήταν σκοτεινά. Ύστερα τον είδε στο λιγοστό φως του Δήμου μπροστά στην κεντρική πόρτα του σπιτιού, να την ανοίγει προφανώς αφού αμέσως ύστερα είδε ότι είχε χαθεί μέσα στο σκοτάδι της βεράντας. Περίμενε, αλήθεια μαγνητισμένος. Τον είδε να βγαίνει πάλι στη βεράντα ύστερα από κάποιο χρονικό διάστημα, που δεν μπορούσε να το υπολογίσει στην κατάσταση που ήταν, καθώς δεν κοίταζε πλέον στην οθόνη του υπολογιστή του. Κάτι κρεμόταν από το ένα χέρι του, που δεν το είχε προσέξει πριν. Ύστερα τον είδε να κατεβαίνει τις σκάλες της βεράντας προς την αυλή και στη συνέχεια να κατευθύνεται στο δεξιό διάδρομο, στο πλάι του σπιτιού. Προφανώς το έκανε για να πάει στο πίσω μέρος του σπιτιού, στη πίσω αυλή του. Ο Μάλκομ

είχε παγώσει σε εκείνη τη θέση. Περίμενε με ανοιχτό το στόμα και με την καρδιά του να χτυπά άγρια. Ύστερα από λίγη ώρα, τον είδε να βγαίνει από τον άλλο διάδρομο, στο αριστερό μέρος του σπιτιού και χωρίς εκείνο το πράγμα που κρατούσε πριν επάνω στη βεράντα, αλλά με το ένα χέρι του πάντα μέσα στην τσέπη του. «Μήπως έχει παράλυτο χέρι;» μουρμούρισε άθελά του ο Μάλκομ έχοντας τα μάτια του καρφωμένα πάνω στον μυστηριώδη άγνωστο. Εκείνος κατευθύνθηκε στο φτωχά φωτισμένο δρόμο. Αμέσως ύστερα διασχίζοντας το δρόμο διαγωνίως, αυτή τη φορά κατευθύνθηκε με ασταθή βήματα προς το αυτοκίνητό του. «Ουάου!» είχε ψιθυρίσει αναστενάζοντας με ανακούφιση, το παιδί. Κοίταξε πάλι, προφυλαγμένος, όσο μπορούσε καλύτερα, από το περβάζι και το αριστερό μέρος της κορνίζας του παραθύρου. Ο άγνωστος μπήκε μέσα στο ανοιχτόχρωμο παλιό αυτοκίνητο, για να απομακρυνθεί, αυτή τη φορά με κάποια βιασύννη ίσως, δημιουργώντας έτσι και κάποιον θόρυβο. Σε ελάχιστα δευτερόλεπτα το αυτοκίνητο με τον παράξενο άγνωστο, είχε αφανισθεί στις βαριές σκιές του δρόμου.

Ο Μάλκομ, κοίταξε ψηλά, στον ουρανό. Το φεγγάρι απουσίαζε και οι σύντροφοί του τα άστρα είχαν ακολουθήσει το παράδειγμά του και είχαν κρυφτεί και εκείνα με τη σειρά τους. Το σκοτάδι της νύχτας και το λιγοστό φως από τις κολόνες του Δήμου, δεν βοηθούσαν παρά μονάχα λίγους και περισσότερο τους 'ένοχους'! Τα μάτια συνηθίζουν κάπως στο σκοτάδι, όμως η δύναμή τους έχει τα όριά της. Ήταν αλήθεια πολύ σκοτεινά. Εκείνη τη στιγμή το φοβισμένο παιδί ένιωσε την ανάγκη να απομακρυνθεί από το παράθυρο και από τον υπολογιστή του. Έκλεισε το παράθυρο καλά και τράβηξε την κουρτίνα. Άλλωστε ήταν ώρα να καταφύγει στο κρεβάτι του, καθώς δεν μπορούσε να πολεμήσει περισσότερο τον ύπνο που τον γυρόφερνε από ώρα. Κι ενώ τα μάτια του τον πρόδιναν, τόλμησε και άνοιξε το φωτάκι στο τραπεζάκι του, δίπλα στο κρεβάτι του και πριν ξαπλώσει, απαρίθμησε τα συμβάντα της ημέρας στο ημερολόγιό του, όσο μπορούσε καλύτερα...

Το πρωί, παρά την κίνηση που επικρατούσε έξω από το σπίτι του, ο νεαρός Μάλκομ που δεν γνώριζε τα τρομακτικά συμβάντα που είχαν διαδραματιστεί εκεί στη γειτονιά του, ετοιμάστηκε για το σχολείο. Όταν πήγε στην τραπεζαρία

διαπίστωσε ότι το όλο σκηνικό ήταν παράξενο. Τα πιάτα είχαν αφηθεί πάνω στο τραπέζι και όταν φώναξε τη μητέρα του, διαπίστωσε ότι η εξώπορτα ήταν αρκετά ανοιχτή ώστε να την προσέξει. Κατευθύνθηκε λοιπόν προς τα εκεί παραξενεμένος. «Mum!.. Where are you?» ρώτησε ανήσυχος τώρα. Δεν ακουγόταν κανένας, πουθενά μέσα στο σπίτι! Όλο και περισσότερο φοβισμένος και ανήσυχος, άνοιξε την εξώπορτα αρκετά ώστε να μπορεί μιν να κοιτάξει έξω, όμως να μη φαίνεται ο ίδιος από το δρόμο. Εκείνη τη δύσκολη στιγμή, είδε τη μητέρα του να ανεβαίνει τη σκάλα του σπιτιού τους, αλαφιασμένη. Ήταν ταραγμένη. «Μαμά, τι έγινε; Γιατί είσαι έτσι;» τη ρώτησε με ανησυχία και με παράπονο, καθώς εκείνη είχε περάσει μέσα αγνοώντας εντελώς την παρουσία του. Εκείνη σα να ξυπνούσε από κάποιον εφιάλτη, τον κοίταξε κάνοντας μία γκριμάτσα, λες και τον αντίκριζε μέσα από ομίχλη. Ύστερα άρχισε να του μιλάει με σιγανή φωνή και με διακοπές, για να παίρνει αναπνοή στα ενδιάμεσα. Ήταν τόσο πολύ αναστατωμένη που ο Μάλκομ είχε αρχίσει να αγχώνεται περισσότερο. Εκείνη κατόρθωσε να του ιστορήσει μέσες – άκρες, τι είχε συμβεί στο σπίτι της Μόιρα και της Τζούλη, απέναντι από το σπίτι τους.

Ο μικρός Μάλκομ άκουγε τώρα με ανοιχτό στόμα. Άθελά του σκέφτηκε τον άγνωστο άντρα και την περίεργη επίσκεψή του στο σπίτι της Μόιρα και κοκκίνισε από την ανησυχία του. Ανέπνεε βαριά και ένιωθε να ιδρώνει, αλλά δεν είπε τίποτα. Ήθελε να το σκεφτεί λιγάκι. Έτσι έφυγε για το σχολείο και από εκεί, στο πρώτο κιόλας διάλειμμα, μη αντέχοντας άλλο να κρατά μέσα του 'το μικρό ή μεγάλο μυστικό' του, τηλεφώνησε στη μητέρα του. Τελειώνοντας την σύντομη αφήγησή του, πρόσθεσε σα να επικύρωνε: «Ναι, σου λέω!» Όπως ήταν φυσικό η μητέρα του παιδιού ανησύχησε: «Ελπίζω να μη σε είδε!» είπε με τον πανικό στη φωνή της. «Έλα τώρα, μαμά! Νύχτα αφέγγαρη ήταν! Πού να με δει έτσι που ήμουν χωμένος κάτω από την άκρη του παραθυριού και που τον κρυφοκοίταζαν τα μάτια μου, μόνο;» «Γιατί δεν μου είπες τίποτα πριν φύγεις;» τον ρώτησε ξανά η μητέρα του, με κάποιο θυμό στη φωνή της. «Μαμά... δεν είμαι γυναίκα να τα βγάζω όλα στη φόρα, χωρίς να τα σκεφτώ, πρώτα;» απάντησε ο Μάλκομ με αυστηρό τόνο αυτή τη φορά. «Ποιος σου τα μαθαίνει εσένα όλα αυτά; Άκου δεν είναι γυναίκα!» ρώτησε η μητέρα του, νευριασμένη για τα καλά, τώρα. «Έλα τώρα μαμά! Έχω αυτιά και σας ακούω όταν μιλάτε οι

γυναίκες της γειτονιάς... ή και εσύ... με το μπαμπά!...» είπε με ήσυχο τόνο το παιδί. Η Ντόρα είχε ερεθιστεί τόσο πολύ, που είχε ξεχάσει σχεδόν για τι πράγμα μιλούσαν αυτή και ο γιος της: «Μάλιστα... Τώρα τα ακούσαμε όλα!» είπε αγανακτισμένη. «Συγγνώμη μαμά... Πρέπει να φύγω, έχω μάθημα!» Ο Μάλκομ έκλεισε το τηλέφωνο και η Ντόρα κάθισε στο τραπέζι σφιγγοντας το κεφάλι της μέσα στις δυο παλάμες της. Δεν σταμάτησε όμως εκεί. Την επόμενη στιγμή σηκώθηκε αποφασιστικά, άρπαξε το τηλέφωνο και σχηματίζοντας έναν αριθμό, ζήτησε να μιλήσει σε έναν από τους δύο Ντετέκτιβ Κόλλινς ή Σιέην. Της έδωσαν τον Σιέην. Η Ντόρα αγχωμένη στο έπακρο, του γνωστοποίησε όλα όσα της είχε πει ο γιος της. Ένα «Χμ!...» ακούστηκε από την άλλη άκρη και ύστερα: «Ψηλός ε, και με παλιό ανοιχτόχρωμο Χόλντεν! Μάλιστα. Πρέπει οπωσδήποτε να μιλήσουμε με το γιο σου. Στο σπίτι σας, αν είναι δυνατόν! Θα περάσω με τον συνάδελφό μου γύρω στις έξι, το απόγευμα. Είναι Ο.Κ.» ρώτησε ο Ντετέκτιβ Σιέην. «Ναι, βέβαια, θα είναι και ο άντρας μου εδώ». Ο Ντετέκτιβ τη χαιρέτησε και έκλεισε τη γραμμή. Η Ντόρα σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα. Είχε υπερβολικό

άγχος. Προσπάθησε να σηκωθεί. Σηκώθηκε αργά, κατευθύνθηκε στην κουζίνα και έβαλε νερό στον βραστήρα. «Αυτό που χρειάζομαι είναι ένα δυνατό τσάι!» σκέφτηκε προσπαθώντας να απαλλαγεί από τις έμμονες σκέψεις της.

Με ένα επιτακτικό «Λοιπόν, νεαρέ μου!» ο Ντετέκτιβ Σιέην άρχισε να συζητά με τον εντεκάχρονο Μάλκομ. Το παιδί είπε ότι είχε δει, και ανέφερε επίσης ότι νόμισε πως το είχε ξαναδεί αυτό το ίδιο αυτοκίνητο, εκείνο το απόγευμα, όταν επέστρεφε στο σπίτι του από το σχολείο. Ο Ντετέκτιβ Σιέην άκουγε με πολύ προσοχή. «Είδες και τον οδηγό του παλιού Χόλντεν;» τον ρώτησε. Το παιδί είπε ότι ο οδηγός του αυτοκινήτου είχε στραμμένο το κεφάλι του προς το σπίτι της Μόιρα, προφανώς για να δει κάτι. «Μπορεί και να μην ξέρει, ότι τώρα πια κανείς δε ζει σε ετούτο το σπίτι!» πρόσθεσε σιγανά ο Μάλκομ. Ύστερα σώπασε. Είχε μιλήσει ανοιχτά για τις σκέψεις του και παρά το νεαρό της ηλικίας του, αντιλαμβανόταν ότι όλα ετούτα τα στοιχεία που είχε καταθέσει είχαν σημασία. Ο Ντετέκτιβ Σιέην κοίταξε το παιδί. «Είσαι βέβαιος ότι αυτός ο άντρας είχε μπει και είχε βγει χρησιμοποιώντας στην απέναντι αυλόπορτα;» ρώτησε. «Βεβαιότατος!» δήλωσε ο Μάλκομ με

πειποίθηση. ‘Το ίδιο αυτοκίνητο και ο άντρας κοιτάζε στο σπίτι του εγκλήματος! Υπάρχει τίποτε πιο βέβαιο από αυτό;’ Σκέφτηκε ο Μάλκομ. Ο Ντετέκτιβ Κόλλινς, ο συνάδελφος του Σιέην, που τον είχε συνοδέψει και σε ετούτη την προσπάθεια, είχε καταγράψει τα πάντα όσα είχαν ειπωθεί στο διάλογό του με το πανέξυπνο, εντεκάχρονο αγόρι, τον Μάλκομ.

Οι μέρες κυλούσαν αργά. Η Τζούλη, ύστερα από μια εβδομάδα περίπου στο Νοσοκομείο, τσακισμένη από τα εφιαλτικά γεγονότα που άλλη μια φορά είχαν συγκλονίσει τη ζωή της, είχε αφεθεί ελεύθερη από τα μέσα της Αστυνομίας, για να επιστρέψει στο σπίτι της Μόιρα, που μέχρι τη στιγμή που χάθηκε εκείνη, ήταν και δικό της. Καθώς δεν υπήρχε ούτε ένα στοιχείο εναντίον της, η προσοχή του αστυνομικού σώματος, είχε στραφεί στην ανακάλυψη του ατόμου, που αν και φαινομενικά είχε αφήσει ελάχιστα ίχνη πίσω του, στην πραγματικότητα είχε αφήσει κάτι πάρα πολύ σημαντικό: το αίμα του, που βρέθηκε στο σώμα του άδικα σκοτωμένου σκυλιού της Μόιρα και που συνετέλεσε με την παρουσία του, στη διαπίστωση του DNA του. Δεν έλειπε παρά να βρούνε και εκείνον, στον οποίο ανήκε. Δύσκολη αποστολή,

αλλά είχαν κάτι στα χέρια τους επιτέλους και ετούτο αποτελούσε την αρχή του μίτου για την ανακάλυψη του ενόχου...

Σε λίγες ώρες αφότου βρέθηκε πίσω στο σπίτι της Μόιρα, η Τζούλη, με τη βοήθεια του πιστού της, Φίλιπ, είχε συγκεντρώσει και είχε πακετάρει τα λίγα πράγματά της. Ευτυχώς γι' αυτήν, οι παλιοί της σπιτονοικοκύρηδες της, κατόπιν μιας σύντομης επικοινωνίας που είχε μαζί τους, δέχτηκαν με μεγάλη ευχαρίστηση να γυρίσει κοντά τους. Έτσι μετακόμισε εκ νέου στο σπίτι όπου είχε μείνει όταν είχε αφιχθεί για πρώτη φορά στη μικρή παραθαλάσσια πόλη. Οι παλιοί σπιτονοικοκύρηδες της είχαν κρατήσει αδειανό το μοναδικό δωμάτιο που τους περίσσευε, κυρίως για λόγους ασφάλειας. Μόλις λοιπόν άκουσαν από τη Τζούλη ότι επιθυμούσε να επιστρέψει κοντά τους, της άνοιξαν την αγκαλιά τους. Την συμπαθούσαν και ήθελαν να την υποστηρίξουν. Ήταν βέβαιο ότι η Τζούλη είχε αποκτήσει λίγους αλλά καλούς και πιστούς φίλους, από την πρώτη στιγμή που είχε πατήσει το πόδι της στο Port Macquarie.

Ο Μάικ παρκάρισε το αυτοκίνητο έξω από το σπίτι και δίπλα στο στάβλο με τα δύο άλογα στο

μικρό αγρόκτημα του πεθερού του. Ο Κρίστιαν, ο πεθερός του, ζούσε με τη γυναίκα του Λίζα, στο μικρό τους αγρόκτημα και μαζί οι δυο τους, το διατηρούσαν σε θαυμάσια κατάσταση. Ο Μάικ τους είχε επισκεφτεί εκείνη την ημέρα, με τη γυναίκα του Γκρέις, τη θυγατέρα τους. Τελικά όμως, δεν κάθισε για πολύ μαζί τους. Έφυγε αφήνοντας πίσω τη Γκρέις και το αυτοκίνητό τους, ένα Χόντα, που η μηχανή του έκανε από καιρό, έναν ασυνήθιστο θόρυβο. Ήταν βέβαιο ότι του χρειαζόταν ένα καλό σέρβις, που θα το αναλάβαινε όπως συνήθως, ο Ίαν, φίλος του πεθερού του και του οποίου το γκαράζ, βρισκόταν δίπλα σχεδόν στο αγρόκτημα του Κρίστιαν. Εξαιτίας αυτής της προοπτικής, ο Μάικ είχε ζητήσει εκ των προτέρων να δανειστεί το παλιό και καλοδιατηρημένο Χόλντεν, του πεθερού του. Αυτό και έγινε. Οδηγώντας λοιπόν το αυτοκίνητο του Κρίστιαν, ο Μάικ, είχε αποχωρήσει για το Αστυνομικό Τμήμα, όπου εργαζόταν. Δεν ήταν βέβαια η πρώτη φορά που δανειζόταν το παλιό Χόλντεν του Κρίστιαν, που περισσότερο και ήταν κατάλληλο για τέτοιου είδους εξυπηρέτηση, των μελών της οικογένειας. Τα πεθερικά του οδηγούσαν ένα καινούργιο Toyota, *Four Wheel Drive*. Χάριν λοιπόν της Γκρέις, ο Μάικ είχε

δανειστεί ακόμη μια φορά, το παλιό και καλοδιατηρημένο Χόλντεν, του πεθερού του!

Μερικά εικοσιτετράωρα αργότερα, αφότου είχε αφήσει αφενός το δικό του Χόντα στον Ίαν, για επισκευή και αφετέρου τη γυναίκα του Γκρέις για να ξεκουραστεί για λίγο κοντά στους γονείς της, ο Μάικ, επέστρεψε στο αγρόκτημα. Θα κοιμόνταν εκεί και το πρωί θα έφευγαν μαζί εκείνος και η Γκρέις, οδηγώντας το διορθωμένο αυτοκίνητό τους, που ακόμα βρισκόταν στο γκαράζ του Ίαν. Αυτό ήταν το σχέδιο. Ο Μάικ όμως αντί να περάσει εκείνη τη βραδιά με τα πεθερικά του και την Γκρέις και ύστερα να πάει για ύπνο μαζί της, ξεσηκώθηκε για να βγει έξω. «Μάικ, δεν πρόλαβες να έρθεις, και ετοιμάζεσαι πάλι να βγεις έξω; Πού θα πας τέτοια ώρα;» ρώτησε η Γκρέις ανήσυχη. «Ε... κοίταξε να δεις... είπαμε με τα 'boys', τους... συναδέλφους μου, να συναντηθούμε στο γνωστό μπαρ. Πρώτα όμως πρέπει να περάσω από το τμήμα για ν' αφήσω κάτι χαρτιά, που τα πήρα κατά λάθος μαζί μου και που είναι και ο κυριότερος λόγος που βγαίνω έξω πάλι», είπε εκείνος χωρίς ωστόσο να πείσει την Γκρέις και έφυγε, οδηγώντας πάλι το παλιό Χόλντεν των πεθερικών του. Η Γκρέις τον είχε ακούσει ανήσυχη και με δυοπιστία.

Το τελευταίο διάστημα είχαν συμβεί ασυνήθιστα πράγματα στο σπιτικό τους και άθελά της είχε αρχίσει να προσέχει τις κινήσεις και τα λόγια του Μάικ, με μεγαλύτερη προσοχή. Κάποια ημέρα, πριν από ετούτη την τελευταία φορά το κτήμα, η Γκρέις, είχε δει μερικές περίεργες επιταγές στο γραφείο του Μάικ, αλλά δεν είχε δώσει μεγάλη σημασία. Ήταν όμως και εκείνα τα τηλεφωνήματα που είχε λάβει από αγνώστους που ζητούσαν το 'Μίκη' και επιπλέον η παρουσία εκείνης, της ελάχιστης άσπρης σκόνης στο port bagasse του Χόντα, που είχε δει και άλλες φορές. Την τελευταία φορά που η Γκρέις είχε διαπιστώσει ίχνη παρόμοιας άσπρης ουσίας στο Χόντα, είχε ρωτήσει τον Μάικ σχετικά και εκείνος είχε βιαστεί να της πει ειρωνικά, ότι ήταν μόνο ταλκ. 'Διάβολε! Τι μου λέει τώρα; Τι εννοεί ταλκ; Ποτέ δε χρησιμοποίησε ταλκ από την ημέρα που τον παντρεύτηκα! Για περίμενε... Μήπως είναι κάτι άλλο; Θα το παρακολουθήσω, πού θα πάει!' είχε σκεφτεί με το πείσμα που την διέκρινε. Η Γκρέις, παρά το γεγονός ότι δεν τον είχε πιστέψει, ήθελε να περιμένει και να βεβαιωθεί. Όμως κάποια άλλη στιγμή, αργότερα, για να ηρεμήσει από τις ανησυχίες της, είχε δικαιολογήσει όλα τα

ασυνήθιστα στις πρακτικές του Μάικ, με το πιο αθώο σκεπτικό: 'αστυνομικός είναι διάβολε, ντετέκτιβ! Είναι δυνατόν να μην ενεργεί πέραν του σύνηθες;' Τότε λοιπόν είχε μαλώσει τον εαυτό της.

Εκείνο το βράδυ που ο Μάικ είχε φύγει για να συναντήσει τα 'boys' στην πόλη, είχε συμβεί ένα πολύ τραγικό συμβάν, η σφαγή δύο νέων ύστερα από την ερωτική τους ένωση. Ο Μάικ είχε έρθει στο κτήμα του πατέρα της, με ένα band-aid στο χέρι του και η Γκρέις τον είχε ρωτήσει τι είχε πάθει. «Έσκυψα να δω κάτι στο αυτοκίνητο. Παλιό αυτοκίνητο είναι, τι περιμένεις; Έγδαρα λοιπόν το χέρι μου, στο exhaust pipe, ξέρεις!» είχε απαντήσει ο Μάικ με μια φυσικότητα που δε σήκωνε αμφιβολίες. Έστω και έτσι όμως, η Γκρέις ένιωθε περίεργα, καθώς σκεφτόταν άθελά της, τη συμπεριφορά του Μάικ και κυρίως την επιμονή του να βγει έξω, εκείνο το βράδυ, το σημαδεμένο από τους φόνους των δύο νέων. Για κάποια βαθύτερη αιτία, για την οποία δεν είχε λόγους ή εξηγήσεις, ήθελε να εξακριβώσει τι είχε γίνει εκείνο το βράδυ τελικά. Ήθελε να μάθει με ποιους είχε βγει έξω και σε ποιο μπαρ, είχανε πάει τελικά, επικοινωνώντας με τους συνεργάτες του. Αφού το σκέφτηκε έτσι ή άλλως, κατέληξε ότι μια τέτοια

συμπεριφορά της θα ήταν απόπειμα, καθώς αναμφίβολα θα κρινόταν ως ένα είδος 'ανάκρισης' και θα δημιουργούσε απορίες και εντυπώσεις στους συναδέλφους του και ακόμη περισσότερο για τις σχέσεις της με τον Μάικ. Απορούσε και η ίδια γιατί συσχέτιζε τη σφαγή των δύο νέων, με την έξοδο του Μάικ εκείνο το συγκεκριμένο βράδυ. Το σκεπτικό της, της προκαλούσε πανικό. «Δεν είμαι καθόλου καλά!» είχε σκεφτεί κατειλημμένη από έναν περίεργο πανικό. Δεν τολμούσε βέβαια να αναστατώσει τους γονείς της, με τις φοβερές σκέψεις της και με τις αβάσιμες μάλλον, υποψίες της. ΔιάβOLE επρόκειτο για τον Μάικ, τον άντρα της! Ήταν αλήθεια ότι είχε ασχημίσει η κοινωνία. Δεν μπορούσε κανείς να γνωρίζει γιατί κάποιοι και από πού ορμώμενοι, οδηγούνταν σε παράλογες, φριχτές πράξεις. «Αναμφίβολα, κυκλοφορούν πολλοί άρρωστοι ανάμεσά μας!» είχε σκεφτεί ανατριχιάζοντας η Γκρέις και η μορφή του Μάικ είχε περάσει ξανά σαν αστραπή, μπροστά από τα μάτια της.

Η Γκρέις ήταν όμορφος άνθρωπος. Πριν τρία χρόνια είχε ερωτευτεί τον Μάικ και επειδή είχε πιστέψει ότι τα συναισθήματά τους ήταν αμοιβαία, τον είχε παντρευτεί. Δεν είχαν αποκτήσει παιδιά,

όμως η Γκρέις δε θα έλεγε ποτέ στον Μάικ να πάει να εξεταστεί, όπως είχε κάνει η ίδια. Είχε εξακριβώσει ότι η ίδια ήταν αλήθεια μια χαρά και ότι μπορούσε να αποκτήσει όχι ένα παιδί μονάχα, αλλά πολλά. Δεν βιαζόταν όμως, γιατί αγαπούσε το Μάικ. Στα 27 της χρόνια ένιωθε πως οι δυο τους είχαν αρκετό χρόνο μπροστά τους, για να αποκτήσουν όσα παιδιά ήθελαν. Αρκεί να συνέχιζαν να αγαπιούνται και να σχετίζονται όπως άρμοζε σε ένα ζευγάρι, που είχε ενωθεί από έρωτα, με τα δεσμά του γάμου. Για ένα πολύ μεγάλο διάστημα η Γκρέις αισθανόταν ότι και ο Μάικ την αγαπούσε. Η νέα όμως κατάσταση που είχε δημιουργηθεί πρόσφατα ανάμεσά τους και κυρίως τις τελευταίες ημέρες, μποϊκοτάριζε τη σχέση τους.

Το επόμενο πρωί ο πατέρας της Γκρέις έδωσε ένα λιφτ σ' εκείνη και στο Μάικ, ως το γκαράζ του Ίαν, όπου είχε γίνει το σέρβις του Χόντα. Όταν έμειναν μόνοι και οδηγώντας πλέον για το σπίτι τους, η Γκρέις ρώτησε τον Μάικ για την έξοδό του με τα 'boys'. «Λοιπόν; Πώς περάσατε;» ρώτησε μάλλον τυπικά. «Καλά, όπως πάντα!» απάντησε ο Μάικ και η Γκρέις νόμισε ότι διέκρινε κάποια ειρωνεία στη φωνή του. Γύρισε το ραδιόφωνο λέγοντας: «Ας ακούσουμε λίγο και τα νέα!» Ο Μάικ δεν

αντέδρασε. «...οι δύο νέοι βρέθηκαν μαχαιρωμένοι με χτυπήματα στο στήθος και στην κοιλιακή χώρα...» Ενώ η Γκρέις είχε συγκεντρωθεί περισσότερο στην είδηση που εξέπεμπε το ABC, ο Μάικ ένωσε το αίμα του να παγώνει και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του, να αλλοιώνονται. Δεν άργησαν να φτάσουν στο σπίτι τους. Ο Μάικ σταμάτησε το αυτοκίνητο στην είσοδο στην μπροστινή αυλή, όπου κατέβηκε η Γκρέις, ενώ εκείνος, όπως την είχε ειδοποιήσει, όφειλε στη συνέχεια να οδηγήσει στη δουλειά του. Όμως η Γκρέις σταμάτησε εκεί μπροστά στην μικρή αυλόπορτα και γυρίζοντας προς το μέρος του, τον ρώτησε εντελώς απροειδοποίητα: «Ξέρεις κάτι σχετικά με αυτή τη δολοφονία;» Εκείνος απόρησε από την αναπάντεχη ερώτηση και απάντησε απότομα: «Τι εννοείς; Περιμένεις να σου πω και τα μυστικά της δουλειάς μου τώρα;» Η Γκρέις τον κοίταξε προσεκτικά: «Αν δεν μπορώ να ρωτήσω τον άντρα μου που εργάζεται στο κεντρικό αστυνομικό Τμήμα και μάλιστα ως Ντετέκτιβ, ποιον θα ρωτήσω για κάτι τόσο απλό, τη γειτόνισσά μου;» είπε ασυνήθιστα αυστηρά εκείνη και γυρίζοντας την πλάτη της, απογοητευμένη περισσότερο από ποτέ, απομακρύνθηκε από εκείνο το σημείο, ανοίγοντας

την μικρή αυλόπορτα και αφήνοντας τον Μάικ να αναρωτιέται τι άραγε έτρεχε στο μυαλό της γυναίκας του, τελικά. Άθελά του σταμάτησε το αυτοκίνητο και βγαίνοντας από ετούτο, έτρεξε πίσω της ανήσυχος, μιλώντας της ταυτόχρονα: «Γκρέις, άκου... ναι και βέβαια γνωρίζω, κάποια πράγματα, αλλά είναι τόσο άσχημα, που τα κλειδώνεις στο συρτάρι του γραφείου σου και δεν τα κουβαλός μαζί σου και παντού! Έτσι;» είπε με ένα ασυνήθιστο πάθος. Η Γκρέις γύρισε και τον κοίταξε με μια διαπεραστική ματιά που τον έκανε να κοκκινίσει. «Συμβαίνει κάτι και μ' εσένα, τελικά;» τον ρώτησε με περιέργεια. «Όχι, αλλά έχω πολλή δουλειά και γι' αυτό φεύγω και θα σε δω, όταν σε δω. So, cheer up!» είπε, και πιάνοντάς της το μπράτσο τη γύρισε στο μέρος του, τη φίλησε στο μάγουλο, πάντα χαμογελώντας και αυτή τη φορά, γυρίζοντας πρώτος την πλάτη του, στην Γκρέις, έτρεξε στο αυτοκίνητο, μπήκε μέσα και ξεκίνησε. Η Γκρέις έμεινε ακίνητη εκεί μπροστά στην ανοιχτή αυλόπορτα του σπιτιού και με ανοιχτό το στόμα, παρακολούθησε το αυτοκίνητο με τον Μάικ, να χάνεται στο δρόμο. Ύστερα μπήκε έκλεισε την αυλόπορτα και προχώρησε αργά στο μικρό διάδρομο που έφερνε στην είσοδο του σπιτιού τους.

Περνώντας βιαστικά το κατώφλι του, προσπάθησε ακόμη μία φορά να τον δικαιολογήσει: 'Παλιοδουλειά, το ξέρω!' σκέφτηκε. Το μυαλό της όμως την παίδευε. «Τι λέω; Αυτός, γύριζε ως τα χαράματα, εχτές! Πού γύριζε άραγε; Με φίλους... ή με φίλες; Γυναικοδουλειές μήπως;» είπε δυνατά, νευριασμένη τώρα πια και ένιωσε το στομάχι της να τραβιέται. Είχε μπει βιαστικά στο διάδρομο ύστερα στην τραπεζαρία και τέλος στην κουζίνα όπου βάλθηκε να φτιάξει έναν καφέ. Τα χέρια της έτρεμαν. Έβαλε τον ηλεκτρικό βραστήρα στην πρίζα. Τράβηξε ένα μεγάλο φλιτζάνι από το ντουλάπι, πάνω από το κεφάλι της. Καθώς έφτιαχνε το μείγμα στο μεγάλο φλιτζάνι, θυμήθηκε το διάλογό της με τον Μάικ και ξανά ένιωσε να κατακυριεύεται από ένα συναίσθημα πανικού χωρίς αδιέξοδο. Το νερό έγινε κάποια στιγμή και μηχανικά έσβησε τον βραστήρα. Ύστερα γέμισε το φλιτζάνι της και άρχισε να πίνει το περιεχόμενό του, αφηρημένη. Ήταν συγχυσμένη. Τα χέρια της έτρεμαν. Ακουμπώντας το φλιτζάνι της στο πάσο τα κοίταξε προσεκτικά, σαν κάτι περίεργο. Άρχισε να βαδίζει πέρα - δώθε, να σκέφτεται και να αναθεωρεί άλλες παρόμοιες με ετούτη, περιπτώσεις, τους τελευταίους μήνες. Στη συνέχεια ένιωσε ένα

θυμό να την κυριεύει και ύστερα μία δυνατή περιέργεια, που ήθελε να την ικανοποιήσει τελικά. «Τι άραγε σημαίνουν όλα αυτά Γκρέις; Τον βαρέθηκες, μήπως;» ρώτησε τον εαυτό της, σιγανά. Έπιασε με τις παλάμες της το κεφάλι της, και ύστερα έτριψε μαλακά τους κροτάφους της. «Ανάθεμά με! Πώς έχει καταντήσει έτσι η σχέση μας; Κάτι έχει μπει ανάμεσά μας το νιώθω! Τι άραγε; Γυναίκες, ή κάτι άλλο; Πού να ξέρω;» αναρωτήθηκε και πάλι, μονολογώντας. Κάθισε μια στιγμή σε ένα κάθισμα δίπλα στο τραπέζι. Όχι για πολύ. Σηκώθηκε και πάλι και έκανε μερικά βήματα. Αποφάσισε ότι κάτι έπρεπε να κάνει. «Τι όμως; Α, ξέρω... θα τον παρακολουθήσω κανονικά. Αυτό θα κάνω. Ω, μα είμαι εντελώς τρελή!» είπε σιγανά και γέλασε νευρικά. Βρισκόταν εκτός τόπου και χρόνου και σε μια κατάσταση πολυδιάστατης ανησυχίας.

Ο Μάικ βρήκε τον αρχηγό της Αστυνομίας να τον περιμένει. Προτού να πει οτιδήποτε άλλο, ξεκίνησε με δηλώσεις: «Βρομοδουλειά!» «Ποια;» ρώτησε ο Μάικ με περιέργεια. «Ναι, βέβαια, ξέχασα ότι έλειπες στην εξοχή!» «Μήπως εννοείς το ζευγάρι των νέων στο προάστιο; Αν ναι, αυτό το άκουσα στο δελτίο ειδήσεων, καθώς ερχόμουν. Το έχουν βέβαια και οι εφημερίδες», είπε και έδειξε με το

κεφάλι του, την εφημερίδα πάνω στο γραφείο του. Ο Διευθυντής συνέχισε αγνοώντας τον: «Μου φαίνεται πολύ παράξενο το γεγονός ότι αυτά τα παιδιά είχαν εχθρούς. Μάθαμε ότι το κορίτσι αυτό δεν είχε ούτε φίλο. Πώς βρέθηκε δίπλα της αυτός ο νέος... είναι μια άλλη ιστορία. Ίσως μία εκλογή της στιγμής... Όμως όλα αυτά είναι άσχετα με το γεγονός... Ίσως... Μπορεί και όχι τελικά! Ναι... Όσο περισσότερο το σκέφτομαι τόσο περισσότερο πείθομαι... Κάτι άλλο συμβαίνει. Κάποιος άρρωστος ή μανιακός επιτέθηκε σ' αυτά τα παιδιά. Δε χωρά άλλη εξήγηση! Είναι δουλειά άρρωστου ανθρώπου. Αυτό είναι! Να μου το θυμάσαι!» Ο Μάικ τον κοίταξε προσεκτικά. Τι γνώριζε ετούτος που εκείνος αγνοούσε; «Ένα παιδάκι της γειτονιάς, αυτό, το έξυπνο και παρατηρητικό αγόρι, μας είπε κάποια πράγματα. Ένας άντρας, λέει, τις πρώτες πρωινές ώρες είχε παρκάρει το ανοιχτόχρωμο παλιό αυτοκίνητό του ένα... (κόμπιασε μία στιγμή), λίγο πιο κάτω από το σπίτι του. Βγήκε λέει από το αυτοκίνητό του -ήταν μάλλον «ψηλός»- και προχώρησε αργά προς το σπίτι της μακαρίτισσας νέας της Μόιρα. Κοίταξε φίλε μου όνομα! Μόιρα! Η μοίρα της ήταν εντελώς τραγική!.. Τόνισε ύστερα ότι ο άντρας κρατούσε το δεξί χέρι του μέσα στην

τοέπη του και κοιτάζε τριγύρω του. Τον παρακολούθησε λέει, γιατί οι κινήσεις του, του φάνηκαν περιεργες. Το παιδί δηλώνει την αλήθεια. Ήταν πολύ σκοτεινά βέβαια, γιατί η νύχτα χωρίς φεγγάρι. Αφέγγαρη λοιπόν...» Ο αρχηγός σταμάτησε μόνο για ένα δευτερόλεπτο, και συνέχισε: «Όμως ήταν θαρραλέο παιδί και επέμενε. Με τα μάτια του διάπλατα ανοιχτά -είχαν συνηθίσει αρκετά στο σκοτάδι εκείνο- μπόρεσε να παρακολουθήσει τις κινήσεις του αγνώστου! «Τέτοια ώρα... τι να γυρεύει άραγε;» είχε αναρωτηθεί. Ο 'ψηλός', είχε μπει από την ανοιχτή μικρή καγκελόπορτα και είχε ανεβεί τα λιγοστά σκαλοπάτια προς τη βεράντα του σπιτιού, αργά, προσεκτικά θα έλεγε κανείς. Ύστερα όταν είχε πατήσει πάνω στη βεράντα το παιδί τον είδε που σταμάτησε μία στιγμή μόνο και αμέσως μετά, είχε βηματίσει προς τα δεξιά, στο καλυμμένο με τούβλινο τοίχο, τμήμα της, τον είχε χάσει για μερικά λεπτά -δεν μπορούσε να πει πόσα, ούτε το περίπου- και ύστερα τον είδε όρθιο. Τον είδε να πηγαίνει στην κεντρική είσοδο του σπιτιού που πρέπει να ήταν ανοιχτή, γιατί δε σταμάτησε, αλλά μπήκε μέσα για λίγο, ακολούθως βγήκε κρατώντας κάτι στο αριστερό του χέρι, μάλλον, κατέβηκε τα

σκαλοπάτια αργά και περνώντας το διάδρομο δεξιά δίπλα στο σπίτι της Μόιρα, πήγε στο πίσω μέρος για να επιστρέψει τελικά από το αριστερό διάδρομο και να φύγει... Ξέρεις... βρέθηκε και το σκυλάκι της νεκρής... με σφαγμένο το λαιμό του! Ποιος ξέρει πού το βρήκε το άτυχο ζωάκι; Να ήταν πίσω; Χμ... μάλλον όχι. Εκτός αν ήταν κλεισμένο κάπου, εκεί. Ή μπορεί και να ήταν εκείνο το κάτι, που κρατούσε στο χέρι του ο 'ψηλός', όταν βγήκε από την μπροστινή πόρτα... Σε κάθε περίπτωση ο 'ψηλός' το βρήκε στο δρόμο του και το ταχτοποίησε αρμοδίως. Απ' ότι έμαθα... δεν είχε φωνή. Άφηνε λένε, χαμηλών τόνων φωνούλες, που ίσως και να μην έφταναν σ' αυτιά των γειτόνων, όταν κινούνταν αυτοκίνητα στο δρόμο ή ακούγανε τηλεόραση. Εξάλλου, οι κρεβατοκάμαρες όλων σήμερα διαθέτουν τηλεόραση... έτσι δεν είναι; Και οι κρεβατοκάμαρες των γειτόνων της νεκρής, είναι από την άλλη μεριά και όχι από το μέρος του σπιτιού της Μόιρα. Πρωινές ώρες λοιπόν, και στον τρίτο ύπνο... Ε, είναι κάπως δύσκολο να ακουστούν τέτοιες αδύνατες φωνούλες, ειδικά όταν ο άντρας είναι αποφασιστικός... Δε νομίζεις;» «Ποιο παιδί και σε ποιο σπίτι;» ρώτησε ο Μάικ με παγωμένο ύφος. Ο αρχηγός τον κοίταξε προσεκτικά χωρίς να

δείχνει κάποιο είδος συναισθήματος. «Παράξενη η ερώτησή σου... πολύ παράξενη! Μήπως πρόκειται να τον συλλάβεις για να τον ανακρίνεις;» τον ρώτησε σχεδόν αυστηρά. Ο Μάικ κοκκίνισε: «Συγγνώμη... δεν ξέρω τι λέω πρωί-πρωί!» «Χμ!... ίσως!» είπε λακωνικά ο αρχηγός και τον κοίταξε σαν αρπακτικό πουλί. Ο Μάικ ένιωσε τους πόρους του να τοιτώνονται. Έτρεχε κάτι και δεν το είχε αντιληφθεί;

Ο άντρας με το γαλάζιο αυτοκίνητο... Ένας ψηλός άντρας, ακολουθεί τη Μόιρα για να την παρακολουθεί στενά. Η Μόιρα το αντιλαμβάνεται και σταματά, χαμηλώνει ταχύτητα εκείνος και όταν η Μόιρα μπαίνει στο μαγαζί όπου εργάζεται, εκείνος παρκάρει στο πεζοδρόμιο και την ακολουθεί. Η Μόιρα το αντιλαμβάνεται και χαμογελά κολακευμένη. Αργότερα παίρνει τη θέση της στο ταμείο του μαγαζιού και αμέσως ύστερα ο ίδιος πάντα, άγνωστος άντρας, περνά από το ταμείο της. Της χαμογελά και εκείνη ανταποδίδει το χαμόγελό του. Φαίνεται συμπαθητικός. Η Τζούλη που εκείνη τη στιγμή περνά κρατώντας κάποιους χαρτοφύλακες, αντιλαμβάνεται τι τρέχει και με τη σειρά της χαμογελά αμήχανα. Προσέχει τον άντρα. ‘Ποιος είναι άραγε;’ αναρωτιέται.

Αργότερα την ίδια μέρα, η Μόιρα αντικρίζει τον ίδιο άντρα να περιμένει έξω από το μαγαζί και ξαφνιάζεται. Εκείνος ψύχραιμος και με μεγάλη αυτοπεποίθηση, την πλησιάζει και της προτείνει με φιλικό τρόπο, να πάνε για καφέ. «Ευχαριστώ, αλλά δεν μπορώ. Κατ' αρχήν δεν σας γνωρίζω. Δεν γνωρίζω, ποιος είστε. Ύστερα πήρατε την πρωτοβουλία να με παρακολουθήσετε. Ούτε αυτό το καταλαβαίνω!» «Ένας θαυμαστής σας, αυτό είμαι!» απαντά ο άγνωστος με πεποίθηση που ξάφνιαζε. Η Τζούλη που έβγαινε εκείνη τη στιγμή, βλέποντας τη Μόιρα να μιλά με κάποιον, θυμήθηκε ότι είχε δει εκείνον τον άντρα να περνά από το ταμείο της Μόιρα και είχε σταματήσει εντυπωσιασμένη. 'Α, ναι... εκείνος που... Μάλιστα!' σκέφτηκε στα γρήγορα και προχώρησε προς το μέρος της φίλης της. Από τη συμπεριφορά της, αντιλήφθηκε ότι η Μόιρα δεν ήθελε να ανταποκριθεί στο ενδιαφέρον του αγνώστου. Η Τζούλη σταμάτησε ξαφνικά. Σκέφτηκε αν έπρεπε να τους πλησιάσει, να ζητήσει συγγνώμη και να ρωτήσει τη φίλη της αν θα ερχόταν μαζί της όπως συνήθως ή αν θα έπρεπε να φύγει χωρίς τη συντροφιά της. Ήταν φανερό ότι η Μόιρα μιλούσε στον άντρα λες και προσπαθούσε να του εξηγήσει

κάτι. Ξάφνου το μάτι της άρπαξε την παρουσία της Τζούλη, που πλησίαζε ούτως ή άλλως, και φώναξε: «Ει, Τζούλη! Έλα λοιπόν και σε περιμένω τόση ώρα!» Η Τζούλη χαμογελώντας αμήχανα, βρέθηκε σχεδόν αμέσως δίπλα της. «Πάμε λοιπόν!» είπε η Μόιρα και γυρνώντας στον άντρα που την κοίταζε με παράξενο διαπεραστικό βλέμμα, είπε ήσυχα: «Ίσως κάποια άλλη φορά! Γεια σου». Τράβηξε τη Τζούλη από το μπράτσο και οι δυο τους απομακρύνθηκαν από εκείνο το σημείο, αφήνοντας τον άντρα σε αμηχανία, που -πράγμα εντελώς παράξενο-, εξελίχτηκε σε θυμό και πείσμα.

Ο Μάικ ήταν ένας ψηλός άντρας, γύρω στα σαράντα. Αθλητικός τύπος, εργαζόταν στο τμήμα των ντετέκτιβ, στην αστυνομία της πόλης και κυκλοφορούσε πάντα ντυμένος στα πολιτικά. Δεν ήταν δυνατόν για κάποιον που δεν τον γνώριζε προσωπικά ή δεν είχε έρθει σε επαφή μαζί του, στα γραφεία της αστυνομίας, να γνωρίζει τι επαγγελλόταν. Οι πολίτες και καθείς από αυτούς είχαν τα προβλήματά τους, τις έγνοιες τους. Στο σώμα στο οποίο εργαζόταν, οι άλλοτε καλές επιδόσεις του είχαν εξελιχτεί σε μάλλον μέτριες και γι' αυτό, δεν έκανε ιδιαίτερη εντόπωση στους ανωτέρους του ή στους συναδέλφους του, δίπλα

στο επίσης μέτριο ενδιαφέρον του, για την άποψή τους. Αν και δεν έπαιρνε πρωτοβουλίες, δεν είχε δώσει μέχρι τότε, αφορμή ή αίτια στο σώμα της αστυνομίας για σκέψεις ή κριτική, σε σχέση με τις συμπεριφορές του, που είχαν αλλάξει προς το χειρότερο προφανώς και κατά γενική αντίληψη, με το πέρασμα του χρόνου. Ήταν αυτό που λένε, συνηθισμένος υπάλληλος του σώματος των ντετέκτιβ της τοπικής αστυνομίας και ήταν βέβαιο ότι κάποια στιγμή, θα άλλαζε ο ρόλος του. Με τη γυναίκα του Γκρέις επισκεπτόταν συχνά την οικογένειά της, που ήταν εγκατεστημένη έξω από το Πορτ Μακουόρι. Τα πεθερικά του Κρίστιαν και Λίζ, διατηρούσαν εκεί ένα κτήμα όπου περνούσαν τον καιρό τους καλλιεργώντας κηπουρικά. Είχαν επίσης δύο άλογα και ελάχιστες αγελάδες. Ήταν ήσυχoi άνθρωποι και εκτός από τη θυγατέρα τους Γκρέις, είχαν και ένα γιο, τον Στηβ, που ζούσε επίσης στο Πορτ Μακουόρι και εργαζόταν ως αρχισυντάκτης σε τοπική εφημερίδα. Ο Στηβ επισκεπτόταν τους γονείς του συχνά και μολονότι συναντούσε εκεί το γαμπρό του Μάικ, σπάνια, δεν είχε πολλά μαζί του, πέρα από τα τυπικά μεταξύ δύο αντρών, κυρίως λόγω της έμφυτης αντιπάθειας που έτρεφε για τον άντρα της αδερφής του. Ο Στηβ

δε συμπαθούσε τους αστυνομικούς γενικά και ιδιαίτερα το σώμα στο οποίο εργαζόταν ο Μάικ. Έφταναν στ' αυτιά του ιστορίες για σχέση, συνεργασία, εύνοια ή εκμετάλλευση των προμηθευτών, ή των πωλητών ναρκωτικών και εκείνων που έκαναν χρήση αυτών και των άλλων που συχνά ήταν θύματα έξης ναρκωτικών ουσιών. Πίστευε ότι κάτι δεν γινόταν σωστά εκ μέρους του σώματος της αστυνομίας, που υποτίθεται ότι ήταν υπεύθυνο για την τάξη και την ευνομία της πόλης και της χώρας ευρύτερα, αφού τόσες επικίνδυνες ναρκωτικές ουσίες, κυκλοφορούσαν ελεύθερα και μπορούσε οποιοσδήποτε να τις προμηθευτεί οπουδήποτε και οποτεδήποτε. Βέβαια πολύ συχνά ακουγόταν και ειδήσεις, κατάσχεσης κιλών και τόνων ναρκωτικών. Ο Στηβ είχε καταλήξει στο σημείο να θεωρεί ότι ίσως να ήταν καλύτερα τελικά, κάποιες από αυτές τις ουσίες, όπως η μαριχουάνα, να γίνουν νόμιμες ως προς τη χρήση τους, παρά να διοχετεύονται όπως - όπως και όπου, με τους ανήλικους να χρησιμοποιούνται ως «βαποράκια» και με τους ίδιους και πολλά άλλα νεαρά άτομα να αποβαίνουν θύματα και να χάνουν τη ζωή τους τελικά. Κάποτε που είχε συζητήσει με το Μάικ είχε φρίξει που εκείνος τον είχε ρωτήσει μισοαστεία:

«Καλά, εσύ... δεν έχεις δοκιμάσει ποτέ σου κανένα απ' αυτά;» «Όχι, βέβαια!» είχε απαντήσει ο Στηβ και ο Μάικ είχε πει ειρωνικά: «Ε, καλά, τώρα!» Ο Στηβ είχε ψυχρανθεί μαζί του, καθώς κατάλαβε ότι ο γαμπρός του, πιθανόν και να έπαιρνε ουσίες αυτού του είδους και μάλιστα εκείνη την περίοδο, που είχαν συζητήσει γι' αυτό το σοβαρό θέμα. Η αδερφή του Γκρέις που είχε παρακολουθήσει το ύφος των δύο αντρών, είχε αντιληφθεί πως επρόκειτο για κάποια σοβαρή διένεξη ανάμεσά τους. Όταν μάλιστα μίλησε στον Στηβ, εκείνος είχε θέσει μία σοβαρή ερώτηση στην αδερφή του τη Γκρέις: «Γνωρίζεις τα πάντα για τον άντρα σου;» κι εκείνη είχε απαντήσει αγκαλιάζοντάς τον: «Τι εννοείς Στηβ; Ελπίζω να μην αρπαχτήκατε για κάτι, έτσι;» Ο Στηβ δεν είχε απαντήσει και η Γκρέις που δεν είχε πάρει απάντηση από τον αδερφό της, είχε μιλήσει στο Μάικ κατά τη διαδρομή στο σπίτι τους: «Μάικ... συνέβη κάτι ανάμεσα σ' εσένα και στον Στηβ;» Ο Μάικ είχε απαντήσει με βαρύ ύφος, ότι ο Στηβ του κάνει ανόητες ερωτήσεις και ότι αν είχε τα νεύρα του, ότι αυτό δεν ήταν δικό του πρόβλημα. Έτσι η Γκρέις κατάλαβε ότι οι δυο τους τα είχαν τσουγκρίσει, για κάποιον άγνωστο σε εκείνη, λόγο. Από την άλλη μεριά, η ερώτηση του

Στηβ, «αν γνώριζε καλά» τον Μάικ, ήταν μάλλον ανησυχητική και την απασχολούσε. Άραγε ο αδερφός της, γνώριζε κάτι που εκείνη δεν το είχε καν υπόψη της; Κι αν ήταν έτσι, τι ακριβώς ήταν εκείνο το τόσο σοβαρό, ώστε να της κάνει ο Στηβ μια τέτοιου είδους ερώτηση; Έκτοτε, χωρίς να το θέλει η Γκρέις, άρχισε να καταγράφει τι έλεγε ή τι έκανε ο Μάικ. Ήξερε ότι ήταν πολύ κακό αυτό που της συνέβαινε, αλλά για κάποιον λόγο είχε αρχίσει να μην αισθάνεται απόλυτα βέβαιη, για τον Μάικ και το ήθος του. Κάθε φορά που το σκεφτόταν, προσπαθούσε να σκεφτεί κάτι που δεν της είχε φανεί σωστό στο παρελθόν. Θυμήθηκε ότι υπήρξαν κάποιες περιπτώσεις, όπως όταν ο άντρας της είχε δανειστεί το αυτοκίνητο του πατέρα της –μια, δύο ή και περισσότερες φορές-, με τη μία ή την άλλη δικαιολογία. Δεν είχε αναρωτηθεί πού πήγαινε, αλλά ένα βράδυ που την είχε πάρει ο ύπνος στο σαλόνι περιμένοντάς τον, είχε ξυπνήσει απότομα ακούγοντάς τον να μπαίνει στο σπίτι με χαρακτηριστικά, βαρύ βάδισμα. Ήταν πολύ αργά και φαινόταν παράξενος. Κάποια άλλη φορά, πρόσφατα, ο Μάικ που δεν εργαζόταν είχε πάρει τη Γκρέις και είχαν πάει ενωρίς στους γονείς της, για να δανειστεί το παλιό αυτοκίνητο του πατέρα της

καθώς έπρεπε να αφήσουν το δικό τους για σέρβις, στο γκαράζ του Ίαν, δίπλα στο κτήμα του πατέρα της, αλλά και για ένα θόρυβο που είχε αρχίσει να κάνει η μηχανή του. Ο Ίαν, φίλος του πατέρα της, ήταν έντιμος άνθρωπος, καλός μηχανικός και οι τιμές του ήταν λογικές. Ο Μάικ και η Γκρέις είχαν μείνει στο κτήμα λίγες ημέρες και ο Μάικ χρησιμοποιούσε για τη δουλειά του το παλιό, αλλά καλοδιατηρημένο Χόλντεν του πεθερού του. Ο Μάικ και η Γκρέις είχαν συμφωνήσει, πως όταν το αυτοκίνητό τους θα ήταν έτοιμο, θα περνούσαν μαζί τη νύχτα εκείνης της ημέρας στο σπίτι των πεθερικών του και θα αναχωρούσαν το επόμενο πρωινό. Έτσι και έγινε τελικά, μόνο που ο Μάικ το βράδυ εκείνης της ημέρας που είχε ετοιμαστεί το αυτοκίνητό τους, δανείστηκε ξανά το αυτοκίνητο του πεθερού του, για να πάει στο ραντεβού με τα 'boys' όπως αποκαλούσε τους συναδέλφους του, στο συνηθισμένο pub, κοντά στο αστυνομικό τμήμα όπου υπηρετούσε. Έτσι είχε πει. Η Γκρέις είχε πάψει να σκέπτεται τη συμπεριφορά του και είχε απορροφηθεί από τις δουλειές της. Όταν είχε τελειώσει, καθώς αργούσε ο Μάικ είχε καθίσει για να ακούσει τα νέα. Αργότερα παρακολούθησε και ένα έργο. Όμως ο Μάικ αργούσε. Είχε ήδη

βραδιάσει. Κάποια στιγμή η Γκρέις τον είχε πάρει στο κινητό του, αλλά εκείνος δεν απαντούσε. Είχε λοιπόν υποθέσει ότι είχε ξεχαστεί με τους συναδέλφους του. Τότε ακριβώς ήταν που είχε χτυπήσει το τηλέφωνο και ο Μάικ της είχε πει ότι βρισκόταν στο μπαρ με κάτι συναδέλφους και ότι θα γύριζε κάπως αργά και να μην ανησυχήσει. Η Γκρέις είχε κουνήσει το κεφάλι της χαμογελώντας: «Ναι, εντάξει, θα τα πούμε όταν γυρίσεις στο σπίτι» είχε πει, και είχε ησυχάσει κάπως.

Ο Μάικ είχε βγει από το μπαρ αργά. Καθώς κατευθυνόταν στο αυτοκίνητό του, είδε εκείνη τη μία από τις ταμίες του γνωστού σουπερμάρκετ, στην ίδια οδό με το Αστυνομικό τμήμα όπου εργαζόταν, και σε απόσταση διακόσια περίπου μέτρα από αυτό. Την πρώτη φορά την είχε παρακολουθήσει με τη φίλη της, από μακριά, εκείνη την ημέρα την είχε ακολουθήσει, είχε μπει στο μαγαζί όπου εργαζόταν και είχε εξυπηρετηθεί από αυτήν. Ονομαζόταν Μόιρα. Το όνομά της ήταν γραμμένο στην καρφίτσωμένη στο στήθος της, πλαστική πλακέτα. Της είχε προτείνει να πάνε για ένα ποτό, αλλά εκείνη είχε αρνηθεί και όταν είχε έρθει η φίλη και συνάδελφός της 'Τζούλη', έτσι την είχε αποκαλέσει, τον είχαν αφήσει σύζυλο εκεί στο

πεζοδρόμιο. Το βράδυ της ίδιας ημέρας η Μόιρα και η Τζούλη, είχαν βγει έξω με τον Άλαν, και με τον Φίλιπ αντιστοίχως, όπως είχαν συνεννοηθεί το μεσημέρι εκείνης της ημέρας.

Ο Μάικ μόλις αντίκρισε τη Μόιρα να συνοδεύεται από εκείνον τον άγνωστο νεαρό, προφανώς τον Άλαν, έγινε θηρίο. Κάποια αδικαιολόγητη μνησικακία φούντωσε μέσα του, που στα γρήγορα εξελίχτηκε σε τρομερό θυμό. Τι άραγε συνέβαινε με τον Μάικ; Ένας άγνωστος-γνωστός του, που έκανε κάποιες 'δουλειές' μαζί του, εκείνο το βράδυ στο μπαρ, όταν όλοι οι συνάδελφοι είχαν κινηθεί για να φύγουν, βρέθηκε μαζί του για μια στιγμή μέσα στις αντρικές τουαλέτες, του είχε προσφέρει ένα πακέτο συνηθισμένα τσιγάρα και ο Μάικ τον είχε ευχαριστήσει θερμά. Κάπνισε ένα από αυτά μερικά λεπτά πριν να αναχωρήσει από το μπαρ. Ήταν μόνος του. Είχε καθίσει εκεί πίνοντας και καπνίζοντας εκείνο το ένα τσιγάρο, αργά. Ένωσε παράξενα όπως κάθε φορά που δοκίμαζε εκείνο το είδος του τσιγάρου. Είχε περάσει η ώρα. Είχε κλείσει το μπαρ κι εκείνος χωρίς να ξέρει τι έκανε επιβιβάστηκε στο γαλάζιο Χόλντεν του Κρίστιαν. Οδήγησε μέχρι ένα σημείο και ήταν έτοιμος να μπει σε μία ντισκοτέκ, όταν αντίκρισε εκείνη, τη Μόιρα,

τη νέα υπάλληλο του σουπερμάρκετ. Είχε παρέα έναν νέο άντρα. Οι δυο τους μπήκαν σε ένα αυτοκίνητο κι εκείνος τους ακολούθησε. Όταν είχαν φτάσει στη συνοικία -του ήταν γνωστή από την πρώτη φορά που είχε ακολουθήσει το λεωφορείο με το οποίο ταξίδευαν η Μόιρα και η Τζούλη, μετά από την άρνηση της Μόιρα στην πρότασή του να πιούν ένα αναψυκτικό-παρκάρισε το αυτοκίνητο στην απέναντι πλευρά από το σπίτι της Μόιρα, λίγο πιο κάτω από το σπίτι της γειτόνισσάς της, Ντόρας.

Το φως ήταν λιγοστό. Περίμενε αρκετή ώρα. Ήταν πολύ αργά, είχαν ήδη περάσει στις πρώτες πρωινές ώρες. Νόμισε πως είδε τους δύο νέους στη βεράντα του σπιτιού. Κάποια στιγμή όμως δεν μπορούσε να τους δει. Τότε ήταν που είχε φτάσει στο σπίτι και η Τζούλη. Ο Μάικ την είχε δει να μπαίνει μέσα, αφού πρώτα είχε σταματήσει μπροστά από την είσοδο κοιτάζοντας κάτι, κάπου εκεί δίπλα της τέλος πάντων και για λίγο, στα δεξιό μέρος της βεράντας. Ήταν βέβαιος ότι κοίταζε τους δύο νέους που είχε δει και ο ίδιος προσωπικά. Είδε τη Τζούλη να προσπερνά, το ζευγάρι μάλλον που ο Μάικ φανταζόταν ότι σίγουρα φιλιόνταν ξαπλωμένοι στο δεξιό τμήμα της. Έβραζε από το

θυμό του, δεν μπορούσε όμως να δει τίποτα το ιδιαίτερο στην αφέγγαρη νύχτα, στο ελάχιστο φως που έχυναν οι φωτιστικές κολόνες του δρόμου, και γιατί επιπλέον η βεράντα ήταν προστατευμένη από τα μάτια των περαστικών με ένα τούβλινο τοίχο. Η Τζούλη είχε αφανιστεί στο πίσω μέρος του σπιτιού, προφανώς στο δωμάτιό της, βλέποντας τους δύο νέους να παλεύουν ερωτικά στο ξύλινο πάτωμα. Ο Μάικ παρακολουθούσε όσο και ό,τι μπορούσε με ένα ζευγάρι μικρά κιάλια, την υποτιθέμενη κίνηση, μάταια. Δεν μπορούσε να δει τίποτα. Έβραζε μέσα του από ένα πείσμα και μία ανάγκη να τιμωρήσει αυτή τη νέα γυναίκα, που μία-δύο φορές είχε αρνηθεί την παρέα του. Αν και τον βοηθούσε η νέκρα στο δρόμο, δεν μπορούσε να αντιληφθεί οποιαδήποτε ορατή κίνηση, σε εκείνη τη σκοτεινή βεράντα. Πέθαινε όμως να δει τη δράση των δύο νέων και αυτή η σκέψη ήταν που τον έσπρωξε να πάρει την απόφαση να δράσει. Κίνησε γρήγορα προς το σπίτι των κοριτσιών, με κρατημένη την αναπνοή και με το δεξιό χέρι στη βαθιά τσέπη του χοντρού παντελονιού του, να βαστά κάτι σφιχτά. Άφριζε από μία παράξενη λύσσα εκδίκησης. Είχε χάσει κάθε έλεγχο του νου

του και την επιβολή της όποιας λογικής στις πράξεις του.

Όπως ήδη αναφέρθηκε, ύστερα από εκείνο το κακό και τη νοσηλεία μίας περίπου εβδομάδας, στο νοσοκομείο και υπό αστυνομική φρούρηση, η Τζούλη, ήταν αρκετά καλύτερα και είχε αφήσει το νοσοκομείο. Είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο σε ένα μικρό ξενοδοχείο για λίγες ημέρες και στο διάστημα αυτό, είχε επισκεφτεί και τους παλιούς σπιτονοικήδηδες της, για να τους ρωτήσει αν μπορούσε να επιστρέψει κοντά τους. Για καλή της τύχη, η απάντηση των ηλικιωμένων ανθρώπων ήταν θετική, έτσι η Τζούλη συγκεντρώθηκε στον εαυτό της και στις δουλειές που είχε. Με την άδεια της αστυνομίας, είχε επισκεφτεί το σπίτι της Μόιρα μερικές φορές για να οργανώσει και να πακετάρει τα προσωπικά της αντικείμενα και το ρουχισμό της. Πήρε τη φωτογραφία από το κομοδίνο, δίπλα στο κρεβάτι της -την είχε βγάλει με τη φίλη της, στην πρώτη συνάντησή τους στη θάλασσα-, και αφού την είχε τυλίξει σε μία πετσέτα, την είχε τοποθετήσει ευλαβικά ανάμεσα στα εσώρουχά της. Σε τρεις-τέσσερις ημέρες, είχε τακτοποιήσει τα λιγοστά πράγματά της και μέσα σε μία εβδομάδα είχε εγκαταλείψει το ρημαγμένο σπιτικό της άτυχης

νέας. Όλα αυτά τα είχε κάνει με πολύ κόπο, και ευτυχώς γι' αυτήν, με τη βοήθεια του πάντα πιστού σε εκείνη, Φίλιπ. Οπωσδήποτε υπήρξε πολύ τυχερή που μπόρεσε να επιστρέψει στο σπίτι, στο σπίτι των πάντα φιλικών ηλικιωμένων ανθρώπων, με τη σκέψη πως ποτέ πια δε θα έφευγε από εκεί, παρά μονάχα όταν θα είναι έτοιμη να αγοράσει το δικό της σπίτι, και εφόσον όλα εξελίσσονταν αίσια. Υπήρχε μία ανησυχία μέσα της. Δεν γνώριζε και δεν μπορούσε να γνωρίζει για το σπίτι και τα πράγματά της Μόιρα. Μέσα της όμως, ήταν σχεδόν βέβαια ότι η 'αποδημούσα' φίλη της, κάπου είχε κάποιους συγγενείς και ας μη μιλούσε ποτέ γι' αυτούς και ότι κάποια στιγμή θα παρουσιάζονταν για να εντάξουν ξανά πίσω στη ζωή, εκείνο το θλιβερό, προς στιγμήν, σπίτι.

Για μεγάλο χρονικό διάστημα η Τζούλη, δεν μπορούσε να απαλλαγεί από τον εφιάλτη της δολοφονίας της Μόιρα και του Άλαν. Προσπαθούσε να παρουσιάζεται όσο πιο φυσιολογική μπορούσε, όμως οι πληγές μέσα της αιμορραγούσαν. Τους πρώτους μήνες ιδιαίτερα, για να ξεφεύγει από τις οδυνηρές εμπειρίες της, προσπαθούσε να συγκεντρώνεται στη δουλειά της και στη μελέτη της, αν και χωρίς μεγάλη επιτυχία.

Τόσο η διεύθυνση της επιχείρησης όσο και οι συνεργάτες της, έδειχναν πλήρη κατανόηση και δεν κατέφευγαν σε άστοχες παρατηρήσεις, σχετικά με την διάθεσή της. Η τραγική εκείνη υπόθεση δεν είχε κλείσει ακόμα και οι έρευνες εξακολουθούσαν να είναι εντατικές. Ούτε το εργαλείο του διπλού εγκλήματος δεν είχε βρεθεί ακόμα. Και το μικρό περιστροφικό της Τζούλη, είχε κατασχεθεί. Τα δακτυλικά της αποτυπώματα έφεραν ξανά στην επιφάνεια το βιογραφικό της και η αστυνομία σε συνεργασία με τον ψυχολόγο του νοσοκομείου, με την ψυχολόγο της και με τη δικηγόρο της, θεώρησε τελικά ότι θα ήταν επιζήμιο για τη νέα, κυρίως σε σχέση με την ανάρρωσή της, να την μηνύσει για παράνομη κατοχή όπλου. Ήταν ολοφάνερο ότι οι καταστάσεις που είχε ζήσει, την είχαν οδηγήσει να μάθει τη χρήση του όπλου και στη συνέχεια να γίνει η ιδιοκτήτρια ενός. Εξάλλου η Τζούλη δεν είχε χρησιμοποιήσει ποτέ εκείνο το μικρό περιστροφικό. Ήταν βέβαιο ότι οι φοβίες της, είχαν συμμαχήσει μεταξύ τους και την είχαν ωθήσει να κοιμάται με το μικρό περιστροφικό κάτω από το μαξιλάρι της.

Οι εφιάλτες της Τζούλη είχαν επιστρέψει ενισχυμένοι μετά από τον αφανισμό της Μόιρα και

του Άλαν τη βασάνιζαν επίμονα στον ύπνο της και της στερούσαν την ξεκούραση που είχε ανάγκη, για να ξεπεράσει τον πρόσφατο νευρικό κλονισμό της. Γνώριζε από πρώτο χέρι ότι τα καταπραϊντικά δεν ήταν πανάκεια και προσπαθούσε να καταφεύγει και να συγκεντρώνεται στη μελέτη. Προσπαθούσε να απασχολεί διαρκώς το μυαλό της, για να γλυτώσει από τον κατήφορο, στον οποίο οδηγεί η μακροχρόνια κατάθλιψη.

Ένα απόγευμα την ώρα που άφηνε τη δουλειά της για να πάει στο σπίτι της, εμφανίστηκε μπροστά της και από το πουθενά, εκείνος, ο άντρας που πριν από μερικούς μήνες είχε πλησιάσει την άτυχη Μόιρα, της είχε προτείνει να πάνε οι δυο τους παρέα για ένα ποτό και εκείνη είχε αρνηθεί. Η Τζούλη αναστατώθηκε. Τρόμαξε μάλιστα ακόμη περισσότερο, όταν εκείνος την πλησίασε και της είπε ότι ήθελε να τη συλλυπηθεί για τη φίλη της, Μόιρα. Η Τζούλη, από την ταραχή της, γλίστρησε στο πλάι αμίλητη και απομακρύνθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε από εκείνον τον γνωστό-άγνωστο! Είχαν περάσει μερικές ημέρες από εκείνο το περιστατικό. Και ξαφνικά μία μέρα και ύστερα από τη δουλειά είδε και πάλι εκείνον τον άγνωστο - γνωστό άντρα, να στέκεται στο πεζοδρόμιο σα να

περίμενε για κάτι ή για κάποιον. Καθώς μάλιστα τα ίδια επαναλήφθηκαν και τις επόμενες ημέρες, η Τζούλη, άθελά της, άρχισε να ανησυχεί για την επίμονη παρουσία εκείνου του παράξενου άντρα. Δεν μπορούσε βέβαια να παραπονεθεί στην αστυνομία εναντίον του και χωρίς κάποια απτά στοιχεία παρενόχλησης. Όμως κάτι της έλεγε μέσα της, ότι επρόκειτο για ένα μακάβριο παιχνίδι εκ μέρους του αγνώστου, με στόχο την ίδια.

Είχαν περάσει έξι μήνες από τη δολοφονία της Μόιρα και του Άλαν και ο δολοφόνος τους δεν είχε βρεθεί ή συλληφθεί ακόμα. Η εμφάνιση του γαλάζιου Χόλντεν, χωρίς τη γνώση του αριθμού των πινακίδων του και χωρίς την περιγραφή του οδηγού, υπήρξαν ισχνές μάλλον, ως μαρτυρίες, για τη συγερή δολοφονία. Εκείνη τη συγκεκριμένη ημέρα, ενωρίς το απόγευμα, ύστερα από το τέλος της δουλειάς της, η Τζούλη, είχε πάρει το λεωφορείο και είχε φτάσει στο σπίτι της, για να ξαφνιαστεί βλέποντας τον ίδιο πάντα άντρα, να περιμένει κάποιον ή για κάτι... τέλος πάντων, απέναντι, λίγα μέτρα πιο πέρα από την στάση του λεωφορείου. Η σπιτονοικοκυρά της, Μύριαμ, της ανέφερε πως κάποιος άντρας είχε έρθει και είχε χτυπήσει την πόρτα τους και είχε ρωτήσει γι' αυτή. Η Τζούλη

την έφερε στο παράθυρο και τη ρώτησε αν ήταν εκείνος ο άντρας που στεκόταν σχεδόν απέναντί τους. Η Μύριαμ απάντησε πως δεν τον είχε δει αυτόν τον άντρα ποτέ της και περιέγραψε τον άντρα που είχε χτυπήσει την πόρτα του σπιτιού. Είπε πως ήταν καλοντυμένος και ευγενικός και ότι οδηγούσε ένα ωραίο αυτοκίνητο. Στην περιγραφή της Μύριαμ, η Τζούλη αναγνώρισε τον πατέρα της. «Είπε πως ήταν θείος σου και ότι έπρεπε να σε δει. Άφησε μάλιστα και το τηλέφωνό του», είπε η Μύριαμ και της έδωσε ένα χαρτί με έναν αριθμό τηλεφώνου. «Χμ! Πώς τα κατάφερε και με βρήκε άραγε;» ρώτησε ήσυχια η Τζούλη. Αισθανόταν πιο ήρεμη, τώρα. ‘Ο πατέρας μου! Λες και άκουσε τις ευχές μου, και προσπαθεί να με πλησιάσει!’ σκέφτηκε και ετούτο την γαλήνευε ξαφνικά.. «Είπε ότι μίλησε στη θεία σου, την Κάρολ... και...» «Ναι... ναι... είναι εντάξει! Δεν υπάρχει πρόβλημα!» είπε η Τζούλη, έχοντας στο νου της και τον άλλον τον άγνωστο-γνωστό άντρα, που περίμενε για κάτι, έξω από το σπίτι τους. Κάθισε μάλιστα δίπλα στο παράθυρο και κοίταζε προς τα έξω, χωρίς να φαίνεται, ώσπου εκείνος, ‘ο άλλος, ο παράξενος, ο ιδιόρρυθμος άντρας’, σα να είχε βαρεθεί τελικά, είχε απομακρυνθεί από εκεί. Η Τζούλη δεν

τολμούσε να πει κάτι γι' αυτόν τον παράξενο τύπο, στη Μύριαμ. Ένιωθε ότι η παρουσία του σηματοδοτούσε σε εκείνο το στάδιο, κάποιο είδος αδιόρατου, κινδύνου!

Μόλις ο άγνωστος είχε απομακρυνθεί από τη γειτονιά τους, τους επισκέφτηκε η γειτόνισσά τους Πέννυ. «Τον είδατε εκείνο τον άντρα που περίμενε; Δε μου άρεσε και πολύ η φάτσα του και τον φωτογράφησα... Προσποιήθηκα ότι φωτογράφιζα τον Τόνυ που έπαιζε δίπλα στο φράχτη, με το ποδήλατο. Αναρωτήθηκα: 'τι στο καλό θέλει ετούτος και κάθεται λες και τον περιμένουν ή περιμένει; Έτσι καλού-κακού, τον φωτογράφησα!» Η Τζούλη ταραχτηκε. Και τότε μίλησε στις δύο γυναίκες: «Με έχει ενοχλήσει, είχε ενοχλήσει και τη φίλη μου τη Μόιρα... ξέρετε!» Η Μύριαμ είχε βάλει την παλάμη της στα χείλια της τρομοκρατημένη. «Τι λες κορίτσι μου; Μην έχει κάποια σχέση...» οι τρεις γυναίκες πάγωσαν στα λόγια της Μύριαμ. «Ε, λοιπόν μόλις ξαναδώ τη φάτσα του, αλλοίμονό του. Θα φωνάξω την αστυνομία, ώσπου να πεις ένα!» είπε η Πέννυ και η Μύριαμ συμφώνησε μαζί της. Η Τζούλη, παρά την όξυνση της ανησυχίας της, ένιωσε μεγάλη ανακούφιση στη σκέψη ότι είχε κάποιους καλούς φίλους, που ήθελαν να την

προστατέψουν. Η γενναιότητα ετούτων των γυναικών της έδινε θάρρος.

Εντός ετούτης της νέας κατάστασης που διαμορφωνόταν, η Τζούλη αισθάνθηκε περισσότερο από ποτέ, την ανάγκη να επικοινωνήσει με τον πατέρα της και να βρει τη δύναμη να επανασυνδεθεί μαζί του. Ένιωθε πως την αγαπούσε και ότι ήταν προσεκτικός μαζί της, μόνο και μόνο για να μην την τρομάξει. «Hello!» είχε πει η συμπαθητική φωνή στο τηλέφωνο. «Dad, is that you?» έκραξε η Τζούλη με ανείπωτη αγωνία! «Τζούλη, Τζούλη μου! Ναι, ναι, εγώ είμαι, κοριτσάκι μου, εγώ ο πατέρας σου!» Ο Γκάρυ μπέρδευε τις λέξεις του. Είχε αναστατωθεί ακούγοντας τη φωνή της Τζούλη. Στην άλλη άκρη του τηλεφώνου, η Τζούλη ανέπνεε βαριά τώρα, παρέμενε σιωπηλή, γεμάτη ανείπωτη συγκίνηση και με τα μάτια της να τρέχουν ασταμάτητα. Δεν μπορούσε να κοντρολάρει τη συγκίνησή της, τα δυνατά και μεικτά συναισθήματά της. Κοίταξε με κάποια περιέργεια το τηλέφωνο, ενώ ο πατέρας της από την άλλη άκρη, παρακαλούσε να ακούσει τη φωνή της. «Τζούλη, μίλα μου παιδί μου!» έκραξε με ανησυχία. «Ναι, ναι μπαμπά, εδώ είμαι, σε ακούω...» μπόρεσε να προφέρει με φωνή

αλλοιωμένη από συγκίνηση και ευδαιμονία. Παράλληλα προσπαθούσε να κυριαρχήσει στο άγχος της και κατόρθωσε να πει έστω και με βραχνή φωνή: «Μπαμπά... πρέπει να σε δω... γρήγορα... αμέσως!» «Ναι κοριτσάκι μου, το θέλω κι εγώ πολύ! Ναι αμέσως! Το θέλω από χρόνια, αλλά πάντα υπήρξα ένας αδέξιος δειλός!» Η φωνή του Γκάρυ έσπασε από λυγμούς. Η Τζούλη ξαφνιάστηκε για μια στιγμή σε εκείνο το ξέσπασμα. Ο πατέρας της έκλαιγε! Προσπάθησε να συγκρατηθεί και καθαρίζοντας το λαιμό της προσπάθησε να χαμογελάσει, λες και την έβλεπε ο πατέρας της. Τέλος τα κατάφερε και είπε με μία φτιαχτή ζωηράδα: «Έλα μπαμπά, το ξέρω πως μας αγαπάς, πως πάντα μας αγαπούσες! Τον Ντέιβ... εμένα... Να... ήταν όλες αυτές οι διαβολεμένες συγκυρίες... έτσι...» «Διάβασα για τη φίλη σου κοριτσάκι μου... Λυπάμαι πάρα πολύ παιδί μου!» είπε ο Γκάρυ με μαλακιά φωνή και συνέχισε: «Τα ξέρω όλα κοριτσάκι μου... Θα σου πω και όλα τα δικά μου, κάποια στιγμή!» «Μπαμπά πότε θα ιδωθούμε; Σήμερα; Τώρα;» είπε βιαστικά η Τζούλη, λες και δεν είχε καν ακούσει τα τελευταία λόγια του πατέρα της. «Σήμερα, ναι... ναι!» απάντησε εκείνος με θάρρος. «Σήμερα, μπαμπά;» επέμενε η

Τζούλη, σα μικρό παιδί. «Ναι αμέ! Έχω τη διεύθυνσή σου και θα έρθω... Θα έρθω να σε πάρω», είπε εκείνος χαρούμενος. Η Τζούλη ρώτησε και πάλι. «Μπαμπά, μπορείς να ξεκινήσεις τώρα; Είμαι έτοιμη!» «Ναι αμέ! Έρχομαι... Δε θ' αργήσω, να ξέρεις!» πρόσθεσε προσπαθώντας να δώσει στα λόγια του χαρούμενο τόνο, ενώ ο κόμπος της συγκίνησης του στραγγάλιζε τη φωνή.

Το τηλέφωνο είχε σιωπήσει και η Τζούλη με ένα τρυφερό χαμόγελο στα χείλια σκέφτηκε φωναχτά: «Δεν το πιστεύω... Έρχεται ο μπαμπάς μου!» Ήταν σα να είχε σβήσει από το μυαλό της, από τη σκέψη της και από τη μνήμη της, όλα τα φρικιαστικά γεγονότα της παρελθούσης αλλά και παρούσας, ζωής της. Ξάφνου χτύπησε και πάλι το τηλέφωνο: «Untie Karol, here, love!» «Ω, θείτσα μου, έρχεται ο μπαμπάς μου!» είπε κλαίγοντας ασυγκράτητα τώρα, η Τζούλη. «Πόσο χαίρομαι κοριτσάκι μου!» (σταμάτησε μια στιγμή). «Έλα, έλα κοριτσάκι μου... μην κλαις!» Είπε πάλι η Κάρολ επίσης συγκινημένη από τις αντιδράσεις της αγαπημένης της ανιψιάς. Η Τζούλη συγκρατήθηκε για να ακούσει. «Ανησυχούσα ξέρεις. Είχε ζητήσει το τηλέφωνό σου προ πολλού και του το είχα δώσει. Τον ξαναπήρα όμως εγώ, για να του πω ότι είχες

αλλάζει σπίτι και ότι έμενες με μια φίλη σου και συνάδελφό σου. Ήταν καλά ενημερωμένος για όλα. Τον έτρωγε η αγωνία. Τον συμβούλεψα να σταθεί μακριά σου μέχρι να ορθοποδήσεις, να γίνεις καλά. Κατάλαβε. Ήξερε ότι οι συγκινήσεις χαράζουν διάυλο αισθημάτων, ότι μπορεί να κάνουν καλό, μπορεί όμως να κάνουν και το αντίθετο!» Η Κάρολ σταμάτησε για λίγο, και παίρνοντας μια βαθιά αναπνοή, συνέχισε: «Ύστερα -όταν είχε επιστρέψει στην πρώτη σου κατοικία-, τον ξαναπήρα για να του δώσω εκ νέου το πρώτο σου τηλέφωνο... Ακουγεται ίσως μπερδεμένο, αλλά όλα είναι Ο.Κ. Και ξέρεις; Ο πατέρας σου το είχε κρατήσει εκείνο το πρώτο σου -και τωρινό ξανά- αριθμό τηλεφώνου, στο κινητό του. Τα είχε όλα ο καημένος! Τζούλη μου, ύστερα από όλα αυτά που μεσολάβησαν στη ζωή μας, όλες αυτές τις τραγωδίες, μόνο τώρα, τελευταία, άρχισα να καταλαβαίνω τον άνθρωπο Γκάρυ και το Γολγοθά του, όλα ετούτα τα χρόνια που τα έζησε απομονωμένος και παρεξηγημένος από όλους μας. Ετούτος ο δύστυχος, σας λάτρευε πάντα όλους και πρώτα τη μαμά σου! Καημένη Ρουθ!» Η φωνή της Κάρολ 'έσπασε' για μία στιγμή. Η Τζούλη δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη από τη συγκίνησή της.

Άκουγε αχόρταγα, ακόμη και αν τα λόγια της Κάρολ αναμόχλευαν όλες τις δυστυχίες της, παλιές και νέες. Η Κάρολ πήρε και πάλι βαθιά αναπνοή για να μπορέσει να συνεχίσει: «Ποτέ του δεν μπλέχτηκε με άλλη γυναίκα. Όλα είχαν ξεκινήσει από τη ζήλεια του για τη μαμά σου. Εκείνο το άλλο το τέρας, φταίει για όλα! Κατέστρεψε την οικογένεια της αδερφής μου, σκότωσε την αδερφή μου με τα χέρια του, και... και... ακόμη ζει!» είπε η Κάρολ και ξέσπασε ξανά με ένα σύντομο λυγμό. «Θεία μου, σε παρακαλώ, αχ... ας μη ξόνουμε συνέχεια τις πληγές μας!» μουρμούρισε η Τζούλη κουρασμένη τώρα πια. Η Κάρολ καταλαβαίνοντας το λάθος της, είπε προσπαθώντας να γελάσει: «Πότε λοιπόν θα δεις το μπαμπά σου;» «Έρχεται τώρα θεία μου!» είπε η Τζούλη όσο μπορούσε πιο ήρεμα. «Θα το πω στον Ντέιβ. Είναι υπέροχο! Επιτέλους έφτασε και η στιγμή της ποθητής συμφιλίωσης. Αχ, είναι τόσο υπέροχο! Δες με Τζούλη μου... κλαίω από ευτυχία!» είπε με μια φανερή αγαλλίαση αυτή τη φορά η Κάρολ. Η Τζούλη δεν απάντησε και η Κάρολ είπε ήσυχχα: «Θα σε αφήσω να ετοιμαστείς αγάπη μου! Χαιρετίσματα στον πατέρα σου και στους νοικοκύρηδες του σπιτιού! Έλα, να έχετε καλό απόγευμα!» Η Τζούλη ευχαρίστησε την

Κάρολ για το τηλεφώνημά της και την καληνύχτισε. Ακούμπησε το τηλέφωνο στη θέση του. Το είχε χωνέψει για καλά, ότι οι φριχτές μνήμες του παρελθόντος, θα ήταν πάντα μέσα της. Θα τις κουβαλούσε σε μία βαρυσήμαντη κιβωτό. Ήταν αέναα κατειλημμένη από ακανθώδεις ενοχλήσεις και αλλοτινά κουφάρια μνήμης καθώς επέμεναν να ξεφουτρώνουν στην επιφάνεια της καθημερινότητας. «Όμως ίσως τελικά η κιβωτός της θλίψης να αράξει σε μία ευτυχή όαση!» είπε σιγανά. Αναστέναξε βαθιά και σηκώθηκε τεντώνοντας το κορμί της όσο ψηλότερα μπορούσε. Υπήρχε ελπίδα. Επιτέλους ήταν μία νέα γυναίκα και μπροστά της απλωνόταν το μέλλον, έστω και άγνωστο!

Χτύπησε η πόρτα. Η Τζούλη έτρεξε με αγωνία. Κοίταξε από το μάτι. Ήταν εκείνος ο άγνωστος, ο άντρας που είχε κυνηγήσει τη Μόιρα και τώρα ήταν εκεί, προφανώς για εκείνη. Τρόμαξε, πανικοβλήθηκε κυριολεκτικά. Απομακρύνθηκε από εκεί και με σιγανά βήματα κατευθύνθηκε στο τηλέφωνο. Επικοινωνήσε αμέσως με την αστυνομία, αφού πρώτα είπε το όνομά της. Η αστυνομία ανταποκρίθηκε άμεσα, κάνοντας κάποιες βασικές ερωτήσεις. «Ο άντρας έχει έρθει στο σπίτι που

μένω, δύο φορές. Μία του απάντησε η σπιτονοικοκυρά μου και μία τώρα. Δεν ανοίγω και δεν απαντώ, γιατί φοβάμαι την επιμονή του. Ούτε καν τον γνωρίζω, ξέρω όμως ότι με παρακολουθεί. Είχε ενοχλήσει μερικές φορές και τη φίλη μου τη Μόιρα Τ... που δολοφονήθηκε πριν από λίγο καιρό». Ο αστυνόμος στην άλλη άκρη λες και είχε σταματήσει για κάποιο λόγο, αλλά τελικά είπε: «Άκουσε! Ερχόμαστε αμέσως... Πάρε τον αριθμό του αυτοκινήτου του, αν μπορείς!» «Ο.Κ.» είπε η Τζούλη και έκλεισε. Πήρε τα κιάλια που ήταν τοποθετημένα πάντα επάνω στο μπουφέ σα διακοσμητικό αντικείμενο και έτρεξε απέναντι στο μεγάλο παράθυρο του καθιστικού που κοίταζε στο δρόμο. Παραμέρισε ελάχιστα το 'μπλάιντ' και τότε είδε τον άντρα να βαδίζει ψηλός προς ένα παλιό, αλλά καλοδιατηρημένο γαλάζιο Χόλντεν, που ήταν παρκαρισμένο, απέναντι από το σπίτι της και λίγο πιο κάτω από το σπίτι της καλής τους γειτόνισσας, Πέννυ. Προσπάθησε να δει τον αριθμό όμως δεν μπορούσε, καθώς η πινακίδα ήταν ή θαμπή ή λερωμένη. Αναρωτήθηκε αν όταν η Πέννυ είχε φωτογραφήσει αυτόν και το αυτοκίνητό του, αν είχε επίσης φωτογραφίσει και την πινακίδα με τον αριθμό του αυτοκινήτου και αν μπορούσε

να διαβαστεί. Την ίδια στιγμή και ενώ ο παράξενος ξένος άντρας, δεν είχε ακόμα απομακρυνθεί από το σημείο όπου είχε παρκάρει, μπροστά στο σπίτι της σταμάτησε ένα καινούργιο αυτοκίνητο. Η Τζούλη κοίταξε προσεκτικά. «Ω, αυτός πρέπει να είναι ο μπαμπάς μου!» σκέφτηκε χαρούμενη. Ο Γκάρυ βγήκε από το αυτοκίνητο. Η Τζούλη είχε κοκκινίσει καθώς τον παρακολουθούσε με δυνατό χτυποκάρδι, να κατευθύνεται αρχικά στο σπίτι της και ύστερα να πλησιάζει την είσοδο-έξοδό του. Ήταν ψηλός, όμορφος, καλοντυμένος και κρατούσε μία τεράστια ανθοδέσμη και ένα μεγάλο πακέτο. Ταυτόχρονα η Τζούλη, είδε την Πέννυ να βγαίνει δήθεν για να κοιτάξει την κίνηση στο δρόμο αλλά το μόνο βέβαιο, ήταν ότι ενδιαφερόταν κυρίως, για την κίνηση απέναντι. Η Τζούλη χαμογέλασε. Αλλά και ο άλλος ο «ξένος άντρας», πάντα ο Μάικ, είχε παρακολουθήσει τα πάντα από τον μπροστινό καθρέφτη του αυτοκινήτου και μέσω του πίσω παραθύρου του. «Α, μάλιστα! Τώρα καταλαβαίνω! Έχει φίλο η κυρία! Ε ναι... γιατί άραγε, θα μπορούσε να είναι καλύτερη από την άλλη... Φίλες δεν ήταν; Ναι η άλλη δεν ήθελε να πει καφέ μαζί μου... Όμως άλλους... με της άρεσε να στρώνεται στις βεράντες

και να βγάξει τα μάτια της... με εκείνον τον... τον... φόγκο! Το έφαγαν το κεφάλι τους και ηούχασαν!» είπε με αλόγιστη κακία. Το μυαλό του δούλευε άρρωστα. Ή ήταν υπό την επίδραση ουσιών και σκεφτόταν έτσι ή ήταν σχιζοφρενής που άκουγε φωνές... Φαντάστηκε λοιπόν τη Τζούλη και εκείνον τον άντρα που βιαζόταν να τη συναντήσει φορτωμένος με δώρα, να αγκαλιάζονται με 'πάθος', να φιλιούνται και ύστερα το νέο ετούτο κορίτσι να τον πιάνει αγκαζέ και να χαμογελάει ευτυχισμένα. «Πόρνη!» είπε μέσα από τα δόντια του και έβαλε το κλειδί του αυτοκινήτου στη θέση του, τη στιγμή που ο Γκάρυ είχε ήδη εισέλθει στην μπροστινή αυλή του σπιτιού και η Τζούλη άνοιγε την κυρία είσοδο, για να τον υποδεχτεί. Ο Γκάρυ ακούμπησε την ανθοδέσμη και το μεγάλο πακέτο στο τραπέζι με τα δύο καθίσματα που βρίσκονταν σχεδόν δίπλα στην είσοδο. Ήταν πολύ συγκινημένος. Η Τζούλη ρίχτηκε στην αγκαλιά του και οι δυο τους κοιτάχτηκαν βαθιά μες τα μάτια. Κι ενώ όλη αυτή η συγκινητική εικόνα διαγραφόταν μπροστά στην πόρτα του σπιτιού, κατέφθασε και η αστυνομία, που είχε καλέσει η Τζούλη. Όταν ο Μάικ αντίκρισε το αυτοκίνητο της αστυνομίας, έσκυψε για να μην τον δούνε, βρίζοντας. Ένιωσε φόβο και είδε τον

εαυτό του σα ζώο που κινδυνεύει να πιαστεί στην παγίδα που του στήσανε οι εχθροί του και άρχισε να ιδρώνει από την ανησυχία του. Τι μπορούσε να κάνει; «Καλύτερα να περιμένω λιγάκι, να κάνω πως δεν τρέχει τίποτα κι ας με αναγνωρίσουν», σκέφτηκε. «Θα βρω μια καλή δικαιολογία αν έρθουν προς τα εδώ», σκέφτηκε πάλι. Έτρεμε όμως από το άγχος του. Προσπάθησε και πάλι να ηρεμήσει. Σκέφτηκε τα τσιγάρα του. Προσπάθησε να ανοίξει το κουτί και να τραβήξει ένα. Δεν τα κατάφερε. Τα πέταξε δίπλα του στο κάθισμα του συνοδηγού. Κράτησε το κεφάλι του χαμηλά για να μην τον αναγνωρίσουν. Όμως οι αστυνομικοί που ήταν γνωστοί συνάδελφοί του, οδηγώντας δίπλα του αναγνώρισαν το καλοδιατηρημένο, παλιό, γαλάζιο Χόλντεν, που εκείνος είχε οδηγήσει μια-δυο φορές στο αστυνομικό τμήμα. «Ο Μάικ! Αυτός πρέπει να είναι... Τι διάβολο όμως κάνει εδώ και τέτοια ώρα; Σήμερα δεν έχει υπηρεσία και το περίεργο είναι ότι δεν οδηγεί το ωραίο του Χόντα, αλλά το παλιό αυτοκίνητο του πεθερού του! Λες να...» είπε με υπονοούμενα στο συνάδελφό του. Εκείνος που είχε επίσης προσέξει το γνωστό Χόλντεν, χαμογέλασε: «Σκέφτεσαι αυτό που σκέφτομαι; Λες να κληγιά καμία μικρή προς τα

δω;» πρόσθεσε, πιστεύοντας ότι διάβαζε τη σκέψη του συναδέλφου του, τη στιγμή που έβγαιναν έξω από το αστυνομικό, ταυτόχρονα. Ο Μάικ παρακολουθώντας τις κινήσεις των συναδέλφων του περίμενε μέχρι ότου εκείνοι παρκάρουνε μπροστά στην αυλόπορτα του σπιτιού της Τζούλη. Οι δύο αστυνομικοί είδανε λίγο πιο πέρα και μπροστά στην κεντρική είσοδο του σπιτιού να τους περιμένει η νέα, που προφανώς είχε επικοινωνήσει ενωρίτερα μαζί τους. Δίπλα της είδανε έναν 'καθωσπρέπει κύριο, που βαστούσε στα χέρια του μία σπουδαία ανθοδέσμη και ένα τεράστιο κουτί'. Δεν σκέφτηκαν λοιπόν να γυρίσουν και να κοιτάξουν προς το μέρος του αυτοκινήτου που οδηγούσε ο Μάικ. Εκείνος επηρεασμένος προφανώς από όλα όσα έβλεπε βράζοντας από οργή αφενός και φόβο αφετέρου, μουρμούρισε: «Μάλιστα κυρίες και κύριοι... έχει φίλο η...!» Αισθανόταν τα νεύρα του να τεντώνονται και σε ετούτη την κατάσταση, άρχισε τη μηχανή του γαλάζιου Χόλντεν και αναχώρησε χωρίς να βιάζεται. Δεν ήθελε να προκαλέσει αντιδράσεις, αλλά ήταν βέβαιος ότι από τη στιγμή που τον είχαν δει δύο αστυνομικοί, και μάλιστα συνάδελφοί του, σε μία άγνωστη γειτονιά, όπου προφανώς είχαν

κληθεί από τη νέα που τους περίμενε και εκατό τοις εκατό εξαιτίας του, θα έμπλεκε στο επικίνδυνο παιχνίδι που είχε στήσει ο ίδιος και που αφελώς είχε πιστέψει, ότι θα κέρδιζε σε όλα του τα points. Έχοντας απομακρυνθεί κάπως και έχοντας περάσει τη μεγάλη καμπή του δρόμου όπου βρισκόταν το οπίτι της Τζούλη, σταμάτησε για λίγο δίπλα στο πεζοδρόμιο. Άνοιξε την τσάντα του έβγαλε ένα μικρό κουτάκι, το άνοιξε και πήρε από μέσα ένα χαπάκι. Έγειρε το κεφάλι του πάνω στο τιμόνι και έκλεισε τα μάτια του για λίγες στιγμές. Ύστερα έβαλε και πάλι μπροστά το παλιό Χόλντεν και άρχισε να οδηγεί όσο καλύτερα μπορούσε.

Τη στιγμή που η Τζούλη και ο Γκάρο αγκαλιάζονταν και φιλιόνταν και οι δύο αστυνομικοί είχαν μπει μέσα στην αυλή και πλησίαζαν με διακριτικότητα προς το μέρος τους, ο Μάικ είχε ήδη ξεκινήσει και απομακρυνθεί, αρκετά. «Μόλις έφυγε ο άνθρωπός σας!» είπε η Τζούλη, στους δύο αστυνομικούς, ανταποδίνοντας τον χαιρετισμό τους και δείχνοντας ταυτόχρονα το γαλάζιο Χόλντεν που κόντευε να χαθεί στη στροφή του δρόμου. Οι δύο αστυνομικοί κοιτάχτηκαν μεταξύ τους με φανερή έκπληξη. Ύστερα ο πρώτος μασώντας τα λόγια του, είπε πως θα «το ψάξουν»,

εννοώντας βέβαια το συγκεκριμένο γεγονός της παρενόχλησης της Τζούλη, με πρωταγωνιστή το συγκεκριμένο πρόσωπο. Τόνισαν μάλιστα ότι αν ετούτος την ξαναενοχλούσε, να τους ειδοποιήσει αμέσως. Η Τζούλη παραξενεύτηκε με τον αδέξιο τρόπο τους. «Τον γνωρίζετε λοιπόν;» ρώτησε με αγωνία. «Ναι... ναι... είναι συνάδελφος!» είπε ο δεύτερος αστυνομικός δήθεν σοβαρά, κοιτάζοντας τον συνεργάτη του, που κατέγραφε αυτά που έλεγε η Τζούλη, λες και δεν υπήρχε κάτι το ασυνήθιστο σε μία παρόμοια συμπεριφορά 'συναδέλφου'. Ο Γκάρυ κοιτάζε έκπληκτος. Και βέβαια δεν καταλάβαινε τι είχε συμβεί ή τι συνέβαινε! Η Τζούλη γύρισε και του είπε μαλακά: «Μην ανησυχείς μπαμπά, θα σου εξηγήσω σε λίγο!» Οι δύο αστυνομικοί κοιτάχτηκαν. Ήταν ο πατέρας της νεαρής! Χαιρέτησαν ευγενικά τον Γκάρυ και τη Τζούλη, ευχήθηκαν καλό βράδυ και αποχώρησαν. «Φτου, τον μ....α! ενώ γνωρίζει ποιο είναι αυτό το κορίτσι, το άτυχο παρελθόν του –άλλωστε και όλες οι bloody εφημερίδες έγραφαν και ξανάγραφαν σχετικά- ενώ είναι ενημερωμένος για τα brake down που είχε υποστεί, για το διάστημα που χρημάτισε σε νευρολογική κλινική, υπό την επίβλεψη ψυχολόγου και ψυχιάτρου, και της

αστυνομίας, ενώ δεν έχει συνέλθει ακόμα από τη τρίτη μεγάλη δυστυχία της, τη δολοφονία της φίλης της... beats me!» Ο πρώτος δε μιλούσε και ο δεύτερος τον κοίταξε. «Λοιπόν; εσύ τι έχεις να πεις;» ρώτησε. «Σκέφτομαι όλα αυτά που λες και κάτι επιπλέον: η Τζούλη Τζένκινς είπε κάτι πολύ σπουδαίο στο τηλεφώνημά της, που δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητο. Είπε ότι αυτός που ήρθε στην πόρτα της, είναι ο ίδιος ο άντρας που είχε ενοχλήσει μια-δυο φορές, τη δολοφονημένη φίλη της, Μόρια. Καταλαβαίνεις τις επιπλοκές τώρα πια; Αν προστεθούν και οι μαρτυρίες των γειτόνων τους... ο 'φίλος μας ο Μάικ' θα βρεθεί σε δύσκολη θέση!» απάντησε ο πρώτος. «Εσύ... τι σκέφτεσαι τώρα για όλα αυτά τα παράξενα;» ρώτησε πάλι το συνάδελφό του. «Εγώ... σκέφτομαι τον διευθυντή μας σήμερα το πρωί και πόσο σκεπτικός ήταν. Κάτι θα πρέπει να συμβαίνει. Τώρα χωρίς να το θέλω, σκέφτομαι ότι ίσως ο Μάικ είναι η αιτία γι' αυτή τη στάση του! Προσωπικά, πάντα αναρωτιόμουν για τον συνάδελφο... τώρα, παραξενεύομαι που δε σέβεται τον εαυτό του ούτε τη γυναίκα του... άσε πια την υπόλοιπη οικογένειά της!» είπε ο δεύτερος κουνώντας το κεφάλι του. «Ναι... Η Γκρέις είναι μια αξιαγάπητη νέα γυναίκα!» είπε πάλι ο πρώτος

και ο δευτερος ειπε σα να μονολογουσε:
«Μεσολάβησε κάτι ή μήπως είναι και άλλα πολλά
και σχετικά που ακόμα δεν γνωρίζουμε; Ντετέκτιβ
ή μη ντετέκτιβ δεν είναι περισσότερο ή λιγότερο
άνθρωπος... και ως τέτοιος μπορεί να κάνει κοινά
λάθη. Η μπορεί και να του αρέσει να κάνει λάθη.
Ξέρεις τι λέω, έτσι;» ειπε αυτη τη φορα. Ο πρωτος
αστυνομικος ειχε αρχισει να σκέφτεται τα
χειρότερα για το συνάδελφό τους, Μάικ. «Ξέρεις
κάτι; Ευτυχώς που είναι άκληρος τελικά!»
«Ευτυχώς!..» ειπε και ο δευτερος σοβαρά.

**Η Τζούλη αφού ταχτοποιήσε τα λουλούδια σε ένα
μεγάλο βάζο στο καθιστικό του σπιτιού, άφησε τα
γλυκά -γιατί γλυκά ήταν μέσα στο μεγάλο κουτί
που ειχε φέρει ο Γκάρυ-, πάνω στο μπουφέ. Ύστερα
έγραψε και άφησε ένα σημείωμα για τους
σπιτονοικοκύρηδες και ακολούθησε τον Γκάρυ. Ο
Γκάρυ φαινόταν ανήσυχος παρά τις προσπάθειές
του. Τι ήταν όλο αυτό πάλι; Η Τζούλη αντίθετα
φαινόταν αρκετά ήρεμη. Την κοίταξε πλάγια.
Ήταν πραγματικά ανήσυχος. Παρά το γεγονός της
επίσκεψης των αστυνομικών -οργάνων τάξης!- και
των ερωτήσεων ή των εξηγήσεων μεταξύ αυτών και
της Τζούλη, των οποίων υπήρξε μάρτυρας, ο
Γκάρυ, δεν ειχε διαφωτιστεί περί τίνος επρόκειτο**

τελικά. Περίμενε εξηγήσεις από τη θυγατέρα του, όμως εκείνη λες και είχε χάσει την πρόσφατη μνήμη της, έλαμπε. Ήταν βέβαιο ότι η συνάντησή τους υπήρξε ευεργετική και για τους δύο. Ο Γκάρυ την κοίταξε ξανά και ξανά με υγρά μάτια. Όχι, η Τζούλη δεν φαινόταν διατεθειμένη να του μιλήσει για τους αστυνομικούς και για τους λόγους της επίσκεψής τους. Όταν είχαν περάσει οι πρώτες συγκινήσεις η Τζούλη άφησε τον πατέρα της να περάσει έξω και τον ακολούθησε. Η Τζούλη κλείδωσε την πόρτα και μαζί κατευθύνθηκαν στο αυτοκίνητο του Γκάρυ. «Nice car dad! Μεγείιά σου!» «Ευχαριστώ παιδί μου!» είπε εκείνος και άνοιξε την πόρτα του επιβάτη για τη θυγατέρα του. Ο ίδιος αμέσως ύστερα μπήκε στη θέση του οδηγού. Άρχισε τη μηχανή του αυτοκινήτου και ξεκίνησε. «Θα πάμε να τσιμπήσουμε κάτι... -αν και είναι ενωρίς για δείπνο!», είπε μαλακά. Η Τζούλη κοίταξε το προφίλ του. Ήταν όμορφος ο πατέρας της. Ξεχώριζε με την ίσα αδρή γραμμή της μύτης, τα όμορφα χείλια και το καθαρό πρόσωπο. Τα μάτια του, αν και κουρασμένα, ήταν όμορφα, η ματιά του ζεστή και το σώμα του ήταν καλοδιατηρημένο για τα 45 χρόνια του στη ζωή και μάλλον χωρίς μεγάλες προσπάθειες. Ο αδερφός της

του έμοιαζε καταπληκτικά. «Μπαμπά, θα σε παρακαλέσω να μη μιλήσουμε για τα παλιά, σήμερα. Ας γιορτάσουμε τη συνάντησή μας, ως το ξεκίνημα της καλής μας σχέσης: θυγατέρας με τον μπαμπά της!» είπε η Τζούλη παρακλητικά. Δεν ήθελε να θυμάται τις κατάρες της για ετούτον τον άνθρωπο, που σαν πατέρας της, κάποια στιγμή πριν μερικά χρόνια, είχε προσπαθήσει να επανορθώσει τα λάθη του και είχε φάει τα μούτρα του πάνω στην αλύγιστη, εναντίον του, στάση της. Είχαν περάσει πολλά χρόνια από εκείνη τη φριχτή ημέρα του βιασμού της μητέρας της, που την είχε ακολουθήσει ο άδικος θάνατός της. Είχε κατακρίνει τον πατέρα της, για όλα όσα είχαν συμβεί στην μητέρα της, στον αδερφό της και στην ίδια. Του είχε αποδώσει όλα εκείνα που θεωρούσε κρίματα και απανωτά τον είχε καταδικάσει, ερήμην πάντα. Κάποια στιγμή όλες οι υποψίες του Γκάρυ για τα αισθήματα των παιδιών του, είχαν δικαιωθεί. Ήταν και ήταν χαμένος για αρκετά χρόνια, πρώτα μέσα στη ζήλεια του, ύστερα μέσα από εκείνο που είχε θεωρήσει αντίδοτό της, το ποτό. Αυτή και μόνη η αδυναμία του, του είχε κοστίσει τη γυναίκα του και τη ζωή της τελικά, τα χαριτωμένα παιδάκια τους, τη ζωή του ολόκληρη. Είχε προσπαθήσει και

είχε αναδυθεί από το χάος και είχε προχωρήσει στη νέα αυτή προσπάθεια, από την ‘αθεράπευτη’ αγάπη προς τα παιδιά του. Και επιτέλους είχε την ανταπόκριση που ονειρευόταν, την ανταπόκριση της Τζούλη. Από εκεί και στο εξής ήταν βέβαιος ότι ο δεκαεξάχρονος Ντέιβιντ, θα ακολουθούσε το παράδειγμα της αδερφής του. Τα ένωνε μεγάλη αγάπη και αλληλο-σεβασμός. Είχαν περάσει τα βουνά της θλίψης και οι πλαγιές τους δεν ήταν, παρά ένα πανηγύρι επαναφοράς, στη γιορτή της ζωής.

Στο όμορφο και ακριβό εστιατόριο, πατέρας και κόρη κάθισαν σε ένα γωνιακό τραπέζι που έγραφε ‘reserved’, γεγονός που έκανε τη Τζούλη να αισθανθεί περήφανη που ο πατέρας της μπορούσε. Κάθισαν. «Μπαμπά, αλήθεια είναι δικό σου αυτό το ακριβό αυτοκίνητο;» ρώτησε χαμηλόφωνα. Εκείνος χαμογέλασε: «Ναι, αμέ! Εργάζομαι αρκετά χρόνια στην εταιρία που τα κατασκευάζει. Μετά από ένα course στο κολλέγιο, για διαχειριστής, κέρδισα τη θέση διευθυντού με την αξία μου. Γνωρίζω πολλά -πριν και ακόμη περισσότερα αργότερα-, για τα αυτοκίνητα και οι σπουδές μου των τριών χρόνων απέδωσαν θετικά. Ως βοηθός του παλιού διαχειριστή, κέρδισα και την εμπιστοσύνη

του αλλά και τη θέση του, όταν εκείνος πήρε τη σύνταξή του. Αγόρασα και ένα ωραίο διαμέρισμα με τρία υπνοδωμάτια και ωραίους κοινούς χώρους και τώρα είμαι έτοιμος να πάρω κοντά μου και τα παιδιά μου, αν θέλουν να μείνουν μαζί μου, τελικά. Και δεξ τι σύμπτωση, να ζούμε στην ίδια πόλη, ετούτη εδώ!» Η Τζούλη δεν μπορούσε να το πιστέψει. «Τα ήξερε όλα αυτά η θεία Κάρολ;» ρώτησε μπερδεμένη. «Ναι, βέβαια, αλλά την είχα ορκίσει και τον άντρα της, τον αγαπητό μας Μαρκ, να μην σου πούνε τίποτα, ως την ώρα που θα ανταμώναμε και πάλι και υπό θετικούς όρους τελικά. Και δοξάζω το Δημιουργό που τελικά πραγματοποιήθηκε η επιθυμία μου και μπορούμε και μιλάμε», είπε περήφανος για το θαυμασμό της θυγατέρας του.

Ξάφνου η Τζούλη ταραχτηκε. Ο Γκάρυ ακολούθησε το βλέμμα της. Η Τζούλη κοίταζε ένα αυτοκίνητο. Είχε δει και πάλι το ίδιο αυτοκίνητο και εκείνον τον «Ντετέκτιβ» που είχε ενοχλήσει τη Μόιρα και είχε τολμήσει να ψάξει για τη νέα διεύθυνσή της και μάλιστα να χτυπήσει την πόρτα του σπιτιού, όπου νοίκιαζε η ίδια. «Πώς διάβολο ήξερε ότι είμαι εδώ;» αναρωτήθηκε με θυμό αυτή τη φορά, η Τζούλη. Τον είδε να βγαίνει από το

γαλάζιο αυτοκίνητο σχεδόν τρικλίζοντας, να κατευθύνεται και να κάθεται μπροστά στην πόρτα του εστιατορίου. Ένας άντρας που προφανώς εργαζόταν ως φύλακας του εστιατορίου του μίλησε και εκείνος του έδειξε κάτι. Ύστερα του έδειξε την Τζούλη και τον Γκάρυ και κάτι του είπε. Ο άντρας του εστιατορίου ήρθε στον Γκάρυ και του είπε εμπιστευτικά: «Ένας Ντετέκτιβ της αστυνομίας θέλει να σας μιλήσει!» «Εμένα;» ρώτησε έκπληκτος ο Γκάρυ. «Ναι», είπε ο άντρας. Η Τζούλη χωρίς να πει τίποτα, σηκώθηκε αμέσως και κατευθύνθηκε στο τηλέφωνο του εστιατορίου: «Τζούλη Τζένκινς εδώ. Γρήγορα σας παρακαλώ! Πρόκειται για τον ίδιο άντρα -τον αστυνομικό- που είδατε το απόγευμα, σχεδόν έξω από το σπίτι μου. Σας παρακαλώ να βιαστείτε. Βρίσκομαι με τον πατέρα μου στο εστιατόριο *Νεράιδα...*», είπε και έδωσε τη διεύθυνση του μαγαζιού καλού-κακού. Η Τζούλη κατά σύμπτωση είχε μιλήσει κατευθείαν στον ίδιο αστυνομικό που είχε έρθει στο σπίτι της ενωρίτερα, εκείνο το ίδιο απόγευμα.

Ο Γκάρυ βγήκε στην πόρτα και μίλησε ευγενικά στον άγνωστο που φυσικά δεν ήταν άλλος από τον Μάικ. Παρών ήταν και ο άνθρωπος που καλωσόριζε τους πελάτες του καταστήματος στην

είσοδό του. Ο Μάικ ισχυριζόταν ότι ήταν Ντετέκτιβ ντυμένος στα πολιτικά. «Γνωρίζομαστε; Σε τι μπορώ να σας βοηθήσω;» τον ρώτησε ο Γκάρυ. «Η φιλενάδα σας είναι μία σεσημασμένη!..» είπε εκείνος με νεύρο. «Σεσημασμένη; Προσέξτε πώς μιλάτε κύριε! Η γυναίκα στην οποία αναφέρεστε, είναι η μοναχοκόρη μου και θα ασκήσω μήνυση εναντίον σας, για διασυρμό και συκοφαντία!» είπε ο Γκάρυ και ζήτησε να δει την κάρτα του, του ντετέκτιβ της τοπικής αστυνομίας. Εκείνος αρνήθηκε και τότε ο Γκάρυ έγραψε τον αριθμό του αυτοκινήτου του. Ο Μάικ αρπάχτηκε και ύψωσε τη γροθιά του εναντίον του. Χωρίς άλλη λέξη ο Γκάρυ έκανε να απομακρυνθεί και τότε ο Μάικ έβγαλε ένα περίστροφο και τον σημάδεψε. Το περίστροφο εκπυροσκόρησε και ο Γκάρυ έπεσε κάτω. Όμως αυτό δεν ήταν προφανώς αρκετό, αφού ο Μάικ ετοιμαζόταν να τον ξαναχτυπήσει. Ήταν εκείνη τη στιγμή που η Τζούλη είχε τρέξει και είχε ήδη γονατίσει κοντά στον πεσμένο πατέρα της, σουρλιάζοντας από πόνο και φόβο. Κάποια στιγμή που φάνηκε να ηρεμεί, έβαλε γρήγορα το δεξί της χέρι στην τσέπη της και όταν το τράβηξε βρέθηκε να κρατά ένα μικροσκοπικό περίστροφο. Γονατισμένη μαινάδα δίπλα στον αναισθητο

πατέρα της, σημάδεψε το Μάικ με μία πρωτοφανή μανία και εκείνος έπεσε κάτω. Η αστυνομία που κατέφθασε πρώτη, μετά από το τηλεφώνημα της Τζούλη, βρέθηκε μπροστά σε διπλό περιστατικό. Κατ' αρχήν συνέλαβαν τη Τζούλη, που χωρίς να το καταλαβαίνει κρατούσε σφιχτά το μικρό περίστροφο στο χέρι της και οδυρόταν πάνω από το σώμα του Γκάρυ. Λίγο αργότερα κατέφθασε ένα δεύτερο αστυνομικό και δύο ασθενοφόρα. Η Τζούλη οδυρόταν και ήθελε να μείνει στο πλευρό του πατέρα της. Όμως δεν τα κατάφερε. Ο ένας από τους αστυνόμους, της είπε ότι ο πατέρας της είχε χτυπηθεί ελαφρά στο μηρό, με σκοπό να τη βοηθήσει να ηρεμήσει. Η Τζούλη συνελήφθη και οδηγήθηκε στο Αστυνομικό τμήμα, ενώ ο πατέρας της και ο Μάικ, οδηγήθηκαν με διαφορετικά ασθενοφόρα στο ίδιο νοσοκομείο. Ο Μάικ ήταν υπό κράτηση. Η κατάσταση του ήταν άγνωστη για ένα διάστημα. Οι εξετάσεις αίματος έδειξαν χρήση ποσότητας ναρκωτικών ουσιών. Αργότερα είπαν ότι τη γλύτωσε παρά τρία, όμως δεν φαινόταν καθόλου καλά τα πράγματα, σε σχέση με όλα όσα είχε διαπράξει και σε σχέση με το επαγγελματικό μέλλον του. Ενώσω βρισκόταν στο νοσοκομείο είχε ερευνηθεί εκτεταμένα το γαλάζιο Ηόλντεν του

Κρίστιαν, και είχε βρεθεί το όργανο που είχε χρησιμοποιηθεί για τη σφαγή των δύο άτυχων νέων, της Μόιρα και του Άλαν, κάτω από το χαλί μπροστά από το πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου. Ένα σκυλί της αστυνομίας είχε κάνει άριστα τη δουλειά του. Τα δακτυλικά αποτυπώματα και τα υπολείμματα αίματος στη λάμα και στη χειρολαβή, δεν άφηναν καμία αμφιβολία για την χρήση του από ποιον και εναντίον τίνων. Η Γκρέις δεν γύρισε καν να τον κοιτάξει στην αίθουσα του Δικαστηρίου. Έτρεμε από το σοκ και από τις απαισίες σκέψεις της. Η ανατριχίλα τη διαπερνούσε σε κύματα, είδους ηλεκτροσόκ, όταν σκεπτόταν, με τι λογής 'Δράκο', κοιμόταν για τρία ολάκερα χρόνια!

Η αστυνομία συνόδεψε και τα δύο ασθενοφόρα. Καλέστηκαν οι μάρτυρες στο αστυνομικό τμήμα και κατέθεσαν. Ο άντρας που υποδεχόταν τους πελάτες του εστιατορίου, όταν μίλησε για τον «Μάικ», είπε ότι «φαινόταν μεθυσμένος ή κάτι τέτοιο». Κάποιοι πελάτες του εστιατορίου δέχτηκαν πρόθυμα να καταθέσουν και ήταν υπέρ της «νέας και του συνοδού της, που αποκαλύφθηκε από τις σπαρακτικές φωνές της, ότι ήταν ο πατέρας της».

Η Τζούλη βρέθηκε στο κρατητήριο της Αστυνομίας. Δεν ήταν καθόλου καλά. Φώναζε έκλαιγε και διαμαρτυρόταν με τρόπο ζωηρό και συχνά απαράδεκτο, κυρίως επειδή ήταν αργά, και ο Γκάρυ βρισκόταν μόνος στο Νοσοκομείο και ανίκανος να κινηθεί για δύο-τρεις ημέρες. Κανείς από τους δικούς τους, δεν είχε πληροφορηθεί το γεγονός. Την επόμενη χωρίς καμία εξήγηση η Τζούλη μεταφέρθηκε στις γυναικείες φυλακές. Κανείς δεν γνώριζε τη διάσταση του δράματος που είχε παιχθεί εκείνο το απόγευμα. Από τη μία πλευρά ήταν ένοχη γιατί οπλοφορούσε παράνομα, για τον πυροβολισμό εναντίον του Μάικ και τη σοβαρότητα του τραυματισμού του. Από την άλλη όμως αν δεν είχε πυροβολήσει εναντίον του Μάικ ο πατέρας της ή και η ίδια θα μπορούσαν να πέσουν νεκροί από τα πυρά του αλαλιασμένου Μάικ! Ήταν λοιπόν αλήθεια ένοχη ή όχι;

Στις φυλακές η Τζούλη είχε σύρει ξανά το μεταλλικό κύπελλο στα κάγκελα της πόρτας της σαν τρελή, φωνάζοντας πόσο άδικοι ήταν οι άνθρωποι, πόσο κακοί οι αστυνομικοί που την είχαν κλείσει εκεί μέσα, και πόσο βρώμαγε... η κοινωνία τους. Στο κελί **333**, μια μαινάδα, που ονομαζόταν Τζούλη Τζένκινς, υπέφερε, έκλαιγε και

ικέτευε να δει τον άδικα τραυματισμένο, πατέρα της. Έκλαιγε και οδυρόταν. Οι φυλακισμένες στην όψη εκείνου του εικοσάχρονου κοριτσιού, που η ιστορία του ήταν είδος βίβλου, για τις γυναίκες της κοινωνίας τους. Όλες γνώριζαν για τα πάθη της και της μητέρας της από τον εγκληματία Μπεν, που είχε ωστόσο γλυτώσει και ζούσε στη φυλακή. Όλες είχαν κλάψει για τη φριχτή σφαγή της Μόιρα και του Άλαν, από τον δράκο Μάικ... την απόπειρα εναντίον της και τελικά για τον τραυματισμό του πατέρα της, τη μέρα της συνάντησής τους, ύστερα από τόσα χρόνια παρεξήγησης και στέρησης...

«Θάνατος, Θάνατος, στο δράκο στο φονιά της Μόιρα και του Άλαν... Σκοτώστε τον αλήτη, σκοτώστε τον αλήτη! Θάνατος στον κακούργο Μπεν...» ούρλιαζαν με αυτά και άλλα παρόμοια συνθήματα οι κρατούμενες. Αντιδρούσαν σθεναρά, βίαια σχεδόν, φωνάζοντας συνάμα και κατ' επανάληψη σε ρυθμό. «Η Τζούλη Τζένκινς είναι ηρωίδα!.. Η Τζούλη Τζένκινς είναι ηρωίδα!.. Η Τζούλη Τζένκινς είναι ηρωίδα!..» Κάποια στιγμή κατέφθασε η ψυχολόγος της Τζούλη. Η ίδια, που την είχε κουράρει μετά από το θάνατο της Μόιρα. Δύο δικηγόροι είχαν αναλάβει την υπεράσπισή της

με την εντολή του πατέρα της, που είχε ήδη συνέλθει και αγωνιούσε για τη θυγατέρα του. Δήλωνε πάλι και ξανά, ότι η αγαπημένη του κόρη είχε περάσει μία ζωή κόλαση μέχρι πρόσφατα. Την περιέγραφε με χρώματα που μόνο το πατρικό συναίσθημα και η πατρική αγάπη διαθέτουν, αλλά και η τραγική πραγματικότητα της ζωής της Τζούλη: «Το παιδί μου είναι μία ηρωίδα! Αυτό μόνο έχω να πω!» είπε κλαίγοντας στους δημοσιογράφους που είχαν κατακλύσει ασφυκτικά το δωμάτιό του στο νοσοκομείο. Πληροφορήθηκαν ξανά ποια ήταν αλήθεια η Τζούλη, ανακάλυψαν εκ νέου το παρελθόν της, τη σύνδεσή της με το θάνατο της Μόιρα και τον άρρωστο Ντετέκτιβ Μάικ, που δεν ήταν παρά ένας ναρκομανής ψυχασθενής. Ένας Θεός ήξερε πως τα κατάφερνε και απατούσε τους πάντες, ακόμη και την έντιμη Γκρέις, τη γυναίκα που τον αγαπούσε. Ο Διευθυντής της αστυνομίας τον παρακολουθούσε από τότε που ο μικρός Μάλκολμ, είχε δώσει πληροφορίες για το παλιό γαλάζιο Χόλντεν του Κρίστιαν, προφανώς το αυτοκίνητο του πεθερού του Μάικ, που το είχε δει για δεύτερη φορά στο δρόμο του σπιτιού του. Αργότερα βοήθησε στη σύλληψή του και η ίδια η Τζούλη Τζένκινς, όταν υπέδειξε στην αστυνομία

‘τον άνθρωπό τους’. Υπήρχαν και άλλες επιπλέον μαρτυρίες εναντίον του Μάικ: οι φωτογραφίες του που είχε τραβήξει η καλή γειτόνισσα της Τζούλη, Πέννυ. Και ύστερα συνέβη εκείνο το τελευταίο: ο Μάικ εναντίον της και εναντίον του Γκάρυ Τζένκινς, του λατρευτού πατέρα της!

Μία συγγραφέας επιχειρήσε να πάρει άδεια από τον Γκάρυ Τζένκινς για να γράψει την ιστορία της οικογενείας του. Ο Γκάρυ δήλωσε ότι ο ίδιος δεν είχε τέτοιου είδους δικαιώματα. Τα δύο παιδιά του, οι δύο πολυαγαπημένοι ήρωές του, δικαιωματικά είχαν το λόγο, σε σχέση με τη ζωή τους. Και δεν ήταν καθόλου βέβαιο αν η κοινοποίηση των φοβερών γεγονότων που σημάδεψαν τη ζωή τους, θα δόξαζε τους ίδιους και θα τιμωρούσε την κοινωνία τους, με τις ανείπωτες και φριχτές καταγγελίες τους. Εξήγησε ότι αυτός ύστερα από χρόνια, ήλπιε και ευνοήθηκε τελικά από την τύχη του να συμφιλιωθεί με τα παιδιά του, που θα μπορούσαν να συνεχίζουν να τον περιφρονούν για τα παλιά λάθη του. Η αγάπη του για τη γυναίκα του Ρουθ και για τα παιδιά του Τζούλη και Ντέιβιντ, του είχαν δώσει τη δύναμη και το κουράγιο να σταματήσει το αλκοόλ και να αναγεννηθεί ως άνθρωπος. Η ζωή συνεχιζόταν

χωρίς δόξα, χωρίς καθόλου να έχουν δικαιωθεί οι μικροί του ήρωες. Ο ίδιος δοξάζοντας τη ζωή και την τύχη του, θα έκανε ότι περνούσε από το χέρι του για να απαλύνει τις πληγές τους και να τα βοηθήσει να γίνουν χρήσιμα άτομα, στην παράλογη ωστόσο κοινωνία τους. Ίσως και να ήταν ευλογία τελικά η δυστυχία, εφόσον συνετέλεσε ώστε από στερημένος άνθρωπος, να γίνει ένας ευτυχισμένος πατέρας.

Η Τζούλη αφέθηκε ελεύθερη αν και με αυστηρούς όρους τελικά και ένας από αυτούς ήταν να μην οπλοφορεί στο μέλλον, καθώς μπορούσε να της κοστίσει επιπλέον και τη δική της ζωή, έστω και ως μηχανισμός αυτοάμυνας. Την ημέρα που επρόκειτο να αφήσει τις φυλακές, επιτράπη στις άλλες κρατούμενες να τη συνοδέψουν ως το προαύλιο. Την αποχαιρέτησαν κάποιες αγκαλιάζοντας τη νέα ή φιλώντας τα χέρια της και δίνοντάς της εκείνο που ένιωθαν περισσότερο: τις ευχές τους για ένα ευδόκιμο μέλλον. Ήταν οι δυνατές ευχές ανθρώπων που πλήρωναν για τα αδικήματα, στα οποία συχνά τους είχαν σπρώξει οι συνθήκες της κοινωνίας, στην οποία ζούσαν. Η εικοσάχρονη Τζούλη είχε αποβεί σύμβολο της αδικίας προς τη γυναίκα, το σύμβολο κουράγιου και πίστης για το μέλλον. «Καλή τύχη

Τζούλη... καλή τύχη!» Τα δάκρυα είχαν την τιμητική τους σε εκείνο το αληθινό κατευόδιο!

Η Τζούλη με τη βοήθεια του πατέρα της και την ηθική συμπαράσταση της οικογένειας της θείας Κάρολ και του θείου της Μαρκ, κατόρθωσε να σταθεί ξανά στα πόδια της. Πάλεψε για μεγάλο διάστημα για να τιθασεύσει τους δαίμονες της ανησυχίας και του άγχους, που την κατασπάραζαν και με αργό αλλά σταθερό βήμα, συνέχισε τις σπουδές της και κάποια στιγμή έτοιμη πια για καλύτερες επιδόσεις στο στίβο της ζωής, γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου. Η ανάγκη κατανόησης του Νόμου και οι συνέπειες της εφαρμογής του στην κοινωνία, τη βοήθησαν να ολοκληρώσει τις απαραίτητες διαδικασίες ώστε να γίνει η νομικός που είχε ευχηθεί στα πιο τρελά όνειρά της. Στόχοι της απέβησαν η δυνατότητα να συμβάλει επαγγελματικά στην απονομή του δικαίου προς τους αδικημένους της κοινωνίας τους. Η συγκέντρωση και η αφοσίωσή της προς αυτή την κατεύθυνση, την οδήγησε στην πορεία του χρόνου, αργά και σταθερά στα ψηλότερα σκαλοπάτια της Δικαιοσύνης. Ως Δικαστής 'The Honourable Julie Jenkins', κέρδισε το σεβασμό και το θαυμασμό των συναδέλφων της, των αρχών του τόπου κυρίως

ὅμως των απλών ανθρώπων, προσφέροντας ὅ,τι καλύτερο μπορούσε με τον αδέκαστο χαρακτήρα της και τον υποδειγματικό τρόπο διαβίωσης, και κυρίως την πίστη στους νέους ὅτι η δικαιοσύνη στέκεται πολύ ψηλά και είναι τόσο αδέκαστη ὅσο και τυφλή!

Τέλος και τῷ Θεῷ Δόξα

Η συγγραφέας-καλλιτέχνηδα

Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου - Έλλη (Pipina D. Elles)

ζει και εργάζεται στο Σύδνεϋ της Αυστραλίας

e-mail: pipinaelles@hotmail.com

Πιπίνα Δ. Έλλη

(Pipina D. Elles)

Τζ (ούλη) Τζ (ένκις)

Κελί 333

Μυθιστόρημα

J (ulie) J (enkins)

Cell 333

Novel (Fiction)

Sydney 2013

ISBN 978 0 9873766 1 9